

Ерин Моргънстърн
Нощният цирк

Благодарности

Зад тази книга стоят много приятели и конспиратори, на които дължа огромна благодарност.

Преди всичко, благодаря на моя агент Ричард Пайн, който видя потенциал в нещо, което някога наистина беше ужасна бъркотия, и че вярваше в мен през цялото време, докато вървах по този път. Хиляди пъти си е спечелил червения шал.

Редакторката ми Алисън Калахан е мечта, превърнала се в реалност. Всички от издателство „Дабълдей“ заслужават повече шоколадови мишки, отколкото съм в състояние да им осигуря.

Благодарна съм на всички, които отделиха от времето си, за да изразят отново и отново мнението си по време на многобройните редакции, особено на Клари Бъсик, Елизабет Търмънд, Даяна Фокс и Дженифър Уелц.

Вдигам наздравица за живущите в Чистилището. Вие сте странни, прекрасни, талантиливи хора и аз нямаше да съм тук без вас.

Без да знае, Кайл Касиди ме подтикна да си купя стара писалка, която използвах при написването на значително количество от Четвърта част, затова казах, че ще го включа в благодарностите си. Вероятно си е помислил, че се шегувам.

Самият цирк е повлиян от множество източници, но два от тях заслужават специално признание: това са гениите от Алхимичната лаборатория „Черен феникс“ и завладяващото изживяване, поднасяно от британската театрална компания „Пънч дрънк“, на което имах късмета да попадна благодарение на Американския репертоарен театър в Кеймбридж, Масачузетс.

И накрая, вечните ми благодарности към Питър и Кловия. Без него тази книга просто нямаше да съществува, а благодарение на нея е по-добра, отколкото някога съм се надявала, че ще бъде. Много обичам и двамата ви.

Пролог Очакване

Циркът пристига без предупреждение.

Не го предшестват никакви обяви, никакви книжни плакати по стълбовете и билбордовете в центъра на града; не е споменат, нито рекламиран в местните вестници. Той просто е тук, а вчера не беше.

Високите шатри са на черни и бели райета, не се виждат златни или червени цветове. Всъщност няма никакви цветове, с изключение на тези, обагрили съседните дървета и тревата на околните поляни. Черни и бели райета на фона на сивото небе; безброй палатки с различна форма и големина, затворени в един безцветен свят от сложната плетеница на оградата от ковано желязо. Дори малкото парче земя, виждащо се отвън, е черно или бяло, боядисано или поръсено с креда, или приело този вид благодарение на някакъв неизвестен за зрителя трик.

Но циркът не е отворен. Все още.

Само след няколко часа всички в града вече знаят за него. До следобед новината се е разпространила дори из съседните градчета. Предаването на информацията от уста на уста е много по-ефективен метод за реклама от напечатаните думи и възклицанията в някой вестникарски памфлет или постер. Внезапната поява на някакъв мистериозен цирк е впечатляваща и необичайна новина. Хората се чудят на внушителната височина на най-високите шатри. Зяпат часовника, поставен току до вътрешната страна на портите – часовник, който никой не е в състояние да опише подобаващо.

И черната табела с бели букви, която виси над входа и на която пише:

Отваряме с падането на нощта.

Затваряме с пукването на зората.

Какъв е този цирк, дето е отворен единствено през нощта и затваря с идването на зората? Никой не може да отговори, но с настъпването на утринта, пред портите се събира значителна тълпа от любопитни.

И вие сте сред тях, разбира се. Любопитството ви е надделяло над волята ви, както се очаква от всяко едно любопитство. Стоите на помръкващата светлина, увили шал около врата си, за да се предпазите от хладния нощен бриз, и чакате да видите с очите си що за цирк е този, който отваря единствено след залез-слънце.

Будката за билети, която се вижда ясно зад портите, е затворена, решетките ѝ са спуснати. Палатките са замрели, потръпват едва забележимо само при лекия полъх на вятъра. Единственото движение в целия цирк идва откъм часовника, който отброява отлитащите минути – ако подобна чудата скулптура изобщо може да се нарече часовник.

Циркът изглежда изоставен и празен. Но ви се струва, че май долавяте мириса на карамел във вечерния бриз, примесен със свежия аромат на есенните листа. Едва доловима сладост на ръба на студа.

Слънцето изчезва напълно зад хоризонта и последните отблясъци светлина преливат в здрача. Хората около вас вече нямат търпение – море от пристъпващи крака и гласове, мърморещи как ще се откажат от удоволствието, за да потърсят някое по-топло място за прекарване на вечерта. Вие самият се чудите дали да не си тръгнете, когато чудото се случва.

Първо се чува някакво пукане. Едва доловимо сред шума от вятъра и разговорите. Мек звук, подобен на онзи, който издава чайник, готов да заври всеки момент. После идва светлината.

Над палатките примигват дребни лампички, сякаш целият цирк се покрива с ярки светулки. Чакащата тълпа притихва, докато наблюдава този спектакъл от светлини. Някой до вас ахва. Малко дете плясва радостно с ръце при тази гледка.

Всички палатки са осветени и заблестяват на фона на нощното небе, и блясва големият надпис.

Оживяват още светлини, подобни на светулки, опънати над портите, скрити сред железните плетеници. Пукат, докато светват, а запалването на някои от тях е придружено от дъжд от бели искри и малко пушек. Застаналите най-близко до портите посетители отстъпват назад.

В началото светлинките са хаотични. Но колкото повече се появяват, толкова по-ясно става, че очертават някакви букви. Първо се различава едно „С“. По някаква неясна причина – „Q“, после няколко „Е“-та. Когато и последната лампичка светва, а пушекът и искрите се разтварят във въздуха, най-сетне можете да се запознаете с този загадъчен искрящ надпис. Навеждате се на ляво, за да виждате по-добре, и прочитате:

Le Cirque des Rêves

Част от тълпата се подсмивва разбиращо, други се мръщят и въпросително поглеждат към съседите си. Едно дете до вас подръпва ръкава на майка си, умолява я да му каже какво означава надписът.

– Цирк на сънищата – идва отговорът.

Момиченцето възторжено се усмихва.

Тогави железните порти потръпват и се отключват – сякаш по своя воля. Отварят се навън, канят тълпата да влезе.

Сега вече циркът е отворен.

Сега вече можете да влезете.

Първа част

Начало

Целият Le Cirque des Rêves е съставен от редица кръгове. Вероятно в чест на първоначалното значение на думата „цирк“, която идва от гръцкото *kirkos* и означава кръг или ринг. От историческа гледна точка се наблюдават други подобни поклони пред

феномена на цирка, макар че едва ли точно този цирк е традиционен. Вместо да се състои от една-единствена палатка с няколко ринга в нея, той представлява сбор от пирамидални палатки, някои големи, други – доста малки. Разположени са покрай кръгови алеи и са обградени с кръгла ограда. Извита и безкрайна.

Фридрих Тийсен, 1892 година

Мечтател е онзи, който намира пътя си само на лунна светлина. А наказанието му е, че съзира зората преди останалите хора.

Оскар Уайлд, 1888 година

Неочаквано писмо

Ню Йорк, февруари, 1873 година

Човекът, известен като Просперо Магьосника, получава определено количество пощенски пратки чрез офиса на театъра, но това е първият адресиран плик до него, в който се съдържа предсмъртно писмо, и първият, внимателно закачен за палтенцето на петгодишно момиченце.

Адвокатът, придружаващ детето до театъра, отказва да даде каквито и да било обяснения, въпреки протестите на мениджъра, и изоставя подопечната си възможно най-бързо, свивайки рамене и леко побутвайки шапката си.

Няма нужда мениджърът на театъра да поглежда към името на получателя, за да разбере до кого е изпратено момиченцето. Ясните очи, надничайщи изпод облак непокорни кестеняви къдрици, са по-малка, по-разширена версия на очите на Магьосника.

Мъжът хваща детето за ръка, малките пръстчета увисват покорно в неговите. Момиченцето отказва да свали палтото си, въпреки че в театъра е топло, отговаря единствено с твърдо поклащане на глава, когато мениджърът пита за причината.

Той отвежда детето в офиса си, защото няма представа какво друго би могъл да стори с него. Момиченцето сяда тихичко на един неудобен стол под редица поставени в рамка плакати на минали продукции. Наоколо му са струпани кутии с билети и разписки. Мениджърът донася чаша чай с допълнително кубче захар, но напитката остава да изстива недокосната върху бюрото.

Момиченцето не помръдва, не се намества на седалката. Стои напълно неподвижно с отпуснати в скута ръце. Погледът му е забит надолу във върховете на ботушките му, които не успяват да докоснат пода. Единият връх е леко охлузен, но връзките са завързани на перфектни панделки.

Запечатаният плик продължава да виси на второто копче от горе на долу чак до момента, в който пристига Просперо.

Момиченцето го чува още преди вратата да се отвори – стъпките на магьосника са тежки и отекват из коридора, за разлика от премерения ход на мениджъра, който на няколко пъти влиза и излиза безшумно като котка.

– Също така има и една... пратка за вас, господине – казва мениджърът, докато отваря вратата и въвежда магьосника в претъркания офис, преди отново да се измъкне навън, за да се заеме с други дела; няма никакво желание да става свидетел на срещата.

Магьосникът обхожда стаята с поглед. В ръката си държи купчина писма, по гърба му на вълни се стели пелерина от черно кадифе, подплатена със снежнобяла коприна. Очаква да види някаква опакована кутия или сандък. Едва когато момиченцето го поглежда с неговите очи, той разбира какво е имал предвид мениджърът.

Импулсивната реакция на Просперо Магьосника при срещата с дъщеря му се изразява в едно просто възклицание:

– По дяволите!

Момиченцето отново насочва вниманието си към върховете на ботушките си.

Магьосникът затваря вратата зад гърба си и без да сваля поглед от дъщеря си, слага писмата до чашата с чай върху бюрото.

Откъсва плика от палтото, като оставя карфицата здраво закачена към копчето.

Макар в адреса да се посочват само името на театъра и артистичният псевдоним на магьосника, писмото започва с обръщение, в което се използва истинското му име: Хектор Боуен.

Погледът му набързо пробягва по съдържанието; ако авторката е имала някакви очаквания за каквото и да било емоционално въздействие, то те се провалят с гръм и трясък. Магьосникът спира очи върху единствения факт, който му се струва съществен: момиченцето, сега под попечителството му, очевидно е негова дъщеря и името ѝ е Силия.

– Трябваше да те кръсти Миранда – казва през кикот мъжът, наречен Просперо Магьосника. – Предполагам, че не е била достатъчно умна, за да се сети за подобно нещо.

Момиченцето отново го поглежда. Тъмните очи под къдриците се присвиват.

Чашата върху бюрото започва да се тресе. Спокойната повърхност на порцелана се пропуква от плъзналите по нея вълнообразни линии, после се разпада на цветни парчета. Студеният чай се излива върху чинийката и прокапва по пода, оставяйки лепкави следи по полираните дъски.

Усмивката на магьосника се изпарява. Той смръщено поглежда към бюрото и разсипаният чай започва да се издига нагоре. Счупените парчета се изправят и обгръщат течността, чашата става отново цяла, а над нея започват да се вият меки кълбета пара.

Момиченцето се втренчва в чашата, очите му са разширени.

Хектор Боуен обгръща брадичката на дъщеря си с облечената си в ръкавица ръка и се вглежда изпитателно в изражението ѝ, преди да я пусне. Пръстите му оставят дълги червени следи по страните ѝ.

– Може и да се окажеш интересна – отбелязва той.

Момиченцето не отвръща нищо.

През следващите няколко седмици магьосникът прави няколко опита да я прекръсти, но тя отказва да реагира на всяко име, различно от Силия.

* * *

Няколко месеца по-късно, когато решава, че дъщеря му е готова, самият магьосник също написва едно писмо. Не отбелязва никакъв адрес, но въпреки това пликът прелита над океана и стига до местоназначението си.

Джентълменски облог

Лондон, октомври, 1873 година

Тазвечерното последно представление е в много ограничен кръг. Просперо Магьосника не е удостоявал лондонската сцена със своето присъствие от доста време и сега наема театъра за една-единствена седмица от представления, без матинета.

Билетите, макар и много скъпи, се разпродават бързо и театърът е толкова препълнен, че много жени са се въоръжили с ветрила, за да отвяват от деколтетата си въздуха, който е тежък, въпреки есенния хлад навън.

В един момент от вечерта, тези ветрила внезапно се превръщат в малки птички и цели ята се понасят из театъра под звуците на оглушителни аплодисменти. Когато всяка птичка се връща, тя пада под формата на прилежно сгънато ветрило в скута на притежателката си, а ръкоплясканията избухват още по-силно. Някои зрители са толкова удивени от трика, че не могат да аплодират, само невярващо въртят из ръцете си ветрилата от пера и дантела, напълно забравили за жегата.

Мъжът в сив костюм, седнал в ложата отляво, не ръкопляска. Нито за този фокус, нито за който и да е друг. Наблюдава човека на сцената със съсредоточен преценяващ поглед, който не трепва нито веднъж по време на представлението. Нито веднъж не вдига облечените си в ръкавици ръце, за да отдаде заслуженото признание на магьосника. Дори не вдига вежда при чудесата, извикващи аплодисменти, ахване или откъслечни писъци на изненада от останалата част от възторжената публика.

След края на представлението мъжът в сивия костюм с лекота си проправя път сред тълпите зрители, изпълнили фойето на театъра. Плъзва се незабелязано през

една скрита врата зад завеса, водеща към гримьорните. Сценичните работници и гардеробиерите не проявяват особен интерес към него.

Потропва на вратата в дъното на коридора със сребърната дръжка на бастуна си.

Вратата се отваря сякаш сама и разкрива разхвърляна гримьорна, чиито стени са покрити с огледала, отразяващи Просперо под различни ъгли.

Смокингът му е захвърлен мързеливо върху едно кадифено кресло, а жилетката му виси разкопчана над гарнираната с дантела риза. Цилиндърът, заемащ съществена част от представлението, виси на близката стойка за шапки.

На сцената Просперо изглежда по-млад, пластове грим и блясъкът на прожекторите скриват възрастта му. Лицето в огледалата е сбръчкано, косата – силно посивяла. Но при вида на застаналия на прага мъж, върху устните на магьосника се появява усмивка, в която има нещо младежко.

– Не ти хареса, нали? – пита Просперо сивото призрачно отражение, без да се извърща от огледалото. Изтрива от лицето си плътен слой пудра с някога бяла кърпа.

– За мен също е удоволствие да те видя, Хектор – казва мъжът в сивия костюм, докато безшумно затваря вратата зад гърба си.

– Знам, че всяка минута ти беше противна – продължава през смях Хектор Боуен.

– Наблюдавах те, не се опитвай да отричаш.

Обръща се и протяга ръка, която мъжът в сивия костюм не поема. В отговор Хектор свива рамене и драматично махва с пръсти към отсрещната стена. Кадифеното кресло се плъзва напред от отрупания със сандъци и шалове ъгъл, докато смокингът полита нагоре, подобно на сянка, и покорно увисва на една закачалка в гардероба.

– Заповядай, седни – кани го Хектор. – Страхувам се, че креслото ми не е толкова удобно като местата в ложата.

– Не мога да кажа, че одобрявам подобно нещо – признава мъжът в сивия костюм, докато сваля ръкавиците си и изтупва с тях прахта от креслото, преди да седне. – Да се представят разни манипулации за фокуси и илюзии. Да се карат хората да плащат за това.

Хектор хвърля изцапаната с пудра кърпа върху масата, покрита с четки и гримове.

– Нито един човек от публиката не вярва дори за секунда, че онова, което правя, е реално – той махва по посока на сцената. – В това е красотата на моето изкуство. Виждал ли си приспособленията, които разни фокусници строят, за да придадат по-зрелищен вид дори на най-скучните си номера? Приличат на покрити с перушина риби, опитващи се да убедят публиката, че могат да летят, а аз просто съм като птица сред тях. Публиката не вижда разликата, само разбира, че съм по-добър.

– Това не прави заниманието ти по-малко несериозно.

– Тези хора се редят на опашка, за да присъстват на мистификация – отвръща Хектор. – А това аз мога да направя с доста по-голяма лекота от повечето си колеги. Ще е жалко, ако оставя възможността да ми се изплъзне. Също така печеля по-добре, отколкото би си помислил. Искаш ли нещо за пиене? Тук някъде има скрити бутилки, макар да не съм съвсем сигурен къде са чашите. – Той разравя боклуците, струпани върху една маса, избутва встрани купища вестници и една празна клетка за птици.

– Не, благодаря – отвръща мъжът в сивия костюм, намества се на мястото си и опира ръце върху дръжката на бастуна си. – Представлението ти беше любопитно, а реакцията на публиката – някак объркваща. Липсваше ти прецизност.

– Не мога да си позволя да съм достатъчно добър, ако искам да повярват, че съм измамник като останалите – обяснява Хектор през смях. – Благодаря ти, че дойде и геройски изтърпя мъчението да изгледаш шоуто ми. Изненадан съм, че изобщо се появи, бях започнал да губя надежда. Цяла седмица пазих онази лежа за теб.

– Не отхвърлям често поканите, които ми отправят хората. В писмото си казвах, че имаш някакво предложение за мен.

– Така е, наистина! – възкликва Хектор и плясва рязко с ръце. – Надявах се, че ще си в настроение за една игра. Отдавна не сме се състезавали. Но първо трябва да се срещнеш с новия ми проект.

– Бях останал с впечатлението, че си се отказал от учениците.

– Да, но това беше възможност, на която не можах да устоя. Хектор приближава до една врата, почти напълно скрита зад високото огледало на стойка. – Силия, скъпа – извиква той в съседната стая, преди да се върне на стола си.

Миг по-късно на прага застава момиченце, облечено твърде хубаво за разхвърляната и опърпана обстановка наоколо. Цялото в панделки и дантела, перфектно като току-що купена кукла от магазина, с изключение на няколко непокорни къдрици, измъкнали се от плитките му. Момиченцето се поколебава, засуетява се на прага, когато вижда, че баща му не е сам.

– Няма нищо, скъпа. Влизай, влизай – казва Хектор и я повиква с ръка. – Това е мой колега, няма нужда да се притесняваш.

Силия пристъпва напред и изпълнява идеален реверанс; гарнираният с дантела подгъв на роклята ѝ помита протърканите дъски на пода.

– Това е дъщеря ми, Силия – представя я Хектор на мъжа в сивия костюм, като поставя длан върху главичката на момиченцето. – Силия, това е Александър.

– Приятно ми е да се запознаем – казва тя. Гласът ѝ е малко по-силен от шепот, тембърът му – по-нисък, отколкото можеш да очакваш от момиченце с нейния размер.

Мъжът в сивия костюм ѝ кимва любезно.

– Бих искал да покажеш на този джентълмен на какво си способна – продължава Хектор. Той изважда от джоба на жилетката си сребърен часовник с дълга верижка и го слага върху масата. – Хайде.

Очите на момиченцето се разширяват.

– Каза да не го правя пред никого – отвърща то. – Накара ме да ти обеща.

– Господинът не е кой да е – смее се Хектор.

– Каза „без изключение“ – упорства Силия.

Усмивката на баща ѝ помръква. Той я сграбчва за раменете и строго я поглежда право в очите.

– Това е много специален случай. Моля те, покажи на този човек какво можеш да правиш – също както по време на уроците ни. – Бутва я към масата с часовника.

Момиченцето мрачно кимва и сплело пръсти зад гърба си, се съсредоточава върху часовника. След миг часовникът започва да се върти бавно върху плота на масата, верижката му се влачи в спирала след него. После часовникът се издига над масата, полита във въздуха и започва да се полюшва, сякаш е закачен във вода.

Хектор поглежда към мъжа в сивия костюм, за да види реакцията му.

– Впечатляващо – отбелязва непознатият. – Но все пак посредствено.

Силия сбръчква вежди над тъмните си очи и часовникът се пръсва на парчета, които се разхвърчават из въздуха.

– Силия! – повишава глас баща ѝ.

Тя се изчервява при острия му тон и измърморва някакво извинение. Частите политат обратно към металния корпус, заемат местата си и стрелките отново започват да отброяват секундите, сякаш нищо не се е случило.

– Това е по-впечатляващо – признава мъжът в сивия костюм. – Но тя е доста своенравна.

– Все още е малка – отвърща Хектор и потупва Силия по главата, без да обръща внимание на мръщенето ѝ. – Постигнала го е за по-малко от година учене. Когато порасне, никой няма да може да се сравнява с нея.

– Мога да взема кое да е дете от улицата и да го науча на толкова.

„Несравнима“ е само от твоята гледна точка, която лесно може да бъде оборена.

– Ха! – възкликва Хектор. – Значи си готов да играеш.

Мъжът в сивия костюм се поколебава за момент, преди да кимне.

– Нещо по-сложно от предишния път и да, може и да се заинтригувам – отвърща той. – Възможно е.

– Разбира се, че ще е по-сложно! – вика Хектор. – Разполагам с природен талант. Няма да заложа това, за нещо по-просто.

– Природният талант е феномен, който може да бъде поставен под въпрос. Предразположение – може би, но вътрешната дарба е изключително рядка.

– Тя е мое дете – разбира се, че ще има вътрешна дарба.

– Призна, че си я обучавал – казва мъжът в сивия костюм. – Откъде можеш да си сигурен?

– Силия, кога започнаха уроците ти? – пита Хектор, без да я удостоява с поглед.

– През март – отвърща тя.

– Коя година, скъпа? – добавя Хектор.

– Тази – казва Силия, сякаш въпросът е изключително тъп.

– Преди осем месеца – уточнява Хектор. – А е едва на шест години. Ако си спомням правилно, понякога започваш да обучавааш собствените си ученици на по-ранна възраст. Силия очевидно е по-напреднала от дете, което не разполага с природна дарба. Още при първия си опит накара този часовник да левитира.

Мъжът в сивия костюм насочва вниманието си към Силия.

– Счупи го, без да искаш, нали? – пита той и кима към часовника, лежащ спокойно на масата.

Силия смръщва вежди и едва забележимо кимва.

– Притежава забележителен контрол за дете на тази крехка възраст – обръща се той към Хектор. – Но подобен нрав винаги е бил променлива величина. Може да доведе до импулсивност в поведението.

– Или ще го израсте, или ще се научи да го контролира. Не е кой знае какъв проблем.

Мъжът в сивия костюм не отделя очи от момиченцето, но когато проговаря, думите му са отправени към Хектор. В ушите на Силия говорът му е неразбираем и тя отново се намръщва, когато баща ѝ отговаря по същия завален начин.

– Ще заложиш собственото си дете?

– Тя няма да загуби – отвръща Хектор. – Предлагам ти да намериш ученик, с когото можеш да се разделиш, ако вече не разполагаш с такъв.

– Предполагам, че майка ѝ няма думата по въпроса?

– Правилно предполагаш.

Мъжът в сивия костюм гледа към момиченцето още известно време, преди отново да заговори, а то продължава да не схваща думите му.

– Разбирам увереността ти в способностите ѝ, макар да те съветвам поне да си представиш, че може да я загубиш, ако състезанието не се развие в нейна полза. Ще намеря играч, който да е истинско предизвикателство за нея. В противен случай не виждам причина да се съгласявам на участие. Победата ѝ не може да бъде гарантирана.

– Готов съм да поема риска – казва Хектор, без да поглежда към дъщеря си. – Ако се съгласиш да го скрепим официално тук и сега, давай.

Мъжът в сивия костюм извърща очи към Силия, а когато отваря уста, тя отново започва да разбира езика му.

– Много добре – кимва.

– Той направи така, че да не мога да го чувам както трябва – прошепва малката, когато баща ѝ се обръща към нея.

– Знам, скъпа, не беше много възпитано от негова страна – отвръща Хектор и я повежда към стола, откъдето непознатият продължава да я гледа изпитателно с очи, светли и сиви като костюма му.

– Винаги ли си умеела да правиш подобни неща? – пита я той и отново поглежда към часовника.

Силия кима.

– Моята... моята майка каза, че съм дете на дявола – тихо отвръща тя.

Мъжът в сивия костюм се навежда напред и прошепва нещо в ухото ѝ – съвсем тихо, да не чуе баща ѝ. Лека усмивка разведриява лицето на момиченцето.

– Протегни напред дясната си ръка – казва непознатият и се обляга назад.

Силия незабавно се подчинява и протяга обърната длан нагоре, без да е сигурна какво да очаква. Но мъжът в сивия костюм не слага нищо в разтворената ѝ длан. Вместо това я обръща надолу и изважда сребърен пръстен от кутрето си. Слага го на десния ѝ пръст, макар че е твърде широк за слабите ѝ пръстчета, а с другата си ръка държи китката ѝ.

Силия тъкмо отваря уста, за да отбележи очевидния факт, че пръстенът, макар и много красив, не ѝ е по мярка, когато разбира, че сребърната халка е започнала да се свива около пръста ѝ.

Спонтанната ѝ радост изчезва при последвалата болка, тъй като пръстенът продължава да се стяга и металът започва да прогаря кожата ѝ. Момиченцето се опитва да издърпа ръка, но мъжът в сивия костюм продължава да стиска здраво китката му.

Пръстенът изтънява и се изпарява, оставяйки единствено яркочервена следа около пръста ѝ.

Мъжът в сивия костюм я пуска и Силия отстъпва назад, оттегля се в ъгъла, като не откъсва поглед от ръката си.

– Добро момиче – казва баща ѝ.

– Имам нужда от известно време, за да подготвя свой играч – отвръща мъжът в сивия костюм.

– Разбира се – съгласява се Хектор. – Можеш да използваш всичкото време, което ти е необходимо. – Той също сваля един златен пръстен от ръката си и го оставя на масата. – Да го използваш, когато намериш своя състезател.

– Предпочиташ да не му окажеш лично тази чест?

– Вярвам ти.

Мъжът в сивия костюм кимва, изважда кърпа от сакото си, взема пръстена, без да го докосва директно с ръка, и го пуска в джоба си.

– Надявам се, че не правиш всичко това само защото последния път мой играч спечели предизвикателството.

– Разбира се, че не – отвръща Хектор. – Правя го, защото имам състезателка, която може да бие всеки, когото избереш да изправиш срещу нея, и защото времената са се променили достатъчно, за да бъде интересно. Между другото, смятам, че като цяло статистиката е в моя полза.

Мъжът в сивия костюм не оспорва твърдението, само наблюдава Силия с все същия изпитателен поглед. Тя се опитва да избяга от полезрението му, но стаята е прекалено малка.

– Предполагам, че вече имаш някое място наум? – пита той.

– Не точно – отвръща Хектор. – Мислех, че ще е по-забавно да проявим малко нетрадиционност по отношение на полето на действие. Да осигурим елемент на изненада, ако нямаш нищо против. Познавам един театрален продуцент тук, в Лондон, който без съмнение ще се възползва от възможността да предостави сцената си за нещо необичайно. Когато моментът наближи, ще му подхвърля някоя и друга дума и съм сигурен, че ще излезе с подходящо предложение. По-добре да го направим на неутрална територия, макар да си мислех, че ще искаш да започнеш от своята страна на океана.

– Името на господина?

– Чандреш. Чандреш Кристоф Лефевр. Говори се, че е незаконен син на индийски принц или нещо от този род. Майка му е била някаква балерина. Визитката му е някъде сред тази бъркотия. Ще го харесаш, много е напредничав. Богат, ексцентричен. Леко вманиачен, малко непредсказуем, но предполагам, че това са част от неудобствата на артистичния темперамент. – Купчината хартии върху близкото бюро зашумолява и се разбърква, докато една визитка не излиза най-отгоре и не полита през стаята. Хектор я улавя в ръка и я прочита, преди да я подаде на мъжа в сивия костюм. – Организира прекрасни партита.

Мъжът в сивия костюм пъха визитката в джоба си, без да я удостои с поглед.

– Не съм чувал за него. А и не съм много съгласен подобни неща да стават публично достояние. Ще си помисля.

– Глупости, публиката е част от забавлението! С нея идват толкова много ограничения, толкова много предизвикателни параметри, които трябва да се заобикалят.

Мъжът в сивия костюм се замисля върху думите му, преди да кимне.

– Имаме ли клауза за разкриване на самоличността на играчите? Ще е честно, като се има предвид, че вече съм наясно с твоя избор.

– Нека да не си поставяме ограничения, с изключение на основните правила за намеса, и да видим какво ще се случи – отвръща Хектор. – Искам да надхвърля границите с това момиченце. Да няма ограничения и във времето. Дори ще ти дам правото да започнеш пръв.

– Много добре. Имаме сделка. Ще те държа в течение. – Мъжът в сивия костюм става, изтръсква невидима прашинка от ръкава си. – Беше ми приятно да се запознаем, госпожице Силия.

Силия изпълнява още един идеален реверанс, като през цялото време измерва непознатия с недоверчив поглед.

Мъжът в сивия костюм докосва шапката си, докато се сбогува с Просперо, и изчезва през вратата, а после и от театъра, движейки се подобно на сянка по оживената улица.

* * *

В гримьорната Хектор Боуен се подсмива под мустак, докато дъщеря му тихичко стои в ъгъла и гледа към белега на пръста си. Болката е изчезнала толкова бързо, колкото и самият пръстен, но прясната червена следа си остава.

Хектор вдига сребърния джобен часовник от масата и сравнява времето с това, което показва стенният часовник. Бавно го навива, като наблюдава напрегнато стрелките, описващи кръгове върху циферблата.

– Силия – казва той, без да поглежда към нея, – защо навиваме часовниците си?

– Защото всичко изисква енергия – покорно рецитира тя, без да откъсва очи от ръката си. – Трябва да влагаме усилие и енергия във всичко, което искаме да променим.

– Много добре. – Хектор разклаща леко часовника и го прибира в джоба си.

– Защо нарече онзи мъж Александър? – пита Силия.

– Глупав въпрос.

– Това не е името му.

– Ти пък откъде може да знаеш? – пита Хектор дъщеря си и повдига брадичката й, за да срещне погледа й със своите тъмни очи.

Силия го гледа напрегнато, без да е сигурна как да обясни. Тя прекарва отново през съзнанието си образа на мъжа със сивия костюм, бледите очи и острите черти, опитвайки се да разбере поради каква причина името не му подхожда.

– Това не е истинско име – отвърща тя. – Невинаги се е наричал така. Носи го, както носи шапката си. Може да го свали, ако пожелае. Също както ти можеш да сториш с Просперо.

– По-умна си, отколкото смятах – отбелязва Хектор, без да си прави труда да потвърди или отхвърли догадките й относно името на колегата му. Взема цилиндъра си от стойката за шапки и го нахлузва на главата й, като скрива въпросителния й поглед зад стена от черна коприна.

Нюанси на сивото

Лондон, януари 1874 година

Сградата е сива като тротоара пред нея и небето отгоре, изглежда толкова нетрайна, колкото и облаците – сякаш ще изчезне във въздуха без предупреждение. Невзрачният сив камък я кара да се слива с околните сгради; изключение прави единствено мръсната табелка, закачена до вратата. Дори директорката вътре е облечена в наситено въгленово черно.

И въпреки това мъжът в сивия костюм изглежда не на място сред тази атмосфера. Кройката на костюма му е твърде перфектна. Дръжката на бастуна под блестящите му от чистота ръкавици е прекалено добре излъскана.

Той казва името си, но директорката го забравя почти веднага, а й е неудобно да го помоли да го повтори. По-късно, когато подписва необходимите документи, подписът му е напълно неразбираем, пък и формулярът е изгубен само няколко седмици след попълването му.

Мъжът изброява необичайни критерии за онова, което търси. Директорката е изненадана, но след няколко въпроса и уточнения, води три деца: две момчета и едно момиче. Мъжът изисква да разговаря с всяко от тях насаме и директорката неохотно се съгласява.

Разговорът с първото момче продължава само няколко минути, след което е пуснато да си ходи. Докато пресича коридора, другите две деца търсят с поглед някакъв знак за онова, което могат да очакват, но момчето само поклаща глава.

Момичето е задържано малко по-дълго, но накрая също е отпратено със сбърчено от объркване чело.

Накрая в стаята е въведено последното момче. Мъжът в сивия костюм му посочва един стол от другата страна на бюрото, а самият той застава наблизко.

Това момче не се върти на мястото си като първото. Седи спокойно и търпеливо, сиво-зелените му очи поглъщат всеки детайл от стаята и от мъжа – жадно, но не

директно. Тъмната му коса е лошо подстригана, сякаш бръснарят е гледал другаде, но са положени усилия тя да бъде пригладена. Дрехите му са вехти, ала добре пазени, макар панталоните му да са прекалено къси и да създават впечатление, че някога може да са били сини, кафяви или зелени, но в момента са прекалено избелели, за да се определи точният им цвят.

– От колко време си в приюта? – пита мъжът, след като мълчаливо е огледал опърпаното момче.

– Винаги съм живял тук – отвръща то.

– На колко си години?

– През май ще навърша девет.

– Изглеждаш по-малък.

– Не лъжа.

– Нямах предвид това.

Известно време мъжът в сивия костюм гледа втренчено момчето, без да коментира.

То устоява на погледа му.

– Предполагам, че можеш да четеш? – пита мъжът.

Момчето кима.

– Обичам да чета – добавя. – Тук няма достатъчно книги. Вече съм изчел всичките.

– Добре.

Мъжът в сивия костюм хвърля бастуна си към момчето без предупреждение. Без да трепва, то с лекота го улавя с една ръка, макар очите му да се присвиват от объркване, докато шарят от бастуна към непознатия и обратно.

Мъжът кима на себе си и взема бастуна, после изважда светла кърпа от джоба си, за да избърше отпечатъците от пръстите на момчето от повърхността му.

– Много добре – отбелязва той. – Ще дойдеш да учиш при мен. Уверявам те, че разполагам с много книги. Ще уредя нещата и след това ще тръгнем.

– Имам ли избор?

– Нима искаш да останеш тук?

Момчето се замисля за миг.

– Не – отвръща.

– Много добре.

– Не искате ли да разберете как се казвам? – пита то.

– Имената не са от такова значение, каквото им придават хората – отвръща мъжът в сивия костюм. – Някакъв етикет за идентификация, прикачен към теб от тази институция или от покойните ти родители, нито ме интересува, нито има някаква стойност за мен. Ако по някое време решиш, че се нуждаеш от име, сам си избери какво да е то. Засега не ти е необходимо.

Момчето е изпратено да стегне малката си торбичка с дребни вещи. Мъжът в сивия костюм подписва нужните документи и отговаря неразбираемо на въпросите на директорката, но тя не възразява срещу сделката.

Когато момчето е готово, мъжът в сивия костюм го отвежда от сивата каменна сграда и то никога повече не се връща в нея.

Уроци по магия

1875-1880

Силия отраства из театрите. По-често е в Ню Йорк, но има продължителни престои и в други градове. Бостън. Чикаго. Сан Франциско. От време на време пътува до Милано, Париж или Лондон. Всички до такава степен се сливат в едно, покрити с мъгла от плесен, кадифе и дървесни стърготини, че понякога тя не може да си спомни в коя страна се намира; не че има някакво значение.

Докато е малка, баща ѝ я води със себе си навсякъде, разхожда я като любимо декоративно кученце в скъпа рокля из кръчмите след представление, за да я обсипват колегите и познатите му с комплименти.

Когато решава, че е прекалено висока, за да продължава да изпълнява ролята си на прелестен аксесоар, започва да я оставя в гримьорните или хотелите.

Всяка вечер тя се чуди дали баща ѝ няма да изчезне завинаги, но той винаги се връща в малките часове, понякога я потупва нежно по главата, докато тя се преструва на заспала, а друг път я игнорира напълно.

Уроците ѝ са се променили. Докато навремето я е занимавал в предварително уточнени, макар и нередовни часове, сега я изпитва постоянно, но никога пред публика.

Забранява ѝ да извършва дори най-елементарни действия с ръце, като завързване на обувки например. Тя втренчва поглед към краката си, заповядва наум на връзките си да се вържат и развържат в далеч от перфектното панделки, мръщи се, когато се оплитат във възли.

Баща ѝ посреща въпросите ѝ с неохота. Все пак е разбрала, че мъжът в сивия костюм, когото Хектор беше нарекъл Александър, също си е взел ученик и че предстои някаква игра.

– Като шах ли? – пита веднъж тя.

– Не – отвръща баща ѝ. – Не като шах.

* * *

Момчето расте в една къща в Лондон. Не вижда никого дори когато му сервират яденето в стаята – храната просто се появява върху покрити табли до вратата и изчезва по същия загадъчен начин. Веднъж месечно един човек, който не говори, пристига, за да го подстриже. Един път в годината същият този човек му взема мярка за нови дрехи.

Момчето прекарва по-голямата част от времето си в четене. И в писане, разбира се. Преписва части от книги, изписва думи и символи, които в началото не разбира, но му стават до болка познати, изнизвайки се отново и отново във все по-равни редове под изцапаните му с мастилени петна пръсти. Чете история, митология и романи. Бавно овладява чужди езици, макар да му е трудно да ги говори.

Понякога посещава музеи и библиотеки, винаги по времето, когато вътре има малцина – ако изобщо има някакви – други посетители. Момчето обожава тези пътувания – както заради онова, което се съхранява в сградите, така и поради факта, че внасят разнообразие в твърдо установеното му всекидневие. Но излизанията са редки и не му е разрешено да напуска къщата без придружител.

Мъжът в сивия костюм го посещава всеки ден, най-често натоварен с нов куп книги, и прекарва един час в разговори за неща, които момчето не вярва, че някога ще започне наистина да разбира.

Само веднъж се осмелява да попита кога всъщност ще му бъде позволено да повтори онова, което мъжът в сивия костюм рядко демонстрира пред него по време на стриктно планираните му уроци.

– Когато си готов – е единственият отговор, който получава.

Няма да бъде готов още известно време.

* * *

Гълъбите, които се появяват на сцената и сред публиката по време на представления на Просперо, са държани в богато украсени клетки, доставяни до всеки театър заедно с останалия багаж и приспособленията на магьосника.

Една силно затръшната врата разпръсква купчината сандъци и касетки из гримьорната, преобръща клетката с гълъби.

Без да бъдат докоснати, сандъците веднага се връщат по местата си. Хектор предпочита да вдигне клетката, за да огледа щетите. Повечето гълъби са само зашеметени от падането, но един очевидно е със счупено крило. Магьосникът внимателно отделя птицата. Изкривените решетки сами се изправят, когато връща клетката на мястото ѝ.

– Можеш ли да го оправиш? – пита Силия.

Баща ѝ поглежда към ранения гълъб, после към дъщеря си, изчаквайки я да му зададе различен въпрос.

– Мога ли аз да го оправя? – пита тя след малко.

– Хайде, опитай – подканва я баща ѝ и ѝ подава гълъба.

Силия нежно погалва треперещата птица, вперва напрегнато поглед в счупеното ѝ крило.

Гълъбът издава болезнен кратък звук, много по-различен от обичайното му гукане.

– Не мога – казва Силия с насълзени очи и повдига гълъба към баща си.

Хектор взема птицата и ловко извива шията ѝ, пренебрегвайки протестите на дъщеря си.

– Живите същества се подчиняват на различни правила. Трябва да се упражняваш върху нещо по-просто. – Той вдига единствената кукла на Силия от близкия стол и я хвърля върху пода. Порцелановата ѝ глава се пръсва на парчета.

На следващия ден Силия се връща при баща си с идеално поправената кукла, а той само кимва одобрително, преди да я отпрати с махване на ръка и да се върне към подготовката на предстоящото си представление.

– Можеше да излекуваш гълъбчето – казва Силия.

– Тогава нямаше да научиш нищо – отвръща Хектор. – Трябва да разбереш какви са границите ти, за да ги преодолееш. Искаш да спечелиш, нали?

Силия кима, вперила поглед в куклата си. По нищо не личи, че някога е била счупена, по усмихнатото ѝ отнесено лице не се вижда дори една-единствена пукнатина.

Момиченцето я захвърля под един стол и не я взема със себе си, когато напускат театъра.

* * *

Мъжът в сивия костюм завежда момчето във Франция за една седмица, но това не е точно почивка. Пътуването е изненадващо, малкият куфар на момчето е приготвен без негово знание.

То предполага, че са тук заради някакъв специален урок, но не му се определя специфична област или задача. След първия ден, омагьосано от сладкото пукане на прясно изпечения хляб в пекарните и от огромното разнообразие от сирена, момчето започва да се чуди дали не са дошли само заради храната.

Посещават смълчаните музеи без посетители, където то безуспешно се опитва да преминава през галериите толкова тихо, колкото своя учител, и се свива всеки път, когато стъпките му прокътят из въздуха. Въпреки че иска скицник, учителят му настоява, че за него е по-добре да запечатва образите в паметта си.

Една вечер момчето е изпратено на театър. Очаква да гледа пиеса или може би балет, но представлението е необичайно.

Мъжът на сцената – човек с пригладена коса и брада, чиито бели ръкавици се движат подобно на птици върху фона на черния му костюм – изпълнява прости трикове и поредица от бързо следващи един след друг фокуси. Птици изчезват от клетки с фалшиви дъна, кърпички се изплъзват от джобове, за да се скрият в маншети.

Момчето с любопитство наблюдава фокусника и скромната му публика. Зрителите изглеждат впечатлени от измамите, често любезно ги аплодират.

След шоуто разпитва учителя си, но отговорът, който получава, е, че темата няма да се дискутира, преди да се приберат в Лондон в края на седмицата.

На следващата вечер момчето е заведено в по-голям театър и отново е оставено само по време на представлението. Размерът на тълпата го изпълва с безпокойство – никога по-рано не е било на място с толкова много хора.

Мъжът на тази сцена изглежда по-възрастен от предишния фокусник. Облечен е в хубав костюм. Движенията му са по-прецизни. Всеки номер е не само необичаен, но и завладяващ.

Аплодисментите са повече от любезни.

Този фокусник не крие кърпички в маншетите на дантелената си риза. Птиците, които се появяват от всички страни, нямат клетки. Тези трикове момчето е виждало единствено по време на уроците си. Многократно го бяха информирали, че манипулациите и илюзиите трябва да бъдат пазени в дълбока тайна.

Момчето се присъединява към аплодисментите, когато Просперо Магьосника се покланя за последен път.

Учителят му отново отказва да отговори, на който и да е от въпросите му, преди да се върнат в Лондон.

Щом веднъж се озовава обратно в лондонската къща и започва обичайното си всекидневие, което сякаш никога не е било прекъсвано, мъжът в сивия костюм първо кара момчето да му посочи разликите в двете представления.

– Първият фокусник използваше механични приспособления и огледала, караше зрителите да гледат в друга посока, когато не искаше да забележат манипулациите му, с които създаваше фалшиво впечатление. Вторият фокусник, кръстен на херцога от „Бурята“ на Шекспир, се преструваше, че прави същите неща, но не използваше огледала или трикове. Той правеше онова, което правите и вие.

– Много добре.

– Познавате ли онзи човек? – пита момчето.

– Познавам го от дълго време – отвърща учителят.

– И той ли обучава някого на тези неща така, както вие учите мен?

Учителят кимва, но не казва нищо.

– Как е възможно зрителите да не виждат разликата? – възкликва момчето.

За него тя е очевидна, въпреки че не е в състояние да обясни точно причините. Почувства го във въздуха също толкова ясно, колкото го видя с очите си.

– Хората виждат онова, което искат да видят. И в повечето случаи – онова, което им се казва, че виждат.

Повече не се връщат към този въпрос.

Макар да има и други подобни пътувания – съвсем редки, – които не са точно почивки, момчето не вижда повече магьосници.

* * *

Просперо Магьосника използва джобно ножче, за да разреже върховете на пръстите на дъщеря си – един по един. Наблюдава безмълвно как момичето плаче, преди да се успокои достатъчно, за да ги изцери и капките кръв да се оттеглят бавно обратно в плътта му.

Кожата зараства, прекъснатите отпечатыци на пръстите се събират перфектно.

Раменете на Силия провисват, отпускат насъбралото се в тях напрежение; облекчението ѝ е очевидно.

Баща ѝ ѝ дава само няколко мига почивка, преди отново да среже току-що зарасналите ѝ пръсти.

* * *

Мъжът в сивия костюм вади копринена кърпичка от джоба си и я пуска върху масата, където тя се приземява с глухо тупване – в гънките ѝ е скрито нещо тежко. Той дръпва копринения плат нагоре и изважда на показ съдържанието му – златен пръстен, – който се търкулва върху масата. Пръстенът е леко потъмнял и според момчето гравираният от вътрешната му страна надпис е на латински, но буквите са извити и пишно украсени, така че то не може да ги разчете.

Мъжът в сивия костюм връща кърпата в джоба си.

– Днес ще учим за обвързването – казва той.

Стигат до онази част от урока, която изисква практическа демонстрация, и той нарежда на момчето да сложи пръстена на пръста си. Никога не докосва ученика си, каквито и да са обстоятелствата.

Момчето напразно се мъчи да свали пръстена от пръста си, докато металната халка се впила в кожата му.

– Обвързването е завинаги, момчето ми – казва мъжът в сивия костюм.

– С какво съм обвързан? – момчето гледа смръщено към белега на мястото на пръстена.

– С едно задължение, което вече и без това имаш, и с един човек, когото няма да срещнеш още известно време. На този етап подробностите не са важни. Това е просто необходим технически акт.

Момчето само кимва и повече не разпитва, но същата тази нощ, когато отново остава само и не може да заспи, прекарва часове наред, загледано в ръката си на лунната светлина, и се чуди кой ли може да е човекът, с когото е обвързано.

* * *

На хиляди километри оттам, в един претъпкан със зрители театър, разтърсен от аплодисментите в чест на мъжа на сцената, Силия Боуен се свива на кълбо, скрита в сенките на непотребните декори, и заплаква.

Le Bateleur, Магьосника

Лондон, май-юни 1884 година

Точно преди деветнайсетия рожден ден на момчето, мъжът в сивия костюм го премества без никакво предупреждение от лондонската къща и го настанява в скромен апартамент с изглед към Британския музей.

В началото момчето предполага, че промяната е само временна. Напоследък то често е пътувало до Франция, Германия и Гърция и е прекарвало там седмици, дори месеци главно в учене, а не толкова в туристически обиколки. Но това не е една от онези половинчати почивки в луксозни хотели.

Апартаментът е скромен и обзаведен само с най-необходимото. Толкова прилича на предишното му жилище, че на момчето му е трудно да изпита някакво чувство, дори малко наподобяващо носталгия по стария му дом, с изключение на липсата на библиотека, въпреки че все още притежава впечатляващ брой книги.

В апартамента има гардероб, пълен с добре скроени, но безлични черни костюми. Снежnobели ризи. Редица цилиндри с неговия размер.

Момчето пита кога ще започне неговото – както е описвано с една дума – предизвикателство. Мъжът в сивия костюм не му отговаря, макар да е очевидно, че преместването официално отбелязва края на съвместните им уроци.

Вместо това момчето продължава да се обучава само. Пази тетрадките си, пълни със символи и йероглифи, пак прехвърля старите си бележки и открива в тях нови елементи, върху които да размишлява. Винаги носи със себе си по някое малко томче и щом привърши с него, го заменя с по-голямо.

Всяка тетрадка започва по един и същ начин – с детайлна рисунка на дърво, запечатана с черно мастило върху вътрешната страна на първата корица. Черните клони тръгват оттам и се простират върху страниците, свързват черти, които оформят букви и символи. Всяка страница е ситно изписана с мастило. Руни, йероглифи и думи се вплитат в едно цяло и се превръщат в част от дървото.

Момчето разполага с цяла гора от подобни дървета, подредена внимателно върху полиците на етажерката му.

Упражнява нещата, на които е научено, въпреки че е трудно да прецени ефекта от собствените си фокуси. Прекарва много време в изучаване на отражения в огледала.

Вече няма строго дневно разписание, нито е държано под ключ, така че може дълго да се разхожда из града. Големият брой хора по улиците му действа зле на нервите, но радостта от свободата да напуска апартамента, когато пожелае надделява над страха от ненадеен сблъсък с някой пешеходец.

Седи в парковете и кафенетата, наблюдава хората, които не му обръщат никакво внимание – слят с тълпата от млади мъже с безлични костюми и цилиндри.

Един следобед се връща до предишната си къща с мисълта, че не би трябвало да е нахално от негова страна, ако се отбие при стария си учител просто за да изпие чаша чай с него. Сградата е изоставена, а капациите на прозорците – заковани.

Докато върви обратно към апартамента си, младежът пъха ръка в джоба си и установява, че тетрадката му е изчезнала.

Изругава на глас, привличайки укорителния поглед на една жена, която предпазливо отстъпва встрани, когато той за момент се спира наред оживения тротоар.

Връща се обратно по стъпките си, но след всеки ъгъл тревогата му нараства.

Започва да вали лек дъжд, подобен на мъгла, но въпреки това над тълпата изникват няколко чадъра. Момчето дръпва периферията на цилиндъра над очите си, за да ги предпази от капките вода, докато оглеждат влажния тротоар.

Спира на ъгъла под тентата на едно кафене, наблюдава лампите, примигващи по цялата дължина на улицата, и се чуди дали да изчака тълпата да намалее или дъждът

да спре. Тогава забелязва, че на няколко стъпки от него едно момиче също се е подслонило под тентата. Момичето прелиства една тетрадка, която със сигурност е неговата.

Девојката е на около осемнайсет години, може би малко по-малка. Очите ѝ са светли, косата – с неопределен цвят, между русо и кестеняво. Роклята ѝ, ушита по модата отпреди две години, е влажна от дъжда.

Момчето пристъпва по-близо, но непознатата не го забелязва, напълно погълната от тетрадката. Дори е свалила едната си ръкавица, за да може по-лесно да прелиства деликатните страници. Сега вече ясно се вижда, че това е неговият дневник, отворен на страница, върху която е прерисувана карта с крилати създания, пълзящи върху колело. Неговият почерк гъсто покрива както картата, така и цялата повърхност на листа.

Момчето наблюдава изражението на момичето, докато то прехвърля страница след страница със смесица от объркване и любопитство.

– Мисля, че това е мое – казва момчето след момент. Момичето подскача стреснато и за малко не изпуска тетрадката, но успява да я хване. Ръкавицата му пада върху тротоара. Момчето се навежда да я вдигне, а когато се изправя и ѝ я подава, непознатата изглежда изненадана, че то ѝ се усмихва.

– Извинявам се – отвръща момичето, взема ръкавицата си и бързо му подава тетрадката. – Изпуснахте я в парка и аз се опитах да ви я върна, но ви изгубих в тълпата и после... Съжалявам. – Тя млъква засрамено.

– Няма нищо – казва облекчено момчето. – Страхувах се, че съм я загубил безвъзвратно, което щеше да е много жалко. Дълга ви дълбоките си благодарности, госпожице...?

– Мартин – довършва тя, но отговорът ѝ звучи като лъжа. – Изобел Мартин. – Следва въпросителен поглед, очакване да чуе неговото име.

– Марко – казва той. – Марко Алистър. – Вкусът на името оставя странен вкус в устата му, никога по-рано не е имал възможност да го изрече на глас. Толкова пъти е изписвал този вариант на псевдонима си, в който е включил и форма на псевдонима на учителя си, че името му се струва като собствено; добавянето на звук към даден символ обаче е съвсем различен процес.

Лекотата, с която Изобел го приема, го прави да изглежда по-истинско.

– Радвам се да се запозная с вас, господин Алистър – казва тя.

Най-разумното, което може да направи, е да си вземе тетрадката и да си тръгне. Но много не му се ще да се върне в празния апартамент.

– Мога ли да ви почерпя с едно питие в знак на благодарност, госпожице Мартин? – пита момчето, след като пъха тетрадката в джоба си.

Изобел се колебава, явно не ѝ е навик да приема покани за питиета от непознати мъже, срещнати в мрачни улични ъгли, но за изненада и на нея самата тя кима.

– Ще ми е изключително приятно, благодаря.

– Много добре – отбелязва Марко. – Но има по-добри кафенета от това... – Той махва към витрината до тях – ... недалеч от тук, ако нямате нищо против да се поразходите в дъжда. Страхувам се, че не съм си взел чадър.

– Няма нищо – отвръща Изобел.

Марко ѝ предлага ръката си и тя го хваща под лакът, после двамата тръгват надолу по улицата под леко ръсещия дъждец.

Подминават само една-две пресечки, спускат се по тясна алея и Марко усеща как дамата му се изпълва с напрежение от тъмнината, но щом спират пред добре осветен вход до един витраж, отново се отпуска. Той задържа вратата пред нея, докато Изобел влиза в малкото кафене, същото, което през последните няколко месеца му е станало любимо – едно от малкото места в Лондон, където се чувства наистина в свои води.

Всяка свободна повърхност е покрита със стъклени поставки, върху които трептят пламъците на свещи, стените са боядисани в наситеночервено. Из това интимно място се виждат само неколцина посетители и множество празни маси. Двамата седат на една малка маса до прозореца. Марко махва на жената зад бара, която им донеся две чаши бордо и оставя бутилката до малката ваза с жълта роза.

Докато дъждът тихичко потраква по стъклото на прозорците, двамата любезно разговарят за незначителни неща. Марко дава изключително оскъдна информация за себе

си, а Изобел му отговаря със същото.

Пита я дали е гладна, а тя любезно отрича, което издава, че всъщност умира от глад. Марко отново привлича вниманието на жената зад бара, тя се връща след няколко минути с плато със сирене, плодове и нарязана багета на парчета.

– Как открихте това местенце? – пита Изобел.

– По метода на опита и грешките – обяснява Марко. – И огромен брой чаши с отвратително вино.

Изобел се смее.

– Извинете – казва тя. – Накрая поне си е струвало. Мястото е прелестно. Прилича на оазис.

– Оазис с много хубаво вино – съгласява се Марко и накланя чашата си към нейната.

– Напомня ми за Франция – казва Изобел.

– Французойка ли сте?

– Не. Но съм живяла там известно време.

– И аз. Макар да беше доста отдавна. А вие сте права, това място е типично френско. Мисля, че на това се дължи част от очарованието му. Толкова места наоколо не си правят труда да бъдат очарователни.

– Вие сте очарователен – казва Изобел и моментално се изчервява. Има вид на човек, който би взел думите си назад, стига да може.

– Благодаря ви – отвръща Марко, тъй като не знае какво друго да каже.

– Съжалявам – прошепва Изобел, очевидно засрамена. – Не исках да...

Гласът ѝ съвсем заглъхва, но събрала смелост от изпитата чаша и половина вино, продължава:

– В тетрадката ви има вълшебства.

Поглежда го, за да види реакцията му, но Марко не казва нищо и тя отмества очи встрани.

– Вълшебства – повтаря само за да запълни мълчанието. – Талисмани, символи... Не знам какво означават, но са магически, нали?

Изобел нервно отпива от виното си, преди да се осмели отново да погледне към момчето.

Марко внимателно подбира думите си, наясно е в каква посока поема разговорът.

– И какво може да знае една млада дама, живяла някога във Франция, за магии и талисмани? – пита той.

– Само онова, което съм чела в книгите. Не си спомням значението на всичките. Познавам само астрологичните символи, а също и някои от алхимичните, но не съм особено добре запозната с тях.

Изобел прави пауза, сякаш не може да реши дали да продължи, но накрая добавя:

– La Roue de Fortune, Колелото на късмета. Картата от вашата книга. Познавам я. Самата аз имам карти таро.

Макар по-рано Марко да я е определил като малко повече от средно интересна и доста хубавичка, това разкритие променя нещата. Той се навежда през масата със значително повишен интерес.

– Искате да кажете, че владеее таро ли, госпожице Мартин? – пита той.

Изобел кима.

– Да, или поне се опитвам. Гледам само на себе си, което, предполагам, не може да се нарече истинско предсказване... Научих се преди няколко години.

– Носите ли картите със себе си? – пита Марко.

Изобел отново кима.

– Много бих искал да ги видя, ако не възразявате – добавя той, когато тя не прави никакво движение да извади тестето от чантата си.

Изобел обхожда с поглед останалите посетители в заведението. Марко нехайно махва с ръка.

– Не се притеснявайте – успокоява я той, – нужно е много повече от едно тесте карти, за да ги уплашите. Но ако не искате, ще ви разбера.

– Не-не, нямам нищо против – казва Изобел, бръква в чантата си и внимателно изважда тесте, увито в черна коприна. Изважда картите от опаковката им и ги поставя върху масата.

– Може ли? – поглежда я въпросително Марко, докато посяга.

– Разбира се – изненадано отвърща Изобел.

– Някои хора не обичат други да им пипат картите – обяснява той, спомняйки си детайли от уроците си по предсказания, докато леко повдига тестето. – Не бих искал да изглеждам нахален. – Марко обръща най-горната карта, Le Bateleur. Магьосника. Марко не може да се сдържи и се усмихва на картата, преди да я върне обратно в купчината.

– Вие предсказвате ли бъдещето? – пита го Изобел.

– О, не. Запознат съм с картите, но те не ми говорят нищо, поне не достатъчно, за да съм в състояние да направя сносно предсказание. – Той вдига очи към Изобел, все още не е сигурен какво да мисли за нея. – Но на вас те ви говорят, нали?

– Никога не съм мислила за тях по този начин, но предполагам, че е така – отвърща момичето.

Седи тихо и го гледа как прехвърля картите в ръцете си. Прави го със същото внимание, с което тя самата бе разглеждала тетрадката му, държи нежно картите за крайчетата им. Когато вече е разгледал цялото тесте, той отново го връща на масата.

– Много са стари – отбелязва. – Много по-стари от вас самата, осмелявам се да предположа. Мога ли да попитам как сте се сдобили с тях?

– Открих ги в една кутия за бижута в антикварен магазин в Париж преди много години – отговаря Изобел. – Продавачката дори не искаше да ми вземе пари, просто ми каза да ги изнеса от магазина ѝ. Нарече ги „дяволски карти“. Cartes du Diable.

– Хората са много наивни, що се отнася до такива неща – изрича Марко фразата, която учителят му често е повтарял едновременно като неодобрение и предупреждение. – По-скоро биха ги отписали като дяволски, отколкото да се опитат да ги разберат. Неприятна истина, но истина.

– За какво е тетрадката ви? – пита Изобел. – Не искам да нахалствам, но ми се стори интересна. Надявам се да ми простите, че я разгледах.

– Е, в това отношение сме квит, след като и вие ми позволихте да ви видя картите – усмихва се той. – Но се страхувам, че е доста сложно, и вярвам, че не е лесно за обяснение.

– Мога да повярвам в много неща – предизвикателно отговаря Изобел.

Марко не отвърща нищо, но я гледа също толкова напрегнато, колкото и картите ѝ преди малко. Изобел не отмества очи встрани.

Изкушението е твърде голямо. Да открие човек, който поне малко да разбира света, в който той самият е прекарал почти целия си живот. Знае, че трябва да остави нещата на този етап, но не може.

– Мога да ви покажа, ако желаете – казва след миг.

– Много бих искала – отвърща Изобел.

Допиват виното си и Марко оправя сметката с жената зад бара. Слага цилиндъра на главата си и хваща Изобел за ръка, докато двамата излизат от топлото кафене вън, на дъжда.

Марко рязко спира по средата на следващата пресечка, пред обширен заграден двор. Разположен е на няколко метра от тротоара, сивите каменни стени образуват алков.

– Това ще свърши работа – отбелязва момчето.

Дръпва Изобел от тротоара и я завежда между стената и портата, обръща я с гръб към мократа студена стена и застава право пред нея – толкова близко, че тя вижда всяка капчица по периферията на цилиндъра му.

– За какво? – В гласа ѝ се прокрадва нетърпение.

Дъждът продължава да вали и двамата няма къде да се подслонят. Марко просто вдига скритата си в ръкавица ръка, за да я накара да замълчи, и се концентрира върху дъжда и стената зад главата ѝ.

Никога по-рано не е изпробвал този трик върху друг човек и не е сигурен, че ще се справи.

– Вярвате ли ми, госпожице Мартин? – пита я той и я гледа със същия напрегнат поглед, както в кафенето, само че този път очите му са едва на няколко сантиметра от нейните.

– Да – отвърща без колебание тя.

– Добре – кима Марко, вдига ръка с плавно движение и я поставя върху очите на

Изобел.

Тя замръзва от изненада. Не вижда нищо, усеща единствено влажната кожа на Марко върху своята. Потръпва, не е сигурна дали от студа, или от дъжда. Един глас близо до ухото ѝ прошепва някакви думи и момичето трябва да напрегне слух, за да ги чуе, макар че не ги разбира. И тогава вече не чува дъжда, каменната стена зад гърба ѝ става грапава, макар само допреди миг да е била гладка. Тъмнината става някак по-ярка и Марко спуска ръка.

Изобел примигва, за да свикне със светлината, и първото нещо, което вижда пред себе си, е Марко. Но нещо се е променило. По периферията на цилиндъра му няма капчици дъжд. Няма никакви капки; вместо това момчето е обгърнато от мека слънчева светлина. Но не това кара Изобел да ахне.

Онова, което предизвиква възклицанието ѝ, е фактът, че двамата стоят насред гора, а гърбът ѝ е облеган на огромно старо стъбло на дърво. Дърветата наоколо са голи и черни, клоните им се протягат към яркосиния безкрай на небето. Земята е покрита с лека коричка сняг, която проблясва на слънцето. Идеален зимен ден, а на километри разстояние не се вижда никаква сграда – само сняг и гора. От близкото дърво се обажда птица, друга ѝ отвръща отдалеч.

Изобел е поразена. Всичко е истинско. Тя усеща слънцето по кожата си, кората на дървото под пръстите си. Студът на снега е истински, макар роклята ѝ вече да не е мокра от дъжда. Дори въздухът, който поема дълбоко с дробовете си, без съмнение е свеж и чист, без намек за лондонския смог. Не е възможно, но въпреки това е истинско.

– Невъзможно! – възкликва тя и се обръща към Марко.

Той се усмихва, ясните му зелени очи блестят на зимното слънце.

– Няма нищо невъзможно.

Изобел се смее с високия смях на щастливо дете.

През главата ѝ пробягват милион въпроси, но тя не може да изкаже на глас нито един от тях. И тогава в ума ѝ изведнъж изниква ясният образ на една карта, Le Bateleur.

– Вие сте магьосник! – казва тя.

– Не мисля, че преди вас някой друг ме е наричал така – отвръща Марко.

Изобел отново се смее и продължава да се смее, когато той се навежда по-близо и я целува.

Двойката птици закръжава над главите им, лек ветрец разклаща клоните на околните дървета.

За пешеходците, минаващи по тъмната лондонска улица, двамата не са нищо друго, освен двойка млади влюбени, целуващи се в дъжда.

Илюзии

Юли-ноември 1884 година

Просперо Магьосника не дава официално обяснение за оттеглянето си от сцената. През последните години турнетата му са толкова спорадични, че липсата на негови представления минава почти незабелязано.

Но в известен смисъл Хектор Боуен продължава с турнетата си, макар Просперо Магьосника да не го прави.

Пътува от град на град и предлага своята шестнайсетгодишна дъщеря в ролята на медиум.

– Мразя това, папа – често протестира Силия.

– Ако можеш да измислиш по-добър начин да оползотвориш времето си, докато настъпи моментът на предизвикателството ти, моля! И да не си посмяла да кажеш „четене“! Стига твоят начин да ти осигурява толкова пари, колкото спиритичните сеанси. Да не говорим колко добра практика са за теб – ще свикнеш да се изявяваш пред публика.

– Тези хора са непоносими – възразява Силия, макар че не точно това има предвид.

Клиентите ѝ я карат да се чувства неудобно. Начинът, по който я гледат, умолителните им погледи и насълзените им очи. Виждат я като предмет, като мост към

любимите хора, които са загубили и в които така отчаяно са се вкопчили.

Говорят за нея така, сякаш дори не е в стаята, сякаш е безплътна също като обичните им духове. Трябва да положи огромни усилия над себе си, за да не се отдръпва всеки път, когато неизбежно се стига до прегръдки и сълзливи благодарности.

– Тези хора не означават нищо – отвръща баща ѝ. – Дори не могат да осъзнаят какво точно си мислят, че виждат и чуват, затова им е по-лесно да вярват, че получават свръхестествени трансмисии от отвъдното. Защо да не се възползваме от това, особено след като с такова желание копнеят да се разделят с парите си за нещо толкова просто?

Силия не спира да твърди, че никакви пари не са в състояние да компенсират подобно мъчение, но Хектор не отстъпва и двамата продължават да пътуват, да отместват маси с поглед и да наподобяват призрачно почукване по покритите с различни тапети стени.

Удивена е от начина, по който клиентите им дават мило и драго за този вид комуникация, заради едното убеждение. Тя нито веднъж не е изпитвала желание да се свърже с мъртвата си майка, а и се съмнява, че майка ѝ от своя страна би искала да говори с нея, ако можеше, особено чрез подобни сложни методи.

Това е лъжа, иска ѝ се да им каже. Мъртвите не се носят наоколо, не почукват любезно по чаши за чай и по плотове на маси, нито шепнат през развети завеси.

Понякога чупи така ценните им вещи и прехвърля вината на неспокойните духове.

Всеки път, когато сменят мястото, Хектор ѝ избира ново име, но доста често използва Миранда, вероятно защото знае колко много я дразни то.

Изтощена е в резултат на дълги месеци обиколки из страната, както и от напрежението и от факта, че баща ѝ я храни много оскъдно – защото, твърди той, видът на бездомно дете ѝ придавал по-голяма убедителност, приближавал я повече до другата страна.

Едва когато наистина ѝ прилошава по време на сеанс, вместо както обикновено да изпълни перфектно предварително режисирания драматичен припадък, той се съгласява да се върнат в дома им в Ню Йорк, за да ѝ даде почивка.

Един ден, по време на следобедния чай, докато неодобрително мятат погледи към количеството сладко и сметаната, с които дъщеря му маже курабиите си, той споменава, че е обещал услугите ѝ на една опечалена вдовица в другия край на града, която се е съгласила да плати двойна такса.

– Казах, че можеш да си починеш – възразява баща ѝ, когато Силия отказва, без да вдига поглед от книгата, разпръснати по масата. – Имаше цели три дни и те са ти повече от достатъчно. Изглеждаш ми добре. Един ден ще станеш по-хубава дори от майка си.

– Изненадана съм, че си спомняш как е изглеждала – отвръща Силия.

– Нима? – вдига вежди баща ѝ, поглежда я и продължава, когато тя се намръщва в отговор. – Може да съм прекарал само няколко седмици в нейната компания, но си я спомням много по-ясно, отколкото ти, която си живяла с нея цели пет години. Времето е относително нещо. Някой път ще го разбереш.

След тези думи отново насочва вниманието си към книгата.

– А какво стана с онова предизвикателство, за което уж ме подготвяш? – пита Силия. – Или това е просто още един начин да спечелиш пари?

– Силия, скъпа – отвръща Хектор. – Предстоят ти страхотни неща, но ние нямаме контрол върху момента, в който ще започнат. Първият ход не е наш. Просто ще бъдем уведомени, когато настъпи моментът да те извадим на дъската.

– Тогава какво значение има какво ще правя междувременно?

– Имаш нужда от практика.

Силия накланя глава, без да откъсва поглед от баща си, отпуска ръце върху масата. Всички листи се сгъват сами в най-разнообразни форми: пирамиди, цилиндри, хартиени птички с шумолящи крила.

Баща ѝ раздражено я поглежда. Вдига тежкото стъкло преспание и го стоварва върху ръката ѝ – достатъчно силно, за да счупи китката ѝ.

Хартиите се разгъват и отново се пръсват по повърхността на масата.

– Имаш нужда от практика – повтаря той. – Все още не успяваш да се контролираш.

Силия мълчаливо напуска стаята, стиснала китката си и преглъщайки сълзите си.
– И за бога, престани да ревеш! – извиква баща ѝ след нея.
Отнема ѝ почти час, за да нагласи и излекува счупените на парченца костици.

* * *

Изобел седи в рядко използваното кресло в стаята на Марко. Около пръстите ѝ са увити копирени панделки в цветовете на дъгата – напразно се мъчи да превърне лентите в сложна плетеница.

– Изглежда толкова глупаво – отбелязва тя, докато се мръщи на заплетените панделки.

– Това е най-обикновен амулет – възразява Марко от мястото си зад отрупаното с отворени книги бюро. – По една лента за всеки елемент, всичките свързани с възли и добро желание. Същото като картите ти е, само че оказва влияние върху субекта, вместо просто да предсказва значението му. Но няма да подейства, ако не вярваш, както много добре знаеш.

– Може би не съм в подходящото настроение, за да повярвам – казва Изобел, разхлабва възлите и оставя плетеницата настрана. Панделките се разливат като водопад върху страничното облегалo на креслото. – Утре пак ще опитам.

– Тогава ми помогни – Марко вдига поглед от книгите си. – Помисли си за нещо. За някакъв предмет. Важен предмет, за който няма как да знам.

Изобел въздъхва, но покорно затваря очи и се концентрира.

– Пръстен – отбелязва Марко след миг, стигнал до въображаемата вещь в съзнанието ѝ толкова лесно, сякаш му го е нарисувала на лист хартия. – Златен пръстен със сапфир, ограден с два диаманта.

Очите на Изобел се отварят бързо.

– Как разбра?

– Годежен пръстен ли е? – продължава усмихнато Марко.

Тя закрива устата си с длан, преди да кимне.

– Продала си го – добавя той, улавяйки фрагментите от спомена, съпътстващ пръстена. – В Барселона. Избягала си и си уредила да се омъжиш, ето защо си в Лондон. Защо не ми каза?

– Това не е подходяща тема за разговор – отговаря Изобел. – А и ти самият почти нищо не ми споделяш за себе си – може и ти да си избягал и да си уредил женитбата си.

За момент двамата се гледат втренчено един друг, докато Марко се опитва да намери подходящ отговор, после Изобел избухва в смях.

– Вероятно е търсил пръстена по-дълго време, отколкото е търсил мен – тя поглежда към голата си ръка. – Беше такова прелестно нещо, почти не исках да се разделям с него, но нямах пари, нито друго за продан.

Марко понечва да каже, че със сигурност е получила добра цена, но в този момент на вратата се почуква.

– Хазяинът ти ли е? – прошепва Изобел, но Марко опира пръст до устните си и поклаща глава.

Само един човек чука на тази врата без предупреждение.

Марко прави знак на гостенката си да се скрие в съседния кабинет, преди да отвори.

Мъжът в сивия костюм не влиза в апартамента. Никога не е стъпвал в него от момента, в който е организиран досега на ученика си с истинския свят.

– Ще кандидатстваш за работа при този човек – казва, без да поздрави, и изважда някаква избеляла визитка от джоба си. – По всяка вероятност ще имаш нужда от име.

– Имам си име – отвръща Марко.

Мъжът в сивия костюм не се интересува какво може да си е избрал ученикът му.

– Интервюто ти е утре следобед – продължава. – Напоследък съм придвижил доста от бизнес въпросите на мосю Лефевр и горещо съм те препоръчал, но ти трябва да направиш необходимото, за да си осигуриш позицията.

– Това да не би да е началото на предизвикателството?

– По-точно предварителна маневра, която ще те постави в по-изгодно положение.

– Кога започва самото предизвикателство? – пита Марко, макар че го е правил стотици пъти и никога не е получавал конкретен отговор.

– По някое време ще стане ясно – отвръща мъжът в сивия костюм. – Когато започне, ще бъде разумно от твоя страна да се концентрираш върху самия противник... – очите му многозначително се насочват към затворената врата на кабинета – ... без да се разсейваш.

После се обръща, поема по коридора и оставя Марко да препрочита отново и отново името и адреса върху избелялата визитна картичка.

* * *

Хектор Боуен най-накрая отстъпва пред настояванията на дъщеря си да останат в Ню Йорк, но го прави по лични съображения.

Понякога подхвърля по някой коментар, че Силия трябва да се упражнява повече, но през по-голямата част от времето я игнорира и се затваря сам в кабинета на горния етаж.

Силия е доста доволна от това положение и прекарва по-голямата част от дните си в четене. Измъква се, за да посещава книжарниците, изненадана, че баща ѝ не се интересува откъде идват купищата книги с нови подвързии.

И често се упражнява да чупи всякакви неща из къщата и да ги превръща отново в едно цяло. Кара книгите да летят като птици из стаята, изчислява колко надалеч могат да стигнат, преди да ѝ се наложи да коригира техниката си.

Става много веща в манипулирането на платове, преправя роклите си така майсторски, сякаш някой изключителен шивач е отпуснал страничните им ръбове, за да поберат теглото, което си е върнала. Отново чувства тялото си като свое.

Трябва да напомня на баща си да слиза от кабинета за закуска, обяд и вечеря, въпреки че напоследък той ѝ отказва все по-често и почти не напуска стаята си.

Днес дори няма да отвърне на настойчивото ѝ почукване. Омагьосал е ключалките така, че да не могат да бъдат отваряни без неговия ключ. Ядосана, Силия ритва вратата с ботуш и за нейна изненада тя се отваря.

Баща ѝ стои до един от прозорците, напрегнато наблюдава опънатата си напред ръка. Слънцето прониква през замръзналото стъкло и пада върху ръкава му.

Дланта му изчезва напълно и после отново се появява. Той протяга пръсти, намръщва се, когато чува пукането на кокалчетата си.

– Какво правиш, папа? – пита Силия, любопитството ѝ е надделяло над раздразнението. Никога по-рано не го е виждала да върши нещо подобно – нито на сцената, нито по време на уроците ѝ.

– Нищо, което да те засяга – отвръща баща ѝ и дръпва къдравия маншет на ризата над дланта си.

Вратата се затваря с трясък пред лицето ѝ.

Упражнение в уцелване на мишена

Лондон, декември 1884 година

Кръглата мишена виси нестабилно на стената в кабинета, между високите етажерки и маслените картини в рамки с богати орнаменти. Въпреки ярките си цветове, тя едва се вижда сред сенките, но ножът я уцелва всеки път – съвсем близо до центъра, скрит под забодената към дъската изрезка от вестник.

Изрезката представлява театрална критика, внимателно изрязана от лондонския вестник „Таймс“. Критиката е положителна; някои биха я нарекли блестяща. Независимо от това е поставена на позицията за екзекуция и ножът със сребърната дръжка лети именно към нея. Острието прорязва хартията и потъва в корковата повърхност на мишената. Измъквано е оттам само за да бъде повторен целият процес.

Ножът е хвърлян грациозно – от дръжката, така че да се завърти няколко пъти във въздуха, преди върхът му да намери целта – от Чандреш Кристоф Лефевр, чието име е отпечатано с ясни букви в последния ред на гореспоменатата изрезка от вестник.

Изречението, в което се съдържа неговото име, е онова, предизвикало мосю Лефевр да посегне към ножа. Едно-единствено изречение, в което се казва следното:

„Господин Чандреш Кристоф Лефевр продължава да предизвиква познатите ни граници на съвременната сцена и зашеметява публиката със спектакъл, който е почти изключителен.“

Повечето театрални продуценти биха се почувствали поласкани от подобна оценка. Биха изрязали статията за колекцията си от похвали и биха я цитирали като източник на препоръки.

Но не и този театрален продуцент. Не, вместо това мосю Чандреш Кристоф Лефевр се фокусира върху предпоследната дума. Почти. _Почти!_

Ножът отново полита през стаята, над мебели, тапицирани с кадифе, и дървени плоскости, покрити със сложна резба, преминава опасно близо край една кристална гарафа с бренди. Ловко се преобръща във въздуха и за пореден път се озовава в мишената. Този път пронизва вече почти унищожената хартия между думите „публиката“ и „спектакъл“, напълно изличавайки съюза „сътс“.

Чандреш повтаря пътя на ножа, издърпва внимателно, но достатъчно силно острието му от дъската. Пресича обратно стаята, стиснал ножа в едната си ръка и чаша бренди – в другата, обръща се и още веднъж се прицелва в онази ужасна дума. Почти.

Очевидно прави нещо не както трябва. Ако продукциите му са почти изключителни, ако възможността за стопроцентова изключителност съществува някъде наблизко в очакване да бъде постигната, тогава трябва да се направи нещо друго.

Не е спирал да мисли по въпроса от мига, в който статията се е озовала върху бюрото му, прилежно изрязана и номерирана от асистента му. Допълнителни копия са прибрани някъде другаде, на сигурно място, тъй като тези от бюрото много често се сблъскват със същата жестока съдба, докато Чандреш агонизира над всяка дума.

Той обожава реакциите. Искрените реакции, а не просто любезните аплодисменти. Често ги поставя над самото шоу. В края на краищата, едно шоу без публика е нищо. Силата на представлението е в отговора на публиката.

Отрасна в театъра, в ложите на балета. Неспokoйно и живо дете, той бързо се отегчи от познатите му до втръсване танци, затова избра да наблюдава публиката. Да забелязва кога зрителите се усмихват или ахват от възторг, кога въздъхват дамите и кога задрямват господата.

Ето защо сега, доста години по-късно, може би не е чак толкова изненадващо, че продължава да се интересува повече от публиката, отколкото от самото представление. Макар че то трябва да е удивително, за да предизвика най-добрите реакции.

И понеже не е в състояние да наблюдава лицето на всеки зрител по време на всичките представления (представления, които варират от вълнуващи драми до екзотични танцъорки, както и такива, които творчески обединяват горните две), той разчита на отзивите във вестниците.

Но от известно време насам не е имало статия, която да го е изваждала от кожата му до такава степен, както последната. И със сигурност от години не е имало статия, която да го предизвика да хвърля нож по нея.

Ножът отново полита и този път пронизва думата „сцена“. Чандреш отива да го вземе, отпива глътка бренди по пътя. За момент любопитно измерва с поглед разкъсаната статия, гледа втръчено почти унищожените думи. После изревава, викайки Марко.

Мрак и звезди

С билета си в ръка вие следвате безкрайната опашка от редовни посетители и влизате в цирка. Докато чакате, гледате ритмичното движение на черно-белия часовник.

Единственият път напред след будката за билети е през завеса на гъсти райета. Един след друг зрителите минават през нея и изчезват от погледа ви.

Щом идва вашият ред, дръпвате завесата и пристъпвате напред. Завесата отново се затваря и вие се оказвате погълнати от тъмнината.

Отнема ви няколко секунди да свикнете с нея и тогава, подобно на звезди, наоколо започват да се появяват дребни точки светлина, опасват тъмните стени пред очите ви.

И докато само допреди няколко секунди сте били толкова близо до останалите посетители на цирка, че сте могли да ги докоснете с ръка, сега сте сам и си проправяте пипнешком път напред през тунел, подобен на лабиринт.

Тунелът прави резки завои, единствената светлина идва от малките лампички. Няма как да разберете колко далеч сте стигнали, нито в каква посока се движите.

Накрая се изправяте пред втора завеса. Меката като кадифе материя се разтваря с лекота още щом я докосвате.

Светлината от другата страна е ослепителна.

Истина или предизвикателство

Конкорд, Масачузетс, септември 1897 година

Петимата седят сред клоните на дъба, огрени от лъчите на следобедното слънце. Каролайн е на най-високия клон, защото винаги се изкачва най-нагоре. Най-добрата ѝ приятелка Мили е кацнала току под нея. Братята Макензи, които целят катеричките с жълъди, са малко по-ниско от тях двете, но все пак достатъчно високо. Той винаги е на най-ниските клони. Не защото се страхува от високото, а поради мястото си в групата, когато изобщо го допускат да бъде част от нея. Да си по-малкият брат на Каролайн, е едновременно благословия и проклятие. Понякога позволяват на Бейли да се присъедини към тях, но никога не го оставят да забрави мястото си.

– Истина или предизвикателство – вика сестра му от горните клони. Не получава отговор, затова пуска един жълд право върху главата на брат си. – Истина. Или. Предизвикателство. Бейли – повтаря тя.

Бейли почесва главата си през шапката. Може би жълдът е отговорен за онова, което избира.

„Истина“ е примиренческият отговор, вик срещу жестоката хвърляща жълди версия на Каролайн на играта.

„Предизвикателство“ е някак по-бунтарско. Макар и да я иронизира, поне не е страхливец. Изглежда като правилния отговор и той е доста горд от себе си, когато на Каролайн ѝ отнема няколко мига, преди да отговори. Седи на клона си на около четири метра над главата му, клати крака и гледа към полето, докато се мъчи да формулира предизвикателството си. Братята Макензи продължават да тормозят катеричките. После Каролайн се усмихва и се изкашля, за да се изкаже.

– Предизвикателството на Бейли – казва тя, превръщайки го само в негово и нищо друго; обвързва го.

Той започва да се притеснява още преди да е изрекла в какво всъщност се състои въпросното предизвикателство. Каролайн млъква драматично, преди да продължи:

– Предизвикателството на Бейли е да влезе тайно в Нощния цирк.

Мили ахва. Братята Макензи престават да хвърлят жълди и вдигат очи към нея, напълно забравили за катеричките. По лицето на Каролайн се разлива огромна усмивка, докато погледът ѝ измерва брат ѝ.

– И да донесе нещо оттам за доказателство – добавя, неспособна да сдържи триумфа в гласа си.

Предизвикателството е неизпълнимо и всички го знаят.

Бейли обръща очи към мястото, където куполите на цирка се издигат като планински върхове наред долината. През деня е напълно замрял, без никакви светлини, музика или тълпи от хора. Само група палатки на черни и бели райета на следобедното слънце. Изглежда странен и може би малко мистериозен, но не и изключителен. Не и посред бял ден. Нито пък е ужасно плашещ, мисли си Бейли.

– Ще го направя – отвърща.

Скача от своя нисък клон и тръгва през полето, без да изчаква да чуе отговорите им; не желае Каролайн да оттегли предизвикателството си. Сигурен е, че е очаквала от него да се откаже. Покрай ухото му профучава един жълд, но нищо повече.

И по причини, които Бейли не е в състояние да обясни, той върви към цирка, въоръжен със значително количество решителност.

Изглежда по същия начин, както когато го видя за пръв път – още нямаше навършени шест години.

И тогава се беше материализирал на същото място, а сега изглежда така, сякаш никога не си е тръгвал. Сякаш просто е бил невидим в продължение на петте години, през които полето е било празно.

На шест години не му беше позволено да посети цирка. Родителите му го смятаха за твърде малък, затова можеше само да зяпа като омагьосан отдалеч към шатрите и светлините.

Беше се надявал, че циркът ще остане достатъчно дълго, за да порасне достатъчно, че да го допуснат вътре, но две седмици по-късно циркът изчезна без предупреждение и остави малкия Бейли с разбито сърце.

Ала сега се е върнал.

Пристигнал е само преди няколко дни и все още е новост. Ако беше тук от по-дълго време, Каролайн сигурно щеше да избере друго предизвикателство, но в момента циркът е събитието, за което говорят всички в града, а сестра му обича предизвикателствата ѝ да са en vogue, в крак с модата.

Предишната вечер беше първото посещение на Бейли в цирка.

Не приличаше на нищо, което някога беше виждал. Светлините, костюмите, всичко беше толкова различно. Сякаш беше избягал от всекидневния си живот и се беше озовал в друг свят.

Беше очаквал да наблюдава шоу. Да седи на стол и да гледа.

Бързо беше разбрал грешката си.

Циркът бе нещо, което трябваше да изследва.

И той го направи възможно най-добре, макар да се чувстваше ужасно неподготвен. Не знаеше коя палатка да избере от дузината възможни, примамливите табели над всяка от тях наемваха за съдържанието им. И всеки завой, който правеше през извиващите се алеи, го водеше към още палатки, още табели, още мистерии.

Откри една палатка с акробати и остана сред тях, докато се въртяха и премятаха, а вратът ѝ го заболя да гледа нагоре. Разходи се из палатка, пълна с огледала, и видя стотици хиляди образи на Бейли да го наблюдават с разширени очи; и всеки от тях носеше същата сива шапка като неговата.

Дори храната беше невероятна. Ябълки, потопени в карамел, толкова тъмни, че изглеждаха почти черни, но си оставаха леки, хрупкави и сладки. Шоколадови прилепи с невероятно крехки крила. Най-вкусният сайдер, който Бейли някога беше опитвал.

Всичко беше магическо. И сякаш продължи цяла вечност. Никоя от алеите не свършваше, преливаше се в други или се извиваше обратно към двора.

Впоследствие не можа да го опише подобаващо. Успя само да кимне, когато майка му го попита дали се е забавлявал.

Не останаха толкова дълго, колкото му се искаше. Ако родителите му бяха позволили, Бейли щеше да прекара там цялата нощ, имаше още толкова много палатки за изследване. Но го подкараха обратно към къщи и го сложиха да си легне едва след няколко часа, когато го успокоиха с обещанието, че следващия уикенд ще се върне обратно, макар момчето тревожно да си спомняше колко бързо беше изчезнал циркът предишния път. Копнееше да се върне там още от мига, в който напусна очертанията му.

Сега се чуди дали не прие предизвикателството отчасти за да се озове по-скоро в цирка.

Отнема му почти десет минути да измине целия път през полето и колкото повече приближава, толкова по-големи и потискащи му се струват палатките и толкова повече се изпарява решимостта му.

Вече се опитва да измисли нещо, което да използва като доказателство, без да му се налага да влиза вътре, но стига пред вратите.

Те са почти три пъти по-високи от него, буквите отгоре, изписващи вълшебното *Le Cirque des Rêves*, почти не се виждат на дневната светлина – всяка е може би с размер на голяма тиква. Извивките от ковано желязо покрай тях му напомнят за ластарите на тиквите. Вратите са заключени със сложна ключалка, а над тях виси малък надпис от украсени букви:

Отваряме с падането на нощта,
затваряме с пукването на зората.

Отдолу с прости букви е изписано:

Нарушителите ще бъдат обезкървени.

Бейли няма представа какво означава „обезкървени“, но звученето на думата не му харесва. На дневна светлина циркът е странен, прекалено тих. Няма музика, няма шум. Само чуруликането на птичките наблизо и шумоленето на листата на дърветата. Бейли има чувството, че вътре няма никого – сякаш цялото място е изоставено. Мирише така, както и през нощта, но по-слабо – на карамел, пуканки и дим от огньовете.

Момчето хвърля поглед обратно през полето. Останалите продължават да стоят на дървото, макар че отдалеч изглеждат съвсем малки. Без съмнение го наблюдават, затова решава да заобиколи от другата страна на оградата. Вече не е напълно сигурен, че иска да го направи, а ако го стори, не желае да бъде наблюдаван.

По-голямата част от оградата граничи с краищата на палатките, така че наистина няма откъде да се влезе, освен през портите. Бейли продължава да върви.

Няколко минути след като загубва от поглед дървото, открива една част от оградата, която опира в малка алея покрай стената на една от палатките. Мястото е достатъчно добро да се опита да се промъкне през него.

Бейли открива, че всъщност много иска да влезе вътре. Не само заради предизвикателството, но и защото е любопитен. Ужасно, безнадеждно любопитен. А зад доказването си пред Каролайн и тайфата, зад любопитството, го гложди нуждата да се върне.

Железните решетки са дебели и гладки, дори без да е опитал, знае, че няма да успее да се изкатери по тях. Освен че няма къде да стъпи, върховете на решетките са извити навън като остриета на пики. Не са особено страшни, но определено не изглеждат гостоприемни.

Ала оградата очевидно не е строена със специалната цел да държи едно десетгодишно момче отвън, защото, макар решетките да са стабилни, те са разположени почти на трийсет сантиметра една от друга. А Бейли, както е дребен, може сравнително лесно да се промуши между тях.

Поколебава се само за миг, но знае, че по-късно ще се мрази, ако поне не опита, без значение какво ще се случи след това.

Мислеше си, че чувството ще е по-различно – както през нощта, но докато се провира през решетката на оградата и застава на алеята между палатките, се чувства точно по същия начин, както отвън. Ако магията продължава да е там и през деня, той не може да я усети.

И циркът наистина изглежда изоставен, не се виждат никакви работници или артисти.

Вътре е още по-тихо; не чува птичките. Листата, които са шумолели в краката му навън, не са го последвали от другата страна, въпреки че има достатъчно място, за да ги доведе бризът през решетките.

Бейли се чуди накъде да поеме и какво би могло да се сметне за доказателство, че е изпълнил предизвикателството. Не вижда какво може да вземе, само гола земя и гладките стени на палатките. На светлината изглеждат удивително стари и износени, и той се чуди от колко време пътува този цирк и накъде поема, когато си тръгва от градчето. Трябва да го превозва някакъв специален цирков влак, но пък на близката гара не се виждат никакви влакове, а и доколкото може да каже, никой никога не е виждал подобен влак да пристига и да потегля.

В края на алеята Бейли завива надясно и се озовава сред редица палатки, всяка от които има вход със закачена табела над него. На едната пише: „ПОЛЕТИ НА ВЪОБРАЖЕНИЕТО“; на друга – „НЕБЕСНИ ЕНИГМИ“. Бейли притаява дъх, когато минава покрай палатката със „СТРАШНИ ЗВЕРОВЕ И СТРАННИ СЪЗДАНИЯ“, но отвътре не се чува никакъв звук. Не открива нищо, което да вземе със себе си, а не желае да открадне някоя табела. Единственото, което се вижда с просто око, са парчета хартия и някоя и друга стъпкана пуканка.

Следобедното слънце хвърля дълги сенки над палатките, простира се над сухата земя. На някои места тревата е боядисана или поръсена със ситен бял прах, на други – с черен. Бейли ясно вижда кафявата пръст отдолу, изровена от множеството минали крака. Докато завива зад следващия ъгъл, се чуди дали я боядисват всяка вечер, и

понеже гледа надолу, едва не се сблъсква с едно момиче.

Тя стои по средата на пътеката между палатките – просто си стои, сякаш го чака. Изглежда приблизително на същата възраст като него и е облечена в нещо, което може да бъде наречено единствено костюм, защото това със сигурност не са нормални дрехи. Бели ботушки с множество копчета, бели чорапи, бели ръкавици, бяла рокля, ушита от всевъзможни парчета плат – дантела, коприна и памук, събрани в едно, а над роклята има късо жакетче във войнишки стил. Всеки сантиметър от врата ѝ надолу е покрит в бяло, което прави червената ѝ коса направо шокираща.

– Не трябва да си тук – казва кротко червенокосото момиче. Не звучи разстроена, нито дори изненадана. Бейли на няколко пъти примигва срещу нея, преди да успее да отвърне.

– Аз... ъ-ъ-ъ, знам – казва и му се струва, че е произнесъл най-тъпата реплика на света, но момичето само го гледа. – Съжалявам – добавя той и думата му звучи още по-глупаво.

– Вероятно трябва да си тръгнеш, преди някой друг да те е видял. – Момичето хвърля поглед през рамо, но Бейли не може да каже какво точно очаква да види непознатата. – От коя страна влезе?

– Отзад, ъ-ъ... – Бейли се извърща, но не може да каже откъде е дошъл, алеята преминава в самата себе си, а той не вижда никакви табели, за да знае откъде е минал. – Не съм сигурен – добавя.

– Няма нищо, ела с мен. – Момичето го хваща със своята облечена в бяла ръкавица длан и го задърпва надолу по една алея. Докато вървят през палатките, не казва нищо друго. Стигат до един ъгъл, непознатата го кара да спре и двамата остават неподвижни в продължение на минута. Когато отваря уста да попита какво чакат, момичето просто допира пръсти до устните си, за да му направи знак да млчи, а няколко секунди по-късно продължават напред.

– Можеш ли да се провреш между решетките?

Бейли кимва. Момичето рязко завива по една алея, която той дори не е забелязал, и ето че отново е срещу оградата, зад която се шири полето.

– Излез оттук – казва му момичето. – Няма да имаш проблеми.

Тя помага на Бейли да се провре между решетките, които сякаш са се стеснили в тази част на оградата. Той се озовава от външната страна и се обръща, за да застане с лице срещу непознатата.

– Благодаря ти – казва.

Не може да измисли нищо друго.

– Моля – отвърща момичето. – Но трябва да внимаваш повече. Не бива да влизаш тук през деня. Смята се за нахлуване в чужд имот.

– Знам, съжалявам – кимва Бейли. – Какво означава „обезкървен“?

Момичето се усмихва.

– Означава да ти източат всичката кръв. Но не мисля, че в действителност го правят.

Тя се обръща и потегля надолу по алеята.

– Чакай! – вика ѝ Бейли, макар да не знае какво иска от нея.

Момичето се връща при оградата. Не казва нищо, само чака да чуе какво има да ѝ казва.

– Аз... Трябва да отнеса нещо със себе си – обяснява той и веднага щом изрича тези думи, съжалява.

Челото на момичето се смръщва, докато очите му го гледат втренчено през решетките.

– Да отнесеш нещо със себе си? – повтаря тя.

– Да. – Бейли вперва поглед в очуканите си кафяви обувки, после в белите ѝ ботушки от другата страна на оградата. – Беше предизвикателство – добавя с надеждата, че тя ще го разбере.

Момичето се усмихва. Прехапва долната си устна за секунда и се замисля, после сваля едната си ръкавица и му я подава през решетките. Бейли се колебае.

– Няма нищо, вземи я – казва непознатата. – Имам цяла кутия.

Бейли поема бялата ръкавица и я пъха в джоба си.

– Благодаря ти.

– Няма защо, Бейли – отвърща момичето.

Този път, когато се обръща да си върви, той не казва нищо и непознатата изчезва зад ъгъла на една раирана палатка. Бейли остава на мястото си още дълго време, преди да прекоси обратно полето. Стига до дъба, а в клоните му няма никого; само на земята се вижда голяма купчина жълти, а слънцето клони към залез.

Чак към средата на пътя си към къщи Бейли осъзнава, че никога не е споменавал името си пред момичето.

Съюзници и конспиратори

Лондон, февруари 1885 година

Организирането на партита в полунощ е традиция в la maison на мосю Лефевр. Възникнали са просто като внезапно хрумване в резултат на хроничното безсъние, от което страда Чандреш, и заради необходимостта от спазване на работното време на театрите, в комбинация с дълбоката вътрешна непоносимост към традиционния етикет на повечето вечерни партита. Има доста места, откъдето се поръчва храна в късните часове, но никое от тях не задоволява вкуса на Чандреш.

Така че той се зае да организира богати вечери с много блюда, а първото се сервира в полунощ. Винаги точно в полунощ, в мига, в който високият часовник във фоайето започне да отброява дванайсетте удара, на масата се слагат първите чинии. Според Чандреш това внася някакво усещане за церемониалност. Най-ранните Среднощни вечери представляват малки интимни сбирки с приятели и колеги. С течение на времето те стават по-чести и по-екстравагантни, а накрая се превръщат в нещо като сензация за нестандартния свят. Представителите на определени кръгове жадно копнеят да се сдобият с покана за някоя от Среднощните вечери на Чандреш.

Тези партита са селективни. Макар че понякога присъстват около трийсет човека, често броят им се свежда само до пет. Обикновено гостите са между дванайсет и петнайсет. Кухнята е изключителна, независимо колко души са дошли.

Чандреш никога не осигурява меню за събиранията. Някои подобни партита – ако изобщо може да се намерят такива, които да бъдат сметнати за подобни – разполагат с менюта от скъпа хартия, изписани с калиграфски почерк, в които всяко блюдо се описва най-подробно или просто се изреждат интригуващи названия.

Но Среднощните вечери сами по себе си са обвити в мистерия и Чандреш е установил, че липсата на меню или на карта на кулинарния маршрут засилва тази мистериозност. На масата се поднасят блюдо след блюдо, някои се разпознават лесно – като яребици, заешко или агнешко, сервирани върху бананови листа, печени в ябълки или гарнирани с череши, накиснати в бренди. Други са по-загадъчни, скрити под сладки сосове или пикантни супи; непознати видове месо, увити в кори за баница и глазури.

Ако гостенка се поинтересува от конкретно ястие, ако попита откъде идва някоя хапка, подправка или вкус, който не може да определи (защото дори и онези с най-рафинираните небца никога не са в състояние да идентифицират всеки един от множеството вкусове), тя не получава задоволителен отговор.

Чандреш просто отбелязва, че „рецептите са готварска тайна и аз не мога да откажа на майсторите си готвачи правото да ги запазят единствено за себе си.“ Любопитната гостенка се връща към мистериозното блюдо пред себе си, а понякога подхвърля, че каквито и да са тайните, храната е наистина впечатляваща, и продължава да се чуди откъде идва даден вкус, докато дълбоко замислена поглъща поредната хапка.

Разговорите са запазени за времето между две сервирания.

Истината е, че Чандреш предпочита да не знае всички съставки и да не разбира всички техники. Твърди, че подобно невежество придава живот на всяко ястие, превръща го в нещо повече от най-обикновена комбинация от продукти. „Ах! – възкликва веднъж един от гостите, когато темата се подхваща за пореден път. – Предпочитате да не виждате зъбчатите колелца на часовника, за да определяте времето максимално добре.“

Десертите винаги са зашеметяващи. Бонбони от шоколад и карамел, горски плодове, преливащи от кремове и всевъзможни видове ликьор. Торти с невъзможна височина, банички, по-пухкави от памук. Смокини, обилно напоени с мед, украсени със

захарни фестони и цветя. Гостите често отбелязват, че са прекалено красиви, прекалено впечатляващи, за да се осмелят да посегнат към тях, но винаги намират начин да се справят.

Чандреш никога не разкрива идентичността на готвачите си. Според един от слуховите е отвлъкъл и заключил в кухнята си кулинарни гении от целия свят, където с помощта на неизвестни на никого средства ги кара да задоволяват и най-дребните му прищевки. Някои предполагат, че храната се внася отвън, от най-добрите лондонски ресторанти, на които се плаща допълнително, за да стоят отворени до среднощ. Конкретно този слух често завършва със спорове относно методите, чрез които топлата храна се запазва топла, а студената остава студена; никога не стигат до задоволително заключение, но в резултат спорещите страшно огладняват.

Независимо от произхода си, храната е винаги изключително вкусна. Обстановката в трапезарията (или в трапезариите, в зависимост от големината на сбирката) е също толкова изключителна, колкото и останалата част от къщата: издържана е в наситено червено и златно, с произведения на изкуството, събрани от всички кътчета на земното кълбо и изложени във всяко празно ъгълче. Навсякъде сияят блестящи полилеи, както и безброй свещи, за да бъде светлината не ярка, а дълбока, топла и искряща.

Често се организират разнообразни развлечения с танцьори, илюзионисти, екзотични музиканти. По-интимните вечери обикновено протичат под акомпанимента на личната пианистка на Чандреш – красива млада жена, която не спира да свири през цялата нощ и никога не казва и една дума на когото и да било.

Вечерни партита като всички останали, но превърнали се в нещо друго, в нещо необичайно и дразнещо любопитството заради специалната атмосфера и късния час. Чандреш има вродена слабост към необичайното и любопитното; той разбира силата на атмосферата.

През тази конкретна нощ Среднощната вечеря е в сравнително тесен кръг – на нея са поканени само петима гости. И не става дума само за социална сбирка.

Първа (след пианистката, която вече свири) пристига мадам Ана Падва, пенсионирана румънска примабалерина, близка приятелка на покойната майка на Чандреш. Още като дете той започва да я нарича танте Падва, продължава да използва това обръщение и до ден-днешен. Тя е царствена особа, зад чиято напреднала възраст още прозират грацията на танцьорка и безупречният ѝ стил. Именно чувството за стил е основната причина, поради която възрастната дама е тук тази вечер. Ана Падва е приятелка на естетиката и се радва на набито око за модата – едновременно уникална и желана; именно модата я подsigурява със значителен доход след прекратяването на танцовата ѝ кариера.

Както вестниците твърдят, тази жена може да сътвори истинска магия с дрехите. Чародейка. Мадам Падва не обръща особено внимание на тези коментари, макар често да се шегува, че с достатъчно количество коприна и твърд метален корсет би могла да направи така, че дори Чандреш да бъде взет за най-модерна дама.

Тази вечер мадам Падва е облечена в черна копринена одежда, бродирана на ръка със сложни мотиви на разцъфнали черешови клонки – нещо средно между кимоно и рокля. Сребристата ѝ коса е вдигната нагоре и е закрепена с миниатюрна черна клетка, обсипана със скъпи камъни. Около шията ѝ се вие наниз от кръгли червени рубини – някой би си помислил, че гърлото ѝ прилича на прерязано с нож. Цялостният ефект е леко мрачен и невероятно елегантен.

Вторият гост е господин Итън Барис, известен инженер и архитект. Има вид на човек, който е влязъл в погрешната сграда и би се чувствал повече у дома си в някой офис или банка с тихия си маниер и очилата си със сребърни рамки. Косата му е внимателно сресана, за да прикрие факта, че е започнал да оплешивява. Господин Барис е срещал Чандреш само веднъж, на един симпозиум по древногръцка архитектура. Поканата за вечеря е неочаквана за него; господин Барис не е от хората, които по принцип са канени на необичайни среднощни сбирки – че дори и на най-обикновени нощни събирания, ако трябва да сме честни, – но смята, че е неучтиво да откаже на Чандреш. Пък и освен това винаги е искал да хвърли един поглед в къщата на домакина си, за която в средите на колегите му, занимаващи се с интериорен дизайн, се носят легенди.

В мига, в който пристига, установява, че държи чаша шампанско в ръка и си

разменя любезности с бивша примабалерина. Решава, че късните нощни сбирки всъщност доста му допадат и че за в бъдеще трябва да им се наслаждава по-често.

Сестрите Бърджис пристигат заедно. Тара и Лейни правят от всичко по малко. Понякога са танцьорки, понякога – актриси. Веднъж – дори библиотекарки, но това е тема, която биха дискутирали единствено под силното въздействие на специфични субстанции. В последно време са развили нещо като консултантски бизнес. Дават съвети по всякакви въпроси – от любовни връзки и финанси до пътешествия и обувки. Тайната им (която също биха дискутирали единствено под силното въздействие на гореспоменатите специфични субстанции) е в силно развитата им наблюдателност. Забелязват всеки детайл, не пропускат дори най-дребните нюанси. И ако Тара случайно изпусне нещо, Лейни ще го улови (и обратното).

По-приятно им е да разрешават хорските проблеми чрез предположения, отколкото сами да вършат цялата работа. Така е по-удовлетворяващо, твърдят те.

Двете сестри си приличат: имат едни и същи кестеняви коси на вълни и огромни блеснали очи с лешников цвят, които ги правят да изглеждат по-млади, отколкото са в действителност – не че някоя от тях би признала реалните си години или би разкрила коя от двете им е по-възрастна. Носят модерни рокли, които не са еднакви, но красиво се допълват, като едната кара да изпъкват качествата на другата.

Мадам Падва ги поздравява с оттренирана липса на интерес, която пази за красиви млади създания, но отношението ѝ към двете сестри се затопля, когато те ентусиазирано се впускат да хвалят прическата, бижутата и роклята ѝ. Господин Барис установява, че до известна степен е зашеметен и от двете, макар да е възможно замайването му да се дължи на виното. Малко му е трудно да разбира силно изразения им шотландски акцент, ако сестрите изобщо са шотландки. В което той не е напълно сигурен.

Последният гост пристига малко преди началото на вечерята, точно когато останалите седят покрай масата и чашите им се пълнят с вино. Той е висок мъж на неопределена възраст с неопределени черти. Облечен е в искрящ от чистота сив смокинг. Подава цилиндъра и бастуна си на входа, както и визитната си картичка, на която е изписано името му: „Господин А. Х...“ Докато сядат, кима любезно на останалите гости, но не казва нито дума.

Чандреш се присъединява към групата точно в този момент, следван плътно по петите от асистента си Марко – красив младеж с удивителни зелени очи, който бързо привлича вниманието на сестрите Бърджис.

– Неслучайно съм ви поканил тук – започва Чандреш, – за което, сигурен съм, сте се досетили и сами. Както и да е, става дума за бизнес въпрос, а както съм установил от личен опит, подобни теми се дискутират най-добре на пълен стомах, затова ще оставим официалния разговор за след десерта.

Той махва едва забележимо на един от сервитьорите и първото ястие е внесено под ниския тежък звук, отекващ дванайсет пъти из цялата къща.

Разговорът е приятен и се лее със същата лекота като виното. Дамите са по-приказливи от господата. Всъщност, мъжът в сивия костюм едва обелва по някоя и друга дума. И въпреки че малцина са се срещали и по-рано, когато се стига до разчистването на чиниите след основното ядене, *plats principaux*, един страничен наблюдател би решил, че се познават от цяла вечност.

Привършват с десерта – няколко минути преди два часа сутринта, – и Чандреш става и се изкашля.

– Ако бъдете така любезни да ме последвате в кабинета за кафето с бренди, ще пристъпим към обсъждането на бизнеса. – Той кима на Марко, който се измъква безшумно навън и после се присъединява към групата на горния етаж, натоварен с големи тефтери и навити на руло хартии. Кафето и брендито са поднесени и гостите се разполагат по диваните и креслата около прашящия огън в камината. След като запалва пурата си, Чандреш започва реч, натъртвайки на подходящите места с умишлено изпуснати кълбета дим.

– Тази вечер съм ви поканил, защото започвам един проект, едно начинание, както бихте се изразили. Вярвам, че това начинание ще допадне на всички ви, както и че всеки от вас по своя уникален начин ще допринесе към планирането му. Помощта ви, която е изцяло доброволна, ще бъде високо оценена и добре компенсирана.

– Престани да увърташ и ни кажи направо каква е новата ти игра, Чандреш,

скъпи – прекъсва го мадам Падва, като поклаща чашата си с бренди. – Някои от нас не стават по-млади. – Едната сестра Бърджис потиска смеха си.

– Но разбира се, танте Падва. – Чандреш ѝ се покланя. – Новата ми игра, както така удачно я нарече, е цирк.

– Цирк ли? – усмихнато вдига вежди Лейни Бърджис. – Това е страхотно!

– Нещо като карнавал ли? – опитва се да уточни леко объркания господин Барис.

– Нещо повече от карнавал – отвърща Чандреш. – Всъщност, нещо повече и от цирк – нещо като цирк, но такъв, какъвто никой досега не е виждал. Не една огромна шатра, а множество палатки, във всяка ще тече отделно представление. Без слонове и клоуни. Не, нещо много по-изискано. Нищо обичайно. Напълно различно – уникално изживяване, пир за сетивата. Theatrics sans theater, театри в театъра – забавление, докосващо всички сетива. Ще унищожим предположенията и дълбоко насадените схващания за това какво представлява циркът и ще го превърнем в нещо съвсем различно, в нещо ново. – Той прави жест към Марко и младежът опъва навитата на руло хартия, като притиска краищата ѝ с преспапиета и случайно попаднали му предмети като череп на маймуна и затворена в буркан пеперуда.

В плановете преобладават скиците, заобиколени с бележки. Те разкриват само фрагменти от идеи: кръгове с палатки, централна променада*.

[* Място за разходка – бел.ред.]

Отстрани са надраскани списъци с възможните атракции или дейности, някои са задраскани или оградени в кръг. Гадателка. Акробати. Илюзионист. Жена каучук. Танцьори. Гълтачи на огън.

Сестрите Бърджис и господин Барис се навеждат над скиците, прочитат всяка бележка, докато Чандреш обяснява. Мадам Падва се усмихва, но не помръдва от мястото си и продължава да отпива от брендите си. Господин А. Х. също не става, изражението му е непроницаемо и непроменено.

– Проектът е в начална фаза, ето защо ви моля за идеи и участие в развитието му. Нуждае се от стил, елегантност. Гениалност в постройката и структурата му. Да бъде пропит със загадъчност, с мистериозност. Убеден съм, че вие сте подходящите хора за задачата. Ако някой не е съгласен, може да напусне, но най-смирено ви моля да не споменавате нито дума за това пред когото и да било. Предпочитам тези планове да бъдат напълно секретни, поне засега. В края на краищата, на този етап съм много чувствителен. – Чандреш дръпва продължително от пурата си и бавно изпуска дима навън, преди да обобщи: – Ако свършим нещата както трябва, без съмнение циркът ще заживее свой собствен живот.

Приключва и в кабинета се възцарява мълчание. За един дълъг миг в стаята се чува единствено пращането на огъня. Гостите се споглеждат, всеки очаква друг да отговори.

– Може ли да ми дадете молив? – пита господин Барис.

Марко му подава и архитектът започва да рисува, като превръща грубата скица на цирка в структура със сложен дизайн.

Гостите на Чандреш остават в дома му до пукването на зората, а когато най-сетне си тръгват, в кабинета има три пъти повече диаграми, планове и бележки, отколкото при пристигането им – разпръснати и забодени наоколо като карти на неизвестно съкровище.

Съболезнователни писма

Ню Йорк, март 1885 година

Съобщението във вестника гласи, че Хектор Боуен, по-познат като Просперо Магьосника, широко известен шоумен и илюзионист, е починал на петнайсети май в дома си от остра сърдечна недостатъчност.

Авторът се спира върху работата и творческото му наследство. Посочената възраст на мъртвия е неточна, но малцина от читателите улавят този детайл. В кратък параграф на края се споменава, че Просперо е оставил седемнайсетгодишна дъщеря, някоя си госпожица Силия Боуен. Тази цифра е по-точна. Също така има и обява, че погребението ще бъде частно, но всички желаещи да изразят съболезнованията си могат да изпратят писмата си чрез адреса на един от местните театри.

Картичките и писмата се събират, слагат се в торби и се отнасят в дома на семейство Боуен – къща, която вече прелива от подходящи за тъжния случай букети и цветни аранжировки. Ароматът на лилиите е задушаващ и когато Силия установява, че повече не може да го понася, превръща всички цветя в рози.

Девојката трупa съболезнователните писма върху масата в трапезарията, докато не започват да преливат в дневната. Няма желание да се занимава с тях, но не може да се насили да ги изхвърли непрочетени.

Когато вече не е в състояние да отлага задължението, тя си прави кана с чай и се захваща с планината от хартия. Едно по едно отваря всички писма и ги сортира в купчини.

Марките са от всички краища на света. Дълги и искрени писма, изпълнени с неподправено отчаяние. Празни благопожелания и кухи фрази, хвалещи таланта на баща ѝ. В много от тях се казва, че подателите нямали представа, че великият Просперо е имал дъщеря. В други си я спомнят с умиление, описват я като прелестно малко момиченце, каквото Силия няма спомен да е била. В някои се отправят многословни и притеснителни предложения за брак.

Тях специално Силия смачква на топка, поставя ги върху дланта си и се концентрира, докато не пламват и в ръката ѝ не остава нищо друго, освен купчинка пепел, която тя изхвърля в нищото.

– Вече съм омъжена – отбелязва Силия в празния въздух и завърта пръстена на дясната си ръка, който покрива стар, но много ясен белег.

Сред писмата и картичките съзира скромн сив плик.

Измъква го от купчината и го отваря със сребърния нож за писма, готова да го захвърли при останалите.

Но за разлика от другите, този плик е адресиран до баща ѝ, макар пощенското клеймо да е поставено след датата на смъртта му. Картичката вътре не изразява съчувствие или съболезнования във връзка с тъжната загуба.

Не съдържа поздрав. Нито подпис. Изписаните на ръка думи гласят:

„Ти си на ход.“

Нищо повече.

Силия обръща картичката, но гръбът ѝ е чист. Никакъв отпечатък не замърсява повърхността ѝ. Върху плика липсва адрес на подател.

Прочита четирите думи върху сивата хартия няколко пъти поред.

Не е сигурна дали чувството, пълзящо по гръбнака ѝ, е вълнение, или ужас.

Силия зарязва останалите съболезнователни писма, грабва картичката и излиза от стаята. Тръгва по извита стълба, водеща към кабинета на горния етаж. Измъква връзка ключове от джоба си и нетърпеливо отключва три ключалки, за да влезе в стаята, обляна от лъчите на следобедното слънце.

– За какво става дума? – пита се Силия и вдига картичката пред себе си, докато влиза.

Фигурата край прозореца се обръща. Там, където попадат слънчевите лъчи, тя е невидима. Липсва парче от рамото, част от главата изчезва в прах, уловена от тънък слънчев лъч. Всичко останало е прозрачно, подобно на отражение в стъкло.

Онова, което е останало от Хектор Боуен, прочита картичката и избухва в доволен смях.

Татуировката на жената каучук

Лондон, септември 1885 година

Нощните партита се провеждат нередовно, средно веднъж в месеца. Гостите най-често ги наричат Циркови вечери. Те представляват среднощна амалгама от социално събитие и бизнес среща.

Мадам Падва винаги присъства, а едната или и двете сестри Бърджис са централни фигури. Господин Барис се присъединява към тях всеки път, когато графикът му позволява, тъй като от време на време пътува и разписанието му не е толкова гъвкаво, колкото му се иска.

Господин А. Х. се появява от дъжд на вятър. Тара отбелязва, че когато той присъства, деловите срещи след вечеря са винаги по-продуктивни, макар че господинът рядко излиза с предложения и те касаят предимно управлението на цирка.

Тази вечер налице са само дамите.

– Къде е нашият господин Барис днес? – обръща се мадам Падва към току-що пристигналите сестри Бърджис, тъй като той обикновено идва с тях.

– В Германия – отвръща хорът на Тара и Лейни в перфектен унисон, което кара Чандреш да избухне в смях, докато им подава чашите с вино.

– По следите на един часовникар е – продължава Лейни в солово изпълнение. – Искате да поръчате часовник за цирка, беше много ентусиазиран, преди да тръгне.

Тази вечер не е предвидено никакво забавление, липсва дори стандартният акомпанимент на пиано, но най-неочаквано развлечението се появява само на вратата.

Представя се като Цукико, макар да не уточнява дали това е малкото, или фамилното ѝ име.

Дребна е, но не прекалено. Дългата ѝ катраненочерна коса е вързана в сложни високи артистични плитки. Облечена е в тъмно палто, твърде голямо за размерите ѝ, но се движи толкова грациозно, че то ѝ стои като мантия и цялостният ефект е доста елегантен.

Марко я оставя да чака търпеливо под масивната статуя със слонска глава във фоайето, докато се опитва да обясни ситуацията на Чандреш, което, разбира се, довежда до това, че цялата компания се изсипва в залата, за да види за какво е всичкият този шум.

– Какво ви води тук в този час? – пита объркан Чандреш.

В la maison Лефевр са се случвали къде по-странни неща от появата на неочаквано забавление, а понякога, когато не е на разположение, пианистката изпраща да я заместят.

– Винаги съм била нощна птица – е единственият отговор, който дава Цукико. Тя не смята за нужно да обяснява какви обрати на съдбата са я довели на това място по това време, но усмивката, която съпровожда загадъчното ѝ държание, е топла и заразителна.

Сестрите Бърджис умоляват Чандреш да ѝ позволи да остане.

– Тъкмо се каним да вечеряме – казва намръщено домакинът, – но заповядайте в трапезарията, за да направите онова... което обикновено правите.

Цукико се покланя и усмивката отново цъфва на устните ѝ.

Докато останалите изчезват в трапезарията, Марко поема палтото на непознатата гостенка, но щом вижда какво се открива под него, леко се поколебава.

Девојката е облечена в прозрачен тоалет, който би бил сметнат за скандален във всяка друга компания, ала групата, събрала се тук тази вечер, трудно може да бъде скандализирана. Дрехата прилича по-скоро на деликатна обвивка от червена коприна, държана на място от стегнат корсет, отколкото на нормална рокля.

Марко обаче се втрещява не от почти пълната липса на облекло, а от татуировката, пълзяща по кожата на жената.

Първоначално е трудно да се определи какво представлява този дъжд от черни петна, който се вие около шията и рамото ѝ, и свършва отпред, точно над цепката между гърдите ѝ, а отзад изчезва под връзките на корсета. Невъзможно е да се каже колко надолу стига татуировката.

При по-подробен оглед става ясно, че извиващата се татуировка е нещо повече от обикновени черни петна. Тя представлява водопад от алхимични и астрологични символи, от древни знаци, изобразяващи планетите и елементите – и всичко е изрисувано с черно мастило върху светлата ѝ кожа. Живак. Олово. Антимон. В основата на врата на Цукико се вижда полумесец; до едната ѝ ключица – египетски анкх, ключът на живота. Има още много символи: нордически руни, китайски йероглифи. Безкрайни татуировки, сливащи се в дизайн, който грациозно я декорира като елегантно, необичайно бижу.

Цукико улавя погледа на младежа и въпреки че той нищо не пита, тя обяснява спокойно:

– Това е част от онова, което съм била, което съм и което ще бъда.

После се усмихва и точно когато часовникът започва да отброява полунощ и първото блюдо е сервирано, влиза в трапезарията и оставя Марко сам във фоайето.

Тя събува обувките си на прага и отива боса до пианото – там, където свещниците и полилеите хвърлят най-ярка светлина.

В началото просто стои на едно място, спокойна и отпусната, докато гостите я оглеждат любопитно. На всички им става ясно в точно какъв стил е развлечението, което предлага.

Цукико е жена каучук.

Традиционно хората каучук са по-разтегнати или напред, или назад, в зависимост от гъвкавостта на гръбнака им, и триковете и изпълненията им зависят от тази характеристика. Цукико обаче е сред редките случаи, при които гъвкавостта е еднаква и в двете посоки.

Тя се движи с грацията на тренирана балерина, детайл, който мадам Падва забелязва и споменава шепнешком пред сестрите Бърджис още преди да е започнало впечатляващото представление на гъвкавост.

– Вие можехте ли да правите подобни неща, докато танцувахте? – пита я Тара, когато Цукико дръпва единия си крак невероятно високо над главата си.

– Щях да имам много по-запълнен социален календар, ако можех – мадам Падва поклаща глава.

Цукико е съвършена изпълнителка. Тя добавя перфектни завършеци, задържа позиции и паузите ѝ са идеални интервали от време. Въпреки че изжива тяло в невъобразими и болезнени на пръв поглед позиции, щастливата ѝ усмивка не трепва.

Скромната ѝ публика забравя разговорите и вечерята си, докато гледа.

След представлението Лейни отбелязва пред сестра си, че била сигурна, че имало музика, макар да не се чувал нито звук, освен шумоленето на коприната при плъзгането ѝ върху кожата, примесено с пукота на огъня в камината.

– Ето за това говорех – казва Чандреш, удря с юмрук по масата и изведнъж нарушава очарованото мълчание.

Тара почти изпуска вилицата, която държи разсеяно в ръка, ала я хваща, преди да звънне по чинията ѝ с наполовина изядените стриди във вермут, но Цукико продължава грациозните си движения, без ни най-малко да се притесни, макар че се усмихва все по-широко.

– Това? – пита мадам Падва.

– Това! – повтаря Чандреш и махва към Цукико. – Това е точният вкус, който циркът трябва да оставя у зрителя. Необичаен, но въпреки това красив. Провокативен, но елегантен. Присъствието ѝ тук тази вечер е истински късмет. Просто трябва да я имаме, няма да се задоволя с нищо по-посредствено. Марко, донеси стол за дамата.

Слагат стол за Цукико и тя с объркана усмивка се присъединява към групата около масата.

Последвалият разговор включва повече творчески изкушения от всяко стандартно предложение за работа, с няколко отклонения по темата за балета, съвременната мода и японската митология.

След пет блюда и огромно количество вино Цукико позволява да бъде убедена да приеме поканата за изнасяне на представление в един все още несъществуващ цирк.

– Добре тогава – казва Чандреш. – Вече сме решили въпроса с жената каучук. Това е началото.

– Не трябва ли да привлечем повече от една? – пита Лейни. – Цяла палатка, като онази за акробатите?

– Глупости – отвърща Чандреш. – По-добре един перфектен диамант, отколкото цяла торба с дефектни камъни. Ще я направим гвоздеа на програмата, ще я сложим на двора или нещо от този род.

За момента въпросът се смята за приключен и по време на десерта и последвалите го напитки единствената тема, която се обсъжда, е самият цирк.

* * *

Цукико си тръгва и дава на Марко визитка. Скоро се превръща в част от задължително присъстващите на Цирковите вечери и често изнася представлението си преди или след вечеря, за да не се разсейват гостите по време на хранене.

Остава си любимка на Чандреш, често споменаван критерий за това, което трябва да бъде циркът.

Наука за времето

Мюнхен, 1885 година

Хер Фридрих Тийсен е изненадан в работилницата си в Мюнхен от неочакван посетител – англичанин на име Итън Барис. Господин Барис признава, че от известно време се опитва да го открие – по-точно, от мига, в който се възхитил от известните часовници с кукувици на Тийсен – и че бил насочен към правилното място от местен магазинер.

Господин Барис иска да знае дали хер Тийсен ще се интересува от изработването на специален часовник. Хер Тийсен е затрупан с работа и казва това на господин Барис, като посочва за доказателство полицата с множество варианти на традиционния часовник с кукувица – от най-прости и изчистени до най-сложни и отрупани с орнаменти.

– Не съм сигурен, че ме разбрахте, хер Тийсен – отвърща господин Барис. – Става дума за изработването на идеален екземпляр, на нещо много любопитно. Вашите часовници са впечатляващи, но онова, което искам да ви поръчам, ще бъде наистина изключително, *das Meisterwerk*, шедьовър. Парите не са никакъв проблем.

Заинтригуван, хер Тийсен разпитва за особеностите и детайлите. Научава съвсем малко. Някои ограничения по отношение на размера (макар че часовникът все пак ще е доста голям) и това, че ще е боядисан единствено в бяло, черно и в нюанси на сивото. Като се изключи всичко това, конструкцията и украсата ще са изцяло негово дело. Артистичен лиценз, както се изразява господин Барис. Единствената конкретна описателна дума, която използва, е „нереален“.

Хер Тийсен се съгласява и двамата си стисват ръцете. Господин Барис обещава да поддържа контакт и няколко дни по-късно в ателието пристига плик, в който има огромна сума пари, писмо с датата, до която часовникът трябва да е готов – след няколко месеца, – и адрес за доставка в Лондон.

Изработката на часовника отнема на хер Тийсен по-голямата част от тези месеци. Той почти не работи върху нищо друго, но това е напълно възможно, като се има предвид сумата, която е получил. Прекарва цели седмици в изработването на дизайн и механиката. Наема асистент да върши по-грубата работа, но с всички детайли се занимава лично. Хер Тийсен обича детайлите, обича и предизвикателствата. Балансира целия дизайн върху онази конкретна дума, използвана от господин Барис. Нереален.

Завършеният часовник е невероятен. На пръв поглед изглежда като всеки друг часовник – доста голям, черен, с бял циферблат и сребърно махало. Очевидно е, че е добре изработен, със сложна резба в краищата и идеално боядисано лице, но все пак – просто часовник.

Това обаче е само докато не го навиеш. Преди да започне да тиктака, махалото се залюлява равномерно и непоколебимо. И после, после часовникът се превръща в нещо друго.

Промените са бавни. Първо се сменя цветът на циферблата: от бял става сив, после пред него започват да минават облаци, които изчезват, щом стигнат до отсрещната страна.

Междувременно някои части от корпуса се уголемяват и свиват, подобно на части от пъзел. Сякаш часовникът се разпада бавно и грациозно.

Всичко това отнема часове.

Циферблатът става тъмносив, после черен, а на мястото на цифрите изгряват трепкащи звезди. Корпусът, който методично се е обръщал отвътре навън и се е уголемявал, вече е в меки нюанси на бялото и сивото. По него има не само части, но и фигури, и предмети – идеално гравирани цветя, планети и миниатюрни книжки с действителни страници, които се разгръщат сами. Около част от вече видимата сърцевина на часовника се извива сребърен дракон, една малка принцеса кръстосва отчаяно в изваяната си кула в очакване на своя принц. Докато секундите се изнизват, чайници наливат чай в чаши, над които се извиват мънички кълбета пара. Опаковани подаръци се отварят сами. Малки котета гонят малки кученца. Пред очите на зрителя се разиграва цяла партия шах.

В центъра, където в един по-традиционен часовник обикновено живее кукувицата, е поставен жонгльор. Облечен като арлекин, със сиво домино на лицето, той подхвърля сребърни топки. С отброяването на всеки час към летящите топки във въздуха се присъединява още една, докато накрая, в полунощ, жонгльорът подхвърля дванайсет топки в сложна последователност.

След полунощ часовникът отново започва да се свива в себе си. Циферблатът изсветлява и облаците се връщат. Броят на топките намалява, докато накрая не изчезне и самият жонгльор.

В дванайсет часа на обяд той отново се превръща в обикновен часовник, престава да бъде нереален като сън.

Няколко седмици след като е изпратен на лондонския адрес, хер Тийсен получава писмо от господин Барис, в което му благодари най-сърдечно и изразява огромното си удивление от творението му. „Часовникът е самото съвършенство“, пише господин Барис. Към писмото е приложена още една огромна сума, достатъчна хер Тийсен да се пенсионира най-спокойно, ако поиска. Но той не иска и продължава да прави часовниците си в своята мюнхенска работилница.

Повече не мисли за странния часовник, само дето от време на време се пита как ли е той и къде ли се намира (макар погрешно да предполага, че творбата му продължава да е в Лондон), особено когато работи върху часовник, напомнящ му за онзи, който сам е наричал Wunschtraum – мечта, докато е изработвал най-трудните части от конструкцията му, без да е сигурен дали тази мечта би могла да се превърне в реалност.

Като се изключи това последно писмо, той никога повече не чува за господин Барис.

Публика

Лондон, април 1886 година

Във фоайето на театъра се наблюдава безпрецедентно събиране на илюзионисти. Тълпа от чисти костюми и стратегически поставени копринени кърпички. Някои са със сандъци и мантии, други носят клетки с птици или бастуни със сребърни дръжки. Не разговарят един с друг, докато чакат да ги повикат един по един – не по име (собствено или артистичен псевдоним), а по номера, отпечатан върху малко късче хартия, дадено им при пристигането. Вместо да бърбят, да разменят клюки или да споделят професионални тайни, те се наместват нервно на столовете си и хвърлят подозрителни погледи към девойката.

При пристигането ѝ неколцина я вземат за асистентка, но тя седи на стола си и чака наравно с тях, стиснала листчето със своя номер, 23.

Тя няма сандък, нито пелерина, нито клетка, нито бастун. Облечена е в тъмнозелена рокля и черен жакет с бухнали ръкави. Кестенявите ѝ къдрици са старателно прибрани нагоре в малка черна шапка, украсена с пера, която иначе е съвсем незабележителна. Дългите мигли и нацупените устни на девойката ѝ придават момичешко изражение, макар че очевидно е достатъчно голяма, за да не бъде сметната за момиче. Но е трудно да се определи точната ѝ възраст, а и никой не се осмелява да я попита. Въпреки това другите я наричат наум „момичето“, така я наричат и когато обсъждат случилото се впоследствие. Тя не обръща внимание на никого, независимо от едва прикритите или директните погледи.

Някакъв млад мъж със списък и тефтер в ръка извиква номерата един по един, после превежда поредния кандидат през позлатената врата в дъното на фоайето и – един по един – всички се връщат обратно и напускат театъра. Някои се бавят вътре само няколко минути, други – доста време. Онези с по-големите номера нетърпеливо се въртят върху столовете си, докато чакат младежът с тефтера да се появи и любезно да ги извика.

Последният илюзионист, който минава през позлатената врата, кръгъл като топка мъж с цилиндър и развято наметало, бързо се връща, без да успее да скрие раздражението си изражение, и рязко излиза на улицата, като оставя вратите на театъра да се затръшнат зад гърба му. Звукът все още кънти из фоайето, когато младежът с бележника се появява за пореден път, кима разсеяно на всички в

помещението и се изкашля.

– Номер двайсет и три – Марко проверява числото в списъка.

Всички погледи се извържат, когато момичето става и пристъпва напред.

Марко я гледа, докато приближава към него. В началото е объркан, но после объркването му е заместено от съвсем друго чувство.

Отдалеч може да каже, че девойката е красива, но когато тя приближава достатъчно, за да го погледне в очите, красотата ѝ – формата на лицето, контрастът на косата върху кожата – прераства в нещо повече.

Тя е сияеща. За момент, докато двамата се гледат един друг, той забравя за какво е тук, нито пък си спомня защо девойката му подава листче, на което с неговия собствен почерк е изписан номерът двайсет и три.

– Насам, моля – успява да изрече, докато взема талончето и задържа отворената врата пред непознатата.

Тя се покланя съвсем леко и още преди вратата да се е затворила зад гърбовете им, във фоайето се разнася оживено шушукане.

* * *

Театърът е масивен и богато украсен, с амфитеатрално разположени редове от тапицирани седалки с червен плюш. Оркестър, мецанин и балкон, издигащи се от празната сцена в алена каскада. Празен е, с изключение на двамата души, седнали на десетина реда от сцената. Чандреш Кристоф Лефевр се е разположил с опънати крака върху предната седалка. Мадам Ана Падва е вдясно от него, потиска прозявката си, докато вади часовник от чантата си.

Марко се появява иззад кулисите и излиза на сцената, а плътно зад него е девойката в зелената рокля. Прави ѝ знак да застане в центъра, неспособен да отдели очи от нея, докато я представя на почти празния театър.

– Номер двайсет и три – обявява той, преди да слезе по няколкото стъпала между завесата и оркестъра. И да се настани в края на първия ред, опрял писалка върху отворения си бележник.

Мадам Падва вдига поглед, усмихва се и пъха часовника си обратно в чантата.

– Е, какво е това? – пита Чандреш, без да отправя въпроса конкретно към някого.

Момичето не отвръща нищо.

– Това е номер двайсет и три – повтаря Марко, като поглежда към бележника си, за да се увери, че не греши.

– Ние провеждаме прослушване за илюзионисти, мое мило момиче – обяснява Чандреш доста високо и гласът му отеква в пустата зала. – Фокусници, магьосници и така нататък. В момента не се нуждаем от красиви асистентки.

– Аз съм илюзионистка, господине – отвръща момичето. Гласът ѝ е нисък и спокоен. – Тук съм за прослушването.

– Така – казва Чандреш и намръщено оглежда девойката от главата до петите.

Тя стои напълно неподвижно в средата на сцената, търпелива, сякаш е очаквала подобна реакция.

– Нима виждаш нещо нередно в това? – обръща се мадам Падва към Чандреш.

– Не съм напълно сигурен, че е редно – отвръща той, без да откъсва замислен поглед от момичето.

– След всичките ти приказки за жената каучук?

Чандреш замълчава, но продължава да наблюдава момичето на сцената, което, макар да е сравнително елегантно, не изглежда нищо особено.

– Онова е друга работа. – Това е единственото, което успява да измъдри той в отговор.

– Стига, Чандреш – срязва го мадам Падва. – Трябва поне да я оставим да ни покаже на какво е способна, преди да спорим дали е редно, или не да има жена илюзионист.

– Но ръкавите ѝ са твърде широки, така че може да крие нещата в тях – протестира Чандреш.

В отговор момичето разкопчава жакета си и безцеремонно го пуска в краката си. Зелената ѝ рокля е без ръкави и без презрамки, раменете и ръцете ѝ са напълно голи,

с изключение на дългата сребърна верижка около шията ѝ, на която изглежда, е закачен медальон. После девойката сваля ръкавиците си и ги хвърля върху смачкания си жакет. Мадам Падва поглежда многозначително към Чандреш, който отвърща с примирена въздишка:

– Много добре. Започвайте. – Той махва леко към Марко.

– Да, господине – отвърща Марко и се обръща към момичето: – Имаме няколко предварителни въпроса преди началото на практическата демонстрация. Как се казвате, госпожице?

– Силия Боуен.

Марко записва името ѝ в тефтера си.

– А как е артистичният ви псевдоним?

– Нямам такъв.

Марко си отбелязва и този детайл.

– Къде сте се изявявали професионално?

– Никога досега не съм го правила.

При тези думи Чандреш е на път да я прекъсне, но мадам Падва го спира.

– В такъв случай при кого сте се обучавали? – пита Марко.

– При баща ми, Хектор Боуен – отговаря Силия. Млъква за момент, преди да добави: – Макар че той вероятно е по-известен като Просперо Магьосника.

Марко изпуска писалката си.

– Просперо Магьосника ли? – Чандреш смъква крака от предната седалка и се привежда напред, впил поглед в Силия, сякаш вижда напълно различен човек. – Баща ви е Просперо Магьосника?

– Беше – уточнява Силия. – Той... почина миналата година.

– Съжалявам за загубата ви, скъпа – намесва се мадам Падва. – Но кой, за бога, е Просперо Магьосника?

– Само най-великият илюзионист на своето поколение – обяснява Чандреш. – Преди години го наемах винаги когато можех да се докопам до него. Абсолютно брилянтен, напълно омагьосваше всяка публика. Никога не съм виждал някого, който да може да се сравнява с него, никога.

– Той би бил доволен, ако можеше да чуе това, господине – намесва се Силия, а очите ѝ се отправят за секунда към завесите встрани от сцената.

– Казвал съм му го, макар че не съм го виждал от много време. Преди няколко години двамата се напихме до смърт в една кръчма и тогава той започна да обяснява как трябва да се промени обликът на театъра като цяло, как границите трябва да бъдат надхвърлени, как трябва да се измисли нещо по-изключително. Цялото това начинание със сигурност би му се харесало. Много жалко. – Той въздиша тежко и поклаща глава. – Е, започвайте тогава – добавя, обляга се назад и измерва Силия с поглед, в който се чете значителен интерес.

Марко, стиснал отново писалката в ръка, се връща към списъка си с въпроси.

– С-способна ли сте да се изявявате, без да разполагате със специална сцена?

– Да – отвърща Силия.

– Могат ли фокусите ви да се наблюдават от всички ъгли?

Силия се усмихва.

– Търсите човек, който да изнася представления сред тълпата? – обръща се тя към Чандреш.

Той кима.

– Разбирам – казва Силия.

После, с огромна лекота, все едно изобщо не е мърдала от мястото си, вдига жакета си от сцената и го кара да полети към седалките, където, вместо да падне за пореден път, дрехата се изправя в цялата си дължина и се сгъва сама. С едно мигване на око гънките коприна се превръщат в лъскави черни пера, огромни плющящи криле и е невъзможно да се каже кога точно жакетът е престанал да бъде дреха и се е превърнал в гарван. Гарванът се извива над седалките от червено кадифе и се издига към балкона, където започва да кръжи.

– Впечатляващо – казва мадам Падва.

– Освен ако не го е скрила в онези гигантски ръкави – промърморва Чандреш.

Силия приближава към Марко.

– Може ли да ми услугите с това за момент? – сочи тя към тефтера му.

Младежът се поколебава, преди да ѝ го подаде.

– Благодаря – казва тя и се връща в центъра на сцената.

Едва поглежда към въпросите, изписани с прецизния почерк на асистента, преди да хвърли бележника нагоре във въздуха, където той се преобръща няколко пъти и разветите му страници се превръщат в бял гълъб, разперил криле и полетял из залата. Гарванът, кацнал на балкона, изграчва към новата птица.

– Ха! – възкликва Чандреш, както заради появата на гълъба, така и заради изражението, изписало се върху лицето на асистента му.

Гълъбът се спуска към Силия и каца леко на протегнатата ѝ напред ръка. Тя погалва крилето му и после отново го пуска да лети. Птицата се издига само на няколко сантиметра, преди крилето ѝ отново да се превърнат в листа и тефтерът да започне да пада стремглаво надолу. Силия го улавя с една ръка и го връща на Марко, чието лице е с няколко тона по-бяло от преди.

– Благодаря – усмихва се Силия.

Младежът кима разсеяно, като отбягва погледа ѝ и бързо се оттегля в ъгъла си.

– Чудесно, просто чудесно – отбелязва Чандреш. – Това би могло да ни свърши работа. Това определено би могло да ни свърши работа. – Той става от мястото си и тръгва между седалките, после спира и започва да кръстосва замислено пред мястото за оркестъра.

– Трябва да измислим в какво да я облечем – извиква му мадам Падва от мястото си. – Имаме само модели на официални костюми. Предполагам, че една рокля, подобна на тази, с която е в момента, би била подходяща.

– Какъв костюм ви устройва? – пита Силия.

– Трябва да се съобразяваме с цветова схема, скъпа – обяснява мадам Падва. – Или по-точно казано – с липсата на такава. Нищо, освен черно и бяло. Макар че върху теб една черна рокля би изглеждала твърде погребално.

– Разбирам – кима Силия.

Мадам Падва става и отива при Чандреш. Прошепва нещо в ухото му и той се обръща да ѝ отговори, като за момент отмества очи от Силия.

Никой не я гледа, с изключение на Марко, докато тя стои неподвижна върху сцената и чака търпеливо. И тогава много бавно роклята ѝ започва да се променя.

Промяната става от деколтето и се разлива надолу по цялата дължина, подобно на мастило. Зелената коприна се превръща в черна като нощта.

Марко ахва. Чандреш и мадам Падва се обръщат при този звук – точно навреме, за да видят как пълзящото черно избледнява и става снежнобяло в долната част на полата, докато не изчезнат всички следи, че роклята някога е била зелена.

– Е, това прави работата ми къде-къде по-лесна – отбелязва мадам Падва, макар да не може да прикрие задоволството в погледа си. – Но ми се струва, че косата ти е един тон по-светла за тази черно-бяла комбинация.

Силия тръсва глава и кестенявите ѝ къдрици потъмняват и стават почти черни – лъскави и абаносови като крилето на гарвана ѝ.

– Забележително – отбелязва Чандреш сякаш на себе си.

Силия само се усмихва.

Чандреш тръгва към сцената, изкачва стъпалата на две крачки. Оглежда роклята на Силия от всички страни.

– Може ли? – пита, преди внимателно да докосне плата.

Силия кимва. Коприната без съмнение е черна и бяла, а там, където двата цвята се преливат, е нежно сива; отделните нишки се виждат с просто око.

– Какво стана с баща ви, ако не възразявате срещу любопитството ми? – интересува се Чандреш, без да отмества вниманието си от роклята.

– Не възразявам – казва Силия. – Един от фокусите му не протече съвсем така, както го беше планирал.

– Много жалко – Чандреш отстъпва назад. – Госпожице Боуен, бихте ли се заинтересували от една уникална възможност за работа?

Той щраква с пръсти и Марко приближава с бележника си. Спира на няколко стъпки от Силия, погледът му се мести от роклята към косата ѝ и обратно, като се задържа за доста време по средата.

Преди Силия да отговори, гарванът, все още кацнал на балкона, изграчва, любопитно наблюдаващ сцената долу.

– Момент – отвръща Силия.

Вдига ръка с деликатен жест. Гарванът отново надава грак, разперва огромните си крила, полита, набира скорост и се спуска към сцената. Приближава с голяма скорост, гмурка се надолу, лети право към Силия и докато приближава, не трепва и не се отклонява, нито забавя скоростта си. Чандреш уплашено отскача назад, почти пада върху Марко, когато птицата се удря с все сила в Силия сред силния вятър, създаден от крилата му.

И после изчезва. Не остава нито едно перо и Силия отново е облечена в черния си жакет с бухналите ръкави, закопчан върху черно-бялата рокля.

Застанала пред мястото на оркестъра, мадам Падва започва да ръкопляска.

Силия се покланя и вдига ръкавиците си от пода.

– Идеална е – Чандреш измъква пура от джоба си. – Направо идеална.

– Да, господине – съгласява се Марко зад гърба му, а тефтерът в ръката му леко потрепва.

* * *

Илюзионистите във фоайето започват да недоволстват, когато им благодарят за изгубеното време и любезно ги отправят.

Стратегия

Лондон, април 1886 година

– Прекалено добра е, за да я държим навън сред тълпата – казва Чандреш. – Тя трябва да разполага със собствена палатка. Ще подредим столовете в кръг или нещо от този род, за да може публиката да е в центъра на действието.

– Да, господине – отвръща Марко, като си играе с тефтера си, прокарва пръсти по страниците, които само до преди няколко минути са били птичи криле.

– Какво ти става? – пита Чандреш. – Блед си като платно. – Гласът му отеква из празния театър. Двамата са сами на сцената, мадам Падва е излязла да изпроводи госпожица Боуен навън, като се възползва от възможността да я отрупа с въпроси за рокли и прически.

– Добре съм, господине – отговаря Марко.

– Изглеждаш ужасно – настоява Чандреш и дръпва от пурата си. – Върви си у дома.

Марко го поглежда изненадано.

– Господине, трябва да приключа с работата по едни документи – протестира той.

– Ще го направиш утре, имаш достатъчно време за подобни неща. Танте Падва и аз ще поканим госпожица Боуен на чай у нас, а документите и разните там детайли ще оправим по-късно. Почини си или пийни нещо, или направи каквото обикновено правиш в такива случаи. – Чандреш махва разсеяно с ръка, димът от пурата му се извива на кълбета нагоре.

– Щом настоявате, господине.

– Настоявам! И ни отърви от онези хора във фоайето. Няма нужда да гледаме цял куп костюми и пелерини, когато вече сме открили нещо далеч по-интересно. И твърде привлекателно, смятам, ако предпочитанията на някого вървят в тази насока.

– Точно така, господине – отвръща Марко, а по пребледнялото му лице плъзва червенина. – В такъв случай, до утре. – Той кима, почти се покланя, преди грациозно да се извърне и да се отправи към фоайето.

– Не те смятах за човек, който се плаши лесно, Марко – извиква след него Чандреш, но младежът не се обръща.

Марко любезно отправя чакащите илюзионисти, обяснява им, че позицията вече е заета, и им благодари за отделеното време. Никой не забелязва как треперят ръцете му, нито колко здраво е стиснал писалката, та чак кокалчетата на пръстите му са побелели. Нито виждат как писалката се счупва на две в юрука му и по китката му потича черно мастило.

След като илюзионистите си тръгват, Марко събира нещата си, избърсва

мастилото в черното си сако. Преди да излезе от театъра, слага цилиндъра на главата си.

С всяка стъпка притеснението му става по-видимо. Хората от оживения тротоар се отместват от пътя му.

Той стига до апартамента си, пуска чантата си на пода и с тежка въздишка се обляга на вратата.

— Какво има? — пита го Изобел от стола до угасналата камина.

Момичето скрива в джоба си плетеницата, която плете; мръщи се, защото знае, че ще трябва да я разплете цялата и да започне отново, тъй като концентрацията ѝ е нарушена. С тази част изпитва най-големи затруднения — с концентрацията и фокусирането.

Но засега изоставя заниманието си и наблюдава как Марко прекосява стаята, за да стигне до етажерките с книги.

— Знам кой е опонентът ми — казва той, измъква огромен куп книги от полиците и ги разпръсква хаотично по масите, като струпва няколко разхвърляни на купчинки по пода. Останалите на етажерките се свличат, някои дори падат, но Марко сякаш не забелязва.

— Да не е японката, към която изпитваше такова голямо любопитство? — пита Изобел, без да откъсва поглед от хаоса, в който пада цялата безупречна система от записки на приятеля ѝ. В апартамента винаги цари идеален ред и този внезапен безпорядък я притеснява.

— Не — отвръща Марко, а пръстите му прелистват страниците. — Дъщерята на Просперо е.

Изобел вдига саксията с теменужки, съборена от падащите книги, и я връща обратно на полицата.

— Просперо ли? Магьосника? Онзи, когото видя в Париж?

Марко кимва.

— Не знаех, че има дъщеря — добавя тя.

— Аз самият нямах ни най-малка представа — обяснява Марко, оставя една книга настрана и хваща друга. — Чандреш я нае за илюзионистка в цирка.

— Наистина ли? — възкликва Изобел, но Марко не отговаря. — Значи, тя ще прави онова, което ми каза, че е правел и баща ѝ — истински магии, скрити под формата на сценични илюзии. Направи ли го по време на прослушването?

— Да — кимва Марко, без да вдига поглед от книгата си.

— Трябва да е много добра.

— Прекалено добра е — поправя я той, издърпва друга полица книги от местата им и ги пренася до масата; теменужките отново се превръщат в невинна жертва. — Това може да се окаже изключително голям проблем — измърморва той сякаш на себе си.

Купчина тетрадки литват към пода, страниците им прошумоляват подобно на крила на птици.

Изобел отново вдига теменужките и ги поставя в другия край на стаята.

— Тя знае ли кой си?

— Не мисля.

— Това означава ли, че циркът е част от предизвикателството? — пита Изобел.

Марко спира да прелиства страниците и я поглежда.

— Трябва да е така — казва, преди отново да насочи вниманието си към книгата.

— По всяка вероятност съм изпратен да работя за Чандреш именно за да бъда въвлечен в тази работа. Циркът е сцената.

— Това добре ли е? — пита пак Изобел, но Марко мълчи, погълнат отново от морето от хартия и мастило.

Пръстите на едната му ръка си играят с ръкава на другата. Белият му маншет е изцапан с черно мастило.

— Тя промени материята — мърмори той на себе си. — Как го направи?

Изобел пренася купчина от изоставените книги до бюрото, където лежи тестето ѝ с марсилските карти. Тя поглежда към Марко, който е напълно погълнат от една книга. Тихо разпръсква картите в дълга редица.

Изтегля една карта, без да откъсва очи от него. Обръща я върху бюрото и поглежда към нея.

Един мъж стои между две жени, херувимче с лък и стрела се рее над главите на

тримата. L'Amoureux. Любовниците.

– Тя красива ли е? – пита Изобел.

Марко мълчи.

Изобел изтегля друга карта от редицата и я поставя върху първата. La Maison Dieu. Домът на Бог.

Тя се мръщи на картинката на срутващата се кула и падащата фигура. Връща обратно двете карти в тестето и го събира на правилна купчинка.

– По-силна ли е от теб?

Марко отново нищо не казва, прелиства страниците на една тетрадка.

В продължение на години се е чувствал добре подготвен. Упражненията с Изобел са извадили на показ превъзходството му, дали са му възможност да подобри някои аспекти от илюзиите си до такава степен, че дори тя, която е запозната с тях, невинаги може да разбере кое е реално и кое – не.

Но след изправянето му лице в лице с опонентката му, отношението му към предизвикателството се променя внезапно, заменя се от нервност и объркване.

Винаги е очаквал, че ще знае какво да прави, когато моментът настъпи. Освен това не му е била чужда и мисълта, че този момент може никога да не дойде, че обещанието за играта цели просто да го мотивира в обучението и нищо повече.

– Значи състезанието ще започне, когато циркът отвори? – пита го Изобел.

Той почти е забравил, че тя е в стаята.

– Предполагам, че така е логично. Не разбирам как ще се състезаваме, когато циркът ще се движи непрекъснато, а аз трябва да стоя в Лондон. Ще се наложи да правя всичко от разстояние.

– Бих могла да отида аз – предлага Изобел.

– Какво? – Марко вдига поглед към нея.

– Каза, че циркът все още има нужда от гледачка, нали? Мога да върша тази работа с моите карти. Не съм гледала на никого, освен на себе си, но ставам все по-добра. Мога да ти пиша писма, когато циркът е далеч. Така поне ще има къде да бъда, ако не мога да съм при теб по време на играта.

– Не съм сигурен, че идеята е добра – отвръща Марко, макар да не може да обясни защо. Никога по-рано не е обмислял възможността да включи Изобел в другите аспекти от живота си, онези извън границите на апартамента му. Държал я е встрани от Чандреш и цирка – както, за да има нещо, което е единствено негово, така и защото по този начин му се е виждало редно, особено след изпълнения с недомлъвки съвет на учителя му по този въпрос.

– Моля те – казва Изобел. – Така ще мога да ти помогна.

Марко се колебае, поглежда надолу към книгата си. Мислите му продължават да са преизпълнени с момичето от театъра.

– По този начин ще си по-близо до цирка – продължава Изобел, – а аз ще имам занимание по време на твоето предизвикателство. Когато свърши, мога да се върна в Лондон.

– Дори не съм сигурен какво ще представлява предизвикателството – отвръща Марко.

– Но си сигурен, че не мога да остана при теб, докато то тече?

Марко въздиша. И по-рано са обсъждали този въпрос – не с големи детайли, но достатъчно подробно, за да се уточнят, че когато играта започне, тя ще трябва да напусне.

– Вече и без това съм прекалено зает с работата си при Чандреш, а ще се наложи да се съсредоточа върху състезанието, без да се... разсейвам – повтаря думите на учителя си от една заповед, скрита под формата на съвет. Не е сигурен кое го притеснява повече: включването на Изобел в играта или отказването от единствената връзка в живота му, която не му е била натрапена.

– По този начин няма да те разсейвам, а ще ти помагам – продължава Изобел. – А ако правилата не позволяват да ти се оказва помощ, само ще ти пиша писма, какво лошо има в това? На мен ми изглежда като идеалното разрешение на проблема.

– Мога да уредя да се срещнеш с Чандреш – подмята Марко.

– Би могъл... да го убедиш да ме наеме, нали? – пита Изобел. – Ако се наложи да бъде убеждаван?

Марко кимва, все още не е сигурен, че идеята е добра, но почти отчаяно се

нуждае от някаква стратегия. Тактика, която да използва, за да се справи с новата си конкурентка.

Той прехвърля името ѝ в съзнанието си отново и отново.

– Как се казва дъщерята на Просперо? – любопитства Изобел, сякаш прочела мислите му.

– Боуен. Силия Боуен.

– Красиво име – отбелязва Изобел. – Някакъв проблем с ръката си ли имаш?

Марко поглежда надолу. С изненада забелязва, че държи дясната си ръка в лявата и несъзнателно гали празното място, където някога един пръстен е прогорил кожата му.

– Не – отвърща и взема една тетрадка, за да са заети ръцете му. – Никакъв.

Изобел сякаш приема отговора му, вдига куп книги от пода и ги струпва върху бюрото.

Марко изпитва облекчение, че приятелката му не разполага с нужните способности, за да изличи спомена за пръстена от ума му.

Огън и светлина

Пристъпвате в осветения вътрешен двор, заобиколен от раирани палатки.

От него тръгват виещи се алеи по целия периметър, вливат се в невиджани мистерии, поръсени с мигащи светлинки.

Из тълпата наоколо кръстосват улични продавачи, предлагат своята стока: закуски с аромат на ванилия и мед, шоколад и канела.

Върху една платформа наблизо се огъва жена каучук, облечена в лъскав костюм, тялото ѝ приема невъзможни форми.

Един жонгльор хвърля високо във въздуха черни, бели и сребърни кълбета, където те сякаш замръзват за миг, преди да паднат обратно в ръцете му. Погълнатите от майсторството му зрители го аплодират.

Всичко е окъпано в блестяща светлина.

Тя струи от огромния огън, запален в центъра на двора.

Приближавате и виждате, че е стъкнат в широк черен котел, закрепен върху метални крака с извити нокти. Там, където би трябвало да е ръбът на котела, той се разпуква на дълги ленти извито желязо, сякаш е стопен и обезформен – като парче карамел.

Виещото се желязо се издига нагоре, после се връща отново надолу и се увива около самото себе си, вплита се в другите извивки и създава ефект на клетка. Пламъците се виждат през отворите, издигат се леко нагоре. Скрити са само на дъното, така че е невъзможно да се каже какво точно гори – дърва, въглища или нещо друго.

Танцуващите пламъци не са жълти или оранжеви, а бели като сняг.

Скрити съкровища

Конкорд, Масачузетс, октомври 1902 година

Споровете относно бъдещето на Бейли започват рано и избухват все по-начесто, въпреки че в момента вече са достигнали до ниво повтарящи се фрази и напрегнато мълчание.

Той обвинява Каролайн за това, че изобщо са започнали, макар въпросът всъщност да е повдигнат от баба му по майчина линия. Бейли е много по-привързан към баба си, отколкото към сестра си, така че стоварва вината изцяло върху Каролайн. Ако тя не се беше изказала, нямаше да му се наложи да спори толкова упорито. Беше едно от онези желания на баба им, маскирано като предложение така, че да изглежда безобидно: Каролайн да постъпи в колежа в Радклиф.

През цялото време, докато пиеха чай сред спокойствието в салона на баба им, уплътнен с възглавници и тапети на цветя, Каролайн изглеждаше заинтригувана от идеята.

Но каквото и да беше мнението ѝ по въпроса, то се изпари като дим веднага щом се върнаха в Конкорд и чуха тежката дума на баща си:

– В никакъв случай.

Каролайн посрещна присъдата с кратко нацупване, реши, че вероятно, ако отидеше в Радклиф, щеше да ѝ се наложи да работи упорито, а и не даваше пукната пара за самия град. Пък и Мили се беше сгодила и течаха приготовленията за сватбата ѝ – тема, която за Каролайн беше далеч по-интересна от собственото ѝ образование.

И с това се приключи.

После пристигна отговорът от Кеймбридж, декретът на баба им, че това е приемливо, но че Бейли ще трябва на всяка цена да отиде в Харвард, разбира се.

Това не беше желание, маскирано като каквото и да било. Това си беше чиста заповед. Протестите от финансово естество бяха пресечени още преди да са били изречени, с уверението, че таксите за образованието му ще бъдат покрити.

Споровете започнаха преди някой дори да е питал Бейли за мнението му.

– Бих искал да отида – каза той, когато настъпи достатъчно дълга пауза, за да успее да вмести думите си в нея.

– Ти ще поемеш фермата – прозвуча отговорът на баща му.

Най-лесното бе темата временно да се изостави, а после отново да бъде повдигната, особено като се има предвид, че Бейли още няма навършени шестнайсет години и има достатъчно време, преди която и да е от двете възможности да стане действителност.

Вместо това – и Бейли не е напълно сигурен за причината – той поддържа спора жив, започва го при всяка възможност. Подчертава, че винаги може да отиде да учи, после отново да се върне във фермата, като се има предвид, че четири години не са кой знае колко много.

В началото тези изявления се посрещат с лекции, но скоро прерастват в заповеди, изречени с висок глас, и затръшване на врати. Майка му гледа да не се намесва, доколкото ѝ е възможно, но когато я притиснат, се съгласява със съпруга си, докато в същото време тихо подхвърля, че всъщност решението трябва да бъде взето от самия Бейли.

Момчето дори не е сигурно, че иска да учи в Харвард. Харесва града повече от Каролайн и му се струва, че това е възможност, в която има повече мистерия, повече вероятност.

Докато фермата му предлага единствено овце, ябълки и предсказуемост.

Вече може да си представи как ще премине животът му. Всеки ден. Всеки сезон. Когато ябълките падат, когато овцете се нуждаят от стригане, когато се стелят сланиите.

Винаги едно и също, година след година.

Споменава нещо за безкрайното повторение пред майка си с надеждата, че това би могло да прерасне в един по-спокоен разговор за вероятността да му разрешат да напусне дома, но тя само отвърща, че намира цикличната природа на фермата за успокояваща и го пита дали е приключил с всичките си задължения.

Поканите за чай от Кеймбридж сега се отнасят единствено за Бейли, сестра му напълно е изключена от тях. Каролайн измърморва нещо от рода, че и без това нямала време за подобни неща, и Бейли отива сам, благодарен, че може да се наслади на пътуването без непрестанното бърбене на сестра му.

– Не ме е грижа особено много дали ще учиш в Харвард, или не – казва баба му един следобед, макар че Бейли нищо не е споменавал. Като цяло той се опитва да избягва темата, защото мисли, че знае много добре какво е мнението на старицата.

Момчето добавя още една лъжичка захар към чая си и чака възрастната жена да продължи.

– Вярвам, че това ще ти предложи повече възможности – обяснява тя. – Нещо, което бих искала да имаш, дори и родителите ти да не посрещат идеята с огромен ентузиазъм. Знаеш ли защо разреших на дъщеря си да се омъжи за баща ти?

– Не – отвърща Бейли.

Това не е тема, която някога е била обсъждана в негово присъствие, въпреки че веднъж Каролайн му беше съобщила под секрет, че е чула нещо за някакъв скандал. Дори двамайсет години по-късно баща им никога не стъпва в къщата на баба им, нито пък тя ги посещава в Конкорд.

– Защото тя и бездруго щеше да избяга с него – отвърща баба му. – Това искаше. Моят избор за нея нямаше да е такъв, но не е редно да се диктува на едно

дете какъв избор да направи. Чувала съм те как четеш книги на котките ми. Когато беше на пет години, превърна едно корито в пиратски кораб и се втурна да атакуваш хортензиите в градината ми. Не се опитвай да ме убедиш, че би избрал фермата.

– Имам отговорности – Бейли повтаря думата, която е започнал да мрази.

От устните на баба му се откъсва звук, който може да бъде взет за смях или за покашляне, или за комбинация от двете.

– Преследвай мечтите си, Бейли. Било то Харвард, или нещо напълно различно. Без значение какво казва онзи твой баща, без значение колко високо го казва. Забравя, че някога самият той е бил нечия мечта.

Бейли кима. Баба му се обляга назад и известно време се оплаква от съседите си, без да споменава нито дума повече за баща му или за мечтите му.

Когато Бейли си тръгва, тя добавя:

– Не забравяй какво ти казах.

– Няма – уверява я той.

Не споделя с нея, че има една-единствена мечта и тя е също толкова невероятна, колкото кариерата му на градински пират.

Но продължава редовно и разпалено да спори с баща си.

– Моето мнение има ли изобщо някакво значение? – пита една вечер, преди разговорът да е прераснал в затръшване на врати.

– Не, няма.

– Може би трябва да се откажеш от този спор, Бейли – тихо го съветва майка му, когато баща му излиза от стаята.

Бейли започва да прекарва голяма част от времето си извън къщи.

Часовете в училище не са толкова дълги, колкото му се иска. В началото работи повече, в най-отдалечените краища на овошните градини, избира най-далечната точка от мястото, на което се намира баща му.

После се отдава на дълги разходки през полята, горите и гробищата.

Обикаля около гробовете на философи и поети, автори, чиито творби познава от библиотеката на баба си. Но има още безброй надгробни камъни, върху които са гравирани непознати за него имена, голяма част изличени от времето и вятъра, а собствениците им – отдавна забравени.

Върви безцелно, но мястото, на което се озовава най-често, е онзи стар дъб, на който толкова често е седял с Каролайн и приятелите ѝ.

Сега, когато е по-висок, му е по-лесно да достигне клоните му и Бейли без проблем се изкачва чак до върха. Достатъчно зашумено е, за да се чувства изолиран, но и достатъчно светло, за да може да чете, ако си е взел книга – което скоро се превръща в част от рутината му.

Чете история, митология, приказки, чуди се защо само момичетата ги избавят от техния скучен фермерски живот разни рицари, принцове или вълци. Струва му се нечестно, че самият той няма подобна приказна възможност. А не е в позицията да спаси сам себе си.

През часовете, които прекарва в наблюдение на безцелно шляещите се из ливадите овце, дори му се приискава някой да дойде и да го отведе, но изричането на желания пред овце е също толкова безрезултатно, колкото и изричането им пред падащи звезди.

Опитва се да убеди сам себе си, че животът му не е съвсем лош. Няма нищо лошо в това да си фермер.

Но въпреки всичко недоволството му си остава. Дори пръстта под краката му е незадоволителна за обувките му.

Така че продължава да търси спасение в дървото си.

За да го направи свое, той дори стига дотам, че да премести старата дървена кутия, в която държи най-ценните си притежания, от стандартното ѝ скривалище под една разхлабена дъска на пода под леглото му, и да я пхне в една хралупа в дъба – достатъчно плитка, за да не може да бъде наречена дупка, но достатъчно защитена, за да послужи за целта.

Кутията е малка, месинговите ѝ панти и закопчалки са потъмнели от годините. Увита е в парче зебло, което я предпазва от природните стихии и е добре защитена дори от най-хитрите катерици.

Съдържанието включва назъбено острие от стрела, което бе открил на една

поляна, когато беше само на пет. Камък с дупка през средата, който би трябвало да му носи късмет. Черно перо. Блестящ камък, който майка му беше определила като някакъв вид кварц. Монета – първите му джобни пари, които така и не беше похарчил. Кафявата кожена каишка, която беше принадлежала на семейното куче, умряло, когато Бейли беше на девет. Една бяла ръкавица, посивяла от времето и допира с камъните.

И няколко пожълтели и сгънати страници, изписани на ръка.

Щом циркът си тръгна, Бейли описа всеки негов детайл, който бе успял да си спомни, за да не избледнее никога в паметта му. Покритите с шоколад пуканки. Палатката с издигнатите кръгли платформи, върху които големи групи хора изпълняваха трикове с ярък бял огън. Вълшебният трансформиращ се часовник срещу будката за билети – много повече от механизъм, който просто отмерва времето.

Макар да беше описал всеки елемент от цирка с неравния си почерк, не успя да предаде с думи срещата си с червенокосото момиче. Не каза на никого за нея. Беше я търсил с поглед из цирка по време на двете последвали среднощни посещения, но не бе успял да я открие.

После циркът си замина, изчезна така внезапно, както се беше появил – като сън.

И не се върна.

Единственото доказателство, че момичето наистина съществува, а не е продукт на въображението му, е ръкавицата.

Но той повече не отваря кутията. Тя стои, плътно затворена, в хралупата на дървото.

Може би трябва да я изхвърли, но не може да се насили да го стори.

Вероятно ще я остави в дървото и ще позволи на кората да порасне отгоре ѝ и да я запечата вътре завинаги.

* * *

Сива съботна сутрин е и Бейли става по-рано от близките си, което не е необичайно. Свършва работата си възможно най-бързо, пъха в торбата си една ябълка и книгата си и се отправя към дървото. По средата на пътя си казва, че може би е трябвало да си вземе шала, но по-късно сигурно ще стане топло. Концентрирайки се върху този успокояващ факт, той подминава най-долните клони, на които е стоял изолиран преди години, подминава и клоните на сестра си и на приятелите ѝ. „Това е клонът на Мили“, мисли си, когато кракът му го докосва. Обзема го чувство на задоволство, щом се изкатерва над клона на Каролайн – дори след всичкото това време. Заобиколен от шумолящите на вятъра листа, Бейли се настанява на любимото си място, ботушите му са близо до хралупата с почти забравените му съкровища.

Най-сетне вдига поглед от книгата си – Бейли е така силно шокиран от гледката под себе си, че за малко не пада от дървото. На поляната са опънати палатки на черни и бели райета.

Втора част
Светлина

В цирка има извънредно много неща, които блестят – от пламъци до фенери и звезди. Толкова често съм чувал израза „измама на светлината“, отнасящ се до гледките в *Le Cirque des Rêves*, че понякога ме обзема подозрението, дали целият цирк сам по себе си не е една комплексна светлинна илюзия.

Фридрих Тийсен, 1894 година

Първа вечер на откриването: Начало

Лондон, 13 и 14 октомври, 1886 година

Денят на откриването или по-точно – нощта на откриването, е грандиозна.

Всичко е планирано до най-малкия детайл и много преди залез-слънце пред портите се струпва огромна тълпа. Когато най-после пускат зрителите вътре, те влизат с широко отворени от почуда очи и докато се движат от палатка към палатка, очите им се разширяват още повече.

Всеки елемент на цирка се смесва с останалите в прекрасно цяло. Номера, които са упражнявани в различни държави на различни континенти, сега се изпълняват в свързани помежду си палатки, а всички те незабележимо се сливат в едно. Всеки костюм, всеки жест, всяка табела на всяка палатка са по-перфектни от предишните.

Самият въздух е идеален – чист, свеж и хладен, пропит с аромати и звуци, които очароват и омагьосват зрител след зрител.

В полунощ огънят е церемониално запален, а по-рано казанът е бил съвсем празен и е приличал просто на най-обикновена скулптура от ковано желязо. Дванайсет циркови артисти влизат тихо в двора и разполагат малки платформи около казана, наподобяващи цифрите на часовник. Точно една минута преди полунощ изваждат блестящи черни лъкове и стрели. Трийсет секунди преди полунощ запалват върховете на стрелите си с малки танцуващи жълти пламъчета. Онези от зрителите, които досега не са ги забелязали, започват да наблюдават удивено. Десет секунди преди полунощ стрелците вдигат лъковете си и се прицелват към разтворената в очакване паст на кования казан. Когато часовникът край портите отброява първия удар от полунощ, първият стрелец пуска своята стрела. Тя изсвистява над тълпата и улучва целта си сред дъжд от искри.

Огънят се запалва и избухва в жълти пламъци.

При второто отброяване вторият стрелец изпраща стрелата си в жълтите пламъци и те променят цвета си на небесносин.

Трето отброяване с трета стрела и пламъците стават ярко розови.

Пламъци с цвят на зряла тиква следват след четвъртата стрела.

Пета – и пламъците са яркочервени.

Шестата води до по-тъмно искрящо червено.

Седма – и огънят потъва в цвят, подобен на искрящо вино.

Осма – и пламъците са блестящо виолетови.

Девета – и виолетовото преминава в индиго.

Десето отброяване, десета стрела и огънят става тъмносин като среднощно небе.

При предпоследния удар танцуващите пламъци се променят отново, от тъмносини стават черни и за момент е трудно огънят да бъде различен от казана.

При последния удар на часовника тъмните пламъци са заменени от ослепително бели, дъжд от искри се сипе подобно на снежинки около него. Огромни кълбета плътен бял пушек се извиват нагоре към нощното небе.

Тълпата изригва.

Зрителите, които са мислели да си тръгват, решават да останат още малко и ентусиазирано коментират запалването на огъня. Онези, които не са го видели с очите си, не могат да повярват на разказите, които чуват минути или дори часове по-късно.

Хората минават от палатка в палатка, вървят по алеите, които преливат една в друга и изглеждат безкрайни. Някои посетители влизат във всяка палатка, изпречила се на пътя им, други избират в коя да влязат след внимателно обмисляне на надписите над входовете. Трети намират определена палатка за толкова удивителна, че нямат сили да излязат от нея и остават вътре през цялото време. Зрителите си отправят взаимно препоръки, хвалят забележителните атракции, които вече са посетили. Съветите им са винаги посрещани с удоволствие, макар че много често решителите да последват даден съвет се отклоняват в друга посока, привлечени от нови палатки, преди да открият онези, към които са ги насочили познатите им.

Много е трудно останалите в цирка зрители да бъдат убедени да го напуснат на зазоряване. Те склоняват да го направят единствено когато получават уверения, че след залез-слънце отново ще могат да се върнат.

С други думи, нощта на откриването е неоспорим успех.

Има само един малък инцидент, една неочаквана случка. Тя остава незабелязана от зрителите, а и мнозина от артистите нямат представа за нея до момента, в който тя е вече факт.

Точно преди залез-слънце, по време на последните приготовления като оправянето на костюмите и топенето на карамела, жената на звероукротителя започва

да ражда. Когато не е в деликатно положение, тя е асистентка на съпруга си. Заради отсъствието ѝ номерът им е леко модифициран, но самите лъвове изглеждат раздразнени.

Жената очаква близнаци, но чак след две-три седмици. Впоследствие хората се шегуват, че бебетата може би не са искали да пропуснат нощта на откриването.

Преди циркът да отвори за публиката, в него пристига доктор. Завеждат го дискретно зад кулисите, за да помогне при раждането – така е много по-лесно, отколкото да придвижат жената до някоя болница.

Шест минути преди полунощ се ражда Уинстън Ейдън Мъри.

Седем минути след полунощ на бял свят се появява и сестра му, Пенелъпи Ейслин Мъри.

Съобщават новината на Чандреш Кристоф Лефевр; той е леко разочарован, че близнаците не са еднояйчни. Има в запас множество циркови роли за еднояйчни близнаци, щом децата пораснат достатъчно. От друга страна, на двужайчните близнаци им липсва онова количество театралност, което е очаквал, но въпреки това нарежда на Марко да уреди доставката на два огромни букета.

Близнаците са дребни същества, на главите им стърчи учудващо много червена коса. Почти не плачат, стоят будни и нащрек, с идентични чифтове огромни сини очи. Повити са в останали парчета коприна и сатен: бели за нея, черни – за него.

Потокът от циркови актьори, които идват да ги видят в кратките почивки между две изпълнения, не секва. Те се редуват да ги държат на ръце и не пропускат да отбележат в какъв изключителен момент са решили да се появят. Всички казват, че без проблеми ще се впишат в обстановката, с изключение на червената им коса. Някои предлагат да я скриват под шапки, докато станат достатъчно големи, за да я боядисат. Друг пък отбелязва, че ще е истинско престъпление да се сложи боя върху такъв цвят – шокиращо червен, много по-ярък от червеникавокафявия цвят на косата на майка им.

– Късметлийски цвят – коментира Цукико, но отказва да обясни какво има предвид. Целува близнаците по челцата и по-късно изработва наниз от сгънати хартиени жерави, за да го окачи над люлката им.

Почти на зазоряване, когато циркът започва да се опразва, разхождат бебетата из двора и около палатките. Очевидно целта е да ги приспят, но те остават будни, очичките им следят светлините, костюмите и райетата на палатките – странно нащрек за очи, които са само на няколко часа.

Затварят бебетата чак когато слънцето изгрява – едно до друго в черната люлка от ковано желязо със завивки на райета, която вече ги очаква, въпреки ранната им поява. Пристигнала е като подарък още преди няколко седмици – от неизвестен благодетел. Семейство Мъри предполагат, че тайнственият изпращач е Чандреш, макар, когато му благодарят за подаръка, той да твърди, че няма ни най-малка представа за какво говорят.

Близнаците харесват доста люлката, независимо от съмнителния си произход.

Впоследствие никой не си спомня кой точно им е измислил прякорите Попет и Уиджит. Както и в случая с люлката, никой не си признава тази заслуга.

Но както обикновено става в такива случаи, прякорите остават.

Втора вечер на откриването: Искри

Лондон, 13 и 14 октомври, 1886 година

Марко прекарва първите няколко часа от откриването, загледан суеверно в часовника си, нетърпелив стрелките му да стигнат полунощ.

Неочаквано ранната поява на близнаците Мъри вече е усложнила програмата му, но ако запалването на големия огън продължи по план, това ще е достатъчно.

Това е най-доброто разрешение, като се има предвид, че след две-три седмици циркът ще е на стотици мили от тук, а той ще е сам в Лондон.

И макар че Изобел може наистина да се окаже полезна, нужна му е по-силна връзка.

Откакто е открил сцената, на която ще се разгърне предизвикателството, не е престанал да се нагърбва бавно с все по-големи отговорности по отношение на цирка.

Прави всичко, че дори и повече от онова, което Чандреш иска от него, докато се стига до момент, в който получава пълна свобода във всеки аспект – от одобрението на дизайна на портите до поръчката на брезента за палатките.

Сериозността на обвързването го тревожи. Никога по-рано не е опитвал да се изявява в подобен мащаб, но изглежда няма никаква извинителна причина да не започне играта възможно най-силно.

Огънят ще бъде неговата връзка с цирка, макар да не е сигурен колко добре ще се получи. А при положение че участват толкова много хора, изглежда разумно към мястото на действието да се добави елемент, който да ги защити.

Подготовката беше отнела месеци.

Чандреш охотно го бе оставил да организира запалването, вече го беше преценил като безценен по отношение на планирането на цирка, намесваше се рядко. Махваше с ръка и всички детайли оставаха грижа на Марко.

И най-важното, Чандреш се беше съгласил да запази всичко в тайна. Темата за запалването на огъня бе повдигната по време на една среднощна вечеря, но не бяха взети никакви решения както за съставките, така и за менюто.

Липсваха отговори на въпроса с какво са напоени върховете на стрелите, за да създадат подобен удивителен ефект. Как пламъците са направени така, че да преминават от един жив нюанс към друг.

На онези, които все пак се интересуваха от подобни неща по време на подготовката и репетициите, им беше казано, че разкриването на метода ще развали целия ефект.

Макар че, разбира се, Марко не можа да изрепетира най-важната част.

Достатъчно лесно е да се отдалечи незабелязано от Чандреш в изпълнения с хора двор точно преди настъпването на полунощ.

Той тръгва към кованото желязо, приближава се възможно най-близо до празния казан. Изважда голяма тетрадка с кожена подвързия от джоба на самото си, точно копие на онази, която е заключена на сигурно място в офиса му. Никой от развълнуваната тълпа не забелязва, когато хвърля тетрадката на дъното на казана. Тя тупва силно, но звукът потъва в околния шум.

Корицата се отваря, разкрива сложно начертаното дърво под обсипаното със звезди нощно небе.

Марко остава близо до извития казан, докато стрелците заемат местата си.

Вниманието му продължава да е фокусирано върху огъня, въпреки че публиката го притиска от всички страни, докато пламъкът преминава през дъга от цветове.

Пада и последната стрела, а Марко затваря очи. Белите пламъци парят, проникват алени през клепачите му.

* * *

Силия е очаквала да се чувства като лошо копие на баща си по време на първото си представление, но за нейно облекчение то е много по-различно от спектаклите, които е наблюдавала толкова пъти в безбройните театри.

Помещението е малко и интимно. Публиката е толкова скромна, че си остава сбор от индивидуалности, без да се превръща в анонимна тълпа.

Установява, че е в състояние да придаде уникалност на всяко свое представление, като оставя реакцията на публиката да й подсказва каква да бъде следващата й стъпка.

Въпреки че й харесва повече, отколкото е предполагала, Силия е благодарна за кратките промеждутъци, през които остава насаме със себе си. Тъй като приближава полунощ, тя решава да види дали може да открие място, откъдето да наблюдава дискретно запалването на огъня.

Но докато си проправя път към точката, която всички наричат сцена, макар такава да липсва, Силия бързо е погълната от донякъде подредения хаос, причинен от приближаващото раждане на близнаците Мъри.

Няколко артисти и хора от персонала са се събрали и нетърпеливо чакат. Лекарят, когото са довели, сякаш намира ситуацията за странна. Жената каучук се появява и изчезва. Ейдън Мъри кръстосва напред-назад като тигрите си.

Силия се опитва да помогне с каквото може, а помощта й се състои предимно в

разнасяне на чаши с чай и откриване на нови творчески способности, с които да убеди околните, че всичко ще бъде наред.

Това толкова много ѝ напомня за успокояването на предишните ѝ клиенти от спиритическите сеанси, че се изненадва, щом някой ѝ благодари по име.

Тихият плач, прозвучал няколко минути преди полунощ, идва като облекчение и е посрещнат с въздишки и поздравления.

И тогава веднага следва нещо друго.

Силия го усеща още преди да е чула аплодисментите, отекващи из двора – отместването, което внезапно обхваща цирка, подобно на вълна.

То преминава през тялото ѝ, предизвиква тръпка, тя плъзва надолу по гръбнака ѝ и почти я събаря на земята.

– Добре ли си? – пита глас зад нея и Силия се обръща.

Цукико я хваща с топлата си ръка, за да ѝ помогне да запази равновесие. Огънчето в усмихнатите очи на жената каучук, което подсказва, че Цукико разбира всичко и с което Силия вече е започнала да свиква, трепка живо.

– Нищо ми няма, благодаря ти – отвърща девойката и се опитва да си поеме дъх.

– Ти си чувствителна натура – казва Цукико. – За чувствителните хора не е необичайно да реагират по-остро на подобни събития.

От съседната стая долита нов плач и се присъединява към първия в нежен хор.

– Избрали са забележителен момент за появата си на бял свят – отбелязва Цукико, като връща темата към новородените.

Силия има сили единствено да кимне.

– Жалко, че пропусна запалването – продължава Цукико. – То също беше забележително.

Докато плачът на близнаците Мъри замира, Силия се опитва да се отърси от чувството, продължаващо да я гъделичка по кожата.

Все още не е сигурна кой е противникът ѝ, но какъвто и ход да е бил направен току-що, той е разтърсващ.

Чувства как целостта на цирка я обгръща, сякаш някой е хвърлил мрежа отгоре му като върху трептяща пеперуда и е уловил всяко движение в ограденото с желязна ограда място.

Чуди се как да отговори.

Трета вечер на откриването: Пушек и огледала

В нощта на откриването Чандреш Кристоф Лефевр не влиза в нито една палатка. Вместо това броди по алеите, минава през тълпата, обикаля в кръг из двора заедно с Марко, който го следва по петите и си води бележки, когато Чандреш намери нещо, за което да произнесе коментар.

Чандреш наблюдава струпаните хора, забелязва какво ги кара да изберат една или друга палатка. Посочва табела, която трябва да бъде изправена или повдигната по-нависоко, за да я прочетат по-лесно, показва врати, които не се забелязват достатъчно, и други, които са прекалено явни и привличат или твърде малко, или прекалено голямо внимание.

Но това са дребни детайли наистина, допълнителни капки масло за недоловимото скърцане. Не би могло да е по-добре. Хората са доволни. Опашката за билети се извива покрай външната част на оградата. Целият цирк искри от вълнение.

Няколко минути преди полунощ Чандреш застава в края на двора за запалването на големия огън. Избира място, откъдето може да вижда добре както огъня, така и голяма част от публиката.

– Всичко е готово, нали?

Никой не му отговаря.

Обръща се наляво-надясно, но покрай него минават единствено замаяните зрители.

– Марко? – повиква асистента си той, но от младежа няма и следа.

Една от сестрите Бърджис забелязва Чандреш и го приближава, като внимателно си проправя път сред претъпкания двор.

– Здравей, Чандреш – поздравява го тя, когато стига при него. – Нещо не е

наред ли?

– Изглежда съм загубил Марко. Странно. Но няма нищо, за което да се тревожим, Лейни, скъпа.

– Тара – поправа го тя.

– Приличате си – казва Чандреш и дръпва от пурата си. – Объркващо е. Двете трябва да се движите в комплект, за да се избягват подобни конфузни ситуации.

– Стига, Чандреш, дори не сме близначки.

– Коя от двете ви е по-голяма тогава?

– Това е тайна – усмихва се Тара. – Вече можем ли да обявим нощта за успешна?

– До момента е задоволителна, но тя тепърва започва, скъпа моя. Как е госпожа Мъри?

– Мисля, че е добре, макар че, откакто чух последните новини, е минал около час и нещо. Според мен ще бъде запомнящ се рожден ден за близначите.

– Може да се окажат полезни, ако са така неразличими, както ти и сестра ти. Ще ги облечем в допълващи се костюми.

Тара се смее.

– Почакай поне да проходим.

Дванайсетте стрелци заемат позиции покрай неосветения казан, в който ще бъде запален огънят. Тара и Чандреш прекъсват разговора си, за да гледат. Тара наблюдава стрелците, докато очите на Чандреш са насочени към тълпата, чието внимание е привлечено от предстоящото представление. Превръща се в публика, която сякаш също взема участие в хореографията наравно със стрелците. Всичко протича точно както е планирано.

Стрелците пускат стрелите си една по една, пламъците избухват в огромна светеща дъга. Докато часовникът отброява ударите, целият цирк се облива в цвят, дванайсетте прозвънявания вибрират из въздуха.

На дванайсетото отброяване огънят пламва, бял и горещ. Всичко в двора потръпва за момент, шаловите се развяват въпреки пълната липса на вятър, брезентът на палатките затрептява.

Публиката изригва в аплодисменти. Тара се присъединява към тях, а Чандреш се спъва и изпуска пурата си на земята.

– Добре ли си? – пита го Тара.

– Вие ми се свят – отвръща той.

Тара го хваща под ръка, за да му помогне да се задържи на краката си, дръпва го близо до стената на най-близката палатка, встрани от тълпата, която отново се раздвижва и се пръсва във всички посоки.

– Ти почувства ли го? – пита я Чандреш. Нозете му треперят и Тара с мъка го удържа, когато един посетител се блъсва в тях.

– Кое? – пита тя, но Чандреш не отвръща, краката му все още са нестабилни.

– Защо никой не се сети да сложи пейки в двора? – измърморва Тара на себе си.

– Някакъв проблем ли има, госпожице Бърджис? – пита глас зад нея.

Тя се извързва и вижда Марко с бележник в ръка; изглежда й доста притеснен.

– О, Марко, ето къде си бил – казва Тара. – На Чандреш му става нещо.

Тримата започват да привличат погледите на околните. Марко хваща ръката на Чандреш и го дръпва към един по-тих ъгъл; гърбът му е обърнат към двора, за да осигури поне малка защита от любопитните очи.

– Отдавна ли е така? – обръща се Марко към Тара, докато поддържа шефа си.

– Не, стана внезапно – отвръща тя. – Притеснявам се да не припадне.

– Сигурен съм, че не е сериозно – успокоява я Марко. – Вероятно е от горещината. Ще се справя с това, госпожице Бърджис. Не си струва да се притеснявате.

Тара смръщва чело, няма желание да си върви.

– Не е нищо сериозно – повтаря натъртено Марко.

Чандреш гледа в земята, сякаш е изгубил нещо, разговорът като че ли не стига до него.

– Щом настояваш – неохотно отстъпва Тара.

– Той е в добри ръце, госпожице Бърджис – уверява я Марко.

Обръща се, преди тя да е успяла да каже нещо повече, и двамата с Чандреш се отдалечават в тълпата.

– Ето къде си била – възкликва Лейни, изникнала точно до рамото на сестра си.
– Търсих те навсякъде. Видя ли запалването на огъня? Нали беше невероятно?
– Наистина – кимва Тара, а очите ѝ продължават да бродят из тълпата.
– Какво има? – интересува се Лейни. – Да не се е случило нещо?
– Какво знаеш за асистента на Чандреш?
– За Марко ли? Не много. От няколко години работи за Чандреш, специализира счетоводство. Преди това е бил студент, мисля. Не съм напълно сигурна какво е учил. Нито пък къде, като се замисля. Не е особено приказлив. Защо питаш? Да не си търсиш поредното тъмнокосо и красиво завоевание?

Тара избухва в смях въпреки подозренията си.

– Не, нищо подобно. Просто любопитство. – Тя хваща сестра си под ръка. – Да вървим да търсим други мистерии.

Хванати, двете си проправят път сред тълпата, обикалят покрай пламтящия огън, в който са вперени очите на още много зрители, омагьосани от танцуващите бели пламъци.

Висящият от тавана

В тази палатка, чийто таван се издига високо над главата ви, атракцията са гимнастици.

Акробати изпълняват номера на трапец и на въже. Осветяват ги дузина кръгли лампи, закачени за тавана, подобни на планети или звезди.

Няма предпазни мрежи.

Наблюдавате представлението, застанали на опасно място, точно под изпълнителите, от които нищо не ви разделя.

Момичета, облечени в костюми с пера, се въртят на различна височина, придържани от кордели, които направляват с ръце.

Марионетки, контролиращи собствените си конци.

Обикновени столове с крака и облегалки изпълняват ролята на трапец.

Кръгли сфери, напомнящи за птичи клетки, се вдигат и спускат, а в същото време един или повече акробати излизат или влизат в тях, застават отгоре им или увисват на пречките в дъното им.

В центъра на палатката стои мъж, облечен във фрак. Единият му крак е вързан за сребристо въже, ръцете му са склучени на гърба.

Той започва да се движи изключително бавно. Ръцете му се показват отстрани – първо едната, после другата, докато не увиснат под главата му.

Започва да се върти. По-бързо и по-бързо, докато се превръща в неясно петно в края на въжето.

Внезапно спира и полита стремглаво надолу.

Публиката се отдръпва, разчиства петно от гола твърда земя под него.

Не можете да понесете гледката. Но и не можете да отместите поглед встрани.

Тогава падането спира – очите на мъжа се изравняват с очите на хората от публиката. Сребристото въже, което сега изглежда невероятно дълго, продължава да го държи. Цилиндърът не е помръднал от главата му, ръцете му спокойно висят отстрани.

Докато тълпата възвръща спокойствието си, мъжът вдига ръка, облечена в ръкавица, и сваля цилиндъра си.

Пречупва се в кръста и прави драматичен обърнат поклон.

Тълкуване на сънища

Конкорд, Масачузетс, октомври, 1902 година

Бейли прекарва целия ден в нетърпеливо очакване на залеза, но слънцето сякаш му прави напук и продължава да се движи към хоризонта с обичайната си скорост – скорост, за която Бейли никога по-рано не се е замислял, но днес намира за мъчително бавна. Почти му се иска да е на училище, за да минава времето по-бързо. Чуди се дали да не подремне, но е твърде развълнуван от внезапната поява на цирка, за да е в състояние да заспи.

Вечерята минава както всеки път напоследък – с продължителни епизоди на мълчание, прекъсвани от опитите на майка му за общи разговори и честите въздишки на Каролайн. Майка му споменава цирка или по-точно – множеството от хора, които той ще събере. Бейли очаква мълчанието да се възцари отново, но вместо това Каролайн се обръща към него:

– Не те ли предизвикахме да се промъкнеш там последния път, когато циркът беше тук, Бейли? – Тонът ѝ е любопитен и небрежен, сякаш наистина не си спомня дали подобно нещо се е случвало.

– Какво, през деня ли? – пита майка му.

Каролайн кимва едва забележимо.

– Да – отвръща Бейли тихо, ще му се неловкото мълчание да се върне.

– Бейли – майка му успява да превърне името му в подплатено с разочарование неодобрение.

Бейли не е сигурен защо това изведнъж се превръща в негова вина, след като не той е предизвиквал, а е бил предизвикан, но Каролайн отвръща, преди брат ѝ да успее да протестира.

– О, той не го направи – подмята тя, сякаш вече си спомня инцидента съвсем ясно.

Бейли само свива рамене.

– Е, надявам се, че е така – отвръща майка му.

Мълчанието отново надвисва и Бейли втренчва поглед навън през прозореца, чуди се какво точно може да бъде сметнато за нощ. Мисли, че вероятно ще е най-добре да стигне до портите възможно най-бързо, при първия момент наподобяващ здрач, и ако се наложи – да чака. Краката му, опънати под масата, го сърбят, и той се пита кога ли ще успее да се измъкне.

Вдигането на мръсните чинии отнема цяла вечност, както и помощта, която оказва на майка си при миенето им. Каролайн изчезва в стаята си, а баща му измъква вестника.

– Къде отиваш? – пита майка му, когато го вижда да си слага шала.

– В цирка.

– Не закъснявай много – настоява тя. – Имаш задачи.

– Няма – отвръща Бейли облекчен, задето е пропуснала да му определи вечерен час и е оставила думата „много“ отворена за интерпретации.

– Вземи и сестра си – добавя майка му.

Той чука на откритата врата на сестра си единствено защото няма как да излезе от къщата, без да го направи, тъй като погледът на майка му зорко го следи.

– Махай се – виква отвътре Каролайн.

– Отивам в цирка, ако искаш, ела с мен – уведомява я Бейли с равен глас. Вече знае какъв ще е отговорът ѝ.

– Не – отвръща Каролайн, предсказуема като мълчанието по време на вечеря. – Каква детинщина – добавя тя и му хвърля пренебрежителен поглед.

Бейли излиза, без да добави нито дума повече, оставя вятърът да затръшне входната врата зад гърба му.

Слънцето току-що е започнало да залязва и навън има повече хора, отколкото е обичайно за този час на деня; всички са поели в една и съща посока.

Докато върви, вълнението му започва да избледнява. Може би наистина е детинщина. Може би няма да е същото.

Стига до полето, а отвън вече се е насъбрала тълпа. Изпитва облекчение, че мнозина от посетителите са на неговата възраст или далеч по-големи, мяркат се само няколко деца. Подминава две момичета на неговите години и те започват да се кикотят в опит да привлекат вниманието му. Не е сигурен дали да се чувства поласкан от този факт, или не.

Бейли си намира място сред навалищата. Чака, вперил поглед в затворените порти от ковано желязо, и се чуди дали циркът ще е различен от онова, което си спомня.

Някъде дълбоко в съзнанието си се чуди също дали червенокосото момиче е вътре.

Ниските оранжеви лъчи на слънцето обагрят всичко, включително и цирка, пейзажът сякаш пламва в огън, преди светлината да изчезне напълно. Този момент на

прехода от пламък към здрач се случва по-бързо, отколкото Бейли е очаквал, и тогава светлинките на цирка започват да проблясват над шатрите. Те изтръгват възклицания от тълпата, но малцина са онези от предните редици, които ахват от изненада, щом масивният надпис над портите започва да примигва и блести. Бейли не може да сдържи усмивката си, когато буквите светват напълно, блясват като спасителен фар: Le Cirque des Rêves.

Макар денят на очакването да е непоносимо бавен, опашката от желаещи да влязат в цирка се движи забележително бързо. Скоро Бейли се озовава пред будката за билети. Виещата се алея, обсипана със звезди, му се струва безкрайна. Той намира пътя си сред мрачните завои, изгарящ от нетърпение да стигне до светлината в края.

Първото, което минава през ума му, щом стига до осветения вътрешен двор, е, че ароматът е същият – на пушек и карамел, и на нещо друго, което не може да определи.

Не е сигурен откъде да започне. Има толкова много палатки, толкова богат избор. Мисли, че може би ще е най-добре да се поразходи наоколо, преди да реши в коя палатка да влезе.

Също така си мисли, че докато обикаля из цирка, може да увеличи шансовете си да се сблъска случайно с червенокосата непозната. Макар да отказва да признае пред себе си, че я търси. Глупаво е да търсиш момиче, което си срещал само веднъж при невероятно странни обстоятелства, и то – преди толкова години. Няма причина да вярва, че тя си го спомня или че ще го познае, а не е сигурен, че и той самият ще я познае, ако трябва да е честен.

Решава да влезе в цирка, да мине през двора с големия огън и да излезе от другата страна, а после да се опита да си проправи път обратно. Планът е не по-лош от всеки друг, а и тълпата отсреща може да не е чак толкова голяма.

Но първо си напомня да си купи горещ сайдер с подправки. Не му отнема много време да открие продавача, който му трябва за тази цел. Над чашата, която си поръчва, се издига пара, напитката се вие на черно-бели мраморни спирали и преди първата си глътка Бейли за момент се запитва, дали вкусът ѝ ще е толкова хубав, колкото си го спомня. Много пъти е превъртал спомена за този вкус в главата си, но въпреки че районът е богат на ябълки, нито един сайдер – със или без подправки – не му е бил толкова вкусен. Поколебава се, преди да отпие миниатюрна глътчица. Оказва се дори по-хубав, отколкото в спомените му.

Избира си алея, по която да тръгне. Между входовете на околните палатки се вижда група хора, струпани край издигнатата платформа. Върху платформата стои жена, облечена в костюм на черно-бели спирали, очертаващи тялото ѝ. Тя се извива по невероятен начин, едновременно ужасяващ и елегантен. Бейли се спира, за да се присъедини към зрителите, макар да е почти болезнено да гледа.

Жената каучук вдига малък сребрист обръч от земята, завърта го с няколко прости, но впечатляващи движения. Хвърля го към човек от публиката и го подканя да провери дали е твърд. Когато мъжът ѝ го връща, тя провира цялото си тяло през него, като протяга крайниците си в течни, подобни на танц движения.

След обръча в центъра на платформата се появява малка кутия.

Тя не изглежда по-широка или по-дълбока от трийсетина сантиметра, макар в действителност да е малко по-голяма. И въпреки че е впечатляващ фактът, как една напълно пораснала, пък макар и под средния ръст жена, се побира в подобно ограничено пространство, той става още по-впечатляващ, защото кутията е направена от стъкло и е напълно прозрачна.

Ръбовете ѝ са метални, с черен оттенък, но стените и капакът са от чисто стъкло – така жената каучук се вижда през цялото време, докато се извива и сгъва в тясното пространство. Прави го бавно, превръща всяка минута в част от шоуто, докато тялото и главата ѝ са напълно скрити в кутията и само ръката ѝ остава да стърчи отвън. Гледката от мястото на Бейли е буквално невъзможна – част от крак тук, извивка на рамо там, част от ръка – под стъпало.

Отвън остава само една ръка весело да маха на зрителите, преди да дръпне капака. Той автоматично щраква и кутията без съмнение е плътно затворена, а жената каучук се вижда ясно вътре.

И тогава стъклената кутия със затворената в нея жена бавно се изпълва с бял пушек. Той се провира през микроскопичните местенца, които не са заети от крайници

или торс, процежда се между пръстите, опрени в стъклото.

Димът се сгъстява, напълно скрива жената каучук. Сега в кутията се вижда само как белият пушек продължава да се вие на кълбета и да натиска стъклото.

Изведнъж кутията се спуква. Стъклените стени падат встрани, капакът се плъзва долу. В нощния въздух се издигат вълни от дим. Кутията, или по-скоро малката купчина стъкло върху платформата, която допреди миг е била кутия, сега е празна. Жената каучук е изчезнала.

Тълпата чака още няколко мига, но повече нищо не се случва. Последните следи от дим се разтварят в небето, а публиката започва да се разпръсква.

Докато минава покрай платформата, Бейли я оглежда отблизо, за да види дали жената каучук не се е скрила по някакъв начин под нея, но структурата е от солидно дърво и всичко отдолу се забелязва. Акробатката е изчезнала напълно, въпреки ясните доказателства, че е нямало къде да отиде.

Бейли продължава по виещата се алея. Допива си сайдера и намира кош, където да си хвърли чашата. В мига, в който я пуска в потъналия в мрак контейнер, тя сякаш изчезва.

Продължава напред, чете табели, опитва се да реши в коя палатка да влезе.

Някои са големи и богато украсени, с дълги описания на съдържанието им.

Но табелата, която привлича погледа му, е по-малка, също като палатката, пред която виси. Виещи се бели букви върху черен фон.

Забележителни илюзии

Входът е отворен и опашката от зрители бавно изчезва в палатката на илюзиите. Бейли се присъединява към нея.

Покрай овалните стени на шатрата са поставени черни метални свещници. Вътре няма нищо друго, освен прости дървени столове, наредени в кръг. Едва двайсетина, в редици на две нива, за да е еднакво добра гледката. Бейли си избира място на вътрешния ред, точно срещу входа.

Останалите места се запълват бързо, остават само две: едното е точно до него, от лявата му страна, другото – отсреща.

Бейли веднага забелязва две неща.

Първо, че вече не вижда къде е входът. Мястото, откъдето е влязла публиката, сега изглежда като солидна стена, слива се идеално с останалата част от палатката.

Второ, сега до него седи чернокоса жена, облечена в черно палто. Сигурен е, че жената не е била там, преди входът да изчезне.

После вниманието му престава да се занимава с тези две подробности, тъй като столът отсреща избухва в пламъци.

Паниката настъпва веднага. Онези, които са най-близо до горящия стол, зарязват местата си и се спускат към вратата само за да открият, че такава вече липсва и насреща им се издига единствено здрава стена.

Пламъците постепенно се извиват все по-високо и по-високо, но не се отдалечават от стола, ближат дървото, макар то да не гори.

Бейли отново поглежда към жената, седнала вляво от него, и тя му намига, преди да се изправи и да тръгне към центъра на кръга. Насред паниката тя бавно разкопчава палтото си и го сваля, мята го с деликатен жест към горящия стол.

Онова, което само допреди миг е било дебело вълнено палто, се превръща в парче черна коприна, стелеща се на вълни върху стола. Пламъците изчезват. Остават само няколко кълбенца дим, както и острият мирис на изгоряло дърво, който бавно се трансформира в успокояващ аромат на горяща камина с нотка на канела или карамфил.

Жената в центъра на кръга от столове дръпва обратно черната коприна с драматичен жест и разкрива недокоснатия стол, на който сега са накацали няколко снежнобели гълъба.

Още един подобен жест и черният копринен плат се сгъва сам, превръща се в черен цилиндър. Жената го слага на главата си. Роклята ѝ сякаш е изрязана от нощното небе: черна коприна, обсипана с блестящи бели кристали. Жената се покланя смирено на публиката си.

Илюзионистът е излязъл на сцената.

Няколко души, сред които и Бейли, успяват да изръкопляскат, докато зарязалите

местата си се връщат обратно, едновременно притеснени и изпълнени с любопитство.

Представлението е непрекъснато. Всички чудеса, които се показват и които Бейли съвсем не може да нарече „трикове“, се преливат едно в друго. Гълъбите често изчезват само за да се появят върху шапки или под столове. Има и черен гарван – прекалено голям, за да е възможно предварително да бъде скрит някъде. Едва след като представлението е продължило известно време, Бейли бавно осъзнава, че поради кръга от столове, както и поради формата на палатката и тясното пространство, няма място за огледала или светлинни илюзии. Всичко се случва на момента, пред очите на всички. Илюзионистката дори превръща джобния часовник на човек от публиката в пясък, а после отново в часовник. В един момент всички столове се издигат на известно разстояние над земята и макар че движението е бавно и сигурно, пръстите на краката на Бейли едва докосват пода и момчето нервно се вкопчва в страничните облегалки.

В края на представлението илюзионистката се покланя и оказва внимание на целия кръг от зрители, а те я аплодират. Докато се върти, тя изчезва. Остават само няколко блещукащи светлинки, ехо от кристалите по роклята ѝ.

Вратата отново се появява в стената на палатката и малобройната публика поема навън. Бейли се влачи последен, хвърля погледи назад към мястото, на което допреди малко е стояла илюзионистката.

Макар преди влизането му в палатката на илюзиите отвън да е нямало нищо, сега той се натъква на друга платформа, много подобна на онази на жената каучук. Но фигурата върху тази платформа не помръдва. Бейли за малко да я вземе за статуя, облечена в бяла рокля, поръбена с кожа, стелеща се на вълни по платформата и надолу към земята. Косата и кожата ѝ – дори миглите ѝ – са бели като скреж.

Но жената се движи. Много, много бавно. Толкова бавно, че момчето не може да регистрира точното движение, а само бавната промяна. Меки снежинки с цветовете на дъгата се сипят по земята, сякаш се ронят, подобно на листата на дърво.

Бейли я обикаля, оглежда я от всеки ъгъл. Очите ѝ го следват, макар че миглите, покрити със скреж, не трепват.

На платформата се вижда малка сребърна табелка, частично закрита от полите на роклята.

На нея пише: „В памет“. Не се уточнява на кого.

Правилата на играта

1887-1889

Напоследък специалните среднощни вечери са по-малко, защото циркът вече работи както трябва и носи достатъчно приходи, за да се издържа сам, както се изразява Чандреш, скоро след нощта на откриването. Първоначалните конспиратори продължават да се събират от време на време, особено когато циркът изнася представления наблизо, но тези сбирки стават все по-редки.

Господин А. Х. не се появява, макар мястото му на масата да е запазено.

И тъй като тези вечери са единствената възможност за Марко да се среща с учителя си, продължителното отсъствие на Чандреш го дразни.

След цяла година, без какъвто и да е знак, дума или едно-единствено мярване на сивия цилиндър, Марко решава да го посети.

Не знае настоящия адрес на учителя си. Предполага, и с пълно право, че убежището му е само временно и докато го открие, той ще се е преместил на ново, също толкова временно място.

Вместо това Марко надрасква серия от символи върху заскреженото стъкло на прозореца, гледащ към улицата. Използва колоните на отсрещния музей за ориентир. Повечето символи не могат да бъдат различени, освен ако светлината не попадне върху тях под точно определен ъгъл, но събрани заедно, оформят една голяма буква А.

На следващия ден на вратата му се почуква.

Както винаги, мъжът в сивия костюм отказва да влезе в апартамента. Стои в коридора и фиксира Марко с хладния си сив поглед.

– Какво искаш?

– Искам да знам дали се справям добре – отвърща момчето.

Учителят му го поглежда мълчаливо за миг, изражението му е неразгадаемо, както обикновено.

– За момента работата ти е достатъчно добра.

– Така ли ще продължи предизвикателството? – иска да знае Марко. – Всеки от нас ще продължи да манипулира цирка? Колко дълго?

– Осигурен ти е терен за действия – отвръща учителят му. – Представяш способностите си по най-добрия начин и опонентката ти прави същото. Това ще продължи, докато имаме победител. Не е толкова сложно.

– Не съм сигурен, че разбирам правилата – признава Марко.

– Не е необходимо да ги разбираш. Трябва да ги следваш. Както вече казах, работата ти е достатъчно добра.

Понечва да си тръгне, но се поколебава.

– Не го прави отново – казва и посочва над рамото на Марко към покрития със скреж прозорец.

После се обръща и излиза.

Символите върху стъклото се разтапят в безсмислени черти.

* * *

По средата на деня е, и циркът кротко спи, но Силия Боуен стои пред Въртележката и гледа как черните, белите и сребристите създания прелитат без ездаци пред очите ѝ, провесени на въжета в същите цветове.

– Това нещо не ми харесва – произнася глас зад гърба ѝ.

Хектор Боуен не е нищо повече от едва доловима сянка в слабо осветената палатка. Тъмният му костюм се слива със сенките. Движещата се светлина улавя и изпуска светлата му риза, сивото в косата му осветява неодобрителния му поглед, докато очите му следят въртележката над рамото на дъщеря му.

– Защо? – пита Силия, без да се обръща. – Много е популярна. И в нея е вложен много труд; това би трябвало да има някакво значение, папа.

Подигравателният му смях е само ехо на предишния и Силия изпитва облекчение, задето баща ѝ не може да види усмивката, появила се върху устните ѝ заради мекотата на този звук.

– Нямаше да си толкова безразсъдна, ако не бях... – Гласът му замира заедно с махването на прозрачната ръка до нейната.

– Не ми се сърди – моли го Силия. – Ти сам си причини това, не е моя вината, че не можеш да се върнеш към предишния си образ. И съвсем не съм безразсъдна.

– Колко точно си казала на онзи твой архитект? – пита баща ѝ.

– Толкова, колкото сметнах, че е нужно да знае – отвръща Силия, докато въздухът се раздвижва и сянката приближава до въртележката, за да я огледа внимателно. – Той обича предизвикателствата и аз му предложих да отмести границите дори още по-далеч от обикновено. Господин Барис ли е моят противник? Ще е много нечестно от негова страна да ми построи тази въртележка само за да избегне подозренията ми.

– Не е той – Хектор пренебрежително махва с ръка; дантелата на маншета му пръха като пеперуда. – Макар че подобно нещо едва ли би могло да бъде сметнато за нечестна игра.

– И как така възлагането на идея на един инженер не се вмести в това място, папа? Обсъдих всичко с него, той ми показва дизайна и конструкцията и аз... я доукрасих. Искаш ли да я пробваш? Отива доста по-далеч от обикновеното въртене в кръг.

– Очевидно – отвръща Хектор, вперил поглед в тъмния тунел, в който изчезва редицата от създания. – Но продължавам да не я одобрявам.

Силия въздъхва, отива до края на въртележката, за да потупа по главата един минаващ огромен гарван.

– В цирка вече безброй много елементи са резултат от съвместни усилия – отбелязва тя. – Защо да не мога да накарам този факт да работи в моя полза? Продължаваш да настояваш да правя повече от обичайните си представления, но аз трябва да създам условия това да стане възможно. В този смисъл господин Барис е много полезен.

– Работата в екип само ще те повлече надолу. Тези хора не са ти приятели, те не са важни. А един от тях е твой противник, не го забравяй.

– Знаеш кой е, нали? – пита Силия.

– Имам известни подозрения.

– Но няма да ги споделиш с мен.

– Самоличността на противника ти е без значение.

– За мен е от значение.

Хектор смръщва вежди, очите му наблюдават разсеяните ѝ движения, докато Силия върти пръстена на дясната си ръка.

– А не би трябвало.

– Но противникът ми знае коя съм, нали?

– Сигурно, освен ако не е невероятно глупав. А изобщо не е в стила на Александър да си избира невероятно глупави ученици. Но това няма значение. За теб е най-добре да си вършиш работата, без да се влияеш от противника си и без каквато и да е „работа в екип“, както я наричаш.

Той махва с ръка към въртележката и панделките потрепват, сякаш в палатката е нахлул съвсем лек бриз.

– И защо да е по-добре? – пита Силия. – Как може нещо тук да е по-добро от друго? Как може една палатка да се сравнява с друга? Как изобщо е възможно нещо тук да бъде подложено на критична оценка?

– Това не те засяга.

– Как да постигна отлични резултати в една игра, когато отказваш да ми кажеш правилата?

Съществата от въртележката извържат глави по посока на застаналия посред тях дух. Грифоните, лисиците и двуногите дракони го гледат втренчено с лъскавите си черни очи.

– Престани веднага – виква Хектор на дъщеря си. Фигурите се връщат към предишното си положение, главите и погледите им сочат напред, но един от вълците изръмжава, докато замръзва в обичайната си поза. – Не се отнасяш към задачата си толкова сериозно, колкото би трябвало.

– Това тук е цирк – възразява Силия. – Трудно е човек да го вземе на сериозно.

– Циркът е само сцена.

– В такъв случай не става дума за игра или предизвикателство, а за изложба.

– Много повече от това е.

– В какъв смисъл? – иска да знае Силия, но баща ѝ само поклаща глава.

– Казал съм ти всички правила, които ти е нужно да знаеш. Предизвикваш границите и ги отместваш толкова, колкото е по силите ти, като използваш цирка за сцена. Доказваш, че си по-добра и по-силна. Правиш всичко възможно да блеснеш над противника си.

– И кога определяш кой от нас блести по-ярко?

– Аз нищо не определям – отвръща Хектор. – Престани да ми задаваш въпроси. Постарай се повече. И спри да работиш с други хора.

Преди Силия да успее да отвърне, баща ѝ изчезва и я оставя сама под блестящите светлини на Въртележката.

* * *

В началото информацията, която Марко получава от Изобел, пристига често, но понеже циркът пътува до далечни градове и държави, понякога между писмата ѝ минават седмици и дори – месеци.

Когато най-накрая се появи някое писмо, той дори не сваля палтото си, а бърза да отвори плика.

Прехвърля набързо началните страници, изпълнени с любезни въпроси относно дните, които той самият прекарва в Лондон, и с признания колко много ѝ липсват и Марко, и градът.

Събитията в цирка се докладват прилежно, но с такава буквална прецизност, че момчето не може да си представи богатството на детайлите така, както му се иска. Изобел се плъзга по повърхността на нещата, които намира за скучни, не казва почти

нищо за пътуването и за влака, макар Марко да е сигурен, че не е възможно всичко да бъде превозвано с помощта само на един влак.

Чувства остро отдалечеността си от цирка.

И в писмата се казва толкова малко за нея. Изобел дори не изписва името ѝ върху страниците, подхвърля мимоходом нещо за противничката му, наричайки я „илузионистката“ – предпазна мярка, за която сам бе настоял и за която сега съжалява.

Иска да знае всичко за нея.

Как прекарва времето си, когато няма представления.

Как общува с публиката.

Как обича да пие чая си.

Не може да пита Изобел за тези неща.

Когато ѝ отговаря, настоява тя да му пише възможно най-често. Набляга на това колко много означават писмата ѝ за него.

Взема страниците, изпълнени с нейния почерк, описанията на раирани палатки и на небеса, обсипани със звезди, сгъва ги на птици и ги праща да летят из празния апартамент.

* * *

Появата на нова палатка е такава рядкост, че Силия се замисля дали да не отмени представленията си напълно, за да прекара нощта в изследването ѝ.

Вместо това изчаква, изнася стандартния брой представления, като завършва последното един-два часа преди зазоряване. Едва тогава тръгва по безлюдните алеи, за да открие последната придобивка на цирка.

Табелата обявява „Ледена градина“ и Силия се усмихва на добавения отдолу надпис с дребни букви, в който се поднасят извинения за възможните температурни неудобства.

Въпреки името, тя не е подготвена за онова, което я очаква вътре.

Съдържанието на палатката е точно такова, каквото обещава табелата. Но същевременно е много повече от това.

По стените не се виждат райета, всичко е блестящо и бяло. Не може да придобие реална представа докъде се простира градината, размерът на палатката е скрит зад плачещи върби и виещи се лози.

Самият въздух вътре е вълшебен. Свеж и сладък, той изпълва дробовете на Силия, изпраща тръпка чак до пръстите на краката ѝ – тръпка, която се дължи на нещо повече от предварителното предупреждение за студ.

Докато оглежда наоколо, тя не вижда никакви зрители; обикаля сама покрай дантели, покрити с бледи рози, подминава майсторски изваян тихо бълбукащ фонтан.

Всичко е направено от лед, с изключение на някоя случайна бяла копринена панделка, провесена като гирлянд.

Изпълнена с любопитство, Силия откъсва замръзнал божур от клонката му, стъблото му се прекършва с лекота.

Но листенцата на цветето звънват, посипват се от пръстите ѝ към земята и изчезват сред стръкчетата трева, бяла като слонова кост.

Поглежда обратно към клонката; на мястото на откъснатия цвят вече се е появил нов, същият като предишния.

Силия не може да си представи каква сила и умения са необходими не само за създаването на подобно нещо, но и за поддържането му.

И изгаря от желание да разбере как противникът ѝ е стигнал до идеята. Сигурна е, че всяка идеално структурирана повърхност, всеки детайл – чак до камъчетата, опасващи, подобно на перли, пътеките от двете им страни, трябва да са планирани.

Създаването на подобно нещо навярно е изключително уморително; уморителна е дори самата мисъл за такова нещо. Почти ѝ се иска баща ѝ да е тук, защото започва да разбира причината, поради която винаги е бил толкова настоятелен по отношение на изграждането на силите и самоконтрола ѝ.

Макар да не е напълно сигурна, че иска да му благодари за това.

А и ѝ харесва да разполага сама с цялото това място, с тази неподвижност и спокойствие, подсладени с приглушения аромат на замръзнали цветя.

Силия остава в Ледената градина дълго след изгрева на слънцето и затварянето на портите на цирка за през деня.

* * *

Циркът пристига край Лондон за първи път от известно време насам и следобеда, преди да отвори врати, на вратата на Марковия апартамент се почуква.

Той леко я открехва и вижда, че в коридора стои Изобел.

– Сменил си ключалките.

– Защо не ми каза, че идваш?

– Помислих си, че изненадата ще ти хареса – отвръща Изобел.

Марко не я пуска вътре, а в продължение на няколко секунди я оставя да го чака в коридора, преди да се върне, хванал цилиндър в ръка.

Следобедът е хладен, но слънчев, и той я води да я почерпи с чай.

– Какво е това? – пита приятелката си, спрял очи върху китката ѝ.

– Нищо – отвръща Изобел и дръпва маншета на ръкава си надолу, за да скрие от погледа му гривната от внимателно сплетени кичури от нейната и неговата коса.

Той не разпитва повече.

Въпреки че Изобел никога не се разделя с гривната, когато вечерта се връща в цирка, плетеницата липсва. Изчезнала е от китката ѝ, сякаш никога не е била там.

Разходка из цирка

Лион, септември, 1889 година

Хер Фридрих Тийсен е на почивка във Франция. Той често отдъхва там през есента, тъй като е голям почитател на виното. Избира си район в провинцията и обикаля из него седмица-две, посещава лозя и събира бутилки отлежало вино, които изпраща обратно в Мюнхен.

Хер Тийсен се е сприятелил с неколцина френски винари и е направил часовници за повечето от тях. По време на сегашното си пътуване посещава един такъв свой приятел, за да му поднесе почитанията си и да опита последната реколта. Докато пият по чаша бургундско, винарят подхвърля, че Фридрих може би ще хареса цирка, опънал шатрите си на една поляна край града, на няколко мили от тук. Твърде необичаен цирк, работи само през нощта.

Но винарят смята, че онова, което най-силно ще заинтригува хер Тийсен, е часовникът на цирка – сложен механизъм в черно и бяло, разположен току зад главните порти.

– Напомня ми за твоето изкуство – отбелязва винарят и махва с чаша към стенния часовник над бара във формата на каскада от гроздове, вливаща се в бутилка, която се пълни с вино, докато стрелките на циферблата, точно копие на марката на винарната, отброяват секундите.

Хер Тийсен е заинтригуван и след като вечеря рано, слага шапката и ръкавиците си и поема в описаната от приятеля му посока. Не е трудно да се ориентира накъде да върви, тъй като редица граждани са тръгнали към същото място, а щом веднъж излязат от града и се озоват в полето, няма как да не забележат цирка.

Той сияе. Това е първото впечатление, което хер Тийсен придобива от Le Cirque des Rêves от половин миля разстояние, когато още дори не знае името му. Върви към него в тази хладна вечер през френските поля, привлечен като пеперуда от пламък.

Когато хер Тийсен най-сетне пристига пред портите, отвън се е събрала значителна тълпа, но въпреки това пак би забелязал часовника си – дори да не е информиран за местоположението му. Той се издига срещу будката за билети, точно зад портите от ковано желязо. Ей сега ще удари седем часът и майсторът се спира да погледа, като пропуска опашката за билети пред себе си. Един арлекин изважда седма топка сякаш от въздуха, а опашката на дракона потрепва и часовникът отмерва седем спокойни удара, едва доловими сред шумотевицата на цирка.

Хер Тийсен е доволен. Часовникът изглежда в идеално състояние и е очевидно, че е отлично поддържан, въпреки че е навън, под въздействието на природните стихии. Чуди се дали не се нуждае от по-силно лаково покритие и му се ще да му бяха казали,

че ще го държат отвън, когато му го поръчваха, макар в момента да изглежда като нов. Погледът му не се отмества от часовника, докато чака своя ред за билет. Колебае се дали да не се опита да се свърже с господин Барис по въпроса – ако все още пази лондонския му адрес в папките си в Мюнхен.

Идва неговият ред и хер Тийсен дава точната сума на продавачката на билети, млада жена в черна рокля и дълги бели ръкавици, която изглежда по-подготвена за елегантна вечер в операта, отколкото за нощна продажба на билети в цирк. Докато му подава билета, той пита – първо на френски, после на английски, понеже тя не го разбира добре – с кого би могъл да се свърже във връзка с часовника. Жената не отвръща, но очите ѝ светват, когато хер Тийсен се представя като човека, отговорен за направата на сложния механизъм. Въпреки протестите му, тя му връща франковете заедно с билета и след кратко ровене в една малка кутийка, изважда визитка.

Хер Тийсен благодари, отдръпва се встрани и оглежда визитката. Изработена е от висококачествена хартия. Сребърни букви, гравирани върху черен фон.

Le Cirque des Rêves

Чандреш Кристоф Лефевр, собственик

На гърба е изписан адрес в Лондон. Хер Тийсен слага визитката заедно с билета и спестените франкове в джоба на палтото си и прави първите си стъпки в пределите на цирка.

Започва с разходка наоколо, спокойно разглежда странныя дом на своя часовник мечта. Може би сега циркът му се струва познат и удобен именно заради месеците, които е прекарал в работа по него. Монохромната цветова схема, безкрайните извивки на алеите, напомнящи за часовникови елементи... Хер Тийсен с удивление отбелязва колко добре пасва часовникът му на цирка и циркът – на часовника му.

През тази първа нощ той влиза само в няколко палатки, спира да погледа огнегълтачите и танците със саби, пробва от приказния айсвайн в една палатка с надпис „ПИТИЕПРОДАВНИЦА, САМО ЗА ВЪЗРАСТНИ“. Разпитва за виното и човекът зад бара (единственият, който по кратките наблюдения на Фридрих говори само когато го питат, тоест – минимално) го информира, че то е от Канада и цитира годината и мястото на неговото производство.

Хер Тийсен се уморява и си тръгва от цирка напълно омагьосан. Посещава го още два пъти, преди да се върне в Мюнхен, като и двата пъти си плаща билета изцяло.

В Мюнхен сяда и написва писмо до мосю Лефевр, за да му благодари, че е дал такъв прекрасен дом на часовника му и че го е дарил с такова прелестно изживяване, каквото е самият цирк. Надълго и нашироко хвали майсторството, с което е осъществен този грандиозен проект, и отбелязва, че както е разбрал, циркът няма точно определено разписание и маршрут, но изразява надеждите си един ден да дойде и в Германия.

Няколко седмици по-късно получава писмо от асистента на мосю Лефевр, в което се казва, че мосю Лефевр много цени комплиментите на хер Тийсен, особено като се има предвид, че идват от такъв талантлив творец. В писмото се отправят възторжени похвали за качествата на часовника и се отбелязва, че ако някога с него възникнат някакви проблеми, то управата на цирка незабавно ще се свърже с хер Тийсен.

В писмото не се споменава нищо за настоящото местонахождение на цирка, за най-голямо разочарование на хер Тийсен в него няма и думичка за гастрол в Германия.

Хер Тийсен често си мисли за цирка, особено когато работи, и тези мисли започват да оказват влияние върху творбите му. Голям брой от новите му часовници са в черно и бяло, някои на райета, и върху много от тях има елементи от цирка: микроскопични акробати, миниатюрни снежни леопарди, гледачка, която реди едва забележими карти таро на всеки кръгъл час.

Но хер Тийсен се притеснява, че така и не успява да отдаде заслужената почит към цирка с тези часовници.

Детегледачка

Кайро, ноември, 1890 година

Макар на близнаците Мъри в по-голяма или по-малка степен да им е позволено да тичат свободно из скритите ъгълчета на онова, което често наричат „кулиси“ – огромно пространство, осеяно с алкови и коридори, където живеят артистите на цирка, – ако искат да излязат навън, в пределите на действащия цирк в работните му часове, те трябва да са придружавани и наглеждани от възрастен. Двамата често протестират на висок глас срещу това правило, но баща им настоява, че всички правила ще се запазят непроменени, докато близнаците не навършат поне осем години.

Уиджит често пита дали тези осем години са общата сума от неговата възраст и от възрастта на сестра му, защото, ако е така, те вече покриват критерия.

Непрекъснато им се напомня, че в нощното им разписание трябва да има някаква структура, тъй като са единствени деца в едно твърде необичайно домакинство.

Засега са под грижите на сменящи се детегледачи и тази вечер задачата се пада на илюзионистката. Не ѝ възлагат често тази роля, въпреки че близнаците са много привързани към нея. Но тази вечер Силия разполага с достатъчно свободно време между представленията, за да прекара с тях няколко часа.

Никой от посетителите на цирка не я разпознава без нейния цилиндър и черно-бялата ѝ рокля – дори онези, които са я гледали на сцената по-рано същата вечер. Ако някой минувач случайно ѝ обърне внимание, то ще е само за да се зачуди как е възможно децата по петите ѝ да се родят с такава червена коса, след като нейната е толкова тъмна. Като се изключи това, за околните тя е просто една млада жена в синьо манто, обикаляща из цирка подобно на всеки друг посетител.

Започват от Ледената градина, макар че близнаците губят търпение заради бавните стъпки, с които Силия предпочита да обикаля покрай замръзналите дървета. Още преди да са минали и половината разстояние, те започват да я молят да отидат на Въртележката. Карат се кой ще се качи на грифона, но Уиджит отстъпва, когато Силия им разказва историята за лисицата с девет опашки отзад, от което тази фигура изведнъж става по-привлекателната. Още щом слизат долу, започват да мрънкат да се качат отново. За следващото си пътешествие през обръчите на сребърния часовников механизъм са настанени върху една змия и един заек; Силия не иска и да чува възраженията им.

След Въртележката Уиджит поисква нещо за ядене, затова тримата се отправят към двора. Илюзионистката му подава черно-бял хартиен пакет с пуканки, но близнакът заявява, че иска върху тях да има карамел и няма да ги яде без него.

Продавачът, който топи ябълки на клечка в тъмен лепкав карамел, изпълнява желанието му и поръсва малко върху пуканките. Няколко намиращи се наблизо клиенти си поръчват същото.

Попет казва, че не е гладна. Изглежда разсеяна, затова, докато се оттеглят на по-спокойно място встрани от централния двор, Силия я пита дали нещо я тревожи.

– Не искам добрата госпожа да умира – отвърща Попет и леко подръпва полата на илюзионистката.

Силия замръзва на място и протяга ръка да спре Уиджит, който нехае за всичко друго, освен за пуканките си.

– Какво искаш да кажеш, скъпа? – обръща се тя към Попет.

– Ще я заровят в земята – обяснява момиченцето. – Мисля, че това е тъжно.

– Каква добра госпожа? – пита Силия.

Попет смръщва лице, докато мисли.

– Не знам – казва накрая. – Всичките изглеждат еднакво.

– Попет, скъпа – възкликва Силия, дръпва близнаците в един алков и се навежда, за да е лице в лице с момиченцето. – Къде ще заровят тази госпожа? Искам да кажа, къде я видя?

– При звездите – отвърща Попет и се повдига на пръсти, докато сочи нагоре.

Силия извърща поглед към обсипаното със звезди небе, вижда как луната бавно изчезва зад един облак, после връща вниманието си към Попет.

– Често ли виждаш неща при звездите?

– Само понякога. Уидж ги забелязва по хората.

Силия се извърща към Уиджит, който с изцапани шепи тъпче карамелизирани пуканки в устата си.

– Виждаш разни неща, когато погледнеш някой човек ли? – пита го тя.

– Понякога – измърморва той с пълна уста.

– Какви неща?

Уиджит свива рамене.

– Места, на които са били. Неща, които са правили.

Той пъха поредната шепа лепкави пуканки в устата си.

– Интересно – отбелязва Силия. Близнаците и по-рано са й казвали множество странни неща, но това й се струва повече от обикновени детски измислици. – Можеш ли да видиш нещо по мен?

Момченцето започва да я гледа с присвити очи, докато дъвче пуканките си.

– Стаи, които миришат на пудра, и стари дрехи – казва накрая. – Една жена, която не спира да плаче. Някакъв дух, облечен в риза с жабо, те следва навсякъде и... – Уиджит изведнъж млъква и пак се намръщва. – Ти си го накарала да се махне. Вече няма нищо. Как си го направила?

– Някои неща не можеш да видиш – отвърща му Силия.

Уиджит издава долната си устна напред във впечатляващо нацупване, което продължава само до следващата шепа пуканки.

Силия извърща поглед от близнаците към централния двор, където светлините на големия огън обагрят краищата на палатките и хвърлят танцуващи човешки сенки върху раирания брезент.

Огънят никога не изгасва. Пламъците никога не се поколебават.

Не го гасят дори когато циркът се придвижва от едно място на друго. Осветява цялата дължина на влака, докато пътува, безопасно стаен в железния си котел.

Гори без прекъсване от церемониалното му запалване в първата нощ на откриването.

А в момента на запалването му – в това Силия продължава да е сигурна – нещо се бе раздвижило и бе въздействало върху целия цирк и всички в него.

В това число и върху новородените близнаци.

Уиджит се беше родил точно преди полунощ, в края на един стар ден. Попет го беше последвала няколко мига по-късно в новия ден, който току-що бе започнал.

– Попет – Силия отново насочва вниманието си към момиченцето, което си играе с подгъва на jaketa си, – ако видиш нещо по звездите и то ти се стори важно, искам да ми кажеш, разбираш ли ме?

Попет кимва сериозно, облаците вълниста червена коса подскачат. Тя се привежда напред, за да зададе въпрос на Силия, очите й са ужасно сериозни:

– Може ли една карамелизирана ябълка?

– Пуканките ми свършиха – оплаква се Уиджит и протяга напред празния плик.

Силия взема пакета и под погледа на близнаците го сгъва на съвсем малки квадратчета, докато накрая хартията изчезва напълно. Децата започват да ръкопляскаат, а ръцете на Уиджит вече не са покрити с карамел, въпреки че той не забелязва тази подробност.

За момент Силия се вторачва в децата. Уиджит се опитва да разбере къде е изчезнал пакетът от пуканките, а Попет хвърля замислени погледи към небето.

Идеята не е добра. Тя знае, че идеята не е добра, но ще е по-добре да ги държи близо до себе си, да ги наблюдава по-внимателно, като се вземат предвид обстоятелствата и очевидният им талант.

– Вие двамата искате ли да се научите да правите такива неща? – пита ги Силия.

Уиджит кима незабавно, ентусиазмът му е толкова огромен, че шапката му се изхлузва над очите му. Попет се колебае, но също кимва.

– В такъв случай, когато пораснете още малко, ще започна да ви давам уроци, но това ще трябва да е нашата тайна – предупреждава ги илюзионистката. – Вие двамата можете ли да пазите тайна?

Близнаците кимат едновременно. Уиджит отново трябва да оправя шапката си.

Силия ги повежда обратно към двора, а те я следват щастливо по петите.

Желания и копнежи

Париж, май 1891 година

Завесата от мъниста се разделя на две със звук, подобен на падащ дъжд, и в

стоята на гледачката влиза Марко. Изобел веднага отметва воала от лицето си, прозрачната черна коприна се разстила над главата ѝ като мъгла.

– Какво правиш тук? – пита тя.

– Защо не ми каза? – Марко игнорира въпроса ѝ, протяга към нея една отворена тетрадка и на трепкащата светлина Изобел успява да различи черно дърво с голи клони. То няма нищо общо с дърветата, изрисувани в повечето му книжа, това тук е покрито с разтапящи се бели свещи. Около основната рисунка са нахвърляни подробни скици на извити клони, улавящи няколко различни ъгъла.

– Това е Дървото на желанията – обяснява Изобел. – Ново е.

– Знам, че е ново – прекъсва я Марко. – Защо не ми каза за него?

– Нямах време да ти пиша – отвръща Изобел. – А и дори не бях сигурна дали си го направил ти, или не. Приличаше на твоє творение. Красиво е с добавените желания под формата на свещи, запалени от предишните и прикрепени към клоните. Нови желания, запалени от стари.

– Нейно е – отвръща Марко простичко и дръпва тетрадката обратно.

– Откъде си сигурен?

Той замълчава, поглежда към рисунката, раздразнен, че не може да възприеме подобаващо красотата ѝ заради набързо нахвърляните скици.

– Усещам го. Сякаш знам, че приближава буря, въздухът около нея се движи. Още щом влязох в палатката го усетих, а покрай самото дърво чувството се засилва. Не съм сигурен, че човек, който не е запознат с подобни възприятия, може да го долови.

– Мислиш ли, че тя чувства по същия начин нещата, които правиш ти? – пита Изобел.

Марко не се е замислял върху тази възможност, но му се струва, че в думите на приятелката му има доза истина. Идеята му изглежда странно приятна.

– Не знам – отвръща кратко.

Изобел отново избутва назад воала, който се смъква пред лицето ѝ.

– Ами – казва тя, – сега поне знаеш за това и можеш да направиш с него каквото си пожелаеш.

– Не става така – обяснява Марко. – Не мога да използвам нищо направено от нея за своя собствена цел. Страните трябва да останат разделени. Да приемем, че играем партия шах – не мога просто така да махна фигурите ѝ от дъската. Единствената ми възможност е да ѝ отвърна с моите фигури, след като тя премести своите.

– Но в такъв случай играта няма край – подхвърля Изобел. – Как е възможно да поставиш един цирк в положение на шах и мат? Няма никаква логика.

– Не е точно като шах – Марко се мъчи да обясни нещо, което най-накрая е започнал сам да разбира, макар да му е трудно да го изрази на глас. Поглежда към масата, където лежат няколко карти с лицето нагоре. Едната привлича вниманието му. – Става дума за следното – казва той и посочва към жената с везните, под чиито крака е изписано La Justice, Справедливост. – То е като везни: едната страна е моята, а другата – нейната.

Между картите на масата се появяват сребърни везни, балансиращи с мъка. Двете им страни са пълни с диаманти, които проблясват на светлината на свещите.

– Значи целта е да наклониш везните в своя полза? – пита Изобел.

Марко кима, без да спира да прелиства тетрадката. Непрекъснато се връща към страницата с дървото.

– Но ако и двамата продължавате да добавяте към своята страна, като всеки път увеличавате тежестта – продължава Изобел, впила поглед в леко поклащащите се везни, – няма ли накрая везните да се счупят?

– Не мисля, че сравнението е много точно – отвръща Марко и везните изчезват. Изобел гледа намръщено към празното място.

– Колко дълго ще продължи? – пита тя.

– Нямам представа. Искаш ли да си тръгнеш? – добавя Марко и поглежда към приятелката си. Не е сигурен какъв отговор желае да чуе.

– Не. Аз... Аз не искам да си тръгна. Тук ми харесва, наистина. Но също така бих искала да разбера. Може би, ако разбирах по-добре, щях да съм ти от по-голяма полза.

– Достатъчно ми помагаш – отвръща Марко. – Навярно единственото ми предимство

пред нея е, че тя не знае кой съм. Може да реагира само на цирка, а аз имам теб на разположение, за да я наблюдавам.

– Но аз не съм видяла никаква нейна реакция – протестира Изобел. – Тя не споделя с никого. Чете повече от всеки друг, когото съм виждала. Близнаците Мъри я обожават. С мен винаги се е отнасяла много мило. Не съм я улавяла да направи нищо необикновено, освен по време на представление. Ти казваш, че предприема всички тези ходове, а аз никога не съм я виждала да прави каквото и да било. Откъде знаеш, че дървото не е дело на Итън Барис?

– Господин Барис създава впечатляващи чудеса на механиката, но това не е негово творение. Тя обаче е в дъното на създадената от него Въртележка, сигурен съм. Съмнявам се, че дори инженер от ранга на господин Барис е в състояние да накара нарисуван грифон да диша. Това дърво е пуснало корени в земята, живо е, макар да няма листа.

Марко отново насочва вниманието си върху скицата, върховете на пръстите му следват линиите на дървото.

– Пожела ли си нещо? – пита тихо Изобел.

Марко затваря тетрадката, без да отвърне на въпроса ѝ.

– Тя все още ли изнася представленията си на всеки четвърт час? – Той изважда часовник от джоба си.

– Да, но... каниш се да седнеш в палатката и да я гледаш ли? Там едва има място за двайсет души, ще те забележи. Няма ли да сметне присъствието ти тук за странно?

– Дори няма да ме познае – отвръща Марко. Часовникът изчезва от ръката му. – Ще съм ти много благодарен, ако ме уведомиш, когато се появи някоя нова палатка.

Той се обръща да си ходи. Прави го толкова бързо, че пламъците на свещите трепват от движението във въздуха.

– Липсваш ми – казва Изобел, докато той излиза, но признанието ѝ е заглушено от потракването на мънистената завеса, затваряща се зад гърба му.

Момичето дръпва черната мъгла на воала пред лицето си.

* * *

В ранните часове на утрото си тръгват и последните ѝ посетители и Изобел изважда тестето с марсилски карти от джоба си. Винаги го носи със себе си, макар че за предсказанията в цирка използва друго, направено специално за случая – в черно и бяло, с оттенъци на сивото.

Измъква една-единствена карта от тестето с марсилските карти. Знае коя е още преди да я е обърнала. Ангелът отпред е само потвърждение на онова, което вече подозира.

Не го връща обратно в купчината.

Атмосфера

Лондон, септември, 1891 година

Циркът е близо до Лондон, влакът се прокрадва точно след полунощ, без никой да го усети. Вагоните спират, вратите и коридорите се отделят с плъзгане едни от други, безшумно оформят вериги от помещения без прозорци. Около тях се разгръщат брезентови платна, развити въжета се стягат, платформите се събират сред внимателно спуснатите завеси. (Предполага се, че съществува екип, който се занимава с тази задача, докато артистите разопаковат сандъците си с багаж, макар някои аспекти от транспортирането очевидно да са автоматични. Поне навремето случаят е бил именно такъв, но сега екип не съществува, никакви невидими ръце не местят части от пейзажа, за да ги поставят на точните им места. Вече не е необходимо.)

Палатките са притихнали и тъмни, тъй като циркът няма да е отворен за посетители чак до следващата вечер.

По-голямата част от актьорите прекарват нощта в града, посещават стари приятели и любими кръчми, а Силия Боуен седи сама в апартамента си зад кулисите.

Стаите ѝ са скромни в сравнение с други, скрити зад цирковите палатки, но са пълни с книги и очукани мебели. Върху всяка свободна повърхност весело горят свещи,

хвърлят светлина върху клетките със спящи гълъби, висящи сред спускащите се платна на богато оцветените гоблени. Уютно убежище, удобно и тихо.

Почукването на вратата я изненадва.

– Така ли се каниш да прекараш цялата нощ? – Цукико хвърля поглед към книгата в ръката на Силия.

– Да разбирам ли, че идваш да ми предложиш някаква алтернатива? – отвръща с въпрос Силия.

Жената каучук не я посещава често ей така, без причина.

– Имам покана за едно събиране и си помислих, че може да дойдеш с мен – отвръща Цукико. – Прекарваш твърде дълго време в самота.

Силия прави опит да възрази, но Цукико настоява, взема една от най-хубавите рокли на илюзионистката – една от малкото, които имат някакъв цвят: тъмносиньо кадифе, бродирано с бледо златисто.

– Къде ще ходим?

Цукико отказва да ѝ отговори.

Твърде късно е за театър или балет.

Пристигат пред la maison Лефевр и Силия се засмива.

– Можеше да ми кажеш – обръща се тя към жената каучук.

– Но тогава нямаше да е изненада – отвръща Цукико.

Силия е била само на едно събиране в дома на Чандреш Лефевр – по-скоро на предварителен прием в чест на откриването на цирка, отколкото на истинска Среднощна вечеря. Но въпреки че е посещавала къщата едва няколко пъти между кастинга за илюзионисти и откриването на цирка, тя установява, че вече познава всички гости.

Появата ѝ с Цукико е изненада за останалите, но Чандреш я поздравява топло и тя се озовава в салона с чаша шампанско в ръка, преди да е успяла да се извини за неочакваното си присъствие.

– Погрижи се да осигурят допълнително място на масата за вечеря – казва Чандреш на Марко, преди да разведе Силия из стаята, за да се увери, че наистина се е запознала с всички. На Силия ѝ се струва странно, че той не си спомня.

Мадам Падва е грациозна, както винаги, роклята ѝ с топъл цвят на есенни листа блести на светлината на свещите. Сестрите Бърджис и господин Барис очевидно вече са установили, че и тримата са облечени в различни оттенъци на синьото – непланиран детайл, а роклята на Силия се посочва като доказателство, че синият цвят просто трябва да е на мода.

Споменава се и друг гост, който може да се появи, а може и да не дойде, но Силия не чува добре името му.

Тя се чувства малко не на място сред тази група хора, които се познават от толкова дълго време. Но Цукико се старее да я включва в разговорите, а господин Барис обръща такова внимание на всяка нейна дума, че Лейни започва да го подкача добродушно.

Въпреки че Силия познава господин Барис доста добре, тъй като го е срещала няколко пъти и преди, а и двамата са си разменяли писма, той се преструва впечатляващо сполучливо, че са просто случайни познати.

– Трябваше да станете актьор – прошепва му Силия, след като се уверява, че никой няма да ги чуе.

– Знам – отвръща господин Барис, а в гласа му се долавя искрена тъга. – Колко жалко, че съм се разминал с истинското си призвание.

Силия никога не е говорила надълго и нашироко със сестрите Бърджис – Лейни е по-приказлива от Тара – и тази вечер научава с най-малки подробности заслугите им към цирка. Докато костюмите на мадам Падва и инженерните постижения на господин Барис са очевидни, отпечатъкът, който сестрите Бърджис са оставили върху него, е по-незабележим, въпреки че се е разпрострял върху почти всеки аспект на цирка.

Ароматите, музиката, осветлението. Дори тежестта на кадифените завеси на входа. Погрижили са се всеки елемент да изглежда постигнат с лекота.

– Обичаме да въздействаме върху всички възприятия – обяснява Лейни.

– Но върху някои повече, отколкото върху други – добавя Тара.

– Така е – съгласява се сестра ѝ. – Мирисът често се подценява, а може да бъде изключително въздействащ.

– Безценни са при създаването на атмосфера – Чандреш се присъединява към

разговора и сменя празната чаша на Силия с нова, пълна с шампанско. – И двете са направо безценни.

– Трикът е в това – да не личи, че всичко е направено нарочно – прошепва Лейни. – Да се направи така, че изкуственото да изглежда естествено.

– Да се съчетаят всички елементи в едно цяло – довършва Тара.

На Силия ѝ се струва, че двете сестри осигуряват същата услуга и на настоящата компания. Тя се съмнява, че събиранията щяха да продължават толкова дълго след отварянето на цирка без заразителния звънлив смях на сестрите Бърджис. Задават идеалните въпроси, за да поддържат разговора, грижат се да няма отегчителни паузи.

А господин Барис е идеалният контраст – сериозен и внимателен, поддържащ баланса на динамиката на групата.

Някакво движение в коридора привлича погледа на Силия и докато всички останали го отдават на броя на свещите или огледалата, тя веднага разбира каква е причината за него.

Незабелязано излиза навън и се вмъква в тъмната библиотека срещу салона. Единствената светлина в библиотеката прониква през цветното стъкло на прозорците, които приличат на прострял се върху стената искрящ залез, изпращащ топлината си на таласи към най-близките полици, докато останалата част от помещението тъне в мрак.

– Не мога ли една вечер да се позабавлявам, без да ме преследваш? – прошепва Силия в тъмното.

– Не смятам, че подобни социални сбирки са подходящият начин да си оползотворяваш времето – отвръща баща ѝ.

Светлината на залеза улавя част от лицето му и предната част на ризата му в неправилен червен правоъгълник.

– Няма да ти позволя да ми нареждаш как да прекарвам всеки миг от времето си, папа.

– Губиш фокуса си – отвръща Хектор.

– Не мога да го загубя – отвръща Силия. – Като се изключат новите палатки и украси, аз контролирам активно значителна част от цирка. Който в момента е затворен, в случай че не си забелязал. А колкото по-добре познавам тези хора, толкова по-добре ще мога да манипулирам онова, което вече са направили. В края на краищата, те са неговите създатели.

– Предполагам, аргументът ти е правилен – казва Хектор.

Силия подозира, че баща ѝ се мръщи, въпреки отстъплението му, но е прекалено тъмно, за да е сигурна.

– Но най-добре ще е да запомниш, че нямаш причина да вярваш на никого в онази стая.

– Остави ме на мира, папа – въздъхва Силия.

– Госпожице Боуен? – чува се глас зад гърба ѝ и тя се обръща. С изненада установява, че асистентът на Чандреш стои на прага и я гледа. – Вечерята всеки момент ще започне, така че, ако обичате, може да се присъедините към останалите гости в трапезарията.

– Моите извинения – казва Силия. Очите ѝ се стрелкат към сенките, но баща ѝ е изчезнал. – Размерът на библиотеката привлече вниманието ми. Не мислех, че някой ще забележи отсъствието ми.

– Сигурен съм, че са го забелязали – отвръща Марко. – Макар че и аз съм се забравял в тази библиотека много пъти.

Очарователната усмивка, с която е произнесено признанието, изважда Силия от равновесие, защото тя рядко е виждала от негова страна друго, освен резервирана учтивост в различна степен или прояви на нервност от време на време.

– Благодаря ви, че дойдохте да ме повикате – отвръща тя с надеждата гостите да сметнат за нещо обичайно предполагаемото разглеждане на книги при липсата на нормално осветление.

– Най-вероятно подозират, че сте се изпарили във въздуха – обяснява Марко, докато вървят по коридора. – Аз обаче си помислих, че случаят вероятно не е такъв.

Задържа вратите отворени пред нея, докато я придружава до трапезарията.

Настаняват я между Чандреш и Цукико.

– За предпочитане е пред това да прекараш вечерта в собствената си компания,

нали? – пита я Цукико и се усмихва, когато Силия признава, че е права.

Тя се опитва да разшифрова връзката между гостите, докато сервират ястията и когато не е погълната от изключителното качество на храната. Разчита начина, по който общуват, интуитивно отгатва емоциите, скрити зад смеха и разговорите, улавя моментите, в които погледите попадат върху нещо или някого за по-дълго време.

Очите на Чандреш все по-открито се задържат върху красивия му асистент и Силия подозира, че господин Алистър е напълно наясно с този факт, макар да си остава мълчаливо присъствие в ъгъла на стаята.

Трябва да бъдат поднесени три ястия, за да реши със сигурност към коя от двете сестри Бърджис клонят предпочитанията на господин Барис, но когато пристигат артистично аранжирани плати с цели гълъби, подправени с канела, Синия вече знае, макар да не може да каже дали самата Лейни си дава сметка за положението.

Мадам Падва е наричана „танте“ от цялата компания, въпреки че има излъчването по-скоро на матриарх, отколкото на обикновена лелка. Когато Силия се обръща към нея с „мадам“, всички я поглеждат удивено.

– Толкова възпитана за момиче от цирка – отбелязва мадам Падва с игриво пламъче в очите. – Ще трябва да разхлабим малко тези връзки на корсета, ако имаме намерение да те задържим като част от компанията.

– Предполагам, че разхлабването на връзките на корсета ще стане след вечеря – отвръща Силия и предизвиква хор от смехове.

– Ще запазим госпожица Боуен като част от компанията ни, независимо от състоянието на корсета ѝ – намесва се Чандреш. – Запиши това – добавя и махва с ръка към Марко.

– Корсетът на госпожица Боуен е съответно описан, господине – отвръща асистентът и над масата отново избухва смях.

Преди да се извърне, Марко улавя погледа на Силия и в очите му се таи смехът от по-рано, после младият мъж отново се превръща в част от фона с такава лекота, с каквато баща ѝ изчезва в сенките.

Следващото ястие пристига и Силия се връща към слушането и наблюдението, като междувремево се опитва да отгатне дали месото, скрито в пухкавото тесто и деликатния винен сос, е всъщност агнешко, или нещо по-екзотично.

В държанието на Тара има нещо, което притеснява Силия. В изражението ѝ се долавя нещо призрачно, което ту се появява, ту изчезва. В един момент участва активно в разговора и смехът ѝ отеква заедно със смеха на сестра ѝ, в следващия изглежда отнесена и гледа втренчено през разтапящите се свещи.

Но изведнъж, когато смехът на Тара прозвучава почти като ридание, Силия осъзнава, че ѝ напомня за майка ѝ.

Поднасянето на десерта слага напълно край на разговорите. Върху всяка чиния е поставен тънък балон от карамел, който трябва да се разчупи, за да се стигне до облаците крем вътре.

След шума от счупването на парчетата захар гостите разбират, че макар карамелените балони да изглеждат еднакви, всеки е с уникален вкус. Следва усърдно подаване на лъжици. И докато някои вкусове лесно могат да бъдат определени като праскови с джинджирил или кокос с къри, други си остават деликатни загадки. Вкусът на десерта на Силия определено е меден, но в него се долавя примес на подправки, които никой не е в състояние да определи.

След вечеря разговорите се пренасят в салона, където са поднесени кафе и бренди. Повечето гости не съзнават, че вече е станало изключително късно, но пък Цукико напомня, че часът е сравнително ранен за момичетата от цирка.

Най-после започват да се сбогуват, всички прегръщат Силия така, сякаш наистина е една от тях, и ѝ отправят покани за чай, докато циркът е в Лондон.

– Благодаря ти – казва тя на жената каучук, когато си тръгват. – Вечерта ми хареса повече, отколкото очаквах.

– Неочакваните удоволствия винаги са най-хубави – отвръща Цукико.

* * *

Марко наблюдава през прозореца как гостите се разотиват, зърва за последно Силия, преди девойката да изчезне в нощта.

Той тръгва на обиколка из салона и трапезарията, после слиза в кухнята, за да се увери, че всичко е наред. Персоналът вече си е отишъл. Асистентът загася последните свещи, преди да се изкачи няколко етажа по-горе, за да се види с Чандреш.

– Вечерята беше превъзходна, не мислиш ли? – пита го Чандреш, когато Марко стига до апартамента му, заемащ целия пети етаж; всяка стая е осветена от множество марокански фенери, които хвърлят начупени сенки над луксозните мебели.

– Така е, господине – съгласява се Марко.

– Но за утре нямаме нищо. Или по-точно – за по-късно днес, като се има предвид колко е часът.

– Следобеда имаме планирана среща във връзка с предстоящия сезон на балета.

– А, забравих за това – въздъхва Чандреш. – Отмени я, става ли?

– Разбира се, господине – отвръща Марко, изважда бележника от джоба си и записва искането на шефа си.

– О, и да поръчаш една дузина касетки от онова бренди, което донесе Итън. Прелестно нещо.

Марко кимва и нанася добавката в бележника си.

– Няма да си тръгваш, нали? – пита Чандреш.

– Не, господине – отвръща Марко. – Мислех си, че е твърде късно, за да се прибирам у дома.

– У дома – повтаря Чандреш, сякаш казаното е произнесено на чужд език. – Това тук е също толкова твой дом, колкото и онзи апартамент, който така настояваш да задържиш. Дори повече.

– Ще се постарая да запомня това – обещава Марко.

– Госпожица Боуен е прелестна млада жена, не мислиш ли? – отбелязва Чандреш внезапно, като се обръща да прецени реакцията на асистента си.

Хванат неподготвен, Марко едва успява да измърмори нещо, което се надява да наподобява стандартното му безстрастно съгласие.

– Трябва да я каним винаги когато циркът е в града, за да я опознаем по-добре – многозначително натъртва Чандреш с доволна усмивка.

– Да, господине – Марко се опитва да запази безразличното си изражение. – Това ли е всичко за тази вечер?

Чандреш го отправя през смях.

Преди да се оттегли в стаите си – апартамент, три пъти по-голям от неговия собствен – Марко тихо се спира в библиотеката.

Известно време стои на същото място, на което преди няколко часа е открил Силия, очите му обхождат внимателно познатите полици с книги и разноцветната стена витраж.

Не може да предположи какво е правила тук.

И не забелязва очите, които го гледат втренчено от сенките.

Мечтатели

1891-1892

Хер Фридрих Тийсен получава картичката по пощата – безличен плик сред сметките и бизнес кореспонденцията му. В писмото няма нито бележка, нито писмо, само картичка – черна от едната страна и бяла от другата. Отпред със сребърно мастило е напечатано „Le Cirque des Rêves“. На белия фон на гърба с черни ръкописни букви е написано:

Двайсет и девети септември, в покрайнините на Дрезден, Саксония.

Хер Тийсен едва сдържа радостта си. Обажда се на клиентите си, за рекордно кратко време завършва часовниците, които вече е започнал, и си наема временно апартамент в Дрезден.

Пристига там на дваайсет и осми септември и прекарва целия ден в обиколки из покрайнините на града, като се чуди къде точно ще опъне шатрите си циркът. Няма никакви признаци за скорошната му поява, само въздухът е леко наелектризиран, макар

хер Тийсен да се съмнява, че друг, освен него може да го усети. Чувства се специално почетен заради предварителното известие.

На двацет и девети септември той прекарва целия ден в сън, предвкушвайки предстоящата безсънна нощ. Рано следобед излиза от апартамента, за да намери нещо за ядене, а из улиците вече се разнася новината: през нощта в западните покрайнини на града се е появил някакъв странен цирк. Огромно нещо, с раирани палатки, разправят, когато хер Тийсен стига до кръчмата. Невиждано досега. Хер Тийсен си замълчава по въпроса, наслаждава се на царящите около него вълнение и любопитство.

Малко преди залез-слънце часовникарят се отправя на запад. С лекота открива мястото, защото отвън вече се е насъбрала многобройна тълпа. Докато чака с останалите, той се чуди как циркът успява да се появи толкова бързо. Сигурен е, че полето, на което в момента са опънати шатрите така, сякаш винаги са си били там, е било празно по време на обиколката му предишния ден. Циркът просто се е материализирал ей така, от нищото. „Като магия“, дотува думите на някого и ги намира за много подходящи.

Портите най-сетне се отварят и хер Фридрих Тийсен има чувството, че се завръща у дома след дълго отсъствие.

Прекарва почти всяка нощ там, а през деня седи в апартамента или в кръчмата с чаша вино и дневник пред себе си. Описва цирка. Страница след страница описания, впечатления, преди всичко – за да не ги забрави, но също и за да улови нещо от цирка и да го запечата върху хартията. Нещо, към което винаги да се връща.

Често разговаря за цирка с приятелите си по чашка. Един от тях е редактор в градския вестник и след известна доза убеждаване и няколко чаши вино, той успява да склони хер Тийсен да му покаже дневника си. След една-две чашки бърбън изтръгва позволение да публикува извадки от писанията му във вестника.

Циркът си тръгва от Дрезден в края на октомври, но редакторът от вестника спазва думата си.

Статията е посрещната добре и е последвана от втора, а после и от още една.

Хер Тийсен продължава да пише и през следващите месеци някои от статиите му са поместени и в други немски вестници, а накрая са преведени и отпечатани в Швеция, Дания и Франция. Една със заглавие „Нощи в цирка“ стига дори до лондонски вестник.

Именно тези статии правят от хер Тийсен неофициален лидер, главатар на най-страстните последователи на цирка.

Някои от тях се докосват до Le Cirque des Rêves чрез статиите, докато други се усещат свързани с автора им веднага щом започнат да четат думите му, изпълват се с афинитет към човека, усетил цирка по същия начин, по който и те самите: като нещо прекрасно и уникално.

Някои го издирват и при последвалите срещи и вечери се заформя нещо като клуб, като общество на любителите на цирка.

Титлата *rêveurs* – мечтатели – възниква на шега, но оцелява, защото е много подходяща.

На хер Тийсен му харесва невероятно много да е заобиколен от сродни души от цяла Европа, че и от по-далечни страни, които неспирно обсъждат цирка. Той записва историите на други *rêveurs*, за да ги включи в статиите си. Изработва за съратниците си малки часовници, изобразяващи любимите им действия или представления. (Един от тези часовници е истинско чудо от миниатюрни акробати, летящи във въздуха, закачени за панделки, и е направен за млада жена, прекарваща по-голямата част от времето си в цирка именно в огромната палатка на акробатите, вперила поглед нагоре.)

Той дори някак неволно въвежда нова мода сред мечтателите. По време на една вечеря в Мюнхен, където мнозина от присъстващите са от райони в близост до дома му, въпреки че *rêveurs* има и в Лондон, и в Париж, и в безброй други градове по света, хер Тийсен отбелязва, че когато посещава цирка, предпочита да е облечен в черно палто, за да се слее по-добре с обкръжаващата го действителност и да се чувства като част от нея. Но заедно с палтото носи и яркочервен шал, за да се откроява на фона на цирка – като напомняне, че дълбоко в сърцето си е само зрител, наблюдател.

Мълвата за тази странност на хер Тийсен се разнася бързо из съответните кръгове и така се поставя начало на традицията всички *rêveurs* да посещават Le Cirque des Rêves облечени в черно, бяло или сиво, с един-единствен елемент от

облеклото в червено: шал или шапка, или – в случай че времето е топло – червена роза, затыкната в ревера или зад ухото. Това също така помага да се забележат други rêveurs и служи като прост сигнал за посветените.

Някои хора разполагат с нужните средства да следват цирка от място на място; съществуват дори и такива, които нямат достатъчно пари, но в резултат на богатото си въображение успяват да си ги набавят и да правят същото като по-богатите си събратя. Не съществува точно определен маршрут, достояние на широката публика. Циркът се придвижва от място на място на всеки няколко седмици, с продължителни почивки от време на време и никой не знае къде ще се появи, докато палатките вече не бъдат опънати в полето край някой град или селце.

Но малък брой избраници са запознати с цирка и неговия начин на функциониране, познават подходящите лица и са уведомени за предстоящите дестинации. Те пък от своя страна уведомяват други rêveurs, в други страни, в други градове.

Най-обичайният метод е индиректният и той действа както лично, така и чрез пощите.

Изпращат се картички. Малки четириъгълни картички, подобни на пощенските, винаги черни от едната страна и бели от другата. Някои използват истински пощенски картички, други предпочитат сами да си ги изработват. В тях се казва единствено следното:

„Циркът пристига...“

И се посочва точното място. Понякога следва и дата, но невинаги. Циркът функционира в приблизителни граници, не чрез точни детайли. Но уведомлението и мястото често са достатъчни.

Повечето rêveurs имат близки бази до домовете си, предпочитат да не пътуват много надалеч. Rêveurs, които наричат Канада свой дом, може да се поколебаят дали да отидат до Русия, но лесно си уреждат продължителни престои в Бостън или Чикаго, докато онези от Мароко могат да пътуват до много дестинации из Европа, но вероятно не и да изминат целия път до Китай или Япония.

Някои обаче следват цирка, където и да ги отведе, благодарение на пари, късмет или услуги от страна на други rêveurs. Но всички са мечтатели, всеки по свой собствен начин, дори онези, които разполагат със средства да посещават цирка единствено когато той дойде при тях, а не обратно. Усмивват се един на друг, щом се забележат. Срещат се в местни кръчми на по пиtie и размисъл, докато нетърпеливо очакват залеза на слънцето.

Именно тези ентусиасти, тези rêveurs забелязват детайлите на фона на по-голямата картина. Улавят нюансите на костюмите, сложността на табелите. Купуват захарни цветя, но не ги изяждат; вместо това ги увиват в хартия и внимателно ги отнасят по домовете си. Те са предани до смърт на цирка. Пристрастени са към него. Той вълнува дълбоко душите им и те страдат, когато го няма.

Издирват се един друг, тези хора с толкова специфична еднаква настройка на ума. Разказват как са открили цирка, как първите им стъпки там са били като магия. Все едно да попаднеш във вълшебна приказка под завеса от звезди. Разпалено обсъждат колко пухкави са пуканките, колко сладък – шоколадът. Часове наред прекарват в разговори за качеството на осветлението, топлината на големия огън. Седят с питиетата си и се усмивват, подобно на деца, и се наслаждават на факта, че са заобиколени от сродни души, било то и само за една вечер. Когато си тръгват, си стискат ръце и се прегръщат като стари приятели, дори току-що да са се запознали, и когато всеки поеме по своя път, той се чувства по-малко самотен от преди.

Циркът знае за тях и ги цени. Често, когато някой зрител, облечен в черно палто и червен шал приближи до будката за билети, той е пускан вътре, без да плати, или пък му се дават безплатна чаша сайдер или пакет пуканки. Щом артистите го забележат сред публиката, показват най-добрите си номера. Някои rêveurs дълго обикалят из цирка, методично посещават всяка палатка, гледат всяко представление. Други рядко напускат любимите си места; предпочитат да прекарат цялата нощ в Менажерията или в Залата с огледалата. Те са онези, които остават до най-късно, до малките часове, когато повечето зрители са се отправили към леглата си.

Често, точно преди изгрев-слънце, в Le Cirque des Rêves не могат да се видят

други цветове, освен дребните алени петна от униформата на мечтателите.

* * *

Хер Тийсен получава дузини писма от други rêveurs и отговаря на всичките. Докато някои се задоволяват с едно-единствено писмо и един-единствен отговор, други се впускат в дълга кореспонденция, колекция от продължителни разговори.

Днес той отговаря на едно особено интригуващо писмо. Авторката пише за цирка с удивителни подробности. И писмото ѝ е по-лично от повечето; в него тя изразява размишленията си върху писанията на хер Тийсен и върху вълшебния му часовник с детайли, за чието улавяне са нужни часове наблюдения. Той прочита писмото три пъти, преди да седне на бюрото си и да съчини отговор.

Пощенското клеймо е от Ню Йорк, но подписът не принадлежи на никой от познатите му rêveurs.

„Скъпа госпожице Боуен“, започва той.

Надява се да получи и второ писмо от същата подателка.

Съвместни усилия

Септември-декември 1893 година

Марко пристига в лондонския офис на господин Барис само няколко минути преди уговорената среща и с изненада заварва истинска суматоха в иначе подреденото място – сега то е пълно с наполовина опаковани сандъци и купища кутии. Бюрото не се вижда, заровено под хаоса.

– Наистина ли е станало толкова късно? – пита господин Барис, когато Марко почуква на отворената врата, тъй като не може да влезе поради липсата на празно пространство. – Трябваше да оставя часовника отвън, в един от онези сандъци е. – Той махва към редицата дървени сандъци, наредени до стената, макар да е невъзможно да се разбере дали от някой от тях се чува тиктакане. – А също така имах намерение и да разчистя, за да има откъде да се минава – добавя, бутва настрани няколко кутии и вдига купчина проекти, навити на руло.

– Извинявам се, че ви прекъсвам – казва Марко. – Искан да говоря с вас, преди да напуснете града. Щях да почакам, докато отново се установите на едно място, но реших, че ще е най-добре лично да обсъдим въпроса.

– Разбира се – кимва господин Барис. – Искан да ви дам излишните копия от плановите на цирка. Тук някъде са. – Той разравя купчината чертежи, проверява ги за имена и дати. Вратата на офиса се затваря тихо, без никой да я докосва.

– Може ли да ви задам един въпрос, господин Барис? – пита Марко.

– Разбира се – отвръща господин Барис, все така погълнат от купчината чертежи.

– Колко знаете?

Господин Барис оставя рулото, което в момента държи в ръка, и се обръща, намества очилата на носа си, за да види по-добре изражението на Марко.

– За кое? – пита, когато паузата се проточва прекалено дълго.

– Какво ви е казала госпожица Боуен?

Господин Барис го поглежда любопитно за момент, преди да заговори.

– Вие сте нейният опонент. – Когато Марко кимва, по лицето му се разлива усмивка. – Никога не бих предположил.

– Казала ви е за състезанието.

– Само в най-общи линии – отвръща господин Барис. – Преди няколко години дойде при мен и ме попита как бих реагирал, ако ми признае, че всичко, което прави, е наистина. Отвърнах, че ще трябва да повярвам на честната ѝ дума или да я помисля за лъжкия, а аз никога не бих се усъмнил, че такава красива дама може да лъже. И тогава тя ме попита какво бих проектирал, ако не трябваше да се съобразявам с такива ограничения като гравитацията, например. Това постави началото на Въртележката, но предполагам, че вече ви е известно.

– Досетих се – признава Марко. – Въпреки че не бях сигурен до каква степен сте замесен съзнателно.

– Намирам се в положение да съм доста полезен, според мен. Вярвам, че илюзионистите наемат инженери, с чиято помощ да направят така, че триковете им да изглеждат като нещо, което в действителност не са. В конкретния случай аз осигурявам обратната услуга – помагам истинската магия да изглежда като умно замислена измама. Госпожица Боуен го нарича „приземяване“, превръщане на невероятното във вероятно.

– Тя има ли нещо общо със Звездния гейзер? – пита Марко.

– Не, Гейзерът е чиста механика – отвръща господин Барис. – Мога да ви покажа структурните планове, ако успея да ги открия в тази бъркотия. Вдъхновен е от посещение на Колумбийската експозиция в Чикаго по-рано тази година. Госпожица Боуен настояваше, че няма начин да внесем каквито и да било подобрения, но аз мисля, че тя има пръст в поддържането му.

– В такъв случай вие самият сте магьосник, господине – покланя се Марко.

– Може би просто правим сходни неща по различен начин – отвръща господин Барис. – След като знаех, че госпожица Боуен има опонент, който се подвизава някъде, си мислех, че той не се нуждае от никаква помощ. Хартиените животни, например, са удивителни.

– Благодаря – казва Марко. – Доста импровизирах с опитите си да измисля палатки, които да не изискват проектиране.

– Затова ли сте тук? За нещо като чертеж?

– Преди всичко исках да се уверя, че сте наясно с играта. Както знаете, мога да направя така, че да забравите за този разговор.

– О, няма нужда от подобни предпазни мерки – енергично поклаща глава господин Барис. – Уверявам ви, че съм в състояние да запазвам неутралитет. Не ми харесва да заемам страна. Ще помагам както на вас, така и на госпожица Боуен толкова, колкото всеки от вас желае, и няма да разкривам нищо пред другия от онова, което вие или тя сте споделили под секрет с мен. Няма да спомена и дума пред когото и да било по въпроса. Можете да ми имате доверие.

Марко изправя една купчина разпръснати кутии, докато обмисля думите му.

– Добре – казва накрая. – Макар да се налага да призная, господин Барис, че съм изненадан от готовността ви да сте част от всичко това.

Господин Барис отвръща през смях:

– Признавам, че от всички нас аз изглеждам най-малко вероятната възможност. Светът се оказва много по-интересно място, отколкото съм си го представял, преди да дойда на онази първа Среднощна вечеря. Дали защото госпожица Боуен умее да вдъхва живот на фигура от въртележка, изработена от плътно дърво, или защото вие сте в състояние да манипулирате паметта ми, или защото самият цирк надхвърля границите на онова, което съм смятал за възможно, дори преди да съм се замислял за вероятността да съществува истинска магия – това не мога да кажа. Но не бих заменил действителността за нищо на света.

– И ще запазите самоличността ми в тайна от госпожица Боуен?

– Няма да ѝ кажа – обещава господин Барис. – Имате честната ми дума.

– В такъв случай ще ви бъда благодарен, ако ми помогнете за едно нещо.

* * *

Когато писмото пристига, за момент господин Барис изпитва притеснение, че госпожица Боуен ще се разстрои от обрата на събитията или ще попита кой е опонентът ѝ, тъй като лесно би се досетила, че инженерът вече е запознат с този факт.

Но щом отваря плика, открива вътре бележка, на която пише само: „Може ли да направя някои допълнения?“

Той я информира, че атракцията нарочно е направена така, че да бъде манипулирана от двете страни, следователно илюзионистката може да добавя към нея каквото желае.

* * *

Силия върви по коридор, отрупан със сняг, бляскавите снежинки кацат в косата ѝ и полепват по подгъва на роклята ѝ. Тя протяга ръка и се усмихва, докато

кристалите се разтапят върху кожата ѝ.

От двете страни на коридора има множество врати и тя избира една в самия край. Докато влиза в стаята, оставя след себе си следа от разтопен от дъха ѝ сняг. Трябва да се наведе, за да избегне сблъсъка с водопада от книги, висящи от тавана, чиито страници се разлистват сами като замръзнали вълни.

Силия прокаква длан по хартията и цялата стая се залюлява леко, докато движението се предава от страница на страница.

Отнема ѝ известно време, за да открие друга врата, скрита зад потънал в сянка ъгъл. Засмива се, когато ботушките ѝ потъват в мекия като пудра пясък, изпълващ стаята пред нея.

Силия стои наскрещена бяла пустиня с блестящо нощно небе, простиращо се във всички посоки. Усещането за безкрайно пространство е толкова зашеметяващо, че тя трябва да протегне ръка пред себе си, за да открие вратата, скрита сред звездите. Когато пръстите ѝ се удрят в солидната повърхност, изненадата ѝ още не е отминала.

Проправя си път покрай стените, обсипани със звезди, опипва периметъра за друг изход.

– Това е отвратително – прозвучава гласът на баща ѝ, въпреки че Силия не може да го види на слабата светлина. – Трябва да работите отделно, а не в това... това позорно деградиращо място. Предупредих те за съвместната работа, тя не е начинът, по който да разкриваш способностите си.

Силия въздъхва:

– Мисля, че е доста умно. Какъв по-добър начин да се състезаваме от това да го правим в една и съща палатка? А и ако трябва да си честен, не можеш да го наречеш сътрудничество. Как мога да си сътруднича с човек, чиято самоличност дори не ми е известна?

Тя улавя само частица от лицето му, докато очите му я гледат строго, после се извързва настрана и връща вниманието си върху стената.

– Е, кое, според теб, е по-добро? – пита Силия. – Стая, пълна с дървета, или стая, пълна с пясък? Знаеш ли даже кои стаи са моите? Започна да става изморително, папа. Опонентът ми очевидно притежава способности, равни на моите. Как изобщо ще успеете да определите победител?

– Това не е твоя грижа – изсъсква баща ѝ по-близо до ухото ѝ, отколкото би ѝ се искало. – Разочарован съм от теб, очаквах нещо по-добро. Трябва да постигнеш повече.

– Постигането на повече е изморително – протестира Силия. – Мога да контролирам само това, което вече съм създала.

– Не е достатъчно – настоява баща ѝ.

– Кога ще е достатъчно? – пита тя, но не получава отговор и се озовава сама сред звездите.

Навежда се, гребва шепа перленобял пясък и бавно го оставя да изтече между пръстите ѝ.

* * *

Сам в стаята си, Марко конструира малки стаички от хартия. Коридори и врати, направени от страници на книги и парчета чертежи, късове тапети и фрагменти от писма.

Изработва стаи, водещи към други, създадени от Силия. Стълби, които се извиват покрай нейните зали.

И оставя отворени пространства за отговора ѝ.

Тиктакането на часовника

Виена, януари, 1894 година

Офисът е голям, но изглежда по-малък поради количеството вещи в него. Макар преобладаващата част от стените да са изработени от матирано стъкло, то е скрито зад шкафове и полици. Чертожната маса до прозорците е зарината под стриктно

подредения хаос от хартии, диаграми и скици. Мъжът с очилата, настанил се зад нея, е почти невидим, слял се със заобикалящата го среда. Звукът от шарещия по хартията молив е също толкова методичен и прецизен, колкото тиктакането на часовника в ъгъла.

На вратата от матирано стъкло се почуква и драскането на молива престава, въпреки че тиктакащият часовник не се повлиява от това.

— Някаква госпожица Бърджис иска да ви види, господине — извиква един асистент през отворената врата. — Казва да не ви безпокоя, ако сте зает.

— Изобщо не ме притеснява — отвръща господин Барис, оставя молива и се надига от мястото си. — Моля ви, поканете я да влезе.

Асистентът се отдалечава от прага и на негово място се появява млада жена в стилна рокля, гарнирана с дантела.

— Здравей, Итън — поздравява го Тара Бърджис. — Извинявам се, че се появявам без предупреждение.

— Няма нужда от извинения, скъпа Тара. Изглеждаш прелестна, както винаги — отвръща господин Барис и я целува по двете страни.

— А ти не си остарял нито с ден — многозначително казва Тара. Усмивката му помръква и той отмества поглед встрани, после отива да затвори вратата зад гърба ѝ.

— Какво те води във Виена? И къде е сестра ти? Толкова рядко ви виждам разделени.

— Лейни е в Дъблин, с цирка — Тара насочва вниманието си към съдържанието на офиса. — Аз... Аз не бях в настроение, затова реших да попътувам малко сама. Посещението при живеещи надалеч приятели, ми се стори подходящо начало. Щях да ти пратя телеграма, но всичко стана малко спонтанно. А и не бях напълно сигурна, че ще съм добре дошла.

— Ти винаги си добре дошла, Тара — уверява я господин Барис. Предлага ѝ стол, но тя не забелязва жеста му, разхожда се сред масите, отрупани с подробни макети на сгради, спира тук-там, за да разгледа по-подробно някой детайл: арка на врата, спирала на стълбище.

— Мисля, че в случаи като нашия е трудно да се види разликата между стари приятели и бизнес съдружници — отбелязва гостенката. — Дали сме от хората, които водят любезни разговори, с цел да скрият някоя обща тайна, или сме нещо повече от това. Този тук е прекрасен — добавя и спира пред макет на сложно изработена отворена колона с часовник, разположен в центъра.

— Благодаря — казва господин Барис. — Още е далеч от крайния вариант. Трябва да изпратя завършените планове на Фридрих, за да започне с работата по часовника. Предполагам, че когато бъде направен в реални размери, ще бъде много по-впечатляващ.

— Имаш ли тук някъде плановете на цирка? — Тара оглежда закачените по стените диаграми.

— Не, всъщност нямам. Оставих ги в Лондон, при Марко. Възнамерявах да запазя копия в архива си, но явно съм забравил.

— А да си забравил да запазиш копия, от който и да е друг твой проект? — Тара прокаква пръст по цялата дължина на шкафовете с дълги тънки полици, всяка отрупана с внимателно подредени книжа.

— Не — отвръща господин Барис.

— Не... Не намираш ли това за странно?

— Не. А на теб странно ли ти се струва?

— Много от нещата в цирка ми изглеждат странни — отвръща Тара, докато пръстите ѝ си играят с дантелата на маншета ѝ.

Господин Барис сяда зад бюрото си и се обляга назад.

— Няма ли най-после да обсъдим за какво си дошла, вместо да танцуваме около него? Никога не съм бил особено добър танцьор.

— От сигурен източник знам, че това не е вярно — възразява Тара и се настанява върху отсрещния стол, въпреки че погледът ѝ продължава да шари из стаята. — Но ще е хубаво да сме директни за разнообразие; понякога се чудя дали някой от нас си спомня как става това. Защо напусна Лондон?

— Предполагам, че си тръгнах по същата причина, поради която двете със сестра ти пътувате толкова често — обяснява господин Барис. — Твърде много станаха

любопитните погледи и многозначителните комплименти. Съмнявам се дали някой е разбрал, че денят, в който косата ми спря да оредява, е същият, в който се състоя откриването на цирка, но след време започнаха да забелязват. Докато нашата танте Падва може би просто остарява добре, а всичко свързано с Чандреш се описва като ексцентрично, ние сме поставени под различно наблюдение, тъй като по някакъв начин се доближаваме малко повече до обичайното.

– За онези, които могат просто да изчезнат в цирка, е по-лесно – подмята Тара, забила поглед навън през прозореца. – От време на време Лейни предлага и ние да пътуваме навсякъде с него, но аз смятам, че това ще е само временно разрешение на проблема. Твърде темпераментни сме, за да е за наше добро.

– Можете просто да оставите нещата така – тихо казва господин Барис.

Тара поклаща глава.

– Колко години ще минат, докато стане ясно, че смяната на градовете вече не върши работа? Какво е решението след това? Смяна на имената? Аз... Не ми харесва да съм принудена да мамя хората.

– Не знам – признава господин Барис.

– В цирка става нещо много повече, отколкото ни е известно, в това съм напълно сигурна – въздиша Тара. – Опитвах се да поговоря с Чандреш, но двамата все едно разговаряхме на различни езици. Не ми харесва да седя и да бездействам, когато е очевидно, че нещо не е наред. Чувствам се... не точно като хваната в капан, но нещо подобно, и не знам какво да правя.

– И търсиш отговори – обобщава господин Барис.

– Не знам какво търся. – За момент лицето на Тара се сгърчва, сякаш ще избухне в сълзи, но после тя се овладява. – Итън, имаш ли понякога чувството, че през цялото време живееш в някакъв сън?

– Не, не мога да кажа, че е така.

– На мен ми е трудно да направя разлика между сън и действителност – признава гостенката и отново подръпва дантелата на маншетите си. – Не ми харесва да съм на тъмно. И не съм особено склонна да вярвам в невъзможното.

Преди да отвърне, господин Барис сваля очилата си, избърсва стъклата им, задържа ги вдигнати към светлината, за да провери дали не са останали мръсни петна по тях.

– Видял съм твърде много неща, които навремето бих определил като невъзможни или невероятни. Откривам, че вече не разполагам с точно определени параметри. Избрал съм да си върша работата възможно най-добре според собствените си възможности и да оставя другите да си вършат своята.

Той дръпва едно чекмедже на бюрото и след момент изважда отвътре визитка, върху която е написано едно-единствено име. Макар че е обърнато с главата надолу, Тара лесно различава ако не друго, то поне две букви: „А“ и „Х“. Господин Барис взема молив и написва под напечатаното име един адрес в Лондон.

– Не мисля, че през онази първа вечер някой от нас е знаел в какво точно се забърква – казва той. – Ако настояваш да се заровиш още по-дълбоко в нещата, мисля, че този човек е вероятно единственият в състояние да ти помогне, макар да не мога да гарантирам, че ще е много отзивчив.

Господин Барис плъзва визитката по плота на бюрото. Тара я разглежда внимателно, преди да я пхне в чантата си, сякаш не е напълно сигурна дали е реална.

– Благодаря ти, Итън – казва, без да поглежда към него. – Благодарна съм ти, наистина.

– Няма защо, скъпа моя. Аз... Надявам се, че ще намериш каквото търсиш.

Тара само кимва разсеяно и после двамата се впускат в незначителни разговори, докато часовникът тиктака и отброява следобедните часове, а светлината зад матираните стъкла на прозорците помръква значително. Въпреки че я кани на вечеря, тя отклонява любезно поканата и си тръгва.

Господин Барис се връща отново към хармонията на чертожната си маса, драскащия молив и тиктакащия часовник.

Прага, март, 1894 година

Тази вечер надписът, закачен на портите на Le Cirque des Rêves, е голям. Виси на сплетена кордела, увиваща се около решетките точно над ключалката. Буквите са достатъчно големи, за да бъдат прочетени отдалеч, но въпреки това хората застават точно пред тях, за да ги видят.

„Затворено поради лошото време“ се съобщава с модерно изписани букви, заобиколени от игриво нарисувани сиви облаци.

Хората четат надписа, понякога го препрочитат, после поглеждат към залязващото слънце и ясното виолетово небе, и се почесват по главите. Стоят наоколо и чакат да видят дали надписът няма да бъде махнат и циркът – отворен. Само че вътре не се мярка жива душа и по някое време малката тълпа се разпръсква, за да потърси алтернативни забавления за вечерта.

Час по-късно се започва. Дъждът се излива като из ведро, вятърът издува покривите на раираните палатки. Надписът на портите танцува на вятъра, мокър и блестящ.

* * *

В другия край на цирка, на едно място в оградата, което не прилича на порта, но въпреки това се отваря, се появява Силия Боуен. Тя излиза от сенките на палатките, потънали в мрак, и застава под дъжда, после с мъка отваря чадъра си. Чадърът е голям, с масивна извита дръжка и щом Силия го отваря, той ѝ предлага достатъчно добра защита от дъжда. Но долната част на роклята ѝ с цвят на вино бързо прогизва от влагата и изглежда почти черна.

Тя стига незабелязано до града, въпреки че в подобен порой едва ли ще привлече вниманието на много хора. Разминава се само с шепа пешеходци по калдъръмените улици, но всеки е скрит под чадъра си.

Силия спира пред ярко осветено кафене, пълно с посетители, въпреки лошото време. Тя добавя чадъра си към колекцията на стойката до вратата.

Има само няколко свободни маси, но празният стол, който привлича вниманието ѝ, се намира до камината, точно срещу Изобел. Девојката седи с чаша чай в ръка, заровила нос в някаква книга.

Силия никога не е била напълно сигурна какво да си мисли за гадателката. Въпреки че вътрешно изпитва недоверие към всеки, чието занимание е да казва на хората онова, което искат да чуят. А и понякога Изобел я гледа също като Цукико – сякаш знае повече, отколкото разкрива.

Но може би това не е необичайно за човек, чиято работа е да предсказва бъдещето на хората.

– Може ли да седна при теб? – пита Силия.

Изобел вдига очи към нея, явно е изненадана, но изненадата ѝ бързо отстъпва място на широка усмивка.

– Разбира се – казва гадателката и слага разделител между двете страници, преди да затвори книгата и да я остави настрана. – Не мога да повярвам, че си излязла в този дъжд. Аз самата бях навън точно преди да завали и реших да изчакам да спре. Трябваше да се срещна с едни хора, но не мисля, че ще дойдат, като се има предвид какво е времето.

– Не ги обвинявам – Силия смъква мокрите си ръкавици. Леко ги изтръсква и те веднага изсъхват. – На улицата сякаш вървиш през река.

– Да не би да искаш да избегнеш партито в чест на лошото време?

– Появих се за малко, преди да изчезна; тази вечер не съм в настроение за партита. Пък и не искам да изпускам възможността да изляза от цирка, за да сменя малко атмосферата – дори и да се удавя заради това.

– И аз понякога обичам да изчезвам – уведомява я Изобел. – Да не би ти да си предизвикала дъжда, за да си вземеш една нощ почивка?

– Не, разбира се – отвръща Силия. – Но ако беше вярно, щях да съм се престарала много.

Докато говори, прогизналата ѝ от дъжда рокля изсъхва, почти черният цвят преминава обратно в наситено виненочервено, макар да не става ясно дали причината

за това е весело горящият наблизно огън, или едва доловима трансформация, извършвана от самата нея.

Силия и Изобел започват разговор за времето, за Прага и за книги, не избягват нарочно темата за цирка, но поддържат жива дистанцията от него. За момент са само две обикновени млади жени, седнали на една маса, а не гледачка на карти и илюзионистка – подобна възможност не им се предоставя много често.

Вратата на кафенето се отваря, вътре долита вятър, примесен с дъжд. Посреща го вой на недоволство от страна на клиентите и потракване на чадърите в поставката.

Една раздразнена сервитьорка спира пред масата им и Силия си поръчва ментов чай. Когато сервитьорката изчезва, Силия хвърля продължителен поглед из помещението, оглежда тълпата, сякаш търси някого, но не намира точка, върху която да се фокусира.

– Нещо не е наред ли? – пита я Изобел.

– О, не. Само слабо усещане, че ни наблюдават, но най-вероятно това е само продукт на моето въображение.

– Може някой да те е познал – допуска Изобел.

– Съмнявам се – отвръща Силия, докато продължава да оглежда заобикалящите я лица, без да открива дори един поглед, обърнат в нейната посока. – Хората виждат онова, което искат да видят. Сигурна съм, че това място е имало достатъчно необичайни клиенти, като се има предвид, че циркът е в града. Така за нас е по-лесно да се впишем в обстановката.

– Винаги съм се изненаждала, че когато не съм на работа, никой не ме разпознава – признава Изобел. – През последните няколко вечери съм предсказвала бъдещето на неколцина от присъстващите в тази стая, но никой от тях не ме е погледнал за по-дълго от секунда. Може би не изглеждам толкова мистериозна, когато не съм заобиколена от свещи и кадифе. Или пък обръщат повече внимание на картите, отколкото на мен.

– Носиш ли ги със себе си?

Изобел кимва.

– Би... би ли искала да ти предскажа бъдещето?

– Ако нямаш нищо против.

– Нито веднъж не си ме молила за това.

– Обикновено не съм в настроение да научавам каквото и да било за онова, което ме очаква – признава Силия. – Тази вечер обаче изпитвам мъничко любопитство.

Изобел се поколебава, оглежда клиентелата на кафенето – предимно бохеми, отпиващи абсент и спорещи за изкуство.

– Дори няма да забележат – прошепва Силия. – Обещавам.

Изобел отново насочва вниманието си към илюзионистката, после изважда тестето от чантата си; не черно-белите карти от цирка, а оригиналното марсилско тесте, износено и избеляло.

– Тези са прелестни – казва Силия, загледана в бързото движение на картите, щом Изобел започва да ги разбърква.

– Благодаря.

– Само че са само седемдесет и седем.

Ръката на Изобел трепва за миг, но една карта се откъсва от тестето и пада върху масата. Силия я вдига, поглежда бързо към двете чаши върху нея, преди да я върне обратно на Изобел; тя я пъха в тестето и продължава с разбъркването. Картите преминават с лекота от едната ѝ ръка в другата.

– Една от тях е... на друго място – обяснява Изобел.

Силия не я разпитва повече.

Сервитьорката донася ментовия чай и дори не поглежда към картите, преди да се отдалечи.

– Ти ли го направи? – пита Изобел.

– Аз пренасочих вниманието ѝ, да – отвръща Силия, след като леко подухва горещия си чай.

Няма точно това предвид, но невидимият воал, който е опънала над масата, е твърде сложен за обяснение. Както и фактът, че чувството, че някой ги наблюдава, не е изчезнало и това я притеснява.

Изобел преставя да разбърква картите и слага тестето с лицето надолу.

Силия цепи картите на три, без да изчаква инструкциите на Изобел, внимателно държи върховете им, докато нарежда трите купчинки в редица.

– Коя? – пита Изобел.

Силия измерва със замислен поглед трите възможности, докато отпива от чая си. След момент посочва към средната купчина. Изобел отново събира тестето, като поставя посочената купчинка най-отгоре.

Картите, които слага върху масата, нямат непосредствена яснота за никоя от двете. Няколко чаши. Два меча. Папесата, загадъчната монахиня.

Изобел едва успява да сдържи внезапното си възклицание, когато обръща Le Bateleur върху вече обърнатите карти. Прикрива го с изкашляне. Силия, изглежда, не забелязва нищо нередно.

– Извинявай – казва Изобел, след като в продължение на един дълъг момент е гледала втренчено в картите. – Понякога ми е нужно повече време, за да разчета значението им както трябва.

– Няма за къде да бързаме – отвръща Силия.

Изобел разпръсква картите из масата, вглежда се в една, после в друга.

– Носиш много тежест върху раменете си. Тежко сърце. Неща, които си загубила. Но вървиш към промяна и откритие. Външни въздействия те тикат напред.

Изражението на Силия не разкрива нищо. Тя гледа картите, от време на време вдига поглед към Изобел, изпълнена с внимание, но и с въздържаност.

– Ти не се... бориш. Това не е точната дума за онова, което искам да кажа, но съществува конфликт с нещо невидимо, нещо тъмно, скрито от теб.

Силия само се усмихва.

Изобел слага нова карта върху масата.

– Но то скоро ще бъде разкрито – добавя.

Това привлича вниманието на Силия.

– Колко скоро?

– Картите не могат да посочат точно, но моментът е много близо. Почти веднага, бих казала.

Изобел слага още една карта. Отново двете чаши.

– Емоция – обяснява. – Дълбока емоция, но ти си само на брега, близо до нея, все още на повърхността, докато тя чака да те погълне.

– Интересно.

– Не мога ясно да определя дали е добра, или лоша, но е... много наситена. – Изобел размества картите по масата, Магьосника и Папесата, заобиколени от жезли с огнени върхове и водни чаши. Пращането на огъня от камината се слива с трополенето на дъжда по прозорците. – Картите почти се отричат взаимно – след малко казва гледачката. – Сякаш има любов и загуба едновременно, заедно в някаква красива болка.

– Е, това звучи така, че да го очаквам с нетърпение – сухо отбелязва Силия и Изобел се усмихва, вдига очи, но не прочита нищо по изражението на илюзионистката.

– Съжалявам, че не мога да съм по-конкретна. Ако нещо ми хрумне по-късно, ще ти кажа. Понякога трябва да размишлявам доста върху картите, преди да започнат да ми говорят. Тези тук са... не точно неясни, но комплексни, което води до обмислянето на голям брой възможности.

– Няма нужда от извинения. Не мога да кажа, че съм ужасно изненадана. Благодаря ти, много ти благодаря, че ме осветли.

После илюзионистката сменя темата, въпреки че картите остават върху масата и Изобел не прави никакво движение да ги прибере. Обсъждат далеч по-маловажни неща, докато Силия не казва, че трябва да се връща обратно в цирка.

– Поне почакай, докато дъждът понамалее малко – протестира Изобел.

– Вече загубих достатъчно от времето ти, а дъждът е само дъжд. Надявам се човекът, когото чакаш, да се появи.

– Съмнявам се, но ти благодаря. Благодаря ти също, че ми прави компания.

– Удоволствието беше мое – отвръща Силия и се надига от масата, докато си слага ръкавиците.

С лекота намира пътя си през претъпканото кафене, издърпва чадъра с тъмната дръжка от стойката край вратата и махва на Изобел за довиждане, преди да поеме обратно към цирка през проливния дъжд.

Изобел отново размества извадените карти по масата.

Това нейното не беше точно лъжа. Почти ѝ е невъзможно да лъже, когато гледа на карти.

Но съревнованието е ясно – толкова ясно, че всичко останало е свързано с него. Както миналото, така и бъдещето.

В същото време предсказанието сякаш е повече за цирка, отколкото конкретно за Силия, но е толкова емоционално наситено, че поглъща детайлите. Изобел събира картите и разбърква отново тестето. Le Bateleur излиза отгоре и тя се намръщва на картата, преди да хвърли поглед из кафенето. Въпреки че сред посетителите има няколко мъже с цилиндри, цилиндърът, за който се оглежда, липсва.

Гледачката продължава да разбърква, докато Магьосника се оказва дълбоко заровен в тестето, после отмества картите настрана и се връща към книгата си, за да изчака дъждът да спре.

* * *

Дъждът е студен, а тротоарът е тъмен и почти пуст. Светещите прозорци очертават контурите на улиците. Не е толкова студено, колкото Силия очаква, въпреки мразовития вятър.

Самата тя не може много добре да тълкува картите таро – винаги има твърде много възможности, твърде много значения. Но веднъж щом Изобел ѝ посочва специфичните елементи, илюзионистката е вече в състояние да види сложната емоция, скорошното разкритие. Не е сигурна какво да си мисли, макар, независимо от скептицизма си да се надява, че това означава най-сетне да разбере кой е противникът ѝ.

Върви разсеяна, мисли за картите, но бавно осъзнава, че ѝ е топло. Поне толкова топло, колкото до камината в кафенето. Нещо повече, дрехите ѝ продължават да са сухи. Жакетът, ръкавиците, дори подгъвът на роклята ѝ. Върху нея няма нито една капчица вода, макар дъждът да продължава да се сипе като из ведро, а вятърът да го разнася в различни посоки, като предизвиква представите за земна гравитация. Дъждовните капки политат нагоре и встрани от големите локви, но Силия не ги усеща. Дори по ботите ѝ няма ни най-малка следа от влага.

Силия стига до площада и спира до високия астрономичен часовник, където изваяните апостоли се появяват както обикновено на всеки кръгъл час, независимо от времето.

Стои на пороя, без да помръдне. Дъждът се сипе толкова плътно покрай нея, че тя едва вижда на няколко крачки напред, но въпреки това остава суха и сгряна. Протяга ръка извън обсега на чадъра си и внимателно я оглежда – нито капчица! Онези, които я доближават, изведнъж сменят посоката си, преди да се ударят в ръкавицата ѝ, отскачат встрани, сякаш Силия е заобиколена от нещо невидимо и водонепропускливо.

Едва сега тя се уверява, че чадърът, който държи, не е нейният.

– Извинете ме, госпожице Боуен – един глас надвиква дъжда и прокънтява из улицата. Глас, който разпознава още преди да се е обърнала и да е видяла Марко – мокър до кости. От периферията на цилиндъра му се стичат водни струйки. Той държи в ръка затворен черен чадър, същия като този, с който е тя в момента.

– Струва ми се, че сте взели моя чадър – казва Марко задъхано, но усмивката му твърде много наподобява озъбването на вълк, за да бъде взета за срамежлива.

Силия вдига изненадано поглед към него. В първия момент се пита какво ли прави в Прага асистентът на Чандреш, тъй като никога не го е виждала извън Лондон. После идва ред и на въпроса как е възможно точно той да притежава подобен чадър.

Пъзелът започва да се нарежда, докато го гледа объркано. Тя си спомня всяка своя среща с младия мъж, застанал насреща ѝ в дъжда, нервността му по време на прослушването ѝ, годините на потайни погледи и коментари, които е тълкувала като най-обикновен прикрит флирт.

И постоянното чувство, че той всъщност не е там, защото сливането му със заобикалящата го обстановка е толкова идеално, че понякога Силия напълно забравя за присъствието му в стаята.

По-рано е вземала всичко това за знак, че асистентът на Чандреш си върши

добре работата, никога не се е замисляла колко измамно може да бъде подобно поведение.

Изведнъж се усеща много глупава, задето нито веднъж не е допуснала възможността той да е нейният противник.

Тогава Силия избухва в смях, весел и сърдечен; той звучи в такт с равномерното потракване на дъжда. Усмивката на Марко потрепва, докато я гледа, примигвайки, за да махне водата от очите си.

Щом се овладява, Силия прави изискан нисък реверанс. Подава му чадъра и ахва, когато дъждът я шибва в мига, в който пръстите ѝ пускат дръжката. Марко ѝ подава другия чадър.

– Приемете най-искрените ми извинения – казва тя, а очите ѝ продължават да се смеят.

– Много искам да говоря с вас, ако се съгласите да ме придружите за по едно питие – признава Марко.

Цилиндърът му вече е изсъхнал, докато той напразно се опитва да скрие и двама им под чадъра. Вятърът подмята тъмните мокри къдрици на Силия и те я шибат през лицето, докато тя наблюдава изпитателно кавалера си и вижда как капчиците вода се изпаряват от миглите му.

След толкова години на неизвестност срещата ѝ с нейния противник не е онова, което е очаквала.

Очаквала е някого, когото познава. Някого от цирка, а не извън него, пък макар и намесен в работата му.

Има толкова много въпроси, толкова много неща, които копнее да обсъди, независимо от постоянните натяквания на баща ѝ да не се занимава с опонента си. Но в същото време се чувства изложена на показ, дава си сметка, че той винаги е знаел мястото и на двама им. Знаел е всеки път, когато е отварял вратата, за да я пусне да влезе или да приеме някоя бележка за Чандреш. Всеки път, когато очите му са я гледали така, както в момента – тези притеснителни зелени очи.

Въпреки всичко поканата е съблазнителна.

Може би щеше да я приеме, ако не бе прогизнала от дъжда.

– Разбира се. – Силия отвърща на усмивката му с усмивка. – Но някой друг път.

Малко трудно отваря чадъра си и докато го вдига над главата си, изчезва. След нея остават само капчици вода, падащи върху празния тротоар.

Останал сам в дъжда, Марко гледа към мястото, на което само допреди миг е стояла Силия, после се отдалечава в нощта.

Отражения и криви огледала

На табелата пише „Залата с огледалата“, но когато влезете вътре, установявате, че това е нещо повече от обикновено помещение.

Посрещнат сте от стени, покрити с огледала, както сте очаквали, но тези огледала са стотици, с най-различна форма и размер, всяко в различна рамка.

Докато минавате покрай едно огледало, отразяващо обувките ви, съседното ви показва само празно пространство, също като огледалата от другата страна. Не виждате шала си в някое огледало, но в следващото – да.

Зад себе си забелязвате отражението на мъж с цилиндър, въпреки че и той се появява в някои огледала, а в други – не. Когато се обръщате, не го откривате никъде в стаята, макар наоколо да има повече зрители, отколкото сте видели в огледалата.

Залата отвежда към кръгла стая. Влизате в нея и светлината става ярка. Тя струи от висока улична лампа, забита в центъра – извисяваща се желязна конструкция с фенер от матирано стъкло, по-подходяща за някой ъгъл в града, отколкото за циркова палатка.

Тук стените са изцяло покрити с огледала. Всяко е разположено така, че да е в права линия с райетата на тавана и пода.

Докато вървите към вътрешността на стаята, тя се превръща в поле от безбройни улични лампи, райетата се повтарят отново, и отново, и отново.

Предсказване на бъдещето

Конкорд, Масачузетс, октомври, 1902 година

Бейли продължава обиколката си из цирка и се озовава обратно в двора. Спира за малко да се полюбува на искрящия огън, после отива при един амбулантен търговец, за да си купи торбичка с шоколадови бонбони, с които да компенсира почти недокоснатата си вечеря. Бонбоните имат форма на мишки с ушички от бадеми и опашки от сладък корен. Бейли веднага изядва два, а останалите пъха в джоба на палтото си с надеждата, че няма да се разтопят.

Избира да поеме по една алея, тръгваща от огъня и извиваща се в посока, различна от онази, от която е дошъл. Подминава няколко палатки с интересни табели, но не се изкушава да влезе, продължава да е под въздействието на изпълнението на илюзионистката. Алеята завива отново и той се озовава пред по-малка палатка, на която е закачена красиво украсена табела:

Предсказване на бъдещето!

Тази част успява да прочете с лекота, но останалото е изписано с такива сложни заврънкулки, че трябва да отиде съвсем близо, за да ги разшифрова:

Разберете съдбата си и най-тъмните си желания!

Бейли се оглежда наоколо. За момент не се вижда жива душа и го обзема чувството, че циркът изглежда така, както преди години, когато се беше промушил през оградата посред бял ден; сякаш е съвсем празен, с изключение на момчето и на нещата (и хората), които винаги са били тук.

Докато влиза в палатката, в ушите му кънти несекващият спор за бъдещето му.

Бейли се озовава в стая, напомняща за салона на баба му, само дето тук миризмата на лавандула е по-слаба. Има столове, но всичките са празни. Един блестящ полилей привлича вниманието му за момент, после забелязва завесата.

Направена е от висулки с блестящи мъниста. Бейли никога не е виждал нещо подобно. Завесата проблясва на светлината и той не е напълно сигурен дали трябва да мине през нея, или да изчака за някакъв знак. Оглежда се за указания, само че не открива нищо. Стои объркан в празния вестибюл, после иззад завесата се разнася глас:

– Влез, моля.

Женски глас, тих, но звучащ така, сякаш притежателката му стои точно до него, макар Бейли да е напълно сигурен, че идва от съседната стая.

Той колебливо протяга ръка да докосне хладните гладки мъниста и установява, че дланта му с лекота се плъзва между тях и те се разделят, подобно на вода или избуяла трева. Мънистата потракват, когато висулките се удрят една в друга и звукът, проехтял в тъмното пространство, звучи като ромолена на дъжд.

Стаята, в която се намира в момента, е много по-различна от бабиния му салон. Пълна е със свещи, а в средата се вижда маса, от едната ѝ страна има стол, а от другата седи жена, облечена в черно, с дълъг прозрачен воал пред лицето. На масата забелязва тесте карти и голямо стъклено кълбо.

– Моля, седни, млади човече – кани го жената.

Бейли пристъпва напред и сяда на празния стол. Той е изненадващо удобен, не като твърдите столове на баба му, макар на външен вид много да прилича на тях. Едва сега на момчето му хрумва, че с изключение на червенокосото момиче не е чувал друг човек от цирка да говори. Илюзионистката бе мълчала по време на цялото си представление, макар тогава това да не му беше направило впечатление.

– Страхувам се, че ще трябва да платиш, преди да започнем – казва гадателката.

Бейли изпитва облекчение, че разполага с допълнително джобни за непредвидени разходи.

– Колко?

– Колкото смяташ, че струва надзъртането в бъдещето ти – отвръща гледачката.

За момент Бейли се спира, за да обмисли хубавичко предложението. Странно е, но е честно. Той изважда достатъчно пари от джоба си и ги поставя на масата. Жената не ги взема, а махва с ръка над тях и те изчезват.

— Какво искаш да узнаеш?

— Какво ми предстои. Баба ми иска да отида в Харвард, но баща ми настоява да остана и да се заема с фермата.

— А ти какво искаш?

— Не знам.

В отговор гледачката се засмива, но смехът ѝ е приятелски и предразполага Бейли — сякаш той разговаря с най-обикновен човек, а не с някого, обгърнат от мистериозност и магия.

— В това няма нищо лошо. Можем да видим какво имат да казват картите по въпроса.

Гледачката взема тестето и го разбърква, прехвърля картите от едната си ръка в другата. Те падат на вълни една върху друга. После с едно плавно движение жената ги разпръсква по повърхността на масата, оформя дъга от еднаквите им черно-бели гърбове.

— Избери си една карта. Не бързай. Това ще е твоята карта, онази, която ще представлява теб самия.

Бейли поглежда към картите и смръщва вежди. Всичките му изглеждат еднакви. Някои са по-широки от другите, не толкова равно подредени. Той плъзва поглед от единия край до другия, после обратно, и една карта привлича вниманието му. По-скрита е от останалите, покрита е почти изцяло от картата преди нея. Вижда се само крайчецът ѝ. Бейли посяга, но се поколебава точно преди пръстите му да докоснат въпросната карта.

— Мога ли да я пипна?

Чувства се по същия начин, както когато му позволиха за първи път да подреди най-хубавите чинии на масата — сякаш наистина не би трябвало да му позволяват да докосва подобни неща. Усещането е примесено със страх да не счупи нещо.

Но гледачката кимва, Бейли слага пръст върху картата и я измъква от дъгата. Сега тя стои самотна върху масата.

— Можеш да я обърнеш — казва гледачката и Бейли го прави.

Лицето ѝ не е като на останалите карти, с които е свикнал — върху него няма купи, спатии, кари и пики. Вместо това се виждат картинки в черно, бяло и нюанси на сивото.

Картинката изобразява рицар на кон — сякаш излязъл от приказките. Конят е бял, а ризницата и оръжието на рицаря — сиви. На фона отзад се виждат тъмни облаци. Конят е застинал в галоп, рицарят се е привел напред на седлото и е измъкнал меч си, сякаш лети към велика битка. Бейли гледа втренчено, чуди се къде ли отива рицарят и какво е значението на картата. Cavalier d'Épées — пише с разкошни букви в долната част на картата.

— Това аз ли трябва да съм? — пита Бейли.

Жената се усмива, докато събира останалите карти и ги подрежда в равна купчинка.

— Тази карта ще те представлява по време на гледането. Може да означава движение или пътуване. Картите невинаги означават едно и също нещо, променят значението си в зависимост от човека.

— В такъв случай гадаенето сигурно е много трудна работа.

Жената отново се засмива.

— Понякога — признава. — Ще опитаме ли, въпреки това?

Бейли кимва и тя отново разбърква тестето, после разделя картите на три купчини и ги поставя пред него, над картата с рицаря.

— Посочи купчината, към която се усещаш най-силно привлечен — нарежда му тя.

Бейли оглежда всички карти. Едната купчина е по-неравна, другата е по-голяма от останалите две. Очите му продължават да се връщат към дясната купчина.

— Тази — казва и макар да е само предположение, му се струва, че е направил верния избор.

Гледачката кима и смесва трите купчини, като оставя избраната от Бейли най-отгоре. Започва да обръща картите една по една в сложна последователност, някои се

застъпват, други са в редица, докато на масата се озовават около дванайсет карти. Лицата на всичките са черно-бели, както лицето на картата с рицаря. Някои картинки са по-опростени, други – по-сложни. Много от тях представят хора в различна обстановка, няколко изобразяват животни, а други няколко – чаши или монети. Има и още мечове. Кристалното кълбо отстрани улавя отражението им и го разтегля.

Известно време гледачката просто гледа картите и Бейли започва да се пита дали жената не чака да ѝ кажат нещо. Струва му се, че се усмихва, но се опитва да го скрие.

– Това е интересно. – Тя докосва една карта с жена с разкошна роба, хванала везни в ръка, и втора, която Бейли не може да види добре, но му се струва, че на нея е нарисуван порутен замък.

– Кое е интересно? – пита той, все още объркан от процедурата. Не познава никакви жени с превръзки през очите, не е посещавал никакви порутени замъци. Дори не е сигурен, че в Нова Англия има такива.

– Предстои ти пътуване – обяснява гледачката. – Виждам много движение. И много отговорности. – Бута една карта, обръща друга и леко смръщва чело, макар на Бейли да продължава да му се струва, че тя се опитва да прикрие усмивката си. Вече му е по-лесно да вижда изражението ѝ през воала, тъй като очите му свикват със светлината на свещите. – Част си от поредица от събития, макар че може би в съответния момент няма да разбираш как действията ти могат да се отразят върху крайния изход.

– Ще направя нещо важно, но първо трябва да отида някъде, така ли? – пита Бейли. Не е очаквал, че гадаенето е толкова неясно. Частта с пътуването обаче, изглежда, ще бъде, за да достави удоволствие на баба си, макар че Кеймбридж не е много далеч.

Гледачката не отвръща веднага. Вместо това обръща друга карта. Този път не скрива усмивката си:

– Търсиш Попет.

– Какво е „попет“?

Гледачката не отговаря, вместо това вдига поглед от картите и любопитно го поглежда.

Бейли усеща как очите ѝ го поглъщат целия – движат се от лицето към шала му и оттам – към шапката му. Той се намества сконфузено на стола си.

– Бейли ли се казваш?

Кръвта се отдръпва от страните на момчето и цялата му нервност и напрегнатост от по-рано се връщат с пълна сила. Трябва да преглътне, преди да събере сили да отвърне шепнешком:

– Да? – Звучи като въпрос, макар да не е напълно сигурен, че това точно е името му.

Гледачката му се усмихва – лъчезарна усмивка, която го кара да разбере, че тя всъщност не е толкова стара, за колкото я е мислел. Може би е само с няколко години по-голяма от него.

– Интересно – повтаря тя. Ще му се да използва друга дума. – Имаме обща позната, Бейли. – Тя поглежда надолу към картите. – Според мен тази вечер си тук, за да я търсиш. Макар да съм трогната, че си решил да посетиш и моята палатка.

Бейли примигва насреща ѝ, опитва се да асимилира всичко чуто до момента, и се чуди откъде, за бога, тази жена може да знае истинската причина за присъствието му в цирка, след като не е казал на никого, и дори се опитва да не го признае и пред самия себе си.

– Познаваш червенокосото момиче? – пита, неспособен да повярва напълно, че гледачката има предвид именно това.

Но тя кима:

– Познавам нея и брат ѝ, откакто са се родили. Тя е много специална и има прекрасна коса.

– Още... още ли е тук? – иска да знае Бейли. – Срегнах я само веднъж, предишния път, когато циркът беше в града ни.

– Тук е – отвръща гледачката. Разбърква още малко картите върху масата, докосва една, после друга, макар че момчето вече не обръща никакво внимание. – Ще я видиш отново, Бейли. Няма никакво съмнение.

Той овладява импулса си да я попита кога, вместо това изчаква да види дали има да добави още нещо за картите. Гледачката премества една тук, друга – там. Взема картата с рицаря и я поставя върху картата с рушачия се замък.

– Харесваш ли цирка, Бейли? – пита тя и отново вдига поглед към него.

– Не прилича на никое друго място, на което съм ходил – признава момчето. – Не че съм бил на много места – бърза да добави. – Но мисля, че циркът е прекрасен. Много го харесвам.

– Това ще помогне.

– Ще помогне за какво? – пита Бейли, но гледачката не отговаря. Вместо това обръща нова карта от тестето, слага я върху картата с рицаря. На картинката е нарисувана жена, която излива вода в езеро. Над главата ѝ блести ярка звезда.

Все още е трудно да се разчете изражението ѝ иззад воала, но Бейли е сигурен, че гледачката се мръщи на картата, докато я поставя върху масата, макар че, когато отново поглежда към него, мръщенето е изчезнало.

– Всичко ще е наред – обещава тя. – Може да ти се наложи да вземаш решения, има и някои изненади в запас. Понякога животът ни отвежда на неочаквани места. Бъдещето никога не е гравирено върху камък, запомни това.

– Ще го запомня – отвръща Бейли.

Струва му се, че гледачката е малко тъжна, когато започва да събира картите си от масата и да ги подрежда обратно в равно тесте. Оставя рицаря за накрая, слага го най-отгоре.

– Благодаря – казва Бейли. Не е получил ясният отговор за бъдещето си, на който се е надявал, но въпросът по някакъв начин вече не му се струва толкова тежък и сложен. Чуди се дали да си тръгне, не е сигурен какъв точно е етикетът, когато си на посещение при гледачка.

– Няма защо, Бейли – отвръща гледачката. – За мен беше истинско удоволствие да ти гледам.

Той бръква в джоба си, изважда торбичката с шоколадови мишки и ѝ предлага.

– Искате ли една мишка? – И преди да се е скастрил здраво наум, задето е постъпил толкова глупаво, гледачката се усмихва, макар за момент в усмивката ѝ да проблясва тъга.

– Да, благодаря. – Тя дръпва една мишка за опашката от сладък корен. Слага я върху кристалното кълбо. – Тези са едни от любимите ми – признава. – Благодаря ти, Бейли. Наслаждавай се на остатъка от времето си в цирка.

– Непременно – отвръща момчето. Става и приближава до завесата от мъниста. Посяга да я раздели на две, но внезапно спира и се обръща назад: – Как се казвате?

– Знаеш ли, не съм сигурна, че някой от предишните ми клиенти ми е задавал този въпрос. Името ми е Изобел.

– Беше ми приятно, Изобел.

– И на мен, Бейли. Може би ще поискаш да тръгнеш по пътеката вдясно, когато излезеш оттук – добавя тя.

Момчето кимва и се обръща, после преминава през завесата във все така празния вестибюл. Този път, докато се успокояват, мънистата не са толкова шумни. Когато замлъкват напълно, всичко е неподвижно и меко, сякаш зад тях няма друга стая, в която седи гледачка.

Бейли усеща странна лекота в душата си. Сякаш е по-близо до земята, но в същото време е станал по-висок. Излиза от палатката, а мислите му за бъдещето вече не тежат на раменете му. Той поема по дясната алея, виеща се между раираните палатки.

Магьосникът в дървото

Барселона, ноември, 1894 година

Стаите, скрити зад множеството палатки на Le Cirque des Rêves, са в рязък контраст с черното и бялото на цирка. Пулсиращи от цвят. Топли от лампите, светещи в кехлибарено.

Мястото, обитавано от близнаците Мъри, е особено живо. Калейдоскоп от цвят, искрящ в карминено, коралово и яркочълто – толкова наситени, че цялата стая сякаш

често е обхваната от пламъци, изпъстрена с пухкави котенца, черни като въглен и ярки като искри.

От време на време някой подхвърля, че трябва да изпратят близнаците в пансион, за да получат добро образование, но родителите им настояват, че децата им научават повече за живота сред такава разнообразна компания и докато пътуват из целия свят, отколкото ако се посветят на класните стаи и книгите.

Близнаците са напълно доволни от нередовните уроци по неопределени на брой предмети и от всяка книга, до която могат да се докопат; често купчини от книги се озовават в люлката им от ковано желязо, с която не могат да се разделят, въпреки че отдавна са твърде големи, за да се побират в нея.

Познават всеки сантиметър от цирка, с лекота преминават от цветната към черно-бялата му действителност. Чувстват се еднакво удобно и в двете.

Тази вечер седят в една раирана палатка под голямо дърво с голи черни клони.

В този късен час точно в тази палатка няма никакви посетители, а е малко вероятно някой от почитателите на цирка да се натъкне именно на нея през оставащите часове до зазоряване.

Близнаците Мъри се облягат на масивния ствол на дървото и отпиват от горещия ароматен сайдер в чашите си. Приключили са със своите представления за вечерта и могат да прекарат оставащите часове до сутринта така, както пожелаят.

— Искаш ли да почетем? — обръща се Уиджит към сестра си. — Или може да се разходим, не е чак толкова студено. — Той изважда джобен часовник от палтото си и го поглежда. — Нито е чак толкова късно — добавя, макар че мнозина всъщност биха сметнали онова, което те определят като късно, за доста рано.

За момент Попет прехапва замислено устни, преди да отговори:

— Не. Последният път всичко беше червено и объркващо. Мисля, че може би ще трябва да изчакам малко, преди да опитам отново.

— Червено и объркващо?

Попет кима.

— Много неща се разминаваха — обяснява тя. — Огън и нещо червено, но не по едно и също време. Човек без сянка. Чувството, че всичко се разплита или обърква, както когато котенцата оплитат преждата на възли и повече не можеш да откриеш началото или края й.

— Каза ли на Силия за това? — пита я Уиджит.

— Още не — признава Попет. — Не обичам да й разправям неща, в които няма никакъв смисъл. В повечето случаи рано или късно откривам смисъла.

— Това е вярно — съгласява се Уиджит.

— О, и още нещо — добавя Попет. — Ще си имаме компания. И това усетих там някъде. Не знам дали беше преди, или след останалите неща, или някъде по средата.

— Можеш ли да видиш кой е? — пита Уиджит.

— Не — кратко отвърща Попет.

Уиджит не се изненадва.

— Какво беше червеното нещо? Успя ли да разбереш?

Попет затваря очи, опитва се да си спомни.

— Прилича на боя.

Уиджит се обръща да я погледне.

— Боя ли?

— Сякаш някой е плиснал боя по земята — обяснява Попет. Тя отново затваря очи, но бързо ги отваря. — Тъмночервена. Всичко е някак объркано и червената част нещо не ми харесва — когато я видях, ме заболя главата. Онази част с компанията е по-приятна.

— Хубаво ще е да си имаме компания — отбелязва Уиджит. — Знаеш ли кога?

Попет поклаща глава.

— От една страна, имам чувството, че ще е скоро. От друга — че ще чакаме още дълго.

Известно време двамата седят мълчаливо и облежнати на дървото, отпиват от сайдера си.

— Моля те, разкажи ми някоя история — казва Попет след малко.

— Каква история? — Уиджит винаги й задава този въпрос, дава й възможност да избира, въпреки че вече е решил какво ще й разкаже. Само предпочитаната или много

специалната публика се радват на подобна привилегия.

– История за дърво – казва Попет и се опитва да види какво има зад преплетените черни клони над главите им.

Преди да започне, Уиджит прави пауза, за да могат палатката и дървото да послужат като мълчалив пролог. Попет търпеливо чака.

– Тайните имат особена сила – разказва Уиджит. – И тази сила отслабва, когато те бъдат споделени, затова най-добре е да бъдат пазени, и то – добре. Споделянето на тайни – истински тайни, важни тайни – дори с един-единствен човек, ги променя. Още по-лошо е, ако бъдат написани черно на бяло, защото никой не знае колко очи ще ги прочетат, независимо колко се внимава. Всъщност най-добре е, когато имаш тайни, да ги пазиш – както за тяхно, така и за твое добро.

Отчасти това е причината в днешно време да има по-малко магия по света. В крайна сметка магията е тайна, тайните са магия. Година след година магията се преподава и споделя, че и по-лошо. Записването ѝ в луксозни книги, които с течение на времето потъват в прах, намалява силата ѝ, отнема я малко по малко. Всичко това може би е било неизбежно, но не и непредотвратимо. Всеки прави грешки.

Най-великият магьосник в историята е допуснал грешката да сподели тайните си. А те са били едновременно магически и важни, затова грешката му е била твърде сериозна.

Споделил ги е с едно момиче. Тя била млада, умна и красива...

Попет се кикоти, закрила уста с чашата си. Уиджит млъква.

– Извинявай – казва тя. – Продължавай, моля те.

– Тя била млада, умна и красива. Ако не била умна и красива, щяло да е по-лесно да ѝ се устои и тогава изобщо нямаше да има история.

Магьосникът бил стар и също доста умен, разбира се, и прекарал много дълго време, без да сподели тайните си с когото и да било. Може би с течение на времето е забравил колко важно е да ги пази само за себе си или пък е станал непредпазлив заради нейната младост, красотата или ум. А може просто да е бил уморен или пък е пил твърде много вино и не е съзнавал какво върши. Каквато и да била причината, той споделил най-съкровениите си тайни с момичето, скритите ключове към всичките му магически способности.

И когато тайните били предадени от магьосника на момичето, те загубили част от своята сила така, както котките губят част от козината си, когато ги галиш усърдно. Но те все още били ефективни и магически, и момичето ги използвало срещу магьосника. Тя всъщност го измамил, за да разбере тайните му и да ги направи свои. Било ѝ все едно дали ще ги задържи за себе си; а вероятно ги е записала някъде.

Затворила магьосника в огромен дъб. Също като този тук. И магията, която използвала, за да постигне това, била изключително силна, понеже била магия на самия магьосник – древна и мощна – и той не можел да я развали.

Оставила го там и той не можел да бъде спасен, понеже никой не знаел, че е вътре в дървото. Но не умрял. Навярно щом изкопчело тайните от него, момичето щяло да го убие, стига да имало как, но не било възможно да го погубят със собствените му магии. Макар че момичето сигурно изобщо не е искало да го убива. Повече го интересувала силата, отколкото магьосникът, но навярно малко го било грижа и за него – само колкото да иска да му подари живота, макар и в такава форма. Момичето решило да го затвори и това било достатъчно за целите ѝ. В действителност обаче не постигнала толкова голям успех, колкото си въобразявала. Била непредпазлива и не запазила новопридобитата си магическа тайна. Разкривала я наляво-надясно и като цяло не полагала добри грижи за нея. Постепенно силата ѝ отслабнала, отслабнало и момичето.

Магьосникът, от друга страна, се превърнал в част от дървото. И дървото процъфтяло и растяло, клоните му се прострели към небето, корените му стигнали дълбоко в земята. Той бил в листата, в кората, в стъблото, в жлъдите, които катеричките отнасяли и които се превръщали в нови дъбове на други места. А когато тези дървета също пораснали, той бил и в техните клони, листа и корени.

Загубвайки тайните си, магьосникът спечелил безсмъртие. Дървото му продължавало да расте дълго след като умното момиче остаряло и престанало да бъде красиво и в известен смисъл магьосникът станал по-велик и по-силен, отколкото бил по-рано. Макар че, ако му предоставели шанса да повтори всичко отново, той най-

вероятно би внимавал повече с тайните си.

Уиджит привързва и палатката потъва отново в мълчание, но дървото сякаш е живо, отколкото преди началото на разказа.

– Благодаря ти – казва Попет. – Приказката ти беше хубава. Малко тъжна, но в същото време – не чак толкова тъжна.

– Моля – отвръща Уиджит. Отпива от сайдера си, който вече не е горещ, а само топъл. Обгръща длани около чашата и я вдига към очите си, гледа я втренчено, докато над повърхността ѝ не се появява мека извивка пара.

– Направи същото и с моята, моля те – настоява Попет и му подава чашата си. – Никога не успявам да го направя както трябва.

– Аз пък никога не мога да накарам нещо да се издигне както трябва, така че сме квит – отвръща Уиджит, но без възражение взема чашата ѝ и се концентрира, докато напитката в нея също се сгръва и започва да изпуска пара.

Той ѝ я подава и чашата полита от неговата ръка към ръката на Попет, по повърхността на сайдера се появяват вълнички, но с изключение на това движението е плавно, сякаш чашата е плъзната по маса.

– Не се фукай – казва Уиджит.

Двамата седят и отпиват от претопления сайдер, и гледат нагоре към преплетените черни клони, протягащи се към върха на палатката.

– Уидж? – казва Попет след дълго мълчание.

– Да?

– Значи не е чак толкова лошо да си затворен някъде, а? Зависи къде?

– Предполагам, че зависи от това доколко харесваш мястото, в което си затворен – отвръща Уиджит.

– И доколко харесваш човека, с когото си затворен там – допълва Попет и ритва черния си ботуш с белия.

Брат ѝ прихва и смехът му отеква из палатката, разнася се над клоните, покрити със свещи. Всяко пламъче е бяло и трепти.

Временни места

„Лондон, април, 1895 година“

Едва когато се прибира в Лондон, Тара Бърджис разбира, че адресът върху визитката, която ѝ е дал господин Барис, съвсем не е на частен дом, а на грандхотел „Мидланд“.

Тя я оставя за известно време върху една масичка в салона си и винаги когато е в стаята, поглежда към нея. За известно време я забравя, после пак си я спомня.

Лейни се опитва да убеди сестра си да я придружи за продължителна почивка в Италия, но Тара отказва. Разказва ѝ съвсем малко за визитата си във Виена, споменава само, че Итън е питал за нея.

Лейни подхвърля, че може да се замислят за преместване и че щом се върне, навярно трябва да обсъдят по-подробно подобна възможност.

Тара само кимва и топло прегръща сестра си, когато Лейни потегля.

Останала сама в градската им къща, Тара разсеяно обикаля из стаите. Изоставя наполовина прочетените романи върху столове и маси.

Поканите от мадам Падва за чай или балет любезно са отклонявани.

Обръща всички огледала в къщата с лице към стените. Онези, които не успява да обърне, покрива с платна и те стоят в празните стаи, подобни на призраци.

Има проблеми със съня.

Един следобед, месеци след като визитката търпеливо е събирала прах върху масичката, Тара я взема и я пъха в джоба си, после излиза и поема към влака, преди да е размислила.

Никога не е посещавала хотела с часовник на покрива към гарата „Свети Панкрас“, но той веднага ѝ прави впечатление на временно място. Въпреки размера и солидността на сградата, тя внушава усещане за непостоянство, населена е с несекващ поток от гости и пътешественици, поели към някои дестинации, връщащи се от други. Спират само за кратко, преди да продължат към следващата си спирка.

Тара се отправя към рецепцията, но от там ѝ отвръщат, че в книгата за гости

няма такъв човек. Повтаря името няколко пъти, тъй като рецепционистът все я разбира погрешно. Опитва различни варианти, понеже думите върху визитката са размазани, а тя не може да си спомни правилното произношение. Колкото по-дълго стои там, толкова по-несигурна се усеща и накрая започва да се съмнява, че изобщо някога е чувала как звучи размазаното име върху визитната картичка.

Мъжът любезно я пита дали не би искала да остави съобщение, в случай че въпросният джентълмен пристигне по-късно през деня, но Тара се отказва, благодариму за отделеното време и пъха визитката в джоба си.

Върти се известно време из фоайето, чудейки се дали адресът не е сгрешен, макар че информацията, която господин Барис дава, е винаги точна.

– Добър ден, госпожице Бърджис – казва един глас наблизо.

Не е забелязала кога е приближил, но човекът, произношението на чието име тя продължава да не си спомня, стои до рамото ѝ, облечен в обичайния си сив костюм.

– Добър ден – повтаря като ехо Тара.

– Мен ли търсехте?

– Всъщност, да. – Тя започва да обяснява, че я изпраща господин Барис. Бръква в джоба си, но визитката не е там и Тара замръзва объркана.

– Нещо не е наред ли? – пита я мъжът в сивия костюм.

– Не. – Вече не е сигурна дали е взела визитката със себе си, или картончето продължава да си стои върху масичката в салона. – Искях да говоря с вас за цирка.

– Много добре. – Той я чака да продължи, изражението върху лицето му може да бъде изтълкувано като проява на умерен интерес.

Тара прави всичко възможно, за да обясни тревогите си. Казва, че в цирка се случва много повече, отколкото предполагат хората. Съществуват елементи, за които тя не може да намери разумно обяснение. Повтаря някои от нещата, споменала и пред господин Барис. Тревогата от факта, че повече не е сигурна дали изобщо нещо е реално. Колко притеснително е да се погледнеш в огледалото и да видиш все същото лице, непроменено с годините.

Често гласът ѝ замира, трудно ѝ е да изкаже онова, което я вълнува.

Изражението на умерен интерес не се променя.

– Какво точно искате от мен, госпожице Бърджис? – пита я мъжът в сивия костюм, когато Тара приключва.

– Обяснение.

Известно време той я гледа с непроменено изражение.

– Циркът е просто цирк – казва накрая. – Впечатляваща изложба, но нищо повече. Не сте ли съгласна?

Тара кимва, преди да е осмислила отговора си както трябва.

– Бързате ли за някой влак, госпожице Бърджис?

– Да – отвърща тя. Забравила е за влака. Чуди се колко ли е часът, но не може да открие часовник, за да провери.

– Аз самият съм тръгнал към гарата, ще ви придружа, ако не възразявате.

Двамата извървяват заедно краткото разстояние от хотела до перона.

Мъжът в сивия костюм отваря вратата пред дамата. Подхвърля празни забележки за времето.

– Мисля, че ще е във ваш интерес да намерите нещо друго, с което да си запълвате времето – казва той, когато стигат до пероните. – Нещо, което да отвлича мислите ви от цирка. Не сте ли съгласна?

Тара кимва отново.

– Приятен ден, госпожице Бърджис – казва той и докосва периферията на шапката си.

– Приятен ден – повтаря машинално тя.

Мъжът в сивия костюм я оставя на перона и когато тя се обръща след него, за да види в коя посока е поел, сивият костюм не се вижда никъде сред тълпата.

Тара стои до ръба на платформата, чака влака си. Не си спомня да е казвала на господин А. Х. кой влак ще хваща, но независимо от това той я е изпратил до правилното място.

Не може да се отърси от чувството, че е имала да го пита още нещо, но сега не се сеща какво. Всъщност не си спомня много от разговора им, освен впечатлението, че би трябвало да си прекарва времето, заета с нещо друго, че трябва да е някъде

другаде, че има други неща, които много повече заслужават вниманието ѝ.

Чуди се какво ли е то, когато погледът ѝ е привлечен от едно сиво петно на отсрещния перон.

Господин А. Х. стои в един тъмен ъгъл и дори от това разстояние и въпреки сянката, Тара е сигурна, че той спори с някого, когото тя не може да види.

Другите хора ги подминават, без дори да погледнат към тях.

Светлината от високите извити прозорци се отмества и Тара вижда с кого спори господин А. Х.

Мъжът не е особено висок, върхът на шапката му сякаш е на едно стъпало под тази на човека със сивия костюм – в началото Тара дори го взема за отражение и си мисли колко е странно, че господин А. Х. спори със собственото си отражение наред някаква гара.

Но другият костюм определено е по-тъмен. Косата на отражението е по-дълга, макар да е в подобен нюанс на сивото.

През парата и тъпката Тара успява да различи ярките петна на дантелените маншети на ризата, тъмните очи, улавящи светлината повече от всяка друга част на лицето на непознатия. Аспектите временно се задържат, после отново изчезват в разкривени сенки, без да остават непроменени за по-дълго от един миг.

Светлината, процеждаща се отгоре, отново се премества и фигурата потрепва – сякаш я вижда през пелена от горещ въздух, докато господин А. Х. се различава сравнително ясно.

Тара пристъпва напред, очите ѝ са заковани върху привидението на отсрещната платформа.

Не вижда влака.

Движение

Мюнхен, април, 1895 година

Хер Тийсен винаги изпитва задоволство, когато циркът пристига в родната му Германия, но този път е особено доволен, тъй като шатрите са опънати съвсем близо до Мюнхен и няма да му се налага да си резервира стаи в друг град.

Освен това госпожица Силия Боуен е обещала да го посети. Двамата никога не са се срещали, макар че са си разменяли писма в продължение на години. Сега тя изяснява желание да види работилницата му, ако той няма нищо против.

Фридрих отвръща, че разбира се, изобщо не възразява и госпожица Боуен е добре дошла по всяко време.

Въпреки многобройните писма, внимателно картотекирани в офиса му, хер Тийсен не е сигурен какво да очаква, когато гостенката му пристигне.

С удивление открива, че на прага му стои илюзионистката от цирка. Няма как да бъде сбъркана, макар да носи рокля в цвят пепел от рози вместо черно-белите одежди, в които е свикнал да я вижда. Кожата ѝ изглежда по-топла, косата ѝ се вие на меки къдрици, а шапката ѝ няма нищо общо с впечатляващия копринен цилиндър, но той би познал лицето ѝ навсякъде.

– За мен е чест – казва хер Тийсен вместо поздрав.

– Повечето хора не ме разпознават извън цирка – признава Силия, когато той поема ръката ѝ.

– В такъв случай повечето хора са глупаци – отвръща майсторът на часовници, повдига ръката ѝ към устните си и слага лека целувка върху ръкавицата ѝ. – Макар че и аз самият се чувствам глупак, задето през цялото време не съм разбрал коя сте.

– Трябваше да ви кажа – отвръща Силия. – Извинявам се.

– Няма нужда от извинения. Начинът, по който пишехте за цирка, трябваше да ми подсказва, че не сте просто една от многото *rêveurs*. Познавате всеки ъгъл от него по-добре от мнозина.

– Познавам много от неговите ъгли, но не всичките.

– Значи в цирка съществуват мистерии дори за собствената му илюзионистка?

Това е наистина впечатляващо.

Силия се засмива и Фридрих я повежда на обиколка из работилницата си.

Помещението е организирано така, че предната му част е заета предимно от

проекти и скици, както и от дълги маси, покрити с най-различни чаркове и огромно количество стърготини, чекмеджета, пълни с инструменти и приспособления. Докато той описва цялостния процес на изработване на часовници, Силия го слуша с дълбок интерес и задава въпроси както за техническите, така и за творческите аспекти.

Майсторът с изненада установява, че младата жена говори немски свободно, въпреки че двамата са си писали единствено на английски.

– По-лесно ми е да говоря, отколкото да пиша на различни езици – обяснява тя. – Свързано е с усещането на звуците. Бих могла да се опитам да ги прехвърля върху хартия, но съм сигурна, че резултатът ще е плачевен.

Въпреки посивялата си коса, хер Тийсен изглежда по-млад, когато се усмихва. Силия не може да отдели очи от ръцете му, докато той ѝ показва деликатните часовникови механизми. Представя си как същите тези пръсти написват всяко писмо, което е получила и е прочела толкова много пъти, че го е запомнила наизуст, струва ѝ се странно, че изпитва някаква свенливост в присъствието на човек, когото познава толкова добре.

Наблюдава го с непроменен интерес и докато разглеждат полиците с часовници, намиращи се на различни етапи от изработката си.

– Може ли да ви попитам нещо? – казва майсторът, докато гостенката му оглежда една колекция от детайлни фигури сред дървените спирали на стърготините, търпеливо очакващи да заемат местата си в подходящите часовници за тях.

– Разбира се – отвръща Силия, макар да се страхува, че домакинът ѝ ще се поинтересува от технологията на магиите ѝ и на нея ще ѝ се наложи да го излъже.

– Толкова често сме били в един и същи град по едно и също време, но това е първият път, в който изявявате желание да се срещнем. Защо?

Силия поглежда обратно към фигурките върху масата, преди да отвърне. Фридрих протяга ръка, изправя миниатюрна балерина, паднала на една страна, и възстановява баланса ѝ върху пантофките с панделки.

– По-рано не исках да разбирате коя съм – признава Силия. – Мислех си, че ще ме възприемете различно, ако ви е известна самоличността ми. Но след толкова време започнах да чувствам, че не постъпвам честно. От известно време насам исках да ви разкрия истината, освен това не можах да устоя на шанса да разгледам работилницата ви. Надявам се, че ще ми простите.

– Няма за какво да ви прощавам – отвръща Фридрих. – Жената, за която ми се ще да си мисля, че познавам достатъчно добре, и жената, която винаги съм смятал за мистерия, всъщност се оказват един и същ човек. Изненадващо е, но аз нямам нищо против хубавата изненада. Любопитен съм обаче защо ми изпратихте онова първо писмо.

– Харесаха ми статиите ви за цирка – обяснява Силия. – Аз не мога да го видя от вашата перспектива, защото... ами, разбирам го по различен начин. Харесва ми да го виждам през вашите очи.

Тя поглежда към майстора – добрите му сини очи изглеждат ярки на лъчите на следобедното слънце, проникващи през прозорците и озаряващи невидимите частици дървени стърготини, плуващи из въздуха.

– Благодаря ви, госпожице Боуен.

– Силия – поправя го тя.

Хер Тийсен кима замислено, преди да продължи с обиколката.

Задните стени са покрити със завършени или почти завършени часовници. Една част очакват само последния слой лак или някакъв съвсем дребен детайл. Онези, които са съвсем близо до прозорците, вече отброяват минутите. Всеки се движи по свой уникален начин, но запазва същия хармоничен ритъм като другите – симфония от внимателно подредено тиктакане.

Часовникът, който привлича вниманието на Силия, се намира върху една маса, не виси на стена, нито пък стои върху полица.

Той е красив екземпляр, прилича повече на скулптура, отколкото на часовник. Повечето часовници са дървени, но в този преобладаващият материал е тъмен, окислен метал. Голяма кръгла клетка, положена върху дървена основа, върху която са гравирани виещи се бели пламъци. Вътре се виждат преплитачи се метални обръчи, върху които са отбелязани числа и символи; обръчите висят сред видимите части от часовниковия механизъм и сред трупата звезди, падащи от филигранния капак отгоре.

Но часовникът е мълчалив, неподвижен.

– Този ми напомня за големия огън в цирка – казва Силия. – Не е ли завършен?
– Завършен е, но е повреден – отвърща Фридрих. – Експеримент е и компонентите му много трудно могат да бъдат приведени в баланс. – Майсторът го обръща, за да може гостенката му да види как механизмът се простира из цялата клетка, във всички посоки. – Механиката му е сложна, тъй като следва и астрономичното движение на планетите. Трябва да махна основата и напълно да го разглобя, за да го накарам да заработи отново. Но до момента не ми е останало достатъчно време.

– Може ли? – Силия посяга да докосне часовника. Когато хер Тийсен кима, тя сваля едната си ръкавица и поставя длан върху металните решетки на клетката.

Само я гледа замислено, не прави никакъв опит да я премести. На Фридрих му се струва, че очите на девойката не просто наблюдават часовника, а проникват през него.

Механизмът вътре започва да се движи, зъбчатите колелца подеват валс, докато обръчите, отбелязани с цифри, се завъртат на място. Стрелките се плъзват, за да посочат точното време, планетите се подреждат.

Всичко в клетката се върти бавно, сребърните звезди проблясват, когато уловят светлината. Щом започва бавното равномерно тиктакане, Силия отдръпва ръката си.

Фридрих не я пита как го е постигнала.

Вместо това я води на вечеря. Разговарят за цирка, но през по-голямата част от времето темите им са за книги и за изкуство, вино и любими градове. Паузите не са неловки, въпреки че двамата се мъчат да налучкат същия ритъм, който вече присъства в писмата им, често превключват от един език на друг.

– Защо не ме попитате как осъществявам триковете си? – любопитства Силия, щом се уверява, че той не отбягва темата просто от любезност.

– Защото не искам да знам – отвърща хер Тийсен. – Предпочитам да си остана непросветен, за да мога по-пълноценно да се възхищавам на тъмнината.

Признанието му доставя такова удоволствие на Силия, че тя не намира подходящ отговор на никой от езиците, които двамата говорят, и само му се усмихва над ръба на чашата си с вино.

– Пък и – продължава Фридрих – сигурно ви задават този въпрос непрекъснато. На мен ми е по-интересно да науча нещо за жената, а не за вълшебницата. Надявам се, че това е приемливо.

– Идеално е – кимва Силия.

След вечеря двамата се отправят към цирка, подминават сградите с червени покриви, проблясващи на замиращата светлина, и всеки поема в различна посока едва когато стигат до вътрешния двор.

За Фридрих продължава да е мистерия как никой не разпознава Силия, когато тя се движи анонимно сред тълпата.

Докато майсторът наблюдава представлението ѝ, тя само веднъж среща погледа му и едва забележимо му се усмихва, но не дава друг признак, че го е разпознала.

По-късно, много след полунощ, Силия се появява до него, докато той се разхожда. Облечена е в бежово палто и си е сложила тъмнозелен шал.

– Шалът ви трябва да е червен – отбелязва Фридрих.

– Аз не съм точно *rêveur*. Няма да е редно. – Но докато говори, цветът на шала ѝ се променя и става наситеночервен като бургундско вино. – Така по-добре ли е?

– Идеално – кимва Фридрих, ала очите му не се отместват от нейните.

Тя поема предложената ѝ ръка и двамата поемат заедно по виещите се алеи сред оредяващата тълпа от посетители.

Повтарят същото и през следващите вечери, въпреки че циркът не остава в Мюнхен дълго, щом до него достигат новините от Лондон.

В светлата памет на Тара Бърджис

Глазгоу, април 1895 година

Погребението е тихо, въпреки многото присъстващи. Липсват ридания и вадене на носни кърпички. Сред морето от традиционно черно проблясват цветни петна. Дори лекият дъждец не е в състояние да създаде атмосфера на отчаяние. Вместо това наоколо цари замислена меланхолия.

Може би е така, защото никой няма усещането, че Тара Бърджис си е отишла безвъзвратно, докато сестра ѝ седи тук – жива и в цветущо здраве. Едната половина от двойката, все още дишаща и пълна с живот.

И в същото време всеки, спрял поглед върху останалата сама сестра, си мисли, че има нещо, което съвсем, ама съвсем не е наред. Нещо, което не могат да определят. Нещо без баланс.

От време на време по бузите на Лейни Бърджис се търкулва по някоя сълза, но тя посреща всеки пристигащ с усмивка и му благодари, че е дошъл. Шегува се, че Тара не би се въздържала от някоя саркастична забележка, ако не се намираше в ковчега от полирано дърво. Не присъстват други членове на семейството, макар някои по-далечни познати да допускат, че белокосата жена и мъжът с очилата, които рядко се отделят от страната на Лейни, са майка ѝ и съпругът ѝ. Грешат, но нито мадам Падва, нито господин Барис имат нещо против тази заблуда.

Розите са безчет. Червени, бели, розови. Сред цветовете се вижда дори една черна роза, въпреки че никой не знае кой я е оставил. Чандреш си признава само за белите, дори е закачил една на ревера си и разсеяно си играе с нея по време на службата.

Лейни говори за сестра си, а думите ѝ са посрещани с въздишки, смях и тъжни усмивки.

– Не оплаквам загубата на сестра си, защото тя винаги ще бъде с мен, в сърцето ми. Но истински съм ядосана, че моята Тара ме остави да се справям сама с всички вас. Без нея не виждам толкова добре. Нито чувам толкова добре. И не чувствам толкова добре. За предпочитане бе да загубя крак или ръка, отколкото сестра си. Поне щеше да е тук, да се присмива на вида ми и да твърди, както никога, че сега тя е по-красивата от двете ни. Всички ние загубихме нашата Тара, но аз загубих и част от себе си.

На гробището присъства една-единствена циркова артистка, която разпознават дори някои от опечалените, които не са свързани с Le Cîrcque des Rêves, макар че жената, облечена от глава до пети в искрящо бяло, е добавила към костюма си чифт крила, покрити с пера. Те се спускат по гърба ѝ и леко потрепват на вятъра, докато жената стои неподвижна като камък. Много от присъстващите са изненадани от появата ѝ, но получават обяснение от Лейни, която е доволна от фигурата на живия ангел, застанал над гроба на сестра ѝ.

В края на краищата именно сестрите Бърджис са поставили началото на традицията в цирка да има подобни живи статуи. Актьори, стоящи напълно неподвижно в пищните си костюми, и боядисани лица върху платформи, разположени нестабилно между палатките. Ако бъдат наблюдавани с часове, ще се установи, че понякога изцяло променят позицията си, но движението е агонизиращо бавно – до такава степен, че мнозина твърдят, че това са умно замислени автомати, а не живи хора.

В цирка има няколко такива артисти. Покритата със звезди Императрица на нощта. Тъмният като въглен Черен пират. Жената, която в момента се е надвесила над Тара Бърджис, най-често е наричана Снежната кралица.

Чува се съвсем тихо ридание, когато ковчегът е спуснат надолу, но е трудно да се определи откъде точно идва и дали е от един човек, или колективен звук от смесването на въздишките, вятъра и стъпките на околните.

Дъждът се засилва и сред гробовете като гъби поникват чадърите. Влажната пръст скоро се превръща в кал и погребението приключва набързо.

Церемонията замира, вместо да завърши подобаващо, редиците от опечалени неусетно се разпадат и хората се смесват в безредна тълпа. Мнозина остават, за да поднесат допълнително съболезнования на Лейни, но някои бързат да се скрият от дъжда.

Изобел и Цукико стоят една до друга на известно разстояние от гроба на Тара. Изобел държи над главите им голям черен чадър. Сложила е черна ръкавица само на едната си ръка. Цукико твърди, че няма нищо против дъжда, но въпреки това Изобел я предпазва от него, благодарна, че си има компания.

– Как умря? – пита Цукико.

Същият въпрос е задаван шепнешком и от останалите през целия следобед. Отговорите са най-разнообразни, но малко от тях са задоволителни. Онези, които са запознати с детайлите, мълчат.

– Казаха ми, че е починала в резултат на инцидент – тихо отвръща Изобел. – Била смазана от влак.

Цукико кима замислено, изважда сребърна табакера и запалка от джоба на палтото си.

– А каква е истината?

– Какво искаш да кажеш? – вдига вежди Изобел, после се оглежда наоколо, за да види дали някой не е чул разговора им.

Повечето присъстващи са изчезнали в дъжда. Останали са само неколцина, в това число Силия Боуен, за чиято рокля се е вкопчила Попет Мъри. Изражението на момичето е смръщено – по-скоро гневно, отколкото тъжно.

Лейни и господин Барис стоят до гроба на Тара, около тях се носи ангелът – достатъчно близо, за да постави длани върху главите им.

– Виждала си неща, които противоречат на всеобщите вярвания, нали? – пита Цукико.

Изобел кима.

– Мислиш ли, че може би тези неща са по-трудни за приемане, ако самата ти не си част от тях? Може би до степен на полудяване? Човешкият мозък е чувствителен.

– Не вярвам нарочно да се е изпречила пред влака – Изобел се опитва да говори възможно най-тихо.

– Сигурно не е – съгласява се Цукико. – Но според мен това е една от възможностите. – Тя запалва цигарата си, огънчето пламва с лекота въпреки влажния въздух.

– Може наистина да е било инцидент – казва Изобел.

– На теб да са ти се случвали някакви инциденти напоследък? Да си си счупвала кости, да си се изгаряла – нещо от този род?

– Не – признава Изобел.

– Да си се разболявала? Дори леко да си кихвала?

– Не. – Изобел ровичка из паметта си, за да си спомни последния път, когато е боледувала, но се сеща единствено за една настинка отпреди десетина години – през зимата, преди да се срещне с Марко.

– Не мисля, че на когото и да било от нас му се е случвало нещо подобно от отварянето на цирка насам – отбелязва Цукико. – Освен това до момента никой не е умирал. Нито пък някой се е раждал след появата на близнаците Мъри. И не е заради липса на опити, като знае човек какво правят акробатите.

– Аз... – започва Изобел, но не може да довърши. Прекалено е сложно, за да го осъзнае, а и не е сигурна, че иска да го разбере.

– Ние сме като риби в аквариум, скъпа – казва й Цукико, а филтърът на цигарата й опасно увисва между устните й. – Много внимателно наблюдавани риби. От всички ъгли. Ако някоя от нас изплува на повърхността, това не е случайност. И ако случилото се наистина е инцидент, започвам да се притеснявам, че онези, които ни наблюдават, не внимават толкова, колкото би трябвало.

Изобел замълчава. Исква й се Марко да бе придружил Чандреш, макар да се съмнява, че щеше да отговори, на който и да било от въпросите й – ако изобщо решише да разговаря с нея. Много пъти е хвърляла картите, за да разбере нещо за отношението му към нея, но безуспешно. Въпреки че на него винаги му се пада силна емоция. Тя знае, че Марко го е грижа за цирка, никога не е имала причини да се съмнява.

– Някога гледала ли си на човек, който не разбира с какво се е захванал, макар че на теб ти става ясно само след един кратък разговор? – пита Цукико.

– Да – отвръща Изобел. Стотици пъти е срещала такива хора – любопитни, които не могат да видят нещата такива, каквито са в действителност. Слепи за предателства и разбити сърца, и винаги много упорити, независимо колко внимателно се е опитвала да им обясни.

– Трудно е да видиш една ситуация такава, каквата е, когато си в нея – подхвърля Цукико. – Твърде е позната. Твърде удобна.

Тя млъква. Облачетата дим от цигарата й се плъзгат сред дъждовните капки, правят кръг около главата й, преди да се извият нагоре във влажния въздух.

– Може би покойната госпожица Бърджис е била достатъчно близо до ръба, за да види ситуацията различно – казва накрая.

Изобел се намръщва, поглежда назад към гроба на Тара. Лейни и господин Барис бавно се отдалечават от него. Той е праметнал ръка през раменете ѝ.

– Била ли си някога влюбена, Кико? – пита Изобел.

Раменете на Цукико се напрягат и тя бавно изпуска цигарения дим. За момент на Изобел ѝ се струва, че въпросът ѝ ще остане без отговор, но после жената каучук казва:

– Имала съм връзки, които са продължавали десетилетия, и други, които са траели само няколко часа. Обичала съм принцеси и селянки. Предполагам, че и те са ме обичали, всяка по свой начин.

Отговорът е типичен за Цукико – всъщност не дава истинска информация по въпроса. Изобел не разпитва повече.

– Всичко ще се разпадне – продължава Цукико след дълго мълчание. Не е нужно Изобел да пита какво има предвид приятелката ѝ. – Пукнатините вече са се появили и се забелязват. Рано или късно аквариумът ще се счупи. – Цукико млъква, дръпва за последно от цигарата си. – Още ли се опитваш?

– Да – кимва Изобел. – Но не мисля, че помага.

– Трудно е да разпознаеш ефекта от подобни неща. В края на краищата, твоята перспектива е отвътре. Най-малките заклинания могат да се окажат най-ефективни.

– Не изглежда така.

– Може би заклинанието ти контролира хаоса вътре повече, отколкото хаоса отвън.

Изобел не отвърща. Цукико свива рамене и не добавя нищо.

След момент двете се обръщат да си вървят, без да си разменят нито дума повече.

Остава само снежнобелият ангел, надвесен над пресния гроб на Тара Бърджис, стиснал една-единствена черна роза в ръка. Ангелът не помръдва, дори не примигва. Лицето му, покрито с пудра, е замръзнало в скръбно изражение.

Силният дъжд изскубва перата от крилата му и ги запраща в калта.

Трета част

Лабиринт

Вървите по коридор, чиито стени са облицовани с карти за игра – редове от пики и спатии. Отгоре висят фенери, изработени от още карти, полюшват се бавно, когато минавате покрай тях.

Една врата в края на коридора се отваря към спираловидно стълбище от ковано желязо.

Стъпалата водят нагоре и надолу. Качвате се нагоре и откривате капандура в тавана.

Стаята, която се разкрива зад нея, е пълна с пера, те се поръсват над главата ви. Вървите през тях, а те се ръсят, подобно на сняг върху вратата в пода и я скриват от погледа ви.

Има шест еднакви врати. Избирате наслуки една, заедно с вас през нея преминават и няколко пера.

Влизате в следващата стая и ви обгръща аромат на бор – наоколо е пълно с иглолистни дървета. Само че тези дървета не са зелени, а искрящи и бели, светят на фона на заобикалящата ги тъмнина.

Трудно е да се намери път сред тях. Още щом тръгвате, стените изчезват в сенки и клони.

Наблизо се чува звук – като от женски смях, или може би това е просто шумоленето на дърветата, докато си проправяте път напред в търсене на следващата врата, на следващата стая.

Усещате нечий топъл дъх на тила си, но когато се обръщате, не виждате никого.

Движенията на котките

Конкорд, Масачузетс, октомври, 1902 година

Бейли излиза от палатката и се отправя надясно, както го е посъветвала гледачката на карти, и почти веднага се натъква на малка тълпа, наблюдаваща представление. В началото не може да каже какво точно се случва, тъй като не се забелязва издигната платформа. Той наднича през пролуките между зрителите и зърва обръч, по-голям от онзи на жената каучук. Приближава още повече и вижда как едно черно котенце скача през обръча и се приземява извън ползрението му.

Жената с голямата шапка пред него се обръща и тогава Бейли забелязва младеж на неговата възраст, но малко по-нисък. Облечен е в черен костюм, съшит от най-разнообразни материи. На главата си е сложил черна шапка. На рамото му седят две чисто бели котета. Когато повдига облечената си в черна ръкавица ръка, едно от котетата се прехвърля върху дланта му, отскача от нея и прелетява през обръча, като изпълнява впечатляващо салто в момента, в който се намира на най-голяма височина. Неколцина от малобройната публика се смеят, малцина – в това число и Бейли – ръкопляскат. Жената с голямата шапка окончателно се отдръпва встрани и сега вече Бейли вижда много добре. Ръцете му замръзват по средата на едно пляскане, когато забелязва коя е младата дама, която току-що е хванала бялото котенце и в момента го вдига към рамото си, където то сяда редом до черното коте.

По-пораснала е, отколкото е очаквал, червената ѝ коса е скрита под бялата шапка. Но костюмът ѝ е подобен на онзи от последната им среща: рокля, съшита от всевъзможни парчета плат – всички в тонове на снежнобялото, бяло сако с множество копчета и чифт яркочерни ръкавици.

Тя обръща глава, среща погледа на Бейли и му се усмихва. Не по начина, по който артист се усмихва на случаен зрител от публиката наред с трик с необичайно талантиви котенца, а така, както се усмихва, когато разпознае човек, когото не е виждал от известно време. Бейли забелязва разликата и фактът, че тя го помни, му доставя огромно и неописуемо удоволствие. Усеща как ушите му пламват, независимо от студения нощен въздух.

Наблюдава останалата част от представлението с изострено внимание, насочено много повече към момичето, отколкото към котенцата, въпреки че животинките са твърде впечатляващи, за да бъдат игнорирани, и от време на време привличат интереса му към себе си. Когато шоуто свършва, момичето и момчето (и котенцата) се покланят леко, а тълпата ги аплодира и поздравява с викове.

Докато зрителите се разпръсват, Бейли се чуди какво да каже, ако изобщо трябва да каже нещо. Някакъв мъж се блъска пред него, една жена е блокирала изхода му отстрани и той напълно загубва момичето от поглед. Пробива си път сред множеството от хора и когато най-после успява да се измъкне, от момичето, момчето и котенцата няма и следа.

Публиката край него бързо оредява, само неколцина зрители се шляят нагоре-надолу по алеята. Доколкото вижда, няма накъде другаде да се тръгне. Районът е ограден единствено от високи раирани палатки и Бейли бавно се обръща назад, оглежда се за всяко възможно място, където може да са изчезнали. Докато се укорява, че е стигнал толкова близко, а се е провалил, някой леко го потупва по рамото.

– Здравей, Бейли – казва момичето.

Стои точно зад него. Свалила е шапката си, червената ѝ коса пада на вълни около раменете ѝ. Сменила е белия си жакет с тежко черно палто и плетен яркочерен шал. Единствено накъдреният подгъв на роклята ѝ и белите ѝ ботуши издават, че това е същото момиче, изнасяло представление на същото това място преди няколко минути. Иначе изглежда като най-обикновен посетител на цирка.

– Здравей – отвръща Бейли. – Не знам как се казваш.

– О, извинявай – казва момичето. – Забравих, че никога не са ни представяли. – Тя му подава ръка и Бейли забелязва, че бялата ѝ ръкавица е по-голяма от онази, която му даде като доказателство за едно отдавнашно предизвикателство. – Името ми е Пенелпи, но никой не ме нарича така, а аз и без това не го харесвам. Всички ми викат Попет.

Бейли поема ръката ѝ и я разтърсва. По-топла е, отколкото е очаквал – усеща топлината ѝ въпреки двата слоя на ръкавицата.

– Попет – повтаря той. – Гледачката на карти ми го каза, но не разбрах, че това е твоето име.

Момичето му се усмихва.

– Видял си Изобел?

Бейли кима.

– Нали е прекрасна?

Бейли продължава да кима, макар да не е сигурен, че кимането е подходящият отговор.

– Предсказа ли ти нещо хубаво? – пита Попет, а гласът ѝ се снижава до драматичен шепот.

– Каза ми много неща, които не разбрах – признава Бейли.

Попет кима с разбиране.

– Често го прави. Но винаги е добронамерена.

– Разрешават ли ви да сте навън просто така? – Бейли посочва към несекващия поток от зрители, които не спират да се разхождат наоколо, без да им обръщат ни най-малко внимание.

– О, да – отвръща Попет. – Стига да сме инкогнито. – Тя прави жест към палтото си. – Никой не ни забелязва. Нали така, Уиджит? – Попет се обръща към младежа наблизко.

Бейли дори не е допуснал, че това е партньорът ѝ от представлението с котенцата. Сменил е черното си сако с кафяво сако от туид, а косата под шапката му е също толкова шокиращо червена както косата на Попет.

– Хората не обръщат внимание на нищо, освен ако не им се даде повод – казва той. – Макар че косите ни също помагат, правят ни да изглеждаме така, сякаш не принадлежим към черно-бял цирк.

– Бейли, това е брат ми, Уинстън – представя го Попет.

– Уиджит – поправя я младежът.

– Щях да стигна и до там – леко му се тросва Попет. – Уидж, това е Бейли.

– Приятно ми е да се запознаем – протяга ръка Бейли.

– Подобно – отвръща Уиджит. – Тръгнали сме да се поразходим, може да дойдеш с нас, ако искаш.

– Моля те, ела – намесва се Попет. – Рядко ни се случва да си имаме компания.

– Разбира се, с удоволствие – казва Бейли. Не може да се сети дори за една-единствена причина, поради която да откаже, и е доволен, че е невероятно лесно да се разговаря както с братя, така и със сестрата. – Нямате ли повече... хм, задачи, свързани с цирка?

– Поне в следващите няколко часа – не – отвръща Уиджит, докато завиват по друга алея. – Котенцата се нуждаят от сън. От представленията им се доспива.

– Много са добри. Как ги научавате на всичките тези трикове? Никога не съм виждал котка да прави салто във въздуха – признава Бейли. Забелязва, че тримата се движат с едно и също темпо и групичката им не се разделя. Свикнал е да се движи на няколко крачки зад останалите.

– Повечето котки ще направят всичко, стига да ги помолиш любезно – обяснява Попет. – Но много помага, ако започнеш да ги тренираш от малки.

– И да им даваш много награди – добавя Уиджит. – Лакомствата винаги помагат.

– Видя ли големите котки? – пита Попет.

Бейли поклаща глава.

– О, трябва. Родителите ни представят шоуто с големите котки; палатката им е в ей тази посока. – Тя посочва вдясно.

– Като нашето шоу е, само че с големи животни – обяснява Уиджит.

– Много по-големи – уточнява Попет. – Пантери и красиви снежни леопарди на петна. Наистина са сладки.

– И си имат палатка – добавя Уиджит.

– А вие защо нямате палатка? – пита Бейли.

– Защото не се нуждаем от такава – отвръща Попет. – Изнасяме само по няколко представления на вечер и единственото, което ни трябва, са котетата, обръчите, въжетата и други такива неща. Всеки, на когото не му е нужна палатка, изпълнява триковете си там, където намери място.

– Това обогатява атмосферата – обяснява Уиджит. – Така можеш да видиш части от цирка, без да трябва палатка, просто докато се разхождаш наоколо.

– Сигурно е много хубаво за някои по-нерешителни хора – отбелязва Бейли и се

усмихва, когато Попет и Уиджит избухват едновременно в смях. — Нали разбирате, трудно е да се избере палатка, когато наоколо има толкова много.

— Вярно е — съгласява се Попет.

Стигнали са до вътрешния двор с големия огън. Доста оживено е и Бейли продължава да се учудва, че никой не им обръща внимание. Явно хората предполагат, че те са просто като всяка друга групичка от млади зрители, посещаващи цирка тази вечер.

— Гладен съм — възкликва Уиджит.

— Ти винаги си гладен — отвърща Попет. — Да си вземем ли нещо за хапване?

— Да — казва брат й.

Попет му се изплезва.

— Питам Бейли — уточнява тя. — Да си вземем ли нещо за ядене, Бейли?

— Добре — съгласява се Бейли.

Попет и Уиджит, изглежда, се разбират много по-добре, отколкото той и Каролайн някога са се разбирали, може би заради това, че са толкова близки по възраст. Чуди се дали не са близнаци; със сигурност си приличат достатъчно, но му се струва нахално да пита.

— Опитвал ли си канелените вкуснотии — интересува се Попет. — Сравнително нови са. Как се наричат, Уидж?

— Фантастично вкусни канелени вкуснотии? — свива рамене Уиджит. — Не мисля, че всички нови предложения си имат имена.

— Не съм ги опитвал, но ми звучи вкусно — отвърща Бейли.

— Хубави са — уверява го Уиджит. — Пластове от кори за баница, захар и канела, завити на руло и покрити с глазура.

— О! — възкликва Бейли.

— Именно — кимва Уиджит. — Трябва да си вземем също какао и малко шоколадови мишки.

— Аз имам шоколадови мишки — казва Бейли и изважда торбичката от джоба си. — Купих ги по-рано.

— А, мислиш в перспектива. Много е добре да си подготвен — хвали го Уиджит. — Права беше за него, Попет.

Бейли поглежда въпросително към нея, но тя само му се усмихва.

— Да отидем ли с Бейли да вземем какао, докато ти се редиш за канелените сладкиши? — пита тя и Уиджит кима одобрително на плана.

— Разбира се. Да се срещнем при огъня?

Попет кимва, Уиджит докосва шапката си в знак на почитание и изчезва в тълпата.

Бейли и Попет продължават да се разхождат из двора с огъня. След дълъг миг на дружелюбно мълчание Бейли събира кураж да зададе един въпрос, който няма да му е удобно да повдигне в присъствието на Уиджит.

— Може ли да те питам нещо? — обръща се той към Попет.

— Разбира се.

Пред будката за какао има малка опашка, но продавачът забелязва Попет, която му показва три пръста, усмихва й се и кима в отговор.

— Когато... хм, когато циркът беше тук последния път и аз... ами... — Бейли се мъчи да намери подходящите думи, ядосва се, че въпросът звучи много по-просто в главата му.

— Да? — повдига вежди Попет.

— Откъде знаеше името ми? — пита Бейли. — И как разбра, че съм там?

— Хммм... — проточва Попет, сякаш и на нея й е трудно да намери подходящите думи, с които да му отговори. — Не е лесно да се обясни — започва тя. — Виждам неща, преди да са се случили. Видях те да идваш малко преди наистина да се появиш. Невинаги улавям ясно детайлите, но когато те зърнах, знаех името ти, така както знаех и че шалът ти е син.

Стигат до началото на опашката. Продавачът вече е приготвил три чаши какао с допълнителни облаци сметана отгоре. Попет подава едната на Бейли и взема останалите две. Бейли забелязва, че продавачът ги отпраща, без да им вземе пари. Предполага, че ако си член на цирка, получава в бонус безплатно какао.

— Всичко ли виждаш, преди то да се е случило? — пита той Попет.

Не е сигурен, че отговорът ѝ е такъв, какъвто е очаквал, ако изобщо е очаквал каквото и да било.

Попет поклаща глава.

– Не, не всичко. Понякога виждам само неща, които сякаш са отделни думи и картинки от книга, но в книгата липсват много страници, освен това е изпускана в езеро и някои части от нея са размазани, а други – не. Стана ли ти ясно?

– Не – признава Бейли.

Попет се засмива.

– Знам, че е странно – казва тя.

– Не, не е – отвръща Бейли. Момичето се обръща да го погледне със скептично изражение. – Ами, да, донякъде е странно – поправя се той. – Но само странно, а не в лошия смисъл на думата.

– Благодаря ти, Бейли.

Заобикалят двора и се отправят обратно към огъня. Уиджит ги чака, стиснал черен хартиен плик в ръка, загледан в ярките бели пламъци.

– Защо се забавихте толкова? – пита ги той.

– Имаше опашка – обяснява Попет и му подава какаото. – При теб нямаше ли?

– Не. Мисля, че хората още не са разбрали колко вкусни са тези неща – поклаща плика Уиджит. – Това ли ще е всичко за ядене?

– Така мисля – отвръща сестра му.

– Къде отиваме?

Попет и Уиджит се споглеждат, преди тя да отговори:

– Правим обиколки. Около цирка. Да... да наглеждаме. Искаш да дойдеш с нас, нали?

– Разбира се – отвръща Бейли, изпълнен с облекчение, че не го смятат за натрапник.

Обикалят в кръг наоколо, отпиват от чашите си и дъвчат шоколадови мишки и захарни канелени сладки, които са точно толкова вкусни, колкото се очаква. Попет и Уиджит му разказват истории из живота в цирка, посочват му определени палатки, докато ги подминават, а Бейли отговаря на въпросите им за родния му град, макар да му се вижда странно, че се интересуват от неща, които той смята за скучни. Разговарят с лекотата на хора, които се познават от години, и с вълнението на току-що сприятелили се младежи с нови истории.

Ако Попет и Уиджит държат под око нещо друго, освен какаото си и него, то Бейли не може да каже какво е то.

– Какво е „Астрологът“? – пита той, когато зърва непозната табела, докато изхвърлят празните си чаши и торбички.

– В настроение ли си да четеш по звездите, Попет? – пита Уиджит сестра си.

Тя прави пауза, преди да кимне.

– Попет предсказва по звездите – обяснява Уиджит на Бейли. – Това е мястото, където най-лесно можеш да видиш бъдещето.

– Напоследък изобщо не ми е чак толкова лесно – възразява тихо Попет. – Но можем да се качим. Отворено е само когато нощите са ясни, така че не се знае дали ще имаме друг шанс, докато сме тук.

Влизат и се нареждат на опашката, която се катери по едно извито стълбище, отделено от интериора на палатката чрез тежка черна завеса. Стените са покрити с диаграми, бели петна и линии върху черна хартия, поставени в рамки карти на съзвездия.

– Прилича ли на начина, по който гледачката разчита онези карти с картинки? – пита Бейли, като все още се опитва да асимилира идеята за познаване на бъдещето.

– Прилича, но е различно – отвръща Попет. – Аз изобщо не мога да гледам на таро, но Уиджит може.

– При тарото имаме истории върху хартия – свива рамене брат ѝ. – Виждаш как историята от една карта е свързана с историята от следващата; наистина не е чак толкова трудно. Но тук съществуват много различни възможности, различни пътища, по които да се поеме. Попет вижда неща, които наистина се случват.

– Но не толкова ясно – обяснява тя. – Няма контекст и през повечето случаи чак по-късно осъзнавам какво означава едно или друго нещо. Понякога едва когато е прекалено късно.

– Възраженията ти са приети, Попет – казва Уиджит и я стиска за рамото. – Ако искаш, може да не гледаш, а просто да се забавляваме.

На върха на стълбите се вижда черна платформа, където всичко е безкрайно тъмно, с изключение на белия костюм на един цирков работник, който насочва хората навътре. Той се усмихва на Попет и Уиджит, хвърля любопитен поглед към Бейли, докато ги превежда през тъмното и ги настанява в нещо като шейна.

Те се наместват върху тапицираната седалка с високи облегалки, вратата отстрани се затваря, докато Попет се настанява между Бейли и Уиджит. Кабинката се плъзва бавно напред и Бейли не вижда нищо друго, освен тъмнина.

После нещо наблизко прищраква тихо и кабинката пропада леко надолу, като в същото време се накланя назад, така че да могат да гледат нагоре вместо напред.

Бейли осъзнава, че палатката няма покрив. Отворена е и пред погледа им се шири нощното небе.

Усещането е по-различно от това да гледаш звездите, докато лежиш по гръб на някое поле – нещо, което Бейли е правил много пъти. Няма дървета, които да пречат на гледката, а лекото полюшване на кабинката го кара да се чувства почти безтегловен.

Наоколо е невероятно тихо. Докато кабинката се движи в кръг, той не чува нищо, освен тихичко скърцане и дъха на Попет до него. Сякаш целият цирк се е стопил в тъмнината.

Бейли поглежда към Попет, която гледа към него, вместо към небето. Момичето му се усмихва, после извърща глава настрани.

Бейли се чуди дали да не я пита какво вижда сред звездите.

– Не е задължително да го правиш, ако не искаш – предугажда въпроса му Уиджит.

Сестра му се обръща, за да му отвърне с гримаса, но после фокусира погледа си нагоре в чистото нощно небе. Бейли я наблюдава внимателно. Изглежда така, сякаш е дълбоко погълната от картина или разчита знак от много далеч, леко присвила очи.

Изведнъж тя спира, закрива лицето си с длани, притиска към очите си скритите си в белите ръкавици пръсти. Уиджит слага ръка на рамото ѝ.

– Добре ли си? – пита я Бейли.

Попет поема дълбоко дъх, преди да кимне, но не сваля ръце от лицето си.

– Добре съм – прозвучава приглушеният ѝ глас. – Много е... ярко. Причинява ми главоболие.

Тя сваля ръце и разтърсва глава; каквото и да я е притеснявало допреди миг, вече е отминало.

През остатъка от въртенето никой от тримата не поглежда отново нагоре към поръсеното със звезди небе.

– Съжалявам – тихо проронва Бейли, докато слизат по друго вито стълбище, за да излязат от палатката.

– Вината не е твоя – отвръща Попет. – Трябваше да се досетя, напоследък звездите правят все така – не ми разкриват никакъв смисъл, само ми докарват главоболие. Може би трябва да престана да се опитвам за известно време.

– Имаш нужда от разведряване – казва Уиджит, когато отново се озовават сред шумотевицата на цирка. – „Облачният лабиринт“?

Попет кима, раменете ѝ се отпускат леко.

– Какво е „Облачният лабиринт“? – пита Бейли.

– Ама ти още не си открил нито една от най-хубавите палатки, а? – поклаща Уиджит глава. – Ще трябва да се върнеш, няма как да обиколим всичките за една нощ. Може би именно заради това Попет я заболя главата – видяла е как трябва да те влачим из всяка палатка, за да ти покажем какво си изпуснал.

– Уидж може да вижда в миналото – внезапно сменя темата Попет. – Това е една от причините, поради които историите му са толкова хубави.

– С миналото е по-лесно – казва брат ѝ. – То вече е там.

– Върху звездите ли е изписано? – пита Бейли.

– Не – отвръща Уиджит. – Върху хората. Миналото остава върху теб така, както пудрата захар се полепя по пръстите ти. Някои хора могат да се отърват от него, но те пак си остават там – случките и събитията, довели те до мястото, на което си сега. Аз мога... ами, „да чета“ не е най-точният израз, но той не е точният израз и

за онова, което Попет прави със звездите.

– Значи можеш да видиш миналото ми върху мен? – пита Бейли.

– Бих могъл – кимва Уиджит. – Опитвам се да не го правя без разрешение, освен ако изскочи автоматично навън. Имаш ли нещо против?

Бейли поклаща глава.

– Съвсем не.

Уиджит го поглежда втренчено за момент, не прекалено дълго, за да накара Бейли да се почувства неудобно под тежестта на погледа му, но почти.

– Има едно дърво – започва Уиджит. – Масивен дъб е твой дом повече от къщата, в която живееш, но не колкото всичко това тук. – Той прави кръг с ръка, за да посочи палатките и светлините. – Усещането, че си сам дори когато си заобиколен от други хора. Ябълки. А сестра ти ми изглежда като истинска скъпоценност – добавя саркастично той.

– Точно така си е – смее се Бейли.

– Какво означават ябълките? – пита Попет.

– Родителите ми имат ферма с овощна градина – обяснява той.

– О, звучи прекрасно – възкликва Попет.

Бейли никога не е смятал редиците с ниски изкривени дървета за прекрасни.

– Пристигнахме – казва Уиджит, когато завиват.

Въпреки ограничения си опит с цирка, Бейли е изумен, че никога по-рано не е виждал тази палатка. Висока е – почти толкова висока, колкото палатката на акробатите, – но е по-тясна. Той спира, за да прочете надписа над входа.

Облачен лабиринт

Екскурзия из измеренията

Изкачване сред небесата

Няма начало

Няма край

Влезте, където пожелаете

Тръгнете си, когато поискате

Не се страхувайте от падане

Вътре палатката е с тъмни стени, а в центъра ѝ се вижда огромна блестяща структура. Бейли не се сеща как другояче би могъл да я назове. Заема почти цялото пространство, с изключение на издигнатата пътека, която минава през целия ѝ периметър – като виеща се примка, започваща при входа на палатката и обикаляща покрай цялото ѝ протежение. Подът отвъд пътеката е покрит със стотици бели сфери, струпани една върху друга, подобни на сапунени мехури.

Самата обиколка на лабиринта става по серия от платформи, извиващи се в странни прозрачни форми, много наподобяващи на облаци. На пластове са, както при торта. От онова, което Бейли може да види, разстоянието между отделните пластове варира от достатъчно голямо, за да мине през него прав човек, до толкова малко, че да му се налага да пълзи. Тук-там някои от частите на конструкцията почти се отделят от централната кула и сякаш се реят из пространството.

Навсякъде се виждат катерещи се хора. Висят по ръбове, вървят по пътеки, катерят се нависоко или се спускат надолу. Някои платформи се местят под въздействието на тежестта; други изглеждат здрави и неподвижни. Цялата структура не спира да се движи – леко движение, подобно на дишане.

– Защо го наричат „лабиринт“? – пита Бейли.

– Ще видиш – отвръща Уиджит.

Вървят по пътеката и тя се поклаща леко, като док над вода. Бейли се мъчи да запази равновесие, докато поглежда нагоре.

Някои платформи са закачени с въжета или вериги към тавана. Високи стълбове преминават през множество платформи, но Бейли не може да каже дали стигат чак до горе. На някои места има мрежи, на други – висящи като кордели въжета.

Спират в по-отдалечения край, там, където пътеката се извива достатъчно близко, за да може да се скочи върху по-ниска платформа.

Бейли вдига една от белите сфери. По-лека е, отколкото изглежда и е мека като коте. В другия край на палатката хората се замерят със сфери, сякаш са снежни

топки, макар че вместо да се пръсват на парченца, сферите отскачат от мишените си и леко политат надолу. Бейли хвърля сферата, която е взел, и тръгва след Попет и Уиджит.

Още щом навлизат на няколко стъпки навътре в структурата, Бейли разбира защо я наричат лабиринт. Очаквал е стени, завои и пътеки да водят до задънена улица, но това тук е различно. На всички нива висят платформи: някои стигат до коленете или кръста му, други се издигат високо над главата му, застъпват се в разнообразни форми. Това е лабиринт, който върви нагоре и надолу, а не само напред и назад.

– Ще се видим по-късно – казва Уиджит, скача на една близка платформа и се покатерва на другата над нея.

– Уидж винаги тръгва право нагоре – казва Попет. – Знае най-бързите маршрути до върха.

Бейли и Попет поемат по по-лек маршрут, избират платформите, по които да се катерят, на случаен принцип, изкачват се по белите мрежи и внимателно минават по тесните пасажи. Бейли не може да каже къде е краят, нито колко високо са се покатерили, но изпитва облекчение, че Попет изглежда много по-малко притеснена, отколкото на „Астролога“ – тя се смее и му помага при по-трудните завои.

– Как ще слезем? – пита по едно време Бейли, не му е ясно как изобщо ще намерят обратния път.

– Най-лесно е да скочиш – отвърща Попет. Тя го дръпва в един скрит ъгъл, зад който се вижда краят на платформата.

Озовават се много по-високо, отколкото Бейли е предполагал, въпреки че още не са стигнали до върха.

– Няма нищо страшно – успокоява го Попет. – Напълно безопасно е.

– Не е възможно – наднича над ръба Бейли.

– Няма нищо невъзможно – отвърща Попет. Усмива му се и скача. Докато пада, червената ѝ коса се развява зад нея.

Изчезва сред морето от бели сфери отдолу и те напълно я поглъщат, преди да се появи отново на повърхността им – косата ѝ е шокиращо червена на фона на белотата. Тя му маха.

Бейли се поколебава само за момент и устоява на порива си да затвори очи, когато скача. Вместо това се смее, докато се преобръща във въздуха.

Стига до сферите отдолу, все едно пада върху облак – усещането е меко, леко и успокояващо.

Когато се появява измежду сферите, Попет и Уиджит вече го очакват на близката пътека. Попет седи на края ѝ, провесила крака във въздуха.

– Трябва да се връщаме – казва Уиджит, като изважда часовник от джоба си. – Необходимо е да приготвим котенцата за следващото шоу, а е почти полунощ.

– Наистина ли? – възкликва Бейли. – Не съм разбрал, че е станало толкова късно. Вече трябваше да съм се прибрал у дома.

– Нека да те изпратим до портите, Бейли, моля те – казва Попет. – Искам да ти дам нещо.

Връщат се обратно по виещите се алеи, пресичат двора и поемат към портите. Попет хваща Бейли за ръката и го дръпва през един тунел, където без проблем преодолява тъмните завои. Когато стигат до другия край на тунела, поглеждат навън: в този късен час из полето отвъд портите няма много хора, макар че някои посетители все още се мотаят наоколо.

– Чакай тук – заръчва Попет. – Веднага се връщам. – Тя хуква към будката за билети, докато Бейли гледа как стрелките на часовника приближават дванайсет. След малко Попет се озовава обратно при него. В ръката си държи нещо сребристо.

– О, страхотна идея, Пет – виква Уиджит. Бейли поглежда объркано първо към брата, после към сестрата. Предметът е сребриста хартийка с размерите на билет. Попет му го подава.

– Това е специален пропуск – обяснява тя. – За важни гости. Така няма да ти се наложи да плащаш всеки път, когато идваш в цирка. Показваш го на будката и те пускат.

Бейли гледа пропуска втренчено, с разширени очи.

Тази карта позволява на собственика ѝ неограничен достъп.

Това е напечатано от едната му страна с черно мастило, а от другата се чете:

Le Cirque des Rêves.

С по-малки букви отдолу е написано:

Чандреш Кристоф Лефевр, собственик.

Бейли е загубил ума и дума, не може да откъсне поглед от лъскавата сребриста карта.

– Помислих си, че може да ти хареса – казва Попет. Звучи изнервена от липсата на адекватна реакция. – В случай че искаш да дойдеш пак, докато сме тук.

– Прекрасно е – вдига очи към нея Бейли. – Много ти благодаря.

– Моля – усмихва се Попет. – Казах им, когато пристигаш, да уведомяват мен и Уиджит, за да знаем, че си тук, и да те намерим. Ако нямаш нищо против.

– Ще бъде страхотно – отвръща Бейли. – Наистина, благодаря ви.

– Значи ще те видим скоро. – Уиджит му протяга ръка.

– Със сигурност – казва Бейли и я поема. – Мога да дойда утре вечер.

– Ще бъде идеално – намесва се Попет. Когато Бейли пуска ръката на Уиджит, тя се навежда напред и бързо го целува по бузата. Бейли усеща как пламва. – Лека нощ – добавя тя, докато се отдръпва.

– И-и-и на вас – заеква Бейли. – Лека нощ. – Той им махва, преди двамата да изчезнат зад тежката завеса на тунела, и щом се скриват от погледа му, тръгва към дома си.

Струва му се, че е влязъл в цирка преди цяла вечност, макар в действителност това да се е случило едва преди няколко часа. И нещо повече, струва му се, че онзи Бейли, който е влязъл в цирка, е напълно различен човек от Бейли, който сега напуска пределите му със сребърния пропуск в джоба си. Чуди се кой от двамата е истинският Бейли, защото със сигурност Бейли, който прекарва часове наред сам в клоните на дърветата, не е Бейли, на когото са дали специален пропуск за един забележителен цирк и който се сприятелява с такива интересни хора, без дори да се опитва.

Докато стигне до фермата, вече е започнал да вярва, че такъв, какъвто е в момента, е много по-близо до онова, което трябва да бъде, отколкото Бейли от предишния ден. Може да не е сигурен какво означава всичко това, но засега не мисли, че то има голямо значение.

В мечтите си той е рицар на кон, стиснал сребърен меч в ръка, и в края на краищата това наистина не му изглежда странно.

Тет-а-тет

Лондон, август, 1896 година

Днешната Среднощна вечеря е сравнително тиха. След последното си посещение в Дъблин циркът се подготвя да опъне палатките си край Лондон, така че сред гостите присъстват и няколко от артистите.

Силия Боуен прекарва по-голямата част от вечерята в разговор с мадам Падва, която е седнала от лявата ѝ страна, облечена в яркосиня блуза.

Роклята на Силия е по дизайн на мадам Падва – ушита е, за да бъде носена по време на представление, но впоследствие е определена за неподходяща; сребристата материя улавя светлината при всяко движение по такъв впечатляващ начин, че би отвличала вниманието на зрителите от изпълненията на илюзионистката. Ефектът подчертава толкова ласкаво фигурата ѝ, че вместо да изхвърли роклята, Силия предпочита да я носи във всекидневието си.

– Някой не може да отлепи очи от теб, скъпа – отбелязва мадам Падва и накланя чашата си към вратата, където мълчаливо стои Марко, кръстосал ръце зад гърба.

– Може би се наслаждава на вашето творение – казва Силия, без да се обръща.

– Готова съм да се обзаложа, че е по-заинтересуван от съдържанието, отколкото

от самата рокля.

Силия само се засмива, но знае, че мадам Падва е права, цяла вечер усеща изгарящия поглед на Марко върху гърба си и ѝ е изключително трудно да го игнорира.

Вниманието на младия мъж се отклонява от нея само веднъж, когато Чандреш преобръща тежка кристална чаша, а тя се разминава на милиметри с един от свещниците и разлива червено вино върху покривката от златен брокат.

Но преди асистентът да е успял да реагира, Силия скача и изправя чашата, без да я докосне – детайл, забелязан единствено от Чандреш. Когато девойката отдръпва ръката си, чашата отново е пълна, а покривката – без нито едно петънце.

– Непохватност, непохватност – мърмори Чандреш, гледайки подозрително към Силия, преди да се обърне и да продължи разговора си с господин Барис.

– Можеше да станеш балерина – отбелязва мадам Падва. – Държиш се много стабилно на краката си.

– Добра съм и когато не съм стъпила на земята – отвърща Силия и господин Барис едва не разсипва своята собствена чаша. Мадам Падва се смее.

През остатъка от вечерята Силия не изпуска Чандреш от поглед. Той прекарва по-голямата част от времето в обсъждането на някакви обновления по къщата с господин Барис и от време на време се повтаря, но господин Барис се преструва, че не забелязва това. Чандреш повече не докосва чашата си и когато в края на вечерята я вдига, тя е все така пълна.

Силия си тръгва последна. Докато всички останали се оттеглят, тя започва да търси шала си и отказва на предложенията да я изчакат, докато го намери.

Намирането на парчето дантела с цвят на слонова кост сред хаоса в la maison Лефевр се оказва трудна задача. Младата жена се връща в библиотеката и в трапезарията, но шала го няма никъде.

Най-накрая Силия се отказва и излиза във фоайето, където стои Марко до вратата с небрежно праметнат шал през ръка.

– Това ли търсите, госпожице Боуен? – пита той.

Асистентът пристъпва напред, за да го сложи на раменете ѝ, но дантелата се разпада под пръстите му и се превръща в прах.

Когато Марко вдига поглед към Силия, шалът е около врата ѝ и е завързан на перфектен възел така, сякаш никога не се е помръдвал от мястото си.

– Благодаря – казва Силия. – Лека нощ. – Подминава го леко и излиза, преди той да успее да отвърне.

– Госпожице Боуен? – извиква Марко и хуква след нея, докато тя слиза по стълбите.

– Да? – обръща се назад Силия, щом стъпва на тротоара.

– Надявах се да ви покана на онова питие, което пропуснахме в Прага – обяснява Марко. Не откъсва очи от нейните, докато тя обмисля предложението му.

Погледът му е още по-напрегнат, отколкото по време на вечерята и докато Силия претегля силата му – техника, която баща ѝ винаги е харесвал особено много, – улавя у него и нещо искрено, нещо подобно на молба.

Именно този факт плюс голяма доза любопитство я кара да кимне в отговор.

Марко се усмихва и се обръща, за да влезе обратно в къщата. Оставя вратата отворена.

След момент Силия го последва. Вратата се затваря и заключва зад гърба ѝ.

Вътре трапезарията е разчистена, но капещите восъчни свещи продължават да горят в свещниците.

На масата стоят две чаши с вино.

– Къде е Чандреш? – пита Силия, взема една чаша и заобикаля от другата страна на масата, за да се озове срещу Марко.

– Оттегли се на петия етаж – отвърща той и посяга към другата чаша. – Това са личните му владения. Обича гледката към реката, макар да ми се струва, че му беше по-интересна, докато строяха Тауър Бридж. Няма да слезе преди сутринта. Персоналът си тръгна, така че разполагаме с почти цялата къща само за себе си.

– Често ли развличате своите гости, след като неговите вече са си отишли? – пита Силия.

– Никога.

Тя го гледа, докато отпива от виното си. Нещо във вида му я притеснява, но не

може да определи какво точно.

– Чандреш наистина ли е настоявал всичият огън в цирка да е бял, за да съответства на цветовата схема? – пита след миг Силия.

– Наистина. Каза ми да се свържа с някой химик или нещо от този род. Аз предпочетох сам да се погрижа. – Марко прокарва пръсти над свещите върху масата и от топло златисти пламъците стават хладно бели със сребристосиньо в центъра.

Плъзва пръстите си в обратната посока и пламъците се връщат към нормалния си цвят.

– Как наричате това?

– Манипулация. Когато бях по-малка, го смятах за магия. Доста време ми отне, докато се отърся от този навик, макар баща ми никога да не го е било грижа за термина, който ще се използва. А когато не беше в настроение за употребата на кратки изрази, го наричаше омагьосване или насилствено манипулиране на вселената.

– Омагьосване ли? – повтаря Марко. – Никога по-рано не съм го възприемал по този начин.

– Глупости – възразява Силия. – Именно това правите. Омагьосвате. Очевидно сте много добър. Толкова много хора са влюбени във вас. Изобел. Чандреш. Трябва да има и други.

– Откъде знаете за Изобел? – пита Марко.

– Компанията в цирка е сравнително многобройна, но всеки говори за всекиго – обяснява Силия. – Изобел изглежда напълно отдадена на човек, когото никой от нас не е срещал. Веднага забелязах, че ме удостоява със специално внимание, в един момент дори се чудех дали всъщност не е моят противник. След като в Прага тя очакваше някого и се появихте вие, беше много лесно да се досетя за останалото. Не мисля, че друг знае. Близнаците Мъри имат своя теория, че гадателката е влюбена в мечтата за някого, а не в действителен човек.

– Близнаците Мъри ми се струват доста умни – казва Марко. – Ако съм омагьосващ в този смисъл, това невинаги е умишлено. Постъпването на служба при Чандреш ми помогна, тъй като имах само една препоръка и никакъв опит. Макар да изглежда, че магията ми не действа толкова ефективно върху вас.

Силия оставя чашата си, все още не знае какво да си мисли за него. Трепкащата светлина на свещите подчертава чертите на лицето му, затова, преди да отговори, тя отмества поглед, спира го върху предметите върху полицата над камината.

– Баща ми правеше нещо подобно – признава тя. – Това привличащо, очароващо прелъстяване. Прекарах първите няколко години от живота си, наблюдавайки как майка ми не спира да копнее за него. Обичаше го и го желаше дълго, след като той бе загубил и малкото интерес, който е изпитвал към нея. Докато един ден, когато бях на пет години, тя се самоуби. Когато станах достатъчно голяма, за да разбирам, си обещах, че няма да страдам така за никого. Ще ви е нужно много повече от тази ваша чаровна усмивка, за да ме привлечете.

Но когато поглежда обратно към него, очарователната му усмивка е изчезнала.

– Съжалявам, че сте загубили майка си по такъв начин.

– Беше отдавна – отвръща Силия, изненадана от искреното му съчувствие. – Но все пак благодаря.

– Спомняте ли си доста за нея?

– Помня повече впечатления, отколкото действителни случки. Помня постоянния й плач. Помня как ме гледаше така, сякаш се страхува от мен.

– Аз не помня родителите си – казва Марко. – Нямам никакви спомени от времето преди постъпването ми в приюта, откъдето ме взеха, защото отговарях на някакви неясни критерии. Накараха ме да чета много, пътувах и учех, и накратко, отглеждаха ме, за да взема участие в някаква тайнствена игра. Оттогава насам през по-голямата част от живота си съм правил това наред с всичко, което Чандреш поиска.

– Защо сте толкова откровен с мен? – пита го Силия.

– Защото е ободряващо да си напълно искрен с някого поне веднъж – признава Марко. – А и подозирам, че ако се опитам да ви излъжа, веднага ще разберете. Надявам се, мога да очаквам същото от вас.

Силия се замисля за миг, преди да кимне.

– Напомняте ми малко на баща ми.

– По какво?

– По начина, по който манипулирате възприятията. Аз самата никога не съм била особено добра в това, повече ми се удава да влияя върху нещата, които могат да бъдат докосвани. Между другото, не е необходимо да правите това с мен – добавя, защото най-накрая осъзнава какво я смущава във външния му вид.

– Да правя какво?

– Да изглеждате така. Хубаво е, но е очевидно, че не е съвсем истинско. Сигурно е ужасно дразнещо да трябва да се поддържа този имидж непрекъснато.

Марко смръщва вежди, но после – много бавно – лицето му започва да се променя. Брадичката му избледнява и изчезва. Изсечените му черти омекват и стават по-младежки. Зашеметяващите му зелени очи избледняват и стават зеленикаво сивкави.

Изкуственото му лице наистина е красиво, но тази красота е постигната умишлено. Сякаш той напълно си дава сметка за собствената си привлекателност – нещо, което Силия определено намира за отблъскващо.

Има и нещо друго, някаква празнота, която вероятно е в резултат на илюзията, някакво впечатление, че Марко сякаш не присъства напълно в стаята.

Но сега, сега до нея стои напълно различен човек, много по-осезаем. Бариерата помежду им е вдигната. Силия го чувства по-близко, въпреки че разстоянието между тях не се е променило, а лицето му е красиво въпреки промяната.

Погледът в тези очи е по-напрегнат. Сега, докато го гледа, Силия може да надзърне по-надълбоко, без да се разсейва от цвета им.

Младата жена усеща как сърцето ѝ се качва в гърлото, но успява да се овладее дотолкова, че изчервяването ѝ да не проличи на светлината на свещите.

И тогава разбира защо и в това има нещо познато.

– Виждала съм те в този вид и преди – произнася тя. Свързала е истинското му лице с едно място, запечатало се дълбоко в паметта ѝ. – Гледаше шоуто ми.

– Всичките си зрители ли помниш? – пита Марко.

– Не. Но помня хората, които ме гледат по начина, по който ме гледаш ти.

– И какъв е този начин?

– Сякаш не могат да решат дали се страхуват от мен, или искат да ме целунат.

– Мен не ме е страх от теб.

За известно време двамата се наблюдават мълчаливо, свещите наоколо примигват.

– Струва ми се голямо усилие за такава едва забележима разлика – казва Силия.

– Има си своите предимства.

– Мисля, че така си по-хубав. – Марко изглежда толкова изненадан, че Силия добавя: – Казах, че ще съм напълно искрена, нали?

– Ласкаете ме, госпожице Боуен – казва той. И после добавя: – Колко пъти си била в тази къща?

– Поне дузина.

– И въпреки това никога не си я обикаляла.

– Никога не са ми предлагали обиколка.

– Чандреш не вярва в това. Предпочита къщата да си остане енигма. Ако гостите не знаят къде са границите, остават с впечатлението, че тя се простира във вечността. Навремето това тук са били две отделни сгради, така че наистина можеш да загубиш ориентация.

– Не знаех – признава Силия.

– Две градски къщи, свързани помежду си – едната, огледален образ на другата. Чандреш купил и двете и поръчал да ги превърнат в една нова сграда с редица подобрения. Не мисля, че имаме време за пълна обиколка, но мога да ти покажа някои от по-непознатите стаи, ако искаш.

– Разбира се – отвръща Силия и слага празната си чаша на масата до неговата.

– Често ли провеждаш забранени обиколки из къщата на работодателя си?

– Правил съм го веднъж, и то само защото господин Барис много настояваше.

* * *

От трапезарията двамата минават под сянката на статуята със слонска глава във фоайето, пресичат библиотеката и спират пред залеза върху витража, заемащ височината на цяла стена.

– Това е игралната зала – обяснява Марко, бута витража и той се отваря към

следващата стая.

– Колко подходящо.

Във въпросната зала играта е по-скоро тема, отколкото функция. Наоколо се виждат няколко дъски за шах с липсващи фигури и шахматни фигури без дъски, подредени върху первази и лавици. До дъските за табла с прекъсната игра по средата висят мишени за дартс без стрели.

Билиардната маса в средата е покрита с кървавочервен филц.

Едната стена е отрупана с колекция от оръжия, подредени по двойки. Саби, пистолети и рапири за фехтовка чакат за дузина потенциални дуели.

– Чандреш има слабост към старинните оръжия – обяснява Марко, докато Силия разглежда сбирката върху стената. – Подобни предмети държи и в други стаи, но тук се намира по-голямата част от колекцията му.

Докато Силия обикаля из залата, Марко я наблюдава внимателно. Струва му се, че тя се опитва да потисне усмивката си, докато разглежда артистично наредените наоколо елементи от игри.

– Усмиваш се така, сякаш имаш някаква тайна – отбелязва той.

– Имам много тайни – отвръща Силия и му хвърля поглед през рамо, преди да се обърне обратно към стената. – Кога разбра, че аз съм твоят противник?

– Не знаех, докато не дойде на прослушването. Преди това в продължение на години твоята персونا беше мистерия за мен. И съм сигурен, че забеляза изненадата ми. – Той замълча, а после добави: – Не мога да кажа, че наистина е било някакво предимство. А ти откога си наясно?

– От срещата ни в дъжда в Прага, и ти много добре знаеш – казва Силия. – Можеше да ме оставиш да си отида с чадър, над който да си блъскам главата, но вместо това ме последва. Защо?

– Искан си моя чадър обратно – отвръща Марко. – Много съм привързан към него. А и бях започнал да се уморявам да се крия от теб.

– Навремето подозирах всекиго – признава Силия. – Макар да мислех, че е вероятно да е човек, пряко свързан с цирка. Трябваше да се досетя, че си ти.

– И защо?

– Защото се преструваш на по-незначителен от това, което си. Ясно е като бял ден. Ще ти призная, че никога не съм си и помисляла да омагьосвам чадъра си.

– Прекарал съм по-голямата част от живота си в Лондон. Веднага щом се научих да омагьосвам предмети, се заех с чадъра си.

Той сваля самото си и го хвърля върху един от столовете с кожена тапицерна наблизо. Взема тесте карти от една полица. Не е сигурен, че Силия няма да му се присмее, но не може да сдържи любопитството си.

– Искан да играем на карти ли? – пита Силия.

– Не точно – отвръща Марко и разбърква тестето. После го слага на билиардната маса.

Обръща една карта. Поп спатия. Потупва по повърхността на картата и попът спатия се превръща в поп купа. Вдига ръка, дръпва я назад, разтваря пръсти върху картата, подканя опонентката си да направи следващия ход.

Силия се усмихва. Развързва шала си и го мята върху самото му. После застава изправена, стиснала длани зад гърба си.

Попът купа се обръща, закрепя се на ръба си. Задържа се за момент, преди бавно и методично да се разцепи на две. Двете парчета стоят прави и разделени, преди да паднат с гърба нагоре.

Силия повтаря жеста на Марко – потупва върху картата и двете ѝ половини се свързват в едно цяло. Отдръпва ръка и картата се обръща с лице нагоре. Дама каро.

После цялото тесте полита из въздуха за миг, преди да се стовари върху масата, а картите да се пръснат върху червената филцова повърхност.

– Ти си по-добра от мен във физическата манипулация – признава Марко.

– Имам предимство – казва Силия. – Онова, което баща ми нарича вроден талант. Трудно ми е да не променям заобикалящата ме среда. Като дете непрекъснато чупех нещо.

– Какво влияние имаш върху живите същества? – пита Марко.

– Зависи какви са те. С предметите е по-лесно. Отне ми години, докато се науча да влияя върху животинки. И работя много по-добре със собствените си птици,

отколкото, с който и да е стар гълъб, взет от улицата.

– Какво можеш да направиш с мен?

– Да променя косата ти, а може би и гласа ти – отвърща Силия. – Нищо повече, без да имам пълното ти съгласие, а пълното съгласие се дава много по-трудно, отколкото може да ти се струва. Не умея да лекувам рани. Рядко постигам нещо повече от временен, изкуствен резултат. По-лесно ми е с хора, които познавам добре, но все пак никога не ми е особено лесно.

– А какво можеш да промениш в себе си?

В отговор Силия отива до стената и сваля един тънък отомански кинжал с малахитена дръжка. Хваща го с дясната ръка, слага лявата си длан върху масата за бiliarд, над разпръснатите карти. Без да се колебае, забива острието в дланта си, пронизва кожата, плътта си, картите и филца отдолу.

Марко трепва, но не казва нищо.

Силия дръпва кинжала, ръката ѝ и двойката спатия продължават да са нанизани на острието, към китката ѝ се стича тънка струйка кръв. Тя протяга ръка и бавно обръща дланта си нагоре, включвайки в движението известна доза артистичност, за да се увери Марко, че не е замесена никаква илюзия.

С другата си ръка измъква кинжала, окървавената карта за игра полита надолу. Тогава капките кръв започват да се стрелкат нагоре към раната, потъват в прореза върху дланта ѝ, който се свива и изчезва. Върху кожата ѝ не остава нищо повече от една тъмна червена линия, а след това – нищо.

Силия тупва по картата и кръвта изчезва. Разрезът, причинен от острието, вече не се вижда. Картата се е превърнала в двойка купа.

Марко я вдига и прокара пръсти по поправената ѝ повърхност. После едва забележимо обръща ръка и картата изчезва. Скрива я на сигурно място в джоба си.

– Изпитвам облекчение, че няма да ни се налага да влизаме във физическа схватка – признава той. – Мисля, че там ти би имала предимство.

– Баща ми разрязваше върховете на пръстите ми един по един, докато не успееш да изцеля и десетте наведнъж – казва Силия и връща кинжала на стената. – В огромна степен успехът се дължи на чувство, което идва отвътре, затова не успявам да го постигна при друг, освен при себе си.

– Мисля, че твоите уроци са били много по-малко академични от моите.

– Аз бих предпочела да чета повече.

– Странно ми е, че двамата сме подготвяни по два драстично различни начина за едно и също предизвикателство. – Марко отново поглежда към гладката ръка на Силия.

– Подозирам, че това е част от идеята. Две мисловни школи се борят една срещу друга, докато работят в една и съща среда.

– Признавам, че дори след всичкото това време продължавам да не разбирам напълно смисъла.

– И аз – признава Силия. – Смятам, че определенията „предизвикателство“ или „игра“ не са съвсем точни. Започнах да мисля за предстоящото състезание по-скоро като за представяне на способностите на двама души. Какво още ще видя по време на моята обиколка?

– Искаш ли да ти покажа нещо, което е в процес на изграждане? – пита Марко. Фактът, че гостенката му възприема цирка като представяне на способности, е приятна изненада за него, тъй като той отдавна не приема предстоящото съревнование като антагонистично.

– Да – кимва Силия. – Особено ако става дума за проекта, за който говореше господин Барис по време на вечерята.

– Именно него имам предвид.

Марко я извежда от игралната зала, превежда я през някаква врата, пресичат набързо коридора и се озовават в просторната бална зала в задната част на къщата, където лунната светлина прониква през стъклени врати, монтирани в задната стена.

* * *

Навън, на мястото отвъд терасата, където до скоро се е простирала градината, земята е изкопана и е с едно ниво по-ниска от преди. В момента се виждат предимно купчини пръст и камъни, оформящи високи, но незавършени стени.

Силия слиза внимателно по каменните стълби и Марко я следва. Щом стигат до долу, става ясно, че стените образуват лабиринт. Вижда се само малка част от градината.

– Сметнах, че за Чандреш ще е полезно да ангажира мислите си с някакъв проект – обяснява Марко. – Напоследък той така рядко напуска къщата, че обновяването на градината ми се стори точното място, от което да се започне. Искаш ли да видиш как ще изглежда, когато всичко бъде завършено?

– Разбира се – кимва Силия. – Носиш ли плановете?

В отговор Марко вдига ръка и описва кръг наоколо.

Онова, което преди момент е било само купчини груб камък, сега се превръща в живописни алеи и арки, покрити с пълзящи лози и обсипани с ярки малки фенерчета. Над главите им висят цветовете на пълзящи рози, свели клонки от конструкции от ковано желязо, а между тях прозира нощното небе.

Силия слага длан пред устата си, за да приглуши вика на изненада. Цялата сцена – от аромата на розите до топлината, излъчвана от фенерите – е удивителна. Отблизо долита ромонът на фонтан и девойката поема по покритата с трева алея, за да го открие.

Марко я следва в обиколката и двамата преодоляват виещите се пътеки завой след завой.

Водата от фонтана в центъра пада по гравирани каменна стена и се излива в кръгло езерце, пълно със златни рибки. Люспите им проблясват на лунната светлина – ярки петна от бяло и оранжево в тъмната вода.

Силия протяга ръка и водата от фонтана се процежда през пръстите ѝ, притиснати към студения камък.

– Играеш си със съзнанието ми, нали? – пита тя, когато чува стъпките на Марко зад себе си.

– Ти ми позволяваш.

– Вероятно бих могла да го спра – казва Силия и се обръща с лице към Марко. Той се обляга на една от каменните арки и я наблюдава.

– Сигурен съм, че би могла. Ако беше оказала и най-малка съпротива, това не би подействало и цялата гледка щеше да е почти напълно блокирана. Близостта е ключът към пълното сливане с обстановката, разбира се.

– Не можеш да го направиш с цирка – отбелязва Силия.

Марко свива рамене.

– За съжаление разстоянието до него е твърде голямо – отвърща той. – Това е едно от специалните ми умения и въпреки всичко възможностите да го прилагам са много редки. Не съм в състояние да създавам подобен тип илюзии и те да бъдат видени от повече от един човек.

– Невероятно е – казва Силия, загледана в златните рибки, които плуват в краката ѝ. – Аз не бих могла да направя нещо толкова сложно, въпреки че ме наричат илюзионистка. Титлата ще приляга по-добре на теб, отколкото на мен.

– Предполагам, че „Красавицата, която може да манипулира света със силата на мисълта си“ е твърде дълго.

– Няма да се смести на табелата пред палатката ми.

Смехът му е нисък и топъл. Силия се извърща, за да скрие усмивката си. Вглежда се във въртопите от вода.

– От едно от моите специални умения също няма полза – казва тя. – Много съм добра в манипулирането на платове, но това изглежда толкова ненужно на фона на уменията на мадам Падва. – Тя се завърта в роклята си, сребърният плат улавя светлината и блясва силно като фенерите.

– Мисля, че тя е вещица – казва Марко. – В най-хубавия смисъл на думата.

– Мисля, че всъщност наистина би го приела като комплимент – отвърща Силия. – Значи и ти виждаш всичко наоколо по същия начин, по който и аз?

– В по-голяма или по-малка степен. Колкото по-близо съм до наблюдателя, толкова по-ярки са нюансите.

Силия заобикаля от другата страна на езерцето, по-близо до мястото, където е застанал Марко. Тя разглежда орнаментите върху камъните и виещите се покрай тях лози, но погледът ѝ не спира да се връща към младия мъж. Всеки опит да го прави дискретно завършва с неуспех, защото очите му непрекъснато срещат нейните. Всеки

път става все по-трудно и по-трудно да отдели поглед от неговия.

– Беше много умно от твоя страна да използваш големия огън в цирка като източник на енергия – признава Силия, като се опитва да задържи вниманието си върху едно светещо фенерче.

– Не съм изненадан, че си разбрала – отвръща Марко. – Трябваше да измисля начин, по който да остана свързан с цирка, след като не мога да пътувам с него. Запалването на огъня ми се стори идеалната възможност да създам продължителна връзка. В края на краищата, не исках да разполагаш с твърде много контрол.

– Това не остана без последствия.

– Какво имаш предвид?

– Нека просто кажем, че у близнаците Мъри има нещо далеч по-забележително от червената им коса.

– Няма да ми издадеш за какво точно става дума, нали?

– Една дама не може да разкрива всичките си тайни – отвръща Силия. Тя дръпва една виснала надолу роза, затваря очи и вдъхва дълбоко от аромата ѝ, усеща листенцата ѝ върху кожата на лицето си меки като кадифе. Сензорните детайли на илюзията са толкова приятни, че почти ѝ се завива свят. – Кой се сети да свали градината с едно ниво надолу?

– Чандреш. Идеята е вдъхновена от една стая в къщата. Ако искаш, ще ти я покажа.

Силия кимва и двамата поемат по обратния път през градината. Докато вървят, девойката остава близо до Марко – достатъчно близо, за да бъде докосната, въпреки че той държи ръцете си сплетени зад гърба си.

Стигат до терасата и Силия поглежда назад към градината, където розите и фенерите са се превърнали отново в пръст и камъни.

* * *

Марко превежда Силия през балната зала. Спира пред отсрещната стена и плъзва встрани единия от тъмните дървени панели. Отзад се разкрива стълбище, което се вие като спирала надолу.

– Да не е тъмница? – пита Силия, докато слизат по стълбите.

– Не точно – отвръща Марко. Стигат до позлатената врата в края и той я отваря пред нея. – Внимавай със стъпалото.

Стаята е малка, но висока, в центъра е закачен златен полилей с кристални висулки. Кръглите стени и таванът са боядисани в наситено тъмносиньо и са изрисувани със звезди.

Покрай стените, подобно на перваз, се вие пътека, въпреки че по-голямата част от пода е потънал надолу и е изпълнен с големи възглавници, покрити с дъга от бродирана коприна.

– Чандреш твърди, че тази стая е направена по подобие на стаята, принадлежала на някаква куртизанка в Бомбай – обяснява Марко. – Аз самият смятам, че мястото е страхотно за четене.

Силия се засмива и една къдрица пада пред лицето ѝ.

Марко приближава колебливо, за да я отмести, но преди пръстите му да успеят да я докоснат, Силия се оттласква от перваза и докато пада към купчината възглавници с цвят на скъпоценни камъни, сребрилата ѝ рокля се издува като облак.

За момент Марко я гледа, после повтаря действието ѝ и потъва до нея в центъра на стаята.

Двамата лежат един до друг, загледани в полилея – светлината, която се отразява от кристалите, го превръща в нощно небе, без да има нужда от магия.

– Колко често успяваш да посещаваш цирка? – пита Силия.

– Не толкова, колкото би ми се искало. Винаги когато е близо до Лондон, разбира се. Опитвам се да го настигна и на местата, където се спира в Европа, ако успея да избягам от Чандреш за достатъчно дълго време. Понякога имам чувството, че съм стъпил с два крака на две различни страни. Познавам подробно голяма част от цирка и въпреки това той винаги ме изненадва.

– Коя е любимата ти палатка?

– Честно ли? Твоята.

– Защо? – пита Силия и обръща глава да го погледне.

– Предполагам, че отговаря на личните ми вкусове. Ти правиш пред публика нещата, на които мен са ме учили тайно. Може би ми харесва на различно ниво от това на останалите зрители. Също така много се забавлявам в „Лабиринта“. Не бях сигурен дали ще имаш желание да помогнеш при създаването му.

– Изнесоха ми доста назидателна лекция за този случай – признава Силия. – Баща ми го определи като морално разлагаща глупост. Сигурно си е блъскал главата дни наред, за да намери достойна обида. Той смята за неуместно комбинирането на умения, така и не разбрах защо. Обожавам „Лабиринта“, много се забавлявах, докато добавях стаи. Особено съм влюбена в онази зала, в която си направил така, че да вали сняг и да виждаш стъпките, оставени от хората, разхождали се наоколо.

– Никога преди не съм го възприемал по такъв съблазнителен начин – признава Марко. – Нямам търпение да го посетя отново с тази нова настройка. Бях останал с впечатлението, че баща ти не е в позицията да коментира подобни въпроси.

– Той не е мъртъв – отговаря Силия и се обръща по корем. – Много е трудно за обяснение.

Марко не я кара да опита и се връща отново на темата за цирка.

– А на теб коя ти е любимата палатка?

– „Ледената градина“ – отвръща Силия, без дори да се замисля.

– Защо?

– Заради усещането, което създава у мен. Сякаш се разхождам из някакъв сън. Сякаш е напълно различно място, а не просто поредната палатка. Може би просто харесвам снега. Как ти хрумна да я създадеш?

Марко си припомня целия процес; никога преди не са го карали да обяснява произхода на идеите си.

– Мислех, че ще е интересно да има зимна градина, но разбира се, в нея трябваше да липсват цветовете. Спирах се на много варианти, преди да избира този. Радвам се, че я възприемаш като сън, защото именно оттам тръгна идеята.

– По същата причина направих „Дървото на желанията“ – признава Силия. – Реших, че едно дърво, покрито с пламъци, ще е достойно допълнение към дърветата от лед.

Марко си спомня своя първи сблъсък с „Дървото на желанията“. Смесичката от раздразнение, удивление и копнеж, които изглеждат толкова различни в ретроспекция. В онзи момент той не беше сигурен, че ще е в състояние да запали своята собствена свещ, своето собствено желание, защото не бе наясно дали това няма да е в разрез с правилата.

– Всичките ли желания се сбъдват? – пита той.

– Не съм сигурна. Не успявам да следя съдбата на всеки, пожелал си нещо. А ти?

– Може би.

– Твоето желание сбъдна ли се?

– Все още не съм напълно сигурен.

– Ще трябва да ми кажеш – настоява Силия. – Надявам се, че ще се сбъдне. Предполагам, че в известен смисъл направих „Дървото на желанията“ за теб.

– Тогава не си знаела кой съм – опровергава я Марко, като се обръща да я погледне.

Вниманието ѝ все още е погълнато от полилея, но пленителната ѝ загадъчна усмивка се е върнала.

– Не ми беше известна самоличността ти, но имах впечатления какъв човек е опонентът ми, след като бях заобиколена от нещата, които беше направил. Мислех си, че ще ти хареса.

– Харесвам го.

Помежду им се възцарява удобно мълчание.

Марко копнее да посегне и да я докосне, но се спира от страх да не разруши деликатното приятелство, което градят. Вместо това я поглежда крадешком, наблюдава как светлината пада върху кожата ѝ. Няколко пъти я улавя да го наблюдава по същия начин и моментите, в които погледите им се преплитат, са вълшебни.

– Как успяваш да направиш така, че никой да не остарява? – пита Силия след малко.

– Много внимателно. А и те остаряват, макар да е много бавно. А ти как преместваш цирка?

– С влак.

– С влак ли? – Марко не вярва на ушите си. – Целият цирк само с един влак?

– Влакът е голям. И е вълшебен – добавя Силия, което го кара да се засмее.

– Признавам, госпожице Боуен, че не сте такава, каквато очаквах.

– Уверявам те, че споделям същото мнение за теб.

Марко се изправя, стъпва обратно на перваза до вратата.

Силия протяга ръка към него и той я хваща, за да ѝ помогне да стане. За пръв път докосва голата ѝ кожа.

Реакцията е незабавна.

През въздуха преминава внезапно електричество, свежо и ярко.

Полилеят се разклаща.

Усещането, което плъзва светкавично по кожата на Марко, е силно и интимно – започва оттам, откъдето дланта му се среща с нейната, но се простира отвъд това място, по-далеч и по-надълбоко.

Щом възвръща равновесието си, Силия дръпва ръката си, отстъпва назад и се обляга на стената. Чувството започва да утихва веднага щом го пуска.

– Съжалявам – тихо казва тя, очевидно останала без дъх. – Много ме изненада.

– Моите извинения – отговаря Марко. Сърцето му толкова силно кънти в ушите му, че той едва чува гласа ѝ. – Макар че не мога да кажа какво точно се случи.

– Аз съм силно чувствителна към енергията – обяснява Силия. – Хората, които правят същите неща като теб и мен, носят особено осезаем тип енергия и аз... аз още не съм свикнала с твоята.

– Мога само да се надявам, че усещането е било толкова приятно за теб, колкото беше за мен.

Силия не отвърща. За да не посегне отново да я хване за ръката, Марко отваря вратата и повежда девойката нагоре по витото стълбище.

* * *

Минават през балната зала, озарена от лунната светлина, стъпките им отекват едновременно из нея.

– Как е Чандреш? – пита Силия. Опитва се да намери тема, с която да запълни мълчанието – каквато и да е тема, стига да отвлече вниманието ѝ от все още треперещите ѝ ръце! – и се сеща за съборената чаша по време на вечерята.

– Състоянието му е нестабилно – въздъхва Марко. – Откакто циркът отвори врати, неспособността му да се фокусира нараства. Аз... аз правя всичко по силите си, за да го стабилизирам, но се страхувам, че страничният ефект е отслабване на паметта му. Нямах намерение да се стига до тук, но след случилото се с покойната госпожица Бърджис реших, че това е най-разумният начин на действие.

– Тя се намираше в странната позиция да е намесена във всичко, но не вътре в самия цирк – замислено казва Силия. – Сигурна съм, че никак не е лесно да се справиш с такава перспектива. Поне можеш да наблюдаваш Чандреш.

– Именно – кимва Марко. – Ще ми се да имаше начин да се предпазят онези, които са извън цирка – така, както големият огън предпазва хората в него.

– Големият огън ли?

– Той служи за няколко цели. Преди всичко е моята връзка с цирка, но също така изпълнява ролята на пазител. Пренебрегнах факта, че силата му не се простира и над онези, които са от другата страна на оградата.

– Аз пък изобщо не се сетих за пазители – казва Силия. – Не мисля, че в началото си давах сметка колко много хора ще бъдат замесени в нашето предизвикателство. – Тя млъква, спряла по средата на балната зала.

Марко също спира, но не добавя нищо, чака я да продължи.

– Вината не е твоя – продължава тихо Силия. – За случилото се с Тара. Обстоятелствата може би щяха да се развият по същия начин, независимо какво сме направили ти или аз. Не можеш да отнемеш на човек свободната му воля – това е един от първите ми уроци.

Марко кимва и после пристъпва към Силия.

Посяга да вземе ръката ѝ в своята, бавно вплита пръсти в нейните. Усещането е точно толкова силно, колкото и при първото им докосване, но има и нещо различно. Въздухът се променя, ала полилеите над главите им остават неподвижни.

– Какво правиш? – пита го тя.

– Спомена нещо за енергия – казва Марко. – Свързвам твоята с моята, за да не счупиш полилеите.

– Ако счупя нещо, най-вероятно ще успея да го поправа – отвръща Силия, но не се отдръпва.

Без да я е грижа за ефекта, който може да окаже върху всичко, което я заобикаля, тя се отпуска и се отдава на усещането, вместо да му се противопоставя. Изключително е. Обзелото я чувство е същото като онова, което я завладява всеки път, щом влиза в палатките му – възнение, че е заобиколена от нещо прекрасно и фантастично, само че многократно по-силно и насочено директно върху нея. Чувството от допира на неговата кожа върху нейната вибрира през цялото ѝ тяло, макар пръстите на Марко да продължават да са вплетени в нейните. Тя вдига поглед към него, пленена отново от въздействащото сиво-зелено на очите му, и този път не го отклонява встрани.

Двамата стоят и се гледат мълчаливо, и тази размяна на погледи сякаш продължава с часове.

Часовникът във фоайето иззвънява и Силия подскача стреснато.

Веднага щом пуска ръката на Марко, ѝ се прииска да я хване отново, но и без това цялата вечер е направо зашеметяваща.

– Прикриваш се толкова добре – казва тя. – Усещам същата енергия във всяка от палатките ти, но на живо успяваш да я скриеш напълно.

– Умението да заблуждавам, е една от силните ми страни – отвръща Марко.

– Сега, след като спечели вниманието ми, вече няма да е толкова лесно.

– Харесва ми да имам вниманието ти. Благодаря ти. Че остана.

– Прощавам ти, задето ми открадна шала.

Тя се усмихва на смеха му.

И после изчезва. Лесен трик, чрез който да го разсее достатъчно дълго, за да се измъкне от фоайето, въпреки изкушението да остане.

* * *

Марко намира шала ѝ в игралната зала, все така праметнат върху сакоето му.

Пресичания

Много ще се радвам да прочета за реакциите и наблюденията на всеки, който мине през портите на Le Cirque des Rêves, да узная какво виждат, чуват и усещат посетителите. Да видя как преживяванията им се покриват с моите и по какво се различават от тях. Имам щастието да получавам писма с такава информация, в които rêveurs споделят с мен отзиви от списания или мисли, надраскани върху парчета хартия.

Ние добавяме собствените си истории – всеки зрител, всяко посещение, всяка вечер, прекарана в цирка. Предполагам, че никога няма да останем без неща, които да кажем, без истории, които да бъдат разказани и споделени.

Фридрих Тийсен, 1895 година

Любовниците

Две фигури, неподвижни като статуи, стоят върху платформа наред тълпата – достатъчно високо, за да се виждат ясно от всички ъгли.

Жената е облечена в комбинация от булчинска и балетна рокля – бяла и разперена встрани, поръбена с черни панделки, които се веят на нощния въздух. Краката ѝ са обути в раирани чорапи и високи черни ботуши с копчета по цялата им дължина. Тъмната ѝ коса е изтеглена нагоре и къдриците се сипят по главата ѝ,

украсени с бели пера.

Мъжът е красив, по-висок от партньорката си, в безупречно ушит черен костюм на тънко райе. Ризата му е снежнобяла, връзката – черна и с идеален възел. На главата си е сложил черен цилиндър.

Двамата стоят преплетени един в друг, но не се докосват. Главите им са приведени една към друга. Устните им са замръзнали в мига преди – или след – целувката.

Макар да ги наблюдават от доста време, те не помръдват. Пръстите и миглите им не трепват. Дори не личи, че дишат.

– Не може да са истински – отбелязва някой наблизо.

Мнозина от зрителите само им хвърлят по един поглед, преди да отминат, но вие се спирате и колкото по-дълго ги гледате, толкова по-ясно забелязвате едва доловимите им движения. Промяна в извивката на дланта, докато приближава към друга. Ъгълът на идеално балансиран крак. Двамата се стремят един към друг.

И въпреки това те не се докосват.

Тринайсет

Лондон, петък, 13 октомври, 1899 година

Голямото празненство по случай годишнината от откриването на Le Cirque des Rêves не се провежда на десетия му юбилей, както би било редно според очакванията и традицията, а на тринайсетата година. Някои твърдят, че е така, понеже десетата годишнина е дошла и си е отишла, и никой не се е сетил навреме да организира парти по този повод.

Приемът е в градската къща на Чандреш Кристоф Лефевр в петък, тринайсети октомври 1899 година. Списъкът с гостите е ексклузивен; присъстват само членовете на цирка и някои специално подбрани лица. Разбира се, събитието не е широко обявено и макар някои хора да предполагат, че е свързано с цирка, няма как да са сигурни. Пък и никой не би предположил наистина, че известният с черно-белите си краски цирк може да бъде свързан с толкова цветно събиране.

А то е наистина много цветно: както къщата, така и гостите, са отрупани с дъга от цветове. Светлините във всяка стая са специално подбрани – зелени и сини в някои, червени и оранжеви в други. Масите, изпълващи трапезарията, са покрити с ярки покривки. Букетите върху тях се състоят само от най-ярките цветя. Членовете на оркестъра, който изпълнява странни, но мелодични и танцувални мотиви, са облечени в костюми от червено кадифе. Дори чашите за шампанско са кобалтово сини, вместо прозрачни, а обслужващият персонал е в зелено, вместо в черно. Самият Чандреш е в костюм от наситено пурпурно и със златиста жилетка на индийски мотиви, и през цялата вечер пуши специално изработени пури, от които излиза виолетов дим.

В златния skut на статуята със слонска глава във фойето е поставен цял спектър от рози – от естествен до най-невероятен цвят. Листенцата им се ронят, щом някой мине покрай тях.

На бара се наливат коктейли в разнообразие от странни по форма и цвят чаши. Има червено като рубин вино и мътнозелен абсент. Гоблени от ярка коприна висят от стените. В свещници от цветно стъкло горят запалени свещи, хвърлят танцуваща светлина върху партито и присъстващите на него.

Попет и Уиджит са най-младите гости – двамата са на една и съща възраст с цирка. Червените им коси са изложени на показ в целия им разкош, а дрехите са подбрани в топлото синьо на среднощно небе, поръбено с розово и жълто. За рождения ден на близнаците Чандреш им подарява две пухкави оранжеви котенца със сини очи и панделки около вратлетата. Попет и Уиджит се прехласват по тях и веднага ги кръщават Бутис и Паво, макар че по-късно не могат да се сетят кое от двете напълно еднакви котета е Бутис и кое – Паво; когато е възможно, говорят за тях в множествено число.

Заговорниците основатели на цирка са тук, с изключение на Тара Бърджис. Лейни пристига във феерична яркожълта рокля, придружена от господин Итън Барис, облечен в тъмносин костюм – възможно най-цветното, което може да си позволи, макар вратовръзката му да е малко по-ярка, а на ревера му да е забодена жълта роза.

Господин А. Х. идва в обичайното си сиво.

След известен натиск от страна на Чандреш, мадам Падва се появява в рокля от златна коприна с червена бродерия, подобна на дантела, и яркочервени пера в бялата си коса. По-голямата част от вечерта прекарва на един от столовете до огъня и наблюдава развоя на събитията край себе си, вместо да се включва в тях.

Хер Фридрих Тийсен е тук по специална покана – при условие че няма да напише нито дума за събитието, нито ще разкаже на някого за него. Той с удоволствие обещава и пристига, облечен преобладаващо в червено, с едно-две черни петна – пълна противоположност на обичайното му облекло.

Вечерта прекарва предимно в компанията на Силия Боуен, чиято рокля променя цвета си така, че да е в тон с облеклото на човека, до който застава в един или друг момент.

Представя я на господин А. Х., тъй като не си спомня дали двамата са се срещали и преди. Силия твърди, че не го познава, макар да се сеща за джентълмена, който любезно поема ръката ѝ – той изглежда по абсолютно същия начин, както по времето, когато тя е на шест години. Само костюмът му се е променил, осъвременен е, за да отговаря на настоящата мода.

Някои настояват Силия да им покаже няколко трика. В началото тя отказва, но по-късно отстъпва, дръпва обърканата Цукико по средата на дансинга и бързо прави така, че жената каучук да изчезне, въпреки тълпата наоколо. В един момент в центъра на кръга се виждат две жени в нежнорозови рокли, в следващия остава само Силия.

Секунди по-късно откъм библиотеката се разнасят викове, тъй като Цукико се появява в обрамчения с лампички саркофаг, подпрян в единия ъгъл. Тя взема чаша шампанско от таблата на един удивен сервитьор и му се усмихва съвършено спокойно, преди да се върне в балната зала.

Жената каучук минава покрай Попет и Уиджит. Момичето учи котенцата с цвят на мармалад да се катерят по рамото ѝ, а момчето измъква една по една книгите от плътно изпълнените лавици на библиотеката. По някое време Попет насила издърпва брат си от стаята, за да му попречи да прекара цялото парти в четене.

Гостите се движат на цветни талази из балната зала, коридорите и библиотеката – постоянно променяща се дъга от смях и бърбене. Настроението остава приповдигнато и свежо дори в малките часове на деня.

Силия минава сама по предния коридор, а Марко я хваща за ръката, придърпва я в потъналия в сянка алков зад блестящата златна статуя. От внезапното движение във въздуха розовите листенца политат надолу в лудешко въртене.

– Знаеш, че не съм напълно свикнала с това – казва Силия. Дръпва ръката си от неговата, но не отстъпва назад, пък и между стената и статуята няма особено голямо разстояние. Цветът на роклята ѝ става тъмозелен.

– Изглеждаш точно както първия път, когато те видях – отвърща Марко.

– Да приема ли, че нарочно избра да се облечеш в зелено?

– Не, просто щастлива случайност. Чандреш настояваше целият персонал да носи зелени дрехи. А и не можех да предвидя колко хитро ще бъде замислена твоята рокля.

Силия свива рамене:

– Не се решавах какво да облека.

– Красива си.

– Благодаря. – Силия отбягва погледа му. – Ти също си красив. Предпочитам истинското ти лице.

Лицето му се променя, става същото, което си спомня до най-малкия детайл от вечерта, която са прекарвали три години по-рано в същите тези стаи при много по-интимни обстоятелства. От онзи момент насам са имали твърде малко възможности за нещо повече от прекалено кратки откраднати мигове заедно.

– Не е ли малко рисковано тук? – пита Силия.

– Правя го само заради теб – признава Марко. – Останалите ще ме виждат такъв, какъвто ме знаят.

Те стоят и се гледат мълчаливо, докато една весела група пресича фоайето от другата страна на статуята. Шумът отеква в пространството, въпреки че двамата са достатъчно далеч, за да не бъдат забелязани, а роклята на Силия остава мъхесто зелена.

Марко вдига ръка, за да отмести една непокорна къдрица от лицето на

девойката, затъква я зад ухото ѝ и погалва бузата ѝ с върховете на пръстите си. Клепките ѝ потрепват и се затварят, а розовите листенца в краката им прошумоляват.

– Липсваше ми – прошепва нежно той.

Въздухът около тях се наелектризира, когато Марко се навежда и докосва с устни шията ѝ.

В съседната стая гостите се оплакват, че внезапно е станало по-топло.

Изваждат вентилатори, които плющат с перки като тропични птици.

В сянката на статуята със слонска глава Силия рязко се дръпва. Не става веднага ясно защо го е направила, докато през зеленото на роклята ѝ не плъзват сиви облаци.

– Здравейте, Александър – казва тя и кимва на мъжа, който беззвучно се появява зад тях; дори пръснатите по пода розови листенца не трепват.

Мъжът в сивия костюм я поздравява с любезно кимане.

– Госпожице Боуен, бих искал да поговоря насаме с вашия събеседник, ако не възразявате.

– Разбира се – отвръща Силия.

Тя се оттегля, без дори да поглежда към Марко; роклята ѝ променя цвета си от сива зора на виолетов залез, докато върви през фойето към мястото, където близнаците Мъри предизвикват котенцата си с малки сребърни лъжички за кафе.

– Не мога да кажа, че намирам това поведение за приемливо – казва на Марко мъжът в сивия костюм.

– Познавате я – тихо отвръща Марко.

Очите му продължават да следят Силия. Тя спира на входа на балната зала и когато хер Тийсен ѝ предлага чаша шампанско, роклята ѝ се обагря в наситено червено.

– Срещал съм я. Не мога да твърдя, че я познавам в каквото и да било отношение.

– Знаели сте точно коя е тя, преди всичко да започне, и въпреки това не ми казахте?

– Не мислех, че е необходимо.

Една групичка гости се появяват откъм трапезарията и по пода отново се поръсват талази розови листенца. Марко придружава мъжа в сивия костюм до библиотеката, плъзва настрани стената от разноцветно стъкло, за да влязат в игралната зала, където да продължат разговора си.

– Тринайсет години почти не съм чувал и дума от вас, а сега искате да говорите с мен?

– Нямах нищо конкретно за казване, просто исках да прекъсна твоя... разговор с госпожица Боуен.

– Тя знае името ви.

– Очевидно има много добра памет. Какво искаш да обсъдим?

– Искам да знам дали се справям добре – гласът на Марко е нисък и студен.

– Напредъкът ти е задоволителен – отговаря учителят му. – Работата ти тук е стабилна, намираш се в подходяща позиция, от която да действаш.

– И въпреки това не мога да бъда самият себе си. Учете ме на всичките тези неща, а после ме поставяте тук, за да се преструвам на онова, което не съм, докато тя е в центъра на сцената и прави точно онова, което може да прави.

– Но никой в онази стая не вярва. Мислят, че ги заблуждава. Не я виждат такава, каквато е в действителност – така, както не виждат и твоя истински образ. Тя просто е по-забележима. Тук не става дума за имането на публика. Просто доказвам нещо. Ти можеш да правиш същото, което и тя, без да го представяш за екстравагантен спектакъл. Можеш да запазиш относителната си анонимност и да се равняваш с нея по постижения. Настоявам да стоиш настрана и да се концентрираш върху собствената си работа.

– Влюбен съм в нея.

До този момент нищо от онова, което Марко някога е казвал или правил, не е предизвиквало подобна реакция от мъжа в сивия костюм – дори когато веднъж, без да иска, подпалва масата по време на урок. Изражението, което преминава по лицето на учителя му, сега е откровено тъжно.

– Съжалявам да го чуя. Това ще направи предизвикателството много по-трудно за

теб.

– Играем повече от десет години, кога ще свърши всичко?
– Когато има победител.
– И колко време ще отнеме?
– Трудно е да се каже. Най-близкото предишно предизвикателство е продължило трийсет и седем години.

– Не можем да държим цирка отворен трийсет и седем години.

– В такъв случай не ти е останало да чакаш много време. Беше добър ученик, сега си добър състезател.

– Откъде знаете? – повишава глас Марко. – Не смятахте дори за нужно да говорите с мен в продължение на години. Не съм направил нищо за вас. Всичко, което съм сътворил, всяка промяна, която съм направил в цирка, всяко невъзможно постижение и спираща дъха гледка съм направил за нея.

– Твоите мотиви не се отразяват на играта.

– Приключих с вашата игра – казва Марко. – Напускам.

– Не можеш да напуснеш – отвръща учителят му. – Обвързан си.

Предизвикателството ще продължи. Един от двамата ви ще загуби. Нямах избор.

Марко грабва една топка от масата за бiliarд и я запраща към мъжа в сивия костюм. Последният с лекота отстъпва встрани и вместо в него, топката разбива стъклената стена с цветовете на залеза.

Без да каже дума, Марко обръща гръб на учителя си. Връща се обратно в стаята, подминава Изобел във фойето, без да я забележи, но девойката е била достатъчно близо, за да чуе кавгата.

Марко влиза директно в балната зала, прекосява дансинга. Хваща Силия за ръката, отделя я от хер Тийсен.

Привлича я към себе си в изумрудена прегръдка – толкова близко, че между костюма му и роклята ѝ не остава никакво разстояние.

Докато Марко я държи в ръцете си, Силия изведнъж престава да вижда останалите хора в залата.

Но преди да успее да изрази изненадата си на глас, устните му покриват нейните и тя потъва в безмълвно блаженство.

Марко я целува така, сякаш двамата са единствени на този свят.

Въздухът около тях се извива в буря, блъска стъклените врати и те се отварят към градината, завесите се издуват.

Всички погледи в препълнената бална зала са насочени към тях.

И тогава Марко я пуска и се отдалечава.

Докато излезе от стаята, присъстващите вече напълно са забравили за инцидента. Изненадата им от него е заменена с краткотрайно объркване, което отдават на топлината или на по-голямото количество изпито шампанско.

Хер Тийсен не може да си спомни защо Силия така внезапно престава да танцува, нито пък се сеща кога роклята ѝ се е обагрила в сегашния тъмнозелен цвят.

– Нещо не е наред ли? – пита я той, когато установява, че девойката трепери.

* * *

Господин А. Х. излита от фойето, като по някакъв начин успява да избегне спъването в Попет и Уиджит, които са се опънали на пода и обучават Бутис и Паво да правят кръгове на задните си крачета.

Уиджит подава Бутис (или Паво) на Попет и тръгва след мъжа със сивия костюм. Наблюдава го как прекосява фойето, взема сивия си цилиндър и сребърния си бастун от иконома, после излиза през входната врата. След като мъжът се скрива от поглед, Уиджит притиска нос към най-близкия прозорец и го вижда как минава под уличните лампи, преди да изчезне в тъмнината.

В този момент Попет се присъединява към него, котенцата са кацнали на рамото ѝ и мъркат щастливо. Чандреш е плътно зад нея, проправяйки си път сред тълпата.

– Какво? – пита Попет. – Какво има?

Уиджит отделя лице от стъклото.

– Онзи човек няма сянка – отвръща момчето, а Чандреш се навежда над близнаците, за да погледне навън към пустата улица.

– Какво каза? – пита Чандреш, но Попет, Уиджит и красивите котенца вече са хукнали по коридора и са се загубили сред разноцветната тълпа.

Приказки за лека нощ

Конкорд, Масачузетс, октомври, 1902 година

Бейли прекарва началото на вечерта в изследване на „Лабиринта“ в компанията на Попет и Уиджит. Главозамайваща мрежа от стаи, свързани с коридори с напълно различни една от друга врати. Стаи, които се въртят, и стаи със светещи шахматни подове. Една от тях е пълна с натрупани до тавана куфари. В друга вали сняг.

– Как е възможно това? – пита Бейли, докато разтапя снежинките, полепнали по палтото му.

В отговор Попет го замерва със снежна топка, а Уиджит просто се смее.

Докато обикалят из „Лабиринта“, момчето разказва историята за Минотавъра с такива подробности, че Бейли очаква да се натъкне на чудовището при всеки завой.

Стигат до една стая, приличаща на огромна клетка за птици, през решетките се вижда само тъмнина. Резето на вратата на пода, през която са влезли, пада веднага и тя повече не може да бъде отворена. Не се вижда никакъв друг изход.

Уиджит прекъсва разказа си, докато оглеждат всяка една от сребърните пръчки, но не откриват скрити врати или хитро замаскирани панти. Притеснението на Попет очевидно расте.

След като прекарват достатъчно дълго време хванати в капан, Бейли открива ключ, скрит в седалката на люлката по средата на стаята. Завърта го, люлката се вдига и таванът на клетката се отваря. Това им дава възможност да се изкатерят нагоре и да избягат навън в един слабо осветен храм, охраняван от сфинкс албинос.

Макар че в стените на храма има най-малко една дузина врати, Попет веднага открива онази, която ги отвежда обратно в цирка.

Тя все още има разстроен вид, но преди Бейли да успее да я попита какво не е наред, Уиджит поглежда часовника си и установява, че са закъснели за представлението си. Тримата се разбират по-късно да се срещнат отново и близнаците изчезват в тълпата.

Бейли е гледал котенцата толкова много пъти през последните няколко вечери, че на практика е запомнил триковете им наизуст, затова предпочита да се поразходи сам из цирка, докато чака приятелите си да се освободят.

Покрай пътеката, по която избира да се пошляе, не се виждат никакви врати – очевидно е само алея между палатките с безкрайни райета, осветени от мигащи лампички.

Забелязва някакво неясно петно сред редуващите се черно и бяло.

Отстрани на една от палатките открива пролука. Процеп в брезента, чиито краища са поръбени със сребърни халки, с висяща черна кордела отгоре – сякаш е трябвало да бъде прокарана през халките, за да се затвори плътно палатката. Бейли се чуди дали някой от членовете на цирка не е забравил да го стори.

Тогава забелязва табелата. Тя е с размерите на пощенска картичка и е прикрепена към черната кордела така, както се закачат пожелания към подаръци. Табелата виси свободно на няколко сантиметра от земята. Бейли я обръща. От едната ѝ страна се вижда черно-бяла рисунка на дете в легло, покрито с пухкави възглавници и кариран юрган; леглото не е в детска стая, а е разположено под обсипано със звезди нощно небе. Обратната страна е бяла и върху нея с елегантен калиграфски почерк с черно мастило е написано:

Приказки за лека нощ

Нощни рапсодии

Антологии на паметта

Моля, влизайте внимателно и се чувствайте свободни да отворите онова, което е затворено.

Бейли не е сигурен дали всичко това се отнася точно за тази палатка, или табелката е попаднала тук от друго място. Табелите на повечето палатки са

разположени на видно място и са изработени от боядисано дърво, а входовете им са ясно очертани или маркирани. Тази тук обаче изглежда така, сякаш не би трябвало да бъде намирана. Останалите посетители я подминават, докато се придвижват от единия край на цирка към другия, твърде погълнати от разговорите си, за да забележат как момчето, застанало отстрани на една палатка, разсъждава над някаква табелка с размерите на пощенска картичка.

Бейли разтваря колебливо двете свободни части от платнището. Достатъчно, за да надникне вътре и да се опита да установи дали това наистина е отделна атракция, или е задната част на палатката на акробатите, или пък е просто някакъв склад. Различава единствено няколко мигащи лампички, както и неясни очертания – вероятно на мебели. Все още не е сигурен, но разтваря по-широко брезента – колкото да влезе. Пристъпва предпазливо вътре, следвайки инструкциите върху картичката. Доста разумно, тъй като веднага се натъква на една маса, покрита с буркани, бутилки и купи, подрънкващи при допира си едни с други. Бейли спира с надеждата, че няма да събори нещо.

Стаята е дълга, с размерите на официална зала за партита – или може би само прилича на такава заради масата, която се простира по цялата дължина на палатката, въпреки че покрай нея е оставено достатъчно място, за да бъде заобиколена. Всички съдове са различни. Някои буркани са от най-обикновено стъкло, други са от гледжосана глина или матирано стъкло с орнаменти. Бутилките са за вино, уиски или парфюм. Има буркани за захар със сребърни капаци и кутии, които доста приличат на урни. Не са подредени в строго определен ред; просто са пръснати върху цялата маса. По периферията на стаята се виждат допълнително буркани и бутилки – някои са на земята, други са поставени върху кутии и високи дървени етажерки.

Единственият елемент, който съответства на рисунката върху табелката, е таванът. Той е черен и покрит с миниатюрни мигащи лампички. Ефектът е почти идентичен с този на нощното небе отвън.

Докато обикаля около масата, Бейли се чуди как да свърже всичко това с детето в леглото или пък с приказките за лека нощ.

Спомня си, че на табелката пише да се отвори затвореното. Чуди се какво ли има във всичките тези буркани. Повечето, през които се вижда, изглеждат празни. Той стига до отсрещния край на масата и взема един – малък, кръгъл, керамичен, гледжосан в черно, лъскав и с капак, завършващ с кръгла извита дръжка. Дръпва капака нагоре и надниква в буркана. Отвътре излиза тъничка струйка дим, но с изключение на това бурканът е празен. Докато надниква вътре, до носа му достига миризмата на бумтящ огън, примесена със слаб аромат на сняг и печени кестени. Обладан от любопитство, Бейли вдъхва дълбоко. Различава аромата на топло подсладено вино, захарни бонбони, мента и дим от лула. Свежият боров мирис на иглолистно дърво. Восъкът, капещ от запалени свещи. Почти усеща снега, радостната възбуда, очакването, вкуса на захарна пръчка. Главозамайващо, прекрасно и притеснително. След съвсем кратко време той затваря капака и внимателно връща буркана обратно на масата.

Оглежда бурканите и бутилките, заинтригуван, но изпълнен с колебание дали да отвори още някой. Избира един от матирано стъкло и развинтва сребрилата метална капачка. Този буркан не е празен, на дъното му се вижда малко количество бял пясък. Миризмата, която се носи от него, не може да бъде сбъркана с друго – мирис на океан, хубав слънчев ден на брега. Чува шума на вълните, стелещи се по пясъка, крясъка на чайка. Долавя и нещо мистериозно, нещо фантастично. Флагът на пиратски кораб на далечния хоризонт, опашката на невидима русалка зад една вълна. Ароматът и усещането подканват към приключение, вълнуват, наситени са със соления вкус на морски бриз.

Бейли затваря буркана и ароматът и усещането избледняват, затворени обратно в стъклото с неговата шепа пясък.

Третият път избира бутилка от един рафт на стената. Чуди се дали има някаква разлика между бурканите и бутилките на масата и тези, които са пръснати наоколо, дали не са подредени по някаква неразбираема за него система.

Бутилката е висока и тънка, с коркова тапа, придържана на място от сребриста тел. Бейли измъква малко трудно тапата и тя излиза с пукот. На дъното има нещо, но той не може да каже какво е. Ароматът, който се носи от тънкото гърло, е ярък и

цветен. Розов храст, отрупан с натежали от росата цветове, пръст с мирис на мъх. Обзема го чувството, че върви по градинска пътека. Чува бърмченето на пчели и мелодията на птичи песни в дърветата. Вдъхва още по-дълбоко и наред с аромата на розите усеща и мириса на други цветя: лилии, ириси и минзухари. Листата на дърветата шумолят на лекия топъл ветрец, недалеч се разнася звукът от нечий стъпки. Усещането за галеща се в краката му котка е толкова силно, че Бейли поглежда надолу в очакване да я види – но на пода на палатката няма нищо друго, освен още буркани и бутилки. Той затъква корковата тапа обратно и връща бутилката на полицата. После се чуди коя да избере.

На една от лавиците, забутана най-отзад, стои мъничко закръглено шишенце с късо гърло, затворено със стъклена запушалка. Бейли го взема внимателно. По-тежко е, отколкото е очаквал. Той маха запушалката и е объркан, защото в началото мирисът и усещанията не се променят. После долавя аромат на карамел, носещ се из свежия есенен бриз. Мирис на вълна и сладкиши го кара да се чувства така, сякаш е облечен в тежко палто и е увил топъл шал около врата си. Струва му се, че наоколо се разхождат хора с маски. Мирисът на огън се смесва с мириса на карамела. И тогава пред него нещо помръдва. Нещо сиво. Гърдите му се свиват в остра болка. Усеща, че пада. Вой на вятър или писък на момиче.

Бейли поставя уплашено запушалката на мястото ѝ. Не иска преживяването му да свършва така, затова връща малкото странно шише на полицата и решава да избере само още едно нещо, преди да излезе да се срещне отново с Попет и Уиджит.

Този път взема една от кутиите на масата, изработена от полирано дърво и с гравирани капак. Отвътре кутията е облицована с бяла коприна. Ароматът е дълбок и лютив, Бейли усеща как около главата му се вие пушек. Топло е, парва го горещ пустинен въздух, слънцето е нажежено, пясъкът е мек и ситен. Бузите му пламват от топлината и от още нещо. По кожата му се разлива на вълни някакво галене, като от допира на коприна. Звучи непозната мелодия. Гайда или флейта. И смях, висок смях, който се смесва хармонично с музиката. Вкусът на нещо сладко, но лютиво върху езика му. Изживяването е богато и леко, ала в същото време – тайнствено и чувствено. Една ръка го докосва по рамото и Бейли подскача от изненада, изпуска капака върху кутията.

Усещането изчезва веднага. Бейли е сам под трепкащите звезди в палатката.

Това е достатъчно, мисли си той. Връща се при процепа в стената, като внимава да не бутне стоящите наблизо буркани и бутилки.

Спира да оправи табелката, висеща от корделата на входа, за да се вижда по-добре, макар че не е сигурен защо го прави. Картинката със заспалото в леглото си под звездите дете, гледащо нагоре – но е трудно да се каже дали сънищата му са спокойни, или не.

Връща се при Попет и Уиджит, чуди се дали ще се съгласят да отидат до централния площад на цирка, за да си вземат нещо за ядене.

И тогава, както си ходи, в носа го удря мирисът на карамел и Бейли установява, че вече не е особено гладен.

Момчето върви по виещите се алеи, мислите му са изцяло заети от мистериозните бутилки.

Завива за пореден път и се натъква на издигната платформа – на нея стои жена, неподвижна като статуя. Тя е различна от снежната девойка, която е виждал преди.

Кожата на жената е блестяща и бледа, дългата ѝ черна коса е завързана с множество сребристи панделки, стелещи се по раменете ѝ. Роклята ѝ е бяла, покрита с нещо като виеща се черна бродерия, но когато Бейли приближава, вижда, че черните заврънкулки всъщност са думи, изписани върху плата. Достатъчно близо е, за да прочете част от написаното, и той разбира, че това са любовни писма. Думи на копнеж и желание се вият около кръста на жената и се сипят по надиплената задна част на стелещата се върху платформата пола.

Самата статуя е неподвижна, но ръката ѝ е протегната напред. Едва сега Бейли забелязва застаналата отпред млада жена с червен шал, която подава на облечената в любовни писма статуя една червена роза.

Движението е леко, почти незабележимо, но статуята посяга да вземе розата – бавно, много, много бавно. Пръстите ѝ се отварят и младата жена изчаква търпеливо, докато статуята ги склучи около стъблото, за да пусне цветето.

Тогава жената се покланя на статуята и изчезва сред тълпата.

Статуята продължава да държи розата. Цветът е още по-ярък на фона на черно-бялата ѝ рокля.

Бейли все още я съзерцава, когато Попет го потупва по рамото.

– Тази ми е любимата – казва момичето и вдига поглед към статуята.

– Коя е тя? – пита Бейли.

– Има много имена, но най-често я наричат Любовницата. Доволна съм, че тази вечер някой ѝ е дал цвете. Понякога и аз го правя. Мисля, че изглежда незавършена без цветовете в ръка.

Статуята постепенно вдига розата към лицето си. Клепачите ѝ се затварят бавно.

– Как прекара времето си? – пита го Попет, когато двамата се отдалечават към вътрешния двор.

– Открих една палатка, пълна с бутилки и такива неща, в която не бях сигурен, че мога да вляза – казва Бейли. – Беше... странна.

За негова изненада Попет избухва в смях.

– Това е палатката на Уиджит – обяснява тя. – Силия я направи за него, за да има място, където да се упражнява да съчинява истории. Той твърди, че е по-лесно да ги затваря в шишета, отколкото да ги записва. Между другото, Уидж каза, че искал да се потренира да разшифрова хората, затова можем да се срещнем с него по-късно. Така събира материали за историите си. Най-вероятно ще го открием в „Залата с огледалата“ или в „Стаята с рисунките“.

– Какво представлява „Стаята с рисунките“? – пита Бейли. Любопитството му към палатката, за която нищо не е чувал, надделява над преминалата набързо през главата му мисъл да се позаинтересува коя е Силия, тъй като не си спомня Попет някога да е споменавала името ѝ пред него.

– Това е палатка с черни стени и кофи, пълни с тебешир, така че да може да се рисува навсякъде. Някои хора просто оставят там имената си, но други изобразяват картини. Понякога Уидж пише малки истории, но и рисува – много е добър.

Докато обикалят из двора, Попет настоява Бейли да опита от лютивото какао, което е едновременно прекрасно затоплящо и леко болезнено. Той открива, че апетитът му се е възвърнал, затова двамата си разделят порция понички и пакетче ядлива хартия, върху която са изрисувани картинки, съответстващи на отделните вкусове.

Разхождат се из палатка, пълна с мъгла, сблъскват се със създания, направени от хартия. Виещи се бели змии със стрелкащи се черни езици, птици с въгленовочерни крила, прелитащи през гъстата мъгла.

Някаква тъмна сянка на невъзможно за идентифициране същество забързано прегазва през ботушите на Попет и изчезва от поглед.

Попет твърди, че някъде в палатката има огнедишащ хартиен дракон, и въпреки че Бейли ѝ вярва, съзнанието му се затруднява да възприеме идеята за хартия, бълваща огън.

– Става късно – отбелязва Попет, докато обикалят из палатките. – Трябва ли вече да се прибираш у дома?

– Мога да остана още малко – отвръща той. Станал е експерт по незабелязаното промъкване въщи, така че с всяка следваща вечер престоят му в цирка се удължава.

В този късен час посетителите са малко и докато двамата с Попет се разхождат, Бейли забелязва, че мнозина са с червени шалове.

Различни по вид – от дебели и вълнени до нежни дантелени, – но всички в наситено червено, което изглежда още по-ярко на фона на черното и бялото.

В един момент покрай тях преминават толкова много червени петна, че не може да е случайно съвпадение. Спомня си и червения шал на младата жена с розата.

– Нещо като униформа е – обяснява Попет. – Това са *rêveurs*. Някои от тях следват цирка при пътуванията му. Те винаги остават до по-късно от другите зрители. Разпознават се един друг по червеното.

Бейли се опитва да зададе още въпроси за *rêveurs* и техните шалове, но преди да успее, приятелката му го дръпва в друга палатка и гледката, която ги посреща вътре, го кара да занемее.

Сега се за първия сняг през зимата, за онези първи няколко часа, когато всичко е покрито с бяла пелена, меко и притихнало.

Палатката е бяла. Вътре не се вижда нищо черно, дори по стените няма райета. Блестящо, почти ослепително бяло. Покрай извитите чакълени пътечки има дървета, цветя и трева, всяко листенце е чисто бяло.

– Какво е това? – пита Бейли. Не е успял да прочете табелата на входа.

– „Ледената градина“ – отвърща Попет и го дръпва надолу по пътеката.

Тя води към отворено пространство с фонтан по средата, чиято бяла пяна се сипе на мехури над чист гравирен лед. Краищата на палатката са очертани от бледи дървета, от чиито клони се ръсят снежинки.

В палатката няма жива душа, нищо, което да наруши изключителността на картината. Бейли се втрещва в една роза наблизо и въпреки че е студена, замръзнала и бяла, когато той се навежда над нея, го лъхва едва доловим аромат. Мирис на роза, лед и захар. Напомня му за захарните цветя, които предлагат продавачите в двора.

– Да си поиграем на криеница – казва Попет и Бейли се съгласява. Момчето разкопчава палтото си и го оставя на една замръзнала пейка. Белият ѝ костюм я прави почти невидима.

– Не е честно! – извиква момчето, докато приятелката му изчезва зад висящите клони на една върба. Момчето я следва около дърветата и артистично подрязаните храсти, през плетеницата от лози и рози, опитвайки се да зърне червената ѝ коса.

Документация

Лондон, март, 1900 година

Чандреш Кристоф Лефевр седи зад грамадното махагоново бюро в кабинета си, пред него се вижда почти празна бутилка от бренди. Същата вечер е имало и чаша, но той я е зарязал няколко часа по-рано. Броденето от стая в стая се е превърнало в негов среднощен навик, подхранван от безсънието и скуката. Зарязал е самото си в някоя от стаите, из които е обикалял. На сутринта дипломатична прислужница ще му го донесе без коментар.

Между две глътки бренди, отпiti направо от бутилката, Чандреш прави опити да работи. Това се изразява най-вече в драскане с писалки върху различни парчета хартия. Не е работил както трябва в продължение на години. Никакви нови идеи, никакви нови продукции. Цикълът на замисляне, организация и придвижване на следващия проект е преустановен и той не може да каже защо.

Няма логика. Нито в тази нощ, нито в която и да била друга, нито в което и да е ниво от бутилката с бренди. Нещата не трябва да се развиват по този начин. Започва се някакъв проект, организира се, изпраща се навън, в света, и много често той се осъществява сам, без никаква друга намеса. И тогава от Чандреш вече няма нужда. Тази позиция невинаги е приятна, но така стоят нещата. Чандреш познава добре процеса. Човек се гордее, събира приходите и дори да е леко меланхоличен, продължава все напред.

Циркът отдавна го е изпреварил и въпреки това Чандреш не може да обърне гръб на брега. Разполага с достатъчно време да тъгува по творческия процес и отново да го възпламени, но не го осеняват нови идеи. Никакви нови проекти, нищо по-голямо или по-добро в продължение на почти четиринайсет години.

Може би, мисли си той, се е изчерпал. Но мисълта не е приятна, затова я удавя в бренди.

Циркът го притеснява.

Притеснява го най-много в моменти като този, когато е достигнал до дъното на бутилката в тишината на нощта. Не е ужасно късно, от гледна точка на цирка всъщност е рано, но тишината вече е надвиснала тежко.

И сега, с пресушена бутилка и изчерпана писалка, той просто седи, прокарва разсеяно ръка през косата си, а втрещеният му поглед блуждае из стаята. Зад позлатената решетка на камината горят ниски пламъци, високите етажерки, отрупани с любопитни предмети и реликви, тънат в сянка.

Очите му се отместват отвъд отворената врата и се спират отсреща. Офисът на асистента му, дискретно разположен между две персийски колони. Част от апартамента на Марко, за да му е винаги на разположение. Въпреки че тази вечер е излязъл.

През алкохолната мъгла в главата си Чандреш се чуди дали документацията на

цирка не е именно в този офис. И какво точно може да съдържат въпросните документи. Виждал ги е единствено за кратко, в движение, от години не си е правил труда да се спира върху детайлите. Сега го изпълва любопитство.

Той се изправя с празната бутилка от бренди в ръка и със залитане излиза в коридора. Кабинетът сигурно ще е заключен, мисли си, когато посяга към полираната врата от тъмно дърво, но сребърната топка се завърта с лекота. Вратата се отваря.

На прага Чандреш се поколебава. Малкият офис е тъмен, като се изключи светлината, нахлуваща откъм коридора и от уличните лампи. Отново се поколебава. Ако в бутилката му имаше още бренди, може би щеше да затвори вратата и да се отдалечи. Но тя е празна, а той си е в собствената къща, в края на краищата. Напипва ключа на аплика до вратата и го щраква. Стаята пред него светва.

Наблъскана е с твърде много мебели. Покрай стените са наредени шкафове и сандъци, кутии с папки, строени в прави редици. Бюрото в центъра, заемащо почти половината от пространството, е по-малка, по-скромна версия на онова в неговия кабинет, въпреки че повърхността му е отрупана с шишенца мастило, писалки, купчини тетрадки – всички в идеален ред, а не загубени сред купища фигурки, скъпоценни камъни и антични оръжия.

Чандреш оставя празната бутилка и започва да рови из шкафовете и папките, отваря чекмеджетата и прелиства документи, без да има ясна представа какво търси. Изглежда няма точно определена секция за документацията, касаеща цирка; част от нея открива в папките с театрални билети и приходни ордери.

Малко е изненадан, че няма ясна система за завеждане на нещата. Върху кутиите липсват етикети. Съдържанието на офиса е подредено, но не следва точно структурирана организация.

В един шкаф Чандреш се натъква на купища скици. Върху много от тях се виждат печатът и инициалите на господин Барис, но има и диаграми, начертани от непозната ръка. В някои случаи дори не може да определи на какъв език е писано, макар че в ъгъла на всяка страница се мъдрят красивите думи *Le Cirque des Rêves*.

Чандреш премества скиците на по-светло, разстила ги върху малкото свободно пространство по пода, оглежда ги лист след лист. Щом приключи, оставя всеки един от тях да се навие на руло и да се търкулне към някоя купчина, докато той се прехвърля на следващия.

Бележки има дори върху чертежите, които със сигурност са работа на господин Барис. Допълнения с различен почерк, слоеве, натрупани върху оригиналния дизайн.

Чандреш оставя рулата на пода и се връща към подредената купчина тетрадки до изоставената бутилка от бренди върху бюрото. Приличат на банкови книги – редици цифри и изчисления, крайни суми и дати. Чандреш ги захвърля настрана.

Насочва вниманието си към бюрото. Започва да отваря тежките дървени чекмеджета. Няколко са празни. В едно открива непокътнати тетрадки и запечатани бурканчета с мастило. Друго е пълно със стари бележници. В тях срещите и задачите за определените дни са стенографирани с подредения деликатен почерк на Марко.

Последното чекмедже е заключено.

Чандреш понечва да се прехвърли на един кашон с папки наблизо, но нещо го тегли към заключеното чекмедже.

В бюрото няма ключ. На другите чекмеджета липсват ключалки.

Не може да си спомни дали когато преди много години поставяха бюрото тук, е имало ключалка. Беше много отдавна – тогава в офиса имаше само бюро, един-единствен шкаф и стаята беше изглеждала почти просторна.

След като прекарва няколко минути в търсене на ключа, нетърпението на Чандреш нараства. Той се връща в кабинета си и взема сребърния нож, забит в мишената за стрелички на стената.

Ляга на пода зад загадъчното бюро и за малко не счупва ключалката в опитите си да я отвори, но накрая е възнаграден с леко щракване. Ключалката се поддава под натиска на острието.

Чандреш оставя ножа на пода, издърпва чекмеджето и намира вътре само една книга.

Тя е голяма и е подвързана с кожа. Чандреш я изважда от чекмеджето, удивен от тежестта ѝ, и я стоварва шумно върху бюрото.

Книгата е стара и прашна. Кожената подвързия е износена, с протрити краища.

Чандреш се поколебава само за момент, после разтваря корицата.

Вътрешната ѝ част е покрита с дърво, нарисувано на ръка и отрупано със символи и знаци. Изписана е нагъсто, вижда се повече мастило, отколкото чиста хартия. Чандреш не може да разшифрова нищо от написаното, дори не знае дали знаците са разделени на думи, или представляват един безкраен мотив. Тук-там съзира някой знак, който му се струва познат. Някои приличат на цифри. Други наподобяват по форма египетски йероглифи. Напомнят му за татуировката на жената каучук.

Страниците на книгата също са покрити с подобни писания, макар че преди всичко съдържат други неща. Изрезки от документи.

Чак след няколко страници Чандреш осъзнава, че на всяко късче хартия има подпис.

Отнема му още по-дълго време да схване, че имената от подписите са му познати.

Но едва когато попада на страницата с изписаните с детински криволици имена на близнаците Мъри, Чандреш се убеждава, че в книгата се съдържат имената на всички хора, свързани по някакъв начин с цирка.

И чак след по-внимателно оглеждане забелязва, че всяко от тях е придружено от кичур коса.

По-задните страници съдържат имената на основателите на цирка. Едно липсва съмнително, а друго е махнато нарочно.

Върху последната страница се вижда неговият собствен подпис, заврънкулки от нечетливи инициали, внимателно откъснати от някакъв лист – може би от фактура или писмо. Под него е залепен кичур гарвановочерна коса, заобиколен от символи и букви. Ръката на Чандреш се вдига, за да докосне краищата на къдриците, виещи се над яката му.

Над бюрото преминава сянка и той подскача от изненада. Книгата пада затворена.

– Господин Лефевр?

Марко стои на прага и го гледа любопитно.

– Аз... мислех, че си излязъл – казва Чандреш. Поглежда към книгата, после очите му се спират обратно на асистента му.

– Да, излязох, но забравих да си взема някои неща. – Погледът на Марко пробягва по скиците и хартиите на пода. – Мога ли да ви попитам какво правите, господине?

– Аз мога да ти задам същия въпрос – отвръща Чандреш. – Какво е това? – Той отново отваря книгата, страниците прошумоляват, после се успокояват.

– Това са сведения за цирка – отговаря Марко, без да поглежда към книгата.

– Какви сведения, по-точно? – настоява Чандреш.

– Система, която съм измислил сам – обяснява асистентът. – Както знаете, в цирка трябва да се поддържа добър ред.

– Откога го правиш?

– Кое?

– Да записваш всичко... каквото и да представлява тази глупост. – Чандреш прелиства страниците на книгата, макар да осъзнава, че вече не желае да я докосва.

– Системата ми датира от времето на създаването на цирка.

– Правиш нещо с него, с всички нас, нали?

– Просто си върша работата, господине – отвръща Марко. Сега в гласа му се прокрадва рязка нотка. – И ако ми позволите да го кажа, не ми харесва, че ровите из книжата ми, без да ме питате.

Чандреш заобикаля бюрото, за да се изправи лице в лице с асистента си, прекрачва над скиците и залита, но гласът му не трепва.

– Ти си мой подчинен. Имам пълното право да видя каквото и да е в собствената си къща, както и да проверя какво става със собствените ми проекти. Работиш с него, нали? През цялото време си държал всичко в тайна от мен. Нямах право да действаш зад гърба ми...

– Зад гърба ви ли? – прекъсва го Марко. – Дори не можете да започнете да разбирате нещата, които стават зад гърба ви. Които винаги са ставали зад гърба ви – много преди началото на всичко това.

– Не съм очаквал подобно нещо, когато съм те наемал на работа – казва

Чандреш.

– Никога не сте имали право на избор по отношение на наемането ми на работа – отвръща Марко. – Нямате никакъв контрол и никога не сте имали. А и не сте искали да знаете как стават нещата. Подписвахте бележки, без да ги поглеждате. Казвахте, че парите не ви интересуват. Нито детайлите – винаги ги оставяхте на мен.

Тетрадките върху бюрото се размърдват, когато Марко повишава глас, и затова той млъква, отстъпва назад. Тетрадките отново замръзват в безредни купчини.

– Ти саботираш начинанието ми – казва Чандреш. – Лъжеш ме в лицето. Един господ знае какво се съдържа във всичките тези книжа...

– Какви книжа, сър? – пита Марко.

Чандреш поглежда обратно към бюрото. Върху него няма никакви тетрадки, никакви счетоводни книги. До лампата стои мастилница, бронзова статуйка на египетско божество, часовник и празната бутилка от бренди. Върху полираната дървена повърхност не е останало нищо друго.

Чандреш заеква, поглеждайки от бюрото към Марко и обратно, неспособен да се фокусира.

– Няма да ти позволя да ми причиниш това – казва Чандреш, взема бутилката от масата и я размахва пред себе си. – Уволнен си. Незабавно трябва да си тръгнеш.

Бутилката изчезва. Чандреш спира, стиснал празния въздух в ръка.

– Не мога да си тръгна – отвръща Марко. Гласът му е спокоен и контролиран. Всяка дума произнася бавно, сякаш обяснява нещо на малко дете. – Не ми е разрешено. Трябва да остана тук и да продължа с тази глупост, както така точно се изразихте. А вие ще се върнете към пиенето и партитата си, и дори няма да си спомняте, че сме водили този разговор. Нещата ще продължат по същия начин както досега. Ето това ще се случи.

Чандреш отваря уста да възрази и отново я затваря объркано. Поглежда към Марко, после обратно към празното бюро. Премества поглед към ръката си, отваря и затваря пръстите си, опитва се да стисне нещо, което вече не е там, макар да не си спомня какво всъщност е то.

– Извинявай – обръща се той към Марко. – Аз... загубих си мисълта. Какво обсъждахме?

– Нищо важно, господине – отвръща Марко. – Само някои незначителни детайли покрай цирка.

– Разбира се – кимва Чандреш. – Къде се намира той в момента?

– В Сидни, Австралия, господине. – Гласът му трепва, но Марко го прикрива с кратко покашляне, преди да се извърне настрана.

Чандреш само кима разсеяно.

– Мога ли да взема това, господине? – посочва към празната бутилка Марко, която отново стои върху бюрото.

– О – казва Чандреш. – Да, да, разбира се. – Той подава бутилката на асистента си, без да поглежда нито към нея, нито към него, и сякаш едва забелязва действието си.

– Мога ли да ви донеса друга, господине?

– Да, благодаря ти – отвръща Чандреш и се затътря към своя кабинет. Отпуска се в коженото кресло до прозореца.

Марко вдига изпадащите тетрадки и книжа с треперещи ръце. Навива на руло скиците и подрежда на купчини книжата и книгите.

Вдига сребърния нож, който открива на пода, и го връща върху мишената в кабинета на шефа си, като забива острието му в центъра.

После опразва всички чекмеджета в офиса си, отделя всяка важна папка и всеки документ. Когато всичко е организирано както подобава, взема два куфара от съседните стаи и ги напълва до пръсване. Голямата книга с кожената подвързия пъха между останалите книжа. Обикаля отново из стаите, маха всяка своя лична вещ.

Изгася лампите в офиса и заключва вратата зад гърба си.

Преди да си тръгне, стиснал в ръце тежките куфари и навитите на рула скици, Марко оставя чаша и пълна бутилка с бренди на масата до креслото на Чандреш. Шефът му дори не го забелязва. Втренчено гледа тъмнината и дъжда през прозореца. Не чува хлопването на вратата, когато асистентът му излиза.

– Той няма сянка – казва на себе си Чандреш, преди да си напълни чашата с

бренди.

* * *

Късно през нощта Чандреш провежда доста дълъг разговор с духа на свой стар познат, който му е известен само като Просперо Магьосника. Мислите му може и да са отлетели, понесени на вълните на брендито, но остават запечатани съвсем ясно в съзнанието му, потвърдени от един безплътен магьосник.

Трите чаши чай на Лейни Бърджис

Лондон, Базел и Константинопол, 1900 година

Студиото на мадам Ана Падва е забележително и просторно, разположено край гробището в Хайгейт, с прозорци от пода до тавана, през които се разкрива панорамна гледка към Лондон. Шивашки манекени с разкошни рокли стоят на групи и по двойки и създават впечатлението за парти с множество гости без глави.

Лейни Бърджис се разхожда сред групичка от черно-бели рокли, докато чака появата на мадам Падва, спира се да се възхити на едно творение от сатен с цвят на слонова кост, деликатно покрито с черна кадифена плетеница, подобна на орнамент от ковано желязо с дългите си преплитачи се линии и извивки.

– Мога да я направя в друг цвят, ако я харесаш за себе си – казва мадам Падва, докато влиза в стаята, придружена от равномерно почукване на бастуна си по покрития с плочки под.

– Твърде претенциозна е за мен – отвръща Лейни.

– Трудни са за балансиране, когато са безцветни – обяснява мадам Падва, завърта манекена и с присвити очи оглежда богато надиплените поли на роклята. – Ако са прекалено бели, хората ще решат, че са булчински рокли, ако се сложи прекалено много черно, ще станат тежки и строги. Мисля, че тази може би ще има нужда от малко повече черно. Бих направила ръкавите още по-разкошни, но Силия не ги понася.

Мадам Падва развежда Лейни наоколо и ѝ показва най-новите си модели, включително и една стена, на която е закачила последните си скици, преди двете да седнат на масата край единия от прозорците.

– Всеки път, когато те посетя, имаш нова асистентка – отбелязва Лейни, след като новото момиче внася подноса с чая им и бързо изчезва.

– Омръзва им да ме чакат да умра и щом решат, че е прекалено голям зор да ме бутнат през прозореца с надеждата да се търкулна надолу по хълма и да се озова в някой мавзолей, изчезват да работят за друг. Аз съм стара жена с много пари и без наследници; те са добре фризирани лешояди. Тази тук няма да се задържи повече от месец.

– Винаги съм вярвала, че ще оставиш всичко на Чандреш – признава Лейни.

– Чандреш няма нужда от финанси, а и не мисля, че ще е в състояние да се справи с управлението на бизнеса така, както аз бих предпочела. Той няма око за такива работи. Не че напоследък има око за каквото и да било.

– Толкова ли е зле? – пита Лейни, докато разбърква чая си.

– Загубил е част от себе си – отвръща мадам Падва. – Преди съм го виждала изцяло погълнат от проекти, но не съм ставала свидетелка на нещо от подобен характер. То го е превърнало в дух на онова, което беше, въпреки че в неговия случай духът на предишното му аз е много по-ярък, отколкото този на повечето хора. Правя каквото мога. Издирвам авангардни балетни компании, които да изнасят представления в театрите му. Поддържам го да не загуби равновесие в операта, когато всъщност той трябва да го прави за мен. – Тя отпива глътка чай, преди да добави: – И не че искам да повдигам тази болезнена тема, скъпа, но го държа далеч от влакове.

– Предполагам, така е разумно – съгласява се Лейни.

– Познавам го от дете и това е най-малкото, което мога да направя за него.

Лейни кимва. Има още въпроси, но решава, че е по-добре да ги запази за следващия човек, когото възнамерява да посети. През остатъка от следобеда двете жени не обсъждат нищо друго, освен модата и теченията в изкуството. Мадам Падва настоява да ушие на Лейни по-непретенциозна прасковена версия на кремавата рокля;

само за няколко минути нахвърля скицата за нея.

– Щом се пенсионирам, всичко това ще остане на теб, скъпа – заявява мадам Падва, когато Лейни си тръгва. – Не се осмелявам да го поверя на друг.

* * *

Офисът е голям, но изглежда по-малък поради множеството мебели в него. Въпреки че повечето му стени са направени от матирано стъкло, те са почти напълно скрити от шкафове и полици. Чертожната маса до прозорците е скрита под внимателно подредения хаос на книгата, диаграмите и скиците. Мъжът с очилата, седнал зад нея, е почти невидим, слива се с обкръжаващата го атмосфера. Драскането на молива му върху хартията е методично и прецизно като тиктакането на часовника в ъгъла.

Офисът е същият като онзи, който е заемал по-малко площ в Лондон, както и като друг един – във Виена, преди да бъде преместен тук, в Базел.

Господин Барис оставя молива и си сипва чаша чай. За малко да я изпусне, когато вдига поглед и вижда Лейни Бърджис, застанала на прага му.

– Изглежда асистентът ти отсъства в момента – казва тя. – Нямах намерение да те стряскам.

– Няма проблем – отвърща господин Барис и оставя чашата си на бюрото, преди да се надигне от стола. – Очаквах те по-късно.

– Хванах по-ранен влак – обяснява Лейни. – Искях да те видя.

– Винаги времето, прекарано с теб, е удоволствие – казва господин Барис. – Чай?

Лейни кима и си проправя път сред претъпкания офис, за да стигне до стола от другата страна на бюрото.

– За какво си приказвахте с Тара, когато тя те посети във Виена? – пита го още преди да е седнала.

– Мислех, че знаеш – отвърща господин Барис, като отблъсква погледа ѝ и вместо това задържа вниманието си върху каната с чай.

– Ние сме две различни личности, Итън. Не сме взаимно заменяеми само защото така и не успя да решиш в коя от двете ни си влюбен.

Той оставя каната и приготвя чая ѝ; знае как го предпочита и няма нужда да я пита.

– Помолих те да се омъжиш за мен, но ти никога не ми отговори – напомня ѝ инженерът, докато разбърква чая ѝ.

– Помоли ме, след като Тара почина – напомня му Лейни. – Откъде мога да съм сигурна, че сам си направил този избор, а не го е сторил друг вместо теб?

Той ѝ подава чашата. Ръката му покрива нейната, когато тя посяга да вземе чая си.

– Обичам те – казва господин Барис. – Обичах и нея, но не по същия начин. Всички вие сте ми скъпи, като семейство сте ми. В някои случаи – дори по-скъпи.

Той се връща на стола си и си сваля очилата, за да ги изтрие с носната си кърпа.

– Не знам защо изобщо ги нося – признава и поглежда надолу към тях. – От години не са ми нужни.

– Носиш ги, защото ти отиват – подхвърля Лейни.

– Благодаря ти – отвърща той и ги връща обратно на мястото им. Наблюдава я как отпива от чая си. – Предложението ми продължава да е валидно.

– Знам. Обмислям го.

– Не бързай – съветва я господин Барис. – Изглежда разполагаме с всичкото време на този свят.

Лейни кимва, оставя чашата си на бюрото.

– Тара винаги е била рационалната, разумната сестра – казва тя. – Двете се допълвахме и балансирахме, това беше една от причините да постигаме отлични резултати във всичко, което правехме. Тя осигуряваше стабилната основа за моите идеи, резултат на въображението ми. Аз виждах нещата в детайл, а Тара – в цялостен спектър. Това, че не виждам спектъра, е причината в момента аз да съм тук, а тя – не. Аз виждам всеки елемент отделно и никога не се интересувах дали всичко си пасва добре, или не.

През паузата, която следва, се чува тежкото тракане на часовника.

– Не искам да водя този разговор – казва господин Барис, щом тиктакането става непоносимо. – Не исках да го водя с нея тогава, не искам да го водя и с теб сега.

– Знаеш какво става, нали? – пита Лейни.

Господин Барис изравнява една купчина книжа върху бюрото, докато обмисля отговора си.

– Да – казва той след малко. – Знам.

– Каза ли на сестра ми?

– Не.

– Тогава кажи на мен.

– Не мога. Ако го сторя, ще предам нечие доверие, а аз не искам да го правя, дори и за теб.

– Колко пъти си ме лъгал? – надига се от стола си Лейни.

– Никога не съм лъгал – възразява господин Барис и също става. – Не споделям с хората онова, за което нямам свободата да говоря. Дадох дума и възнамерявам да я спазя, но никога не съм те лъгал. Ти дори не си ме питала, предполагаше, че нищо не знам.

– Тара те е питала.

– Не направо – отвръща господин Барис. – Не мисля, че знаеше какви въпроси да ми зададе, но и да знаеше, нямаше да й отговоря. Бях загрижен за нея и й предложих да поговори с Александър, щом искаше отговори. Предполагам, че именно заради това е била на гарата. Не знам дали изобщо се е срещала с него. Не питах.

– Значи Александър също знае?

– Вярвам, че едва ли има нещо, което да не му е известно.

Лейни въздъхва и се връща на мястото си. Взема чашата си и после, без да отпие от нея, я слага обратно на бюрото.

Господин Барис заобикаля, взема ръцете й в своите и се уверява, че тя го гледа право в очите, преди да заговори:

– Щях да ти кажа, ако можех.

– Знам, Итън. Знам.

Лейни стиска леко ръцете му, за да го увери отново.

– Нямам нищо против това, Лейни – признава господин Барис. – Местя офиса си на всеки няколко години, наемам нов персонал. Продължавам работата си по вече започнати проекти и поддържам контакт с клиентите си чрез писма. Не е трудно за постигане, като се има предвид какво получавам в замяна.

– Разбирам. Къде се намира циркът в момента?

– Не съм сигурен. Струва ми се, че наскоро си е тръгнал от Будапеща, макар да нямам представа накъде е потеглил. Мога да разбера; Фридрих ще знае, а аз и без това трябва да му изпратя телеграма.

– И откъде ще знае хер Тийсен накъде се е отправил циркът?

– Силия Боуен му казва.

Лейни не му задава повече въпроси.

Господин Барис е облекчен, когато тя приема поканата му за вечеря, а облекчението му нараства още повече, когато гостенката му се съгласява да удължи престоя си в Швейцария, преди да настигне цирка.

* * *

Лейни кани Силия да я посети в хотел „Пера Палас“ още щом пристига в Константинопол. Чака във фойето, а на масата пред нея стоят две димящи чаши с формата на лале с допълващи ги чинийки.

Силия пристига и двете се поздравяват топло. Силия разпитва Лейни за пътуването й, преди да се впуснат в обсъждане на града и хотела, както и на високите тавани на фойето, в което седят.

– Сякаш сме в палатката на акробатите – отбелязва Лейни и вдига поглед към куполите, опасващи тавана – всеки от тях е очертан с кръгчета от стъкло в тюркоазен цвят.

– Много отдавна не си идвала в цирка – отбелязва Силия. – Пазим костюмите ти,

в случай че поискаш да се присъединиш към статуите довечера.

– Не, благодаря – отвръща Лейни. – Не съм в настроение да стоя неподвижно.

– Винаги си добре дошла – казва Силия.

– Знам – отвръща Лейни. – Макар че, ако трябва да бъде честна, не съм тук заради цирка. Дойдох да говоря с теб.

– За какво искаш да говорим? – Лицето на Силия става загрижено.

– Сестра ми беше убита на гара „Свети Панкрас“ след посещение в грандхотел „Мидланд“ – казва Лейни. – Знаеш ли защо е ходила там?

Силия свива пръсти около чашата с чай.

– Знам кого е отишла да види – отвръща, като подбира внимателно думите си.

– Предполагам, че Итън ти е казал – вмята Лейни.

Силия кимва.

– Знаеш ли защо е искала да го види?

– Не.

– Защото усещаше, че нещо не е наред – обяснява Лейни. – Усещаше чак с мозъка на костите си, че светът ѝ се е променил, без да ѝ е дадено обяснение. Не разполагаше с нищо, за което да се хване, да разбере. Вярвам, че всички се чувстваме така и всички се справяме с усещането по различни начини. Итън и танте Падва имат работата си, която да запълва времето им, да ангажира мозъците им. За известно време аз самата изобщо не се притеснявах от случващото се. Много обичах сестра си и винаги ще я обичам, но мисля, че тя допусна грешка.

– Вярвах, че е инцидент – тихо отвръща Силия, вперила поглед в керамичния плот на масата.

– Не, преди това. Грешката ѝ беше, че е задавала грешните въпроси на грешните хора. Аз нямам намерение да повтарям тази грешка.

– Затова си тук.

– Затова съм тук – повтаря Лейни. – От колко време се познаваме, Силия?

– Повече от десет години.

– Сигурно вече ми вярваш достатъчно, за да ми кажеш какво се случва наистина. Съмнявам се, че ще се осмелиш да ми отвърнеш, че нищо не става, или че ще ме посъветваш да не се тормозя с подобни неща.

Силия поставя чашата си върху чинийката. Обяснява по възможно най-добрия начин. Не навлиза много навътре в детайлите, спира се само най-общо върху концепцията на предизвикателството и функцията на цирка като сцена за него. Как на всяко ниво определени хора знаят повече от останалите, въпреки че тя предпочита да не споменава имената на тези лица и дава да се разбере, че дори самата тя няма отговори на всички въпроси.

Лейни нищо не казва, слуша внимателно и от време на време отпива от чая си.

– Итън откога знае? – пита тя, когато Силия свършва.

– От много време.

Лейни кима и приближава чашата към устните си, но вместо да отпие от чая си, разтваря пръсти.

Чашата пада, удря се в чинийката отдолу.

Стъклото се счупва, звукът отеква из фоайето. Чаят се разпръсква върху плочките.

Преди някой да е успял да се обърне при този шум, чашата се е възстановила. Счупените парчета се залепят покрай течността и стъклото отново става цяло и недокоснато, плотът на масата е сух.

Онези, които все пак поглеждат към масата им, допускат, че просто им се е причуло, и насочват вниманието си към собствения си чай.

– Защо не го спря, преди да се е счупило? – пита Лейни.

– Не знам – отвръща Силия.

– Ако някога имаш нужда от мен, ще се радвам да ми кажеш – продължава Лейни и става да си върви. – Уморих се всички да пазят тайните си толкова добре, че да се стига до смъртта на други хора. Всички сме въвлечени в играта ви и изглежда, не сме толкова лесни за поправяне, както тези чаши за чай.

Известно време след оттеглянето на Лейни Силия остава сама, чаят в двете чаши изстива.

Бурни морета

„Дъблин, юни, 1901 година“

Илюзионистката изпълнява своя поклон и изчезва пред омагьосаните очи на зрителите, а те пляскат, аплодират празния въздух. Стават от местата си и някои започват разговор с приятелите си, чудят се на един или друг трик, докато излизат през входа, появил се отново в стената на раираната палатка.

Един мъж обаче продължава да седи на мястото си във външния кръг. Очите му, скрити в хвърляната от периферията на цилиндъра му сянка, гледат съсредоточено към центъра на кръга, заемайки преди малко от младата жена.

Останалите зрители са излезли навън.

Мъжът продължава да седи.

След няколко минути вратата избледнява и се слива със стената на палатката, станала отново невидима.

Погледът на мъжа не се отклонява. Очите му продължават да гледат към изчезващата врата.

Миг по-късно Силия Боуен се озовава пред него, седнала странично на стола и отпуснала ръце върху облегалката. Облечена е по същия начин, както по време на представлението – в бяла рокля, покрита от разпръснати парчета пъзел, които се свързват надолу и се губят в тъмнината покрай подгъва.

– Дошъл си да ме видиш – казва тя, неспособна да скрие задоволството в гласа си.

– Имах на разположение няколко дни – отвръща Марко. – А ти скоро не си била близо до Лондон.

– Ще бъда там през есента – напомня му Силия. – Станало е нещо като традиция.

– Не можеш да чакам толкова дълго.

– И аз се радвам да те видя – нежно казва тя. Протяга ръка и оправя периферията на шапката му.

– Харесваш ли „Облачният лабиринт“? – пита Марко. Той хваща ръката ѝ в своята, докато тя я отпуска надолу.

– Да – кимва Силия. Дъхът ѝ спира, когато пръстите му обгръщат нейните. –

Господин Барис ли си убедил да ти помогне с него?

– Да – признава Марко и прокара палец по вътрешната страна на китката ѝ. – Помислих си, че ще имам нужда от малко помощ, за да изчисля баланса правилно. Пък и след като имаш „Въртележката“, а двамата с теб си поделяме „Лабиринта“, сметнах, че ще е честно и аз да си имам свой собствен оригинал на господин Барис.

Силата на погледа му и на докосването му преминава през Силия като вълна и тя дръпва ръката си, преди да се е озовала под водата.

– Да не би да си дошъл да ми покажеш уменията си в областта на великите илюзии?

– Това не е включено в плановете ми за вечерта, но щом искаш...

– Ти вече ме гледа, така че ще сме квит.

– Мога да те гледам цяла нощ.

– Това и направи. Присъства на всяко едно от тазвечерните ми представления, както забелязах.

Тя става и отива в центъра на кръга, обръща се така, че роклята ѝ да се завърти около нея.

– Мога да видя всеки стол. Това, че седиш на задния ред, не те скрива от погледа ми.

– Мислех, че изкушението да те докосна ще е прекалено голямо, ако седя отпред – отвръща Марко, изправя се и се премества в края на кръглото място за представления, точно от вътрешната страна на първата редица столове.

– Достатъчно близко ли съм за твоя фокус? – пита го Силия.

– Ако отвърна, че не си, ще се приближиш ли още? – не ѝ остава дължен той, неспособен да скрие усмивката си.

В отговор Силия пристъпва към него, подгъвът на роклята ѝ докосва за кратко обувките му. Достатъчно близко е, за да може Марко да вдигне ръка и нежно да обгърне кръста ѝ с ръка.

– Не беше нужно да ме докосваш последния път – отбелязва Силия, но не протестира.

– Мислех да опитам нещо специално.

– Да затворя ли очи? – закачливо го пита тя, но вместо да й отговори, Марко я завърта така, че да застане с гръб към него. Ръката му продължава да е на кръста й.

– Гледай – прошепва в ухото й той.

Раираните стени на палатката се втвърдяват, мекият плат се превръща в хартия. По стените се появяват думи, напечатани букви се преплитат с ръкописен текст. Силия различава части от сонети на Шекспир и фрагменти от химни, посветени на гръцки богини. Поезията изпълва палатката, покрива стените, тавана и се разстила по пода.

И тогава палатката започва да се отваря, хартията се сгъва и къса. Черните райета се простират в празното пространство, докато белите стават още по-ярки, извисяват се нагоре и се разделят като клони.

– Харесва ли ти? – пита я Марко, щом движението престава и двамата се озовават прави сред тъмна гора от леко светещи дървета, покрити със стихове.

Силия успява само да кимне.

Марко с неохота я пуска и тръгва след нея, докато тя върви сред дърветата и чете откъсите от поезия по клони и стъбла.

– Как ти идват наум такива неща? – пита го младата жена, опряла ръка на хартиената кора на едно от дърветата. Тя е топла и солидна под пръстите й, осветена отвътре, подобно на фенер.

– Във въображението си виждам най-различни образи и гледки – обяснява Марко.

– В мечтите си. Представям си какво би ти харесало.

– Не мисля, че от теб се очаква да си представяш как да доставиш удоволствие на опонентката си.

– Така и не успях напълно да схвана правилата на играта, затова предпочитам да следвам инстинктите си – отвръща Марко.

– Баща ми нарочно продължава да се изказва завоалирано за правилата – признава Силия, докато двамата вървят сред дърветата. – Особено когато го питам кога и как ще се определи крайният резултат.

– Александър също не си прави труда да ми предостави тази информация.

– Надявам се, че не те тормози толкова много, колкото баща ми – мен. Макар че, разбира се, баща ми няма нищо по-добро за правене.

– В течение на годините съм го виждал само инцидентно – обяснява Марко. – Винаги е бил... дистанциран и не особено склонен да е на мое разположение, но за мен той ми е като семейство. И въпреки това не ми казва нищо.

– Завиждам ти – признава Силия. – Баща ми не спира да ми повтаря какво разочарование съм за него.

– Отказвам да повярвам, че можеш някога да разочароваш, когато и да било – отвръща Марко.

– Никога не си имал удоволствието да се срещнете.

– Ще ми кажеш ли какво всъщност се е случило с него? – пита Марко. – Много съм любопитен.

Силия въздъхва, преди да започне разказа си, и спира пред едно дърво, гравирани с думи на любов и копнеж. Не е разказвала тази история на никого, никога не й е била предоставяна възможността да я изложи пред човек, който ще я разбере.

– Баща ми винаги е бил доста амбициозен – започва тя. – Но не постигна каквото желаше, поне не по начина, по който го беше планирал. Искаше да се отстрани от физическия свят.

– Как би могло да се случи това? – пита Марко и Силия е благодарна, че той не отхвърля веднага идеята като невъзможна. Вижда го как се опитва да намери отговор наум и търси най-добрия начин, по който да му обясни.

– Да си представим, че имам чаша с вино – казва тя. В ръката й се появява чаша с червено вино. – Благодаря ти. Ако взема това вино и го сипя в леген с вода или в езеро, или дори в океана, дали виното ще изчезне?

– Не, само ще се разтвори – отвръща Марко.

– Точно така. Баща ми откри начин да махне своята чаша. – Докато говори, чашата в ръката й избледнява, но виното остава да плува из въздуха. – Той обаче се засили направо към океана, вместо към леген или дори към по-голяма чаша. Трудно му

е да се събере отново в едно цяло. Баща ми, разбира се, може да го прави, но с много усилия. Ако се беше задоволил с откриването на едно-единствено място, вероятно щеше да му е по-комфортно. Вместо това в резултат на целия процес той остана да се носи свободно из въздуха. Сега трябва да се прихваща за неща. Обитава къщата си в Ню Йорк. Театрите, в които толкова често е изнасял представления. Залепя се и за мен, когато може, въпреки че съм се научила как да го избягвам, когато искам. Той мрази това най-вече защото прилагам една от собствените му предпазни техники.

– Може ли да бъде направено? – пита Марко. – Онова, което се е опитвал да постигне? Искам да кажа, както трябва.

Силия поглежда към виното, което се рее свободно без чашата. Вдига ръка да го докосне и то потрепва, разделя се на капчици, а после те се сливат отново.

– Мисля, че да – при правилните обстоятелства. Ще е необходима базисна точка. Място, дърво, физически елемент, към който да се прикрепят човек. Нещо, което да предотврати отчитането на отделните му частици на всички страни. Подозирам, че баща ми просто е искал целият свят да функционира като негова базисна точка, но според мен въпросната точка трябваше да е по-локализирана. Да функционира като чаша, но да дава повече свобода на движение вътре в нея.

Силия отново докосва виното, бутва го към дървото, до което стои. Течността попива бавно в хартията и цялото дърво светва в пурпурно наред бялата гора.

– Манипулираш илюзиите ми – любопитно оглежда пропитото с вино дърво Марко.

– Ти ми позволяваш – отвръща Силия. – Не бях сигурна, че ще успея.

– Би ли могла да го направиш? Онова, което той се е опитвал?

За момент тя забива замислено поглед в дървото, после отвръща:

– Ако имах основателна причина, мисля, че бих могла. Но съм твърде привързана към физическия свят. Мисля, че баща ми беше започнал да усеща възрастта си, която бе по-напреднала, отколкото изглеждаше, и идеята да изгние в земята не му харесваше. Може също така да е искал сам да контролира съдбата си, но не съм сигурна в това, тъй като той не се консултира с мен, преди да предприеме опита. Остави ме да отговарям на много въпроси и да разигравя фалшивото му погребение. Което е по-лесно, отколкото може би предполагаш.

– Но той говори с теб, нали? – пита Марко.

– Да, макар и не толкова често, колкото преди. Изглежда същият; мисля, че е ехо – съзнанието му е започнало да възприема физическа форма. Но му липсва плътност и това ужасно го ядосва. Може би щеше да е в състояние да остане по-реален, ако го беше направил по различен начин. Макар самата аз да не съм сигурна, че бих искала да прекарам цяла вечност, заключена в дърво, а ти?

– Зависи от дървото – отвръща Марко.

Той се обръща към пурпурното дърво и то засиява още по-ярко, въгленово червеното преминава в сияйна огнена топлина.

Същото се случва и с околните дървета.

Щом светлината от дърветата се увеличава, наоколо става толкова ярко, че Силия трябва да затвори очи.

Почвата под краката ѝ се размества, станала изведнъж нестабилна, но Марко слага ръка на кръста ѝ, за да я задържи изправена.

Силия отваря отново очи и открива, че двамата стоят на кърмата на кораб наред океана.

Само че корабът е направен от книги, платната му – от хиляди застъпващи се страници, а морето е от черно мастило.

По небето са провесени миниатюрни лампички като нагъсто поставени звезди, ярки като слънца.

– Реших, че нещо по-просторно ще ни дойде добре след всичките приказки за затворени пространства – обяснява Марко.

Силия отива до края на кърмата, прокарва длани по гърбовете на книгите, оформящи перилата. Лекият бриз си играе с косата ѝ, разпръсква миризмата на прашни томове и влажно гъсто мастило.

Марко приближава и застава до нея. Тя гледа към среднощното небе, което се простира в чист хоризонт, на който не се вижда никакво парче земя.

– Красиво е – казва Силия.

Поглежда надолу към дясната му ръка, отпусната върху перилата, намръщва се, когато вижда пръстите му, по които липсват белези.

– Това ли търсиш? – пита Марко и махва с ръка. Кожата се отдръпва и разкрива белега, опасващ безименния му пръст. – От един пръстен ми е, от времето, когато бях на четиринайсет години. На пръстена пишеше нещо на латински, но не знам какво.

– „Esse quam videri“ – рецитира Силия. – „Да бъдеш, вместо да изглеждаш, че си“. Семейното мото на Боуенови. Баща ми много обичаше да го гравира по разни предмети. Не съм напълно сигурна, че е схванал изцяло иронията. Вероятно онзи пръстен е бил подобен на този.

Тя поставя дясната си ръка до неговата върху свързаните една с друга книги. Сребърният ѝ пръстен е гравирани с нещо, което Марко винаги е възприемал като сложна плетеница, но сега вижда, че е същата фраза, изписана със завъртян почерк.

Силия завърта пръстена си, избутва го по-надолу, за да забележи Марко белега под него.

– Това е единственият белег, който не успях да премахна напълно – казва тя.

– Моят беше подобен – отвърща Марко, загледан в пръстена ѝ, въпреки че очите му продължават да се отместват към белега. – Само че беше златен. Твоят сигурно е направен от нещо, принадлежало на Александър?

Силия кимва.

– Бях на шест. Пръстенът беше изчистен и сребърен. За пръв път срещях някого, който можеше да прави същите неща като баща ми, макар да се различаваше много от татко. Каза ми, че съм ангел. Беше най-хубавото нещо, което някой някога ми беше казвал.

– Това е подценяване – възразява Марко и слага ръката си върху нейната.

Внезапен вятър издува платната от хартия. Страниците трептят, а мастилената повърхност се накъдря от вълнички.

– Ти го направи – казва Марко.

– Без да искам – отвърща Силия, но не отдръпва ръката си.

– Нямам нищо против. – Марко вплита пръсти в нейните. – Както знаеш, аз самият също го умея.

Вятърът се усилива, запраща вълните от черно мастило към тялото на кораба. От платната политат страници и падат надолу с въртене, подобно на капещи листа. Корабът започва да се накланя и Силия едва не загубва равновесие, но Марко обгръща ръце около кръста ѝ, за да я задържи, докато тя се смее.

– Това е доста впечатляващо, господин илюзионист – казва Силия.

– Наричай ме по име. – Никога не е изговаряла името му и сега, докато я държи в ръцете си, той изпитва внезапен силен копнеж да чуе звука му. – Моля те – добавя, когато тя се поколебава.

– Марко – казва Силия, гласът ѝ е нисък и нежен.

Звукът на името му, произнесен от нея, е дори по-вълнуващ, отколкото си го е представял и той се привежда напред, за да го вкуси.

Точно преди устните му да докоснат нейните, тя извърща глава настрана.

– Силия – въздъхва Марко до ухото ѝ, изпълвайки името ѝ с цялото желание и раздразнение, които усеща и тя. Дъхът му пари шията ѝ.

– Съжалявам. Аз не... не искам да усложнявам нещата повече, отколкото и без това са усложнени.

Той не казва нищо, но задържа ръце около нея. Вятърът започва да се успокоява, вълните, удрящи по кораба, замират.

– Голяма част от живота си съм прекарала в борба да се контролирам – признава Силия и отпуска глава на рамото му. – Да опозная себе си както външно, така и вътрешно, да държа всичко в идеален ред. Губя всичко това, когато съм с теб. Това ме плаши и...

– Не искам да се плашиш – прекъсва я Марко.

– Плаша се от това колко много ми харесва – довършва Силия, като обръща лице към него. – Колко силно е изкушението да се загубя в теб. Да се оставя на течението. Да те оставя ти да се грижиш за целостта на свещниците наоколо ми, вместо аз да се притеснявам за това.

– Бих могъл.

– Знам.

Двамата стоят смълчани, докато корабът се носи към безкрайния хоризонт.

– Ела с мен – предлага й Марко. – Където и да е. Далеч от цирка, далеч от Александър и баща ти.

– Не можем – въздъхва Силия.

– Разбира се, че можем – настоява Марко. – Двамата с теб можем да постигнем всичко.

– Не – отвърща Силия. – Можем да постигнем всичко само тук.

– Не разбирам.

– Някога замислял ли си се за простия начин на живот? Ама наистина искрено да си се замислял за него с намерението да се впуснеш по течението му, а не само да го сънуваш или да си помечтаеш за кратко? – Когато Марко не отговаря, тя продължава: – Помисли си за него сега. Представи си как двамата изоставяме това място и тази игра и как започваме отначало на друго място. И пожелай да се случи.

Марко затваря очи и извиква картината в съзнанието си, концентрира се не върху мечтата си, а върху практическата страна на нещата. Планира най-дребните детайли – от организирането на книгите на Чандреш за следващия му асистент до пакетирането на костюмите си в своя собствен апартамент, дори до венчалните халки на пръстите им.

И тогава дясната му ръка пламва.

Болката е остра и пронизваща, започва от белега около пръста му и бързо плъзва нагоре по ръката му, като заличава всяка мисъл от съзнанието му. Болката е като онази, която е изпитал при оставянето на белега върху пръста му, но хилядократно по-силна.

Движението на кораба се преустановява веднага. Хартията се сгърчва и мастиленият океан избледнява, оставяйки само кръг от столове в една раирана палатка, докато Марко се строполява на пода.

Болката го пронизва безшумно. Силия коленичи до него и взема ръката му в своята.

– В нощта на годишнината на цирка, в нощта, когато ме целуна. Същата онази вечер аз си помислих за същото. Не исках повече да играя, исках само да бъда с теб. Мислех си да ти предложа да избягаш с мен и наистина имах намерение да го направя. В момента, в който успях да се убедя, че можем да го постигнем, изпитах такава силна болка, че едва стоях на краката си. Фридрих не знаеше какво ми става, помогна ми да седна в един тих ъгъл, хвана ръката ми и понеже е толкова добър и мил, не настоя да узнае причината, когато не можах да му я обясня.

Тя поглежда към белега на Марковия пръст и той се опитва да си поеме дъх.

– Помислих си, че е заради теб – продължи тя. – Веднъж се опитах да не хвана влака, на който трябваше да се качим, и болката беше също толкова силна. Ние сме обвързани много здраво и неразривно.

– Искала си да избягаш с мен – казва Марко и се усмихва, въпреки мъчещата го болка. – Нямах представа, че онази целувка ще е толкова ефективна.

– Можеше да направиш така, че да я забравя, да я изтриеш от паметта ми със същата лекота, с която го направи с всички в нощта на партито.

– Това не беше особено лесно – признава Марко. – Освен това не исках ти да я забравиш.

– Не бих могла. Как се чувстваш?

– Нещастен. Но болката отшумява. Онази вечер казах на Александър, че искам да напусна. Сигурно не съм го мислел сериозно. Просто го провокирах.

– Вероятно целта им е била да ни накарат да си мислим, че не сме като затворени в клетка. Не можем да усетим решетките, ако не се блъснем в тях. Баща ми казва, че щеше да е по-лесно, ако двамата с теб не се интересувахме толкова много един от друг. Може би е прав.

– Опитвах се – въздъхва Марко и взема лицето й в дланите си. – Опитвах се да те оставя да си тръгнеш, но не мога. Не мога да спра да мисля за теб, не мога да престана да те сънувам. Не се ли чувстваш и ти така по отношение на мен?

– Чувствам се. Имам те тук, навсякъде около мен. Седя в „Ледената градина“, за да изпитам поне миниатюрна частичка от всичко това, което ме караш да изпитвам. Чувствах го дори още преди да зная кой си и всеки път, когато си мисля, че по-силно не може да стане, то ме опровергава.

– Тогава какво е това, което ни спира да сме заедно сега? – Той отпуска длани по извивката на шията ѝ.

– Искам го – притаява дъх Силия, когато ръцете му се спускат по-надолу. – Повярвай ми, искам го. Но не става въпрос само за теб и мен. В тази игра са замесени твърде много хора. Става все по-трудно и по-трудно всичко да се държи под контрол. А това – тя слага ръце върху неговите – това е ужасно разсейващо. Притеснявам се какво може да се случи, ако загубя концентрацията си.

– Ти нямаш източник на сила – казва Марко.

Силия го поглежда объркана.

– Източник на сила ли? – повтаря тя.

– Така, както аз използвам големия огън – като проводник. Вземам енергия от огъня. Ти нямаш нищо такова, нали? Работиш, разчитайки само на себе си?

– Не познавам друг начин.

– Непрекъснато ли контролираш цирка?

Силия кимва.

– Свикнала съм. През по-голямата част от времето няма проблеми.

– Не мога да си представя колко уморително трябва да е.

Той я целува нежно по челото, преди да я пусне. Остава възможно най-близко до нея, без да я докосва.

И тогава започва да ѝ разказва истории. Митове, които е научил от учителя си. Фантазии, които сам е съчинил, вдъхновени от откъси от прочетени архаични книги с ронещи се обвивки. Концепции за цирка, които не могат да бъдат поместени в палатки.

Тя му отвърща с разкази за детството си, прекарано зад кулисите на театрите. Приключения в далечни градове, посещавани от цирка. Разказва му случки от дните си на медиум, доволна, че той намира заниманието за толкова абсурдно, за колкото го беше смятала и тя навремето.

Седят и разговарят до зори. Той я оставя едва когато циркът е готов да затвори.

Марко притиска Силия до гърдите си за момент, преди да се изправи, и я вдига нагоре заедно със себе си.

Изважда от джоба си една визитка, на която е изписана само буквата М. и някакъв адрес.

– Напоследък прекарвам по-малко време в къщата на Чандреш – казва той и ѝ подава визитката. – Когато не съм там, можеш да ме откриеш на това място. Винаги си добре дошла, няма значение дали е нощ, или ден. Винаги когато си в настроение да се поразсееш.

– Благодаря ти. – Пръстите на Силия преобръщат визитката и тя изчезва.

– Когато всичко това свърши, независимо кой от двамата ни ще спечели, няма да те оставя толкова лесно да си отидеш. Съгласна ли си?

– Съгласна съм.

Марко хваща ръката ѝ и поднася дланта ѝ към устните си. Целува сребърния пръстен, който скрива белега ѝ.

Силия прокара пръсти по очертанията на челюстите му. После се обръща и изчезва, преди любимият ѝ да е успял да посегне и да я дръпне обратно към себе си.

Молба

Конкорд, Масачузетс, 30 октомври, 1902 година

Днес овцете са в ужасно настроение, докато Бейли се опитва да ги подгони от едната ливада към другата. Не се трогват от сръчкване, ругатни и бутане, настояват, че тревата на мястото, където се намират в момента, е много по-хубава от тревата от другата страна на портата в ниската каменна стена, независимо колко упорито се опитва Бейли да ги убеди в обратното.

И в този момент зад гърба му се разнася глас:

– Здравей, Бейли.

Попет стои от другата страна на стената. Сякаш нещо не е наред с нея.

Дневната светлина е твърде ярка, а наоколо е толкова обикновено и зелено. Дрехите ѝ, макар да са за всеки ден, изглеждат прекалено модерни. Полата ѝ е обсипана с

доста къдрички, за да става за всекидневна употреба; ботушите ѝ, макар и прашни, са прекалено деликатни и непрактични за разходки из ферми. Не носи шапка, червената ѝ коса е пусната свободно и вятърът я развява около главата ѝ.

– Здравей, Попет – отвръща Бейли, щом се окопитва от изненадата. – Какво правиш тук?

– Трябва да говоря с теб. Да те питам нещо.

– Не можеше ли да почака до довечера? – пита Бейли. Срещите с Попет и Уиджит веднага след отварянето на цирка са станали рутинни.

Попет поклаща глава.

– Мислех, че ще е по-добре да ти дам време да помислиш.

– За какво?

– За това – да дойдеш с нас.

Бейли примигва насреща ѝ.

– Какво? – едва успява да попита.

– Тази вечер ни е последната тук – обяснява Попет. – И аз искам да дойдеш с нас, когато си тръгнем.

– Шегуваш се – казва Бейли.

Попет поклаща глава.

– Не се шегувам, заклевам се. Искан да изчакам, докато се уверя, че е правилно да те помоля за това, че е правилно да го направя, и сега съм сигурна. Важно е.

– Какво искаш да кажеш? В какъв смисъл е важно? – пита Бейли.

Попет въздъхва. Вдига поглед нагоре, сякаш търси звезди, скрити зад обсипаното с пухкави облаци синьо небе.

– Трябва да дойдеш с нас – казва тя. – Това го знам със сигурност.

– Но защо? Защо аз? Какво бих могъл да правя? Просто да се мотая наоколо? Не съм като теб и Уиджит, не ставам за нищо специално. Не принадлежа на цирка.

– Напротив! Сигурна съм, че принадлежиш. Още не знам защо, но съм сигурна, че си неразделна част от мен. Искан да кажа – от нас. – По бузите ѝ полазва ярка руменина.

– Бих искал, бих го направил. Просто... – Бейли поглежда към овцете, към къщата и към хамбара на опасания с ябълкови дървета хълм. Това или щеше да разреши спора за Харвард, или щеше да го усложни много повече. – Не мога просто така да си тръгна оттук – произнася той, макар че иска да каже нещо по-различно.

– Знам – отвръща Попет. – Съжалявам. Не биваше да те моля. Но мисля... Не, не мисля, знам. Знам, че ако не дойдеш с нас, ние няма да се върнем.

– Няма да се върнете ли? Защо?

– Няма да се върнем, където и да било. – Попет отново вдига очи към небето, намръщва се, преди да се обърне обратно към Бейли. – Ако не дойдеш с нас, циркът ще престане да съществува. И не ме питай защо, те не ми казват каква е причината. – Момичето махва с ръка към небето, към звездите зад облаците. – Само ми казват, че за да има цирк и за в бъдеще, ти трябва да си в него. Ти, Бейли. Ти, аз и Уидж. Не знам защо е толкова важно да сме ние тримата, но е. Ако това не се случи, циркът просто ще се срине. Вече е започнал.

– Какво искаш да кажеш? Всичко с цирка си е наред.

– Не съм сигурна, че може да се забележи отвън. То е... Ако някоя от овцете ти се разболее, аз ще забележа ли?

– Вероятно не.

– Но ти ще разбереш?

Бейли кима.

– Ето, така е и с цирка. Знам какво трябва да е усещането в него, а в момента то е различно – и е така от известно време. Знам, че нещо не е наред, и чувствам, че той се разпада като торта, върху която не са сложили достатъчно глазура, за да я държи в едно цяло. Но не знам какво точно се случва. Стана ли ти ясно?

Бейли само я гледа втренчено и тя въздъхва, преди да продължи:

– Спомняш ли си онази нощ в „Лабиринта“? Когато се оказахме приклучени в стаята, приличаща на клетка?

Бейли кима.

– Никога по-рано не съм се озовавала в подобно безизходно положение, докато

съм била в „Лабиринта“. Никога. Ако не можем да открием пътя си от някоя стая или коридор, аз се съсредоточавам и усещам къде се намират вратите. Мога да кажа какво има зад тях. Опитвам се да не го правя, защото така не е забавно, но онази вечер, когато не успяхме да открием изхода, го сторих и то не подейства. Циркът започва да става непознат и не знам какво да направя по въпроса.

– Но с какво мога да помогна аз? – пита Бейли.

– Ти си този, който най-накрая откри ключа, помниш ли? Не спирам да търся отговори, да се чудя какво точно да се направи, но нищо не е ясно, с изключение на теб. Знам, че те моля за твърде много – да напуснеш дома си, семейството си, – но циркът е моят дом и моето семейство, и аз не мога да ги загубя. Не и ако има нещо, което бих могла да сторя, за да го предотвратя. Съжалявам.

Тя сяда на каменната стена, извърнала глава настрана. Бейли се настанява до нея, с лице към полето и упоритите овце. Известно време двамата седят смълчани. Овцете се въртят в лениви кръгове, пасат трева.

– Харесва ли ти тук, Бейли? – пита го Попет, докато гледа към фермата.

– Не особено – признава момчето.

– Някога мечтаел ли си някой да се появи и да те отведе надалеч?

– Уидж ли ти го каза? – Бейли се чуди дали мисълта е толкова нередна, явна и лесна за разчитане.

– Не. Просто предположих. Но Уидж ме помоли да ти дам това. – Попет изважда едно стъклено шишенце от джоба си и му го подава.

Бейли знае, че макар шишенцето да изглежда празно, то всъщност най-вероятно не е, и е твърде любопитен, за да не го отвори на минутата. Измъква миниатюрната запушалка, облекчен, че тя си остава закрепена за бутилката с парче тел.

Усещането, което идва отвътре, е толкова познато, толкова успокояващо, разпознаваемо и реално, че Бейли може да усети грубостта на дъбовата кора, аромата на жълъдите, дори бърбенето на катеричките.

– Искаше да можеш да вземеш дървото си със себе си – казва Попет. – Ако решиш да дойдеш с нас.

Бейли запушва шишенцето. Известно време никой от двамата не казва нищо. Лекият вятър си играе с косата на Попет.

– Колко време имам, за да помисля? – пита тихо Бейли.

– Потегляме, когато циркът затвори довечера. Влакът ще е готов преди зазоряване, макар че ще е по-добре, ако дойдеш по-рано. Заминаването може да се окаже малко... сложно.

– Ще си помисля. Но нищо не мога да обещаая.

– Благодаря ти, Бейли. Но ще ми направиш ли една услуга? Ако решиш да не идваш с нас, може ли тази вечер изобщо да не се появяваш в цирка? И това тук да бъде нашето сбогуване? Мисля, че така ще е по-лесно.

За момент Бейли я гледа с празен поглед, думите ѝ не успяват да докоснат съзнанието му. Това е дори по-ужасно от решението да си тръгне от фермата. Но той кима, защото чувства, че така е правилно.

– Добре. Няма да идвам, освен ако не реша да се присъединя към вас. Обещавам.

– Благодаря ти, Бейли. – Попет се усмихва, въпреки че момчето не може да определи дали усмивката ѝ е щастлива, или не.

И преди да е успял да ѝ поръча да каже на Уиджит довиждане от него, в случай че се наложи, тя се навежда и го целува, но не по бузата, както е правила хиляди пъти, а по устните. И в този момент Бейли разбира, че ще я последва, където и да е.

Безмълвна, Попет се обръща и се отдалечава. Бейли я изпраща с поглед, докато косата ѝ се изгубва на хоризонта, и продължава да гледа след нея, стиснал шишенцето в ръка, без да е сигурен как се чувства или какво да прави. Остават му само няколко часа да реши.

Зад него останалите на самотек овце решават да преминат през отворената врата и да се прехвърлят в другото пасище.

Покана

Лондон, 30 октомври, 1901 година

Циркът пристига в Лондон и Силия Боуен се изкушава веднага да отиде на адреса от визитката на Марко, с която никога не се разделя. Вместо това се отправя към грандхотел „Мидланд“.

Не задава никакви въпроси на рецепцията.

Не говори с никого.

Застава по средата на фоайето, незабележима за персонала и гостите, които я подминават, поели в една или друга посока, към други срещи и други временни убежища.

След като е стояла така повече от час, неподвижна като статуите в цирка, към нея приближава мъж в сив костюм.

Той я изслушва безстрастно, докато му говори, а когато свършва, мъжът само кимва.

Силия прави дълбок реверанс пред него, после се обръща и излиза.

Известно време мъжът в сивия костюм стои сам, незабележим във фоайето на хотела.

Кръстопътища I: Изпускането на една шапка

Лондон, 31 октомври – 1 ноември, 1901 година

В нощта на Хелюин циркът винаги е особено празничен. Във вътрешния му двор висят кръгли хартиени фенери, сенките танцуват върху бялата им повърхност като мълчаливо виещи лица. Край портите и из целия цирк са оставени кошници с кожени маски в бяло, черно и сребърно, с кордели вместо връзки. Посетителите могат да си ги сложат, ако пожелаят. Понякога е трудно да се различи изпълнител от зрител.

Преживяването да бродиш из цирка в пълна анонимност е съвсем различно. Да се слееш с обстановката, да се превърнеш в част от атмосферата. Много посетители обожават това изживяване, докато други го намират за неприятно и предпочитат да си останат със собствените си лица.

В часовете след полунощ тълпата значително е оредяла. Стрелките на часовника напредват към деня на Хелюин.

Останалите зрители се движат наоколо като духове.

В тези часове опашката пред палатката на гледачката се е стопила напълно. Повечето хора предпочитат да научат какво им носи бъдещето в по-ранните часове на нощта. Късните са подходящи за по-малко интелектуални занимания. По-рано желаещите да научат съдбата си са се редили почти непрестанно, но тъй като октомври преминава в ноември, във вестибюла няма никого. Никой не чака зад мънистената завеса, за да чуе какви тайни ще му разкрият картите таро.

Изведнъж завесата се разтваря, макар че гледачката не чува никакви стъпки.

Онова, което Марко има да ѝ каже, не би трябвало да я шокира. Макар че в продължение на години картите не са спирали да ѝ го разкриват, тя винаги е отказвала да им повярва, избирала е да се вглежда само в другите възможности, в алтернативните пътища, по които може да се поеме.

Но да го чуе от собствената му уста, е напълно различно нещо. В мига, в който той произнася думите, на повърхността на съзнанието ѝ изскача забравен спомен. Две фигури, облечени в зелено, застанали в центъра на ярко осветена бална зала, така явно влюбени, че цялото помещение се нажежава.

Кара го да изтегли една карта. Съгласието на Марко я изненадва.

Това, че картата е Папесата, не.

Той си тръгва, Изобел сваля табелката пред палатката си и приключва работа за вечерта.

Понякога затваря рано или само за известно време, когато е уморена или има нужда да се оттегли за малко. Често прекарва свободното си време с Цукико, но тази вечер, вместо да потърси жената каучук, остава сама до масата си и усилено разбърква картите.

Обръща една с лицето нагоре, после още една, и още една.

Само саби. Цели редици от саби. Четири. Девет. Десет. Единичното остро асо.

Бутва ги обратно в тестето.

Оставя картите и се заема с нещо друго.

Държи кутията за шапки под масата си. Това е най-сигурното място, за което може да се сети, най-лесното за достигане. Често дори забравя, че кутията е там, скрита под дипломите на кадифената покривка. Винаги между нея и посетителите ѝ. Постоянно невидимо присъствие.

Сега тя посяга под масата и издърпва кутията от кадифените сенки на трепкащата светлина на свещите.

Кутията за шапки е безлична и кръгла, облечена в черна коприна. Няма ключалка или панти, капакът ѝ се държи на две панделки – една черна и една бяла, внимателно вързани на възел.

Изобел поставя кутията върху масата и избърсва плътния слой прах от капака ѝ, въпреки че вързаните панделки са също доста прашни. Тя се поколебава и за момент си казва, че може би ще е по-добре да се откаже и да върне кутията на мястото ѝ. Но вече сякаш няма значение.

Изобел бавно развързва панделките, справя се с възлите с помощта на ноктите си. Когато ги разпуска достатъчно, за да махне капака, го вдига колебливо, сякаш се страхува от онова, което ще открие вътре.

В кутията има една шапка.

Стои си точно така, както я е оставила. Стар черен цилиндър с поизносена периферия. В основата му на тъмни и светли фльонги са вързани бели и черни панделки – приличат на украса на подарък. Под възлите на корделата се вижда една-единствена карта таро. Между картата и шапката е пъхната сгъната бяла дантелена кърпичка, чиито краища са бродирани с виещи се лозови клонки.

Такива прости неща. Възли и намерения.

Беше се смяла по време на уроците си, много повече бе предпочитала упражненията с картите. Изглеждаха ѝ толкова по-ясни в сравнение с възлите, независимо от многото им значения.

Беше само предпазна мярка. Предпазните мерки са хубаво нещо при подобни непредсказуеми ситуации. Не са по-странни от вземането на чадър, когато излизаш на разходка в ден, в който ти се струва, че ще вали, независимо от яркото слънце на небосклона.

Не е сигурна, че шапката ще направи нещо повече от това да събира прах. Няма как да е сигурна, няма барометър, с който да се измерват подобни нематериални неща. За хаоса не съществуват термометри. В момента чувства, че се притиска към някаква празнота.

Изобел изважда внимателно шапката от кутията, дългите краища на панделките се пръскат като струи на водопад покрай черния филц. Цилиндърът притежава някаква странна красота, като се има предвид, че е стар и в корделата му са затъкнати карта и кърпичка. Видът му е почти празничен.

– Най-малките амулети могат да се окажат най-ефективни – казва Изобел и се стряска почти до сълзи, когато чува гласа си.

Шапката не отвръща.

Изобел иска единствено да запази баланса в цирка. Да предотврати пораженията, които две конфликтни страни биха могли да нанесат една на друга или на заобикалящия ги свят.

Да предотврати счупването на везните.

Отново и отново си представя двамата заедно в онази бална зала.

Спомня си части от дочут спор. Признанието на Марко, че е направил всичко за нея – думи, които навремето тя не беше успяла да разбере и които забрави много скоро, след като ги чу.

Но сега всичко ѝ е ясно.

Цялата емоция, прочетена по картите, когато се беше опитвала да му гледа, е била свързана със Силия.

Самият цирк, всичко е било за нея. На всяка красива палатка, която той издига, тя отговаря със своя.

И самата Изобел беше помагала, за да запази баланса. Беше помагала на него. На двамата.

Поглежда надолу към шапката в ръката си.

Бялата дантела, нежно галеща черния вълнен плат, преплетените панделки. Неразделни.

Изобел разкъсва корделките с пръсти, дърпа фльонгите, обладана от внезапна ярост.

Кърпичката полита надолу, подобно на дух; сред преплетените лозови клонки се виждат инициалите С. Н. Б.

Картата таро пада на пода, приземява се с лицето нагоре. Върху нея е изрисуван ангел, под който се четат думата *Temperance*, Умереност. Изобел замръзва, притаява дъх. Очаква някакви последствия, някакъв резултат от действията си. Но всичко е притихнало. Свещите примигват около нея. Мънистената завеса виси неподвижна и спокойна. Изведнъж гледачката започва да се чувства като глупачка, седнала сама в палатката си с купчина оплетени панделки и една стара шапка. Каква глупачка е да вярва, че може да има каквото и да е въздействие върху подобни неща. Че изобщо нещо от онова, което е правила, може да има каквото и да било значение.

Посяга да вдигне падналата карта, но ръката ѝ замръзва точно над нея, когато чува нещо. За частица от секундата ѝ се струва, че звукът наподобява скърцането на спирачки на влак.

Отнема ѝ момент, за да разбере, че идва отвън. Писъкът на Попет Мъри.

Най-тъмно е, преди да се зазори

Конкорд, Масачузетс, 31 октомври, 1902 година

Попет и Уиджит стоят до портите на цирка, малко встрани от будката за билети, въпреки че опашката пред нея се е разредила през последния час. Изпълненият със звезди тунел вече е махнат и на мястото му е опъната раирана завеса. Зад тях часовникът мечта отброява три удара. Уиджит дъвче пуканки с шоколадова глазура.

– Ще продължим ли да го чакаме? – пита той с пълна уста.

– Опитам се да му обясня възможно най-ясно – отвръща Попет. – Мисля, че направих сравнение с торта.

– Е, това трябва да е свършило работа – отбелязва брат ѝ. – Кой няма да хареса една добра аналогия с торта?

– Не съм сигурна, че думите ми имаха някакъв смисъл. Мисля, че много се разстрои, когато му поръчах да не идва тази вечер, освен ако няма да потегли с нас. Не знаех какво друго да кажа, просто се постарях да разбере колко е важно. – Попет въздъхва, обляга се на металната ограда. – И го целунах – добавя.

– Знам – казва Уиджит.

Сестра му му хвърля подозрителен поглед, лицето ѝ става червено почти колкото косата ѝ.

– Нямах намерение да се ровя – свива рамене той. – Но ти съвсем не го прикриваш добре. Трябва да се упражняваш повече, ако не искаш да виждам разни неща. Силия не те ли е научила как се прави?

– Защо ти започваш да виждаш по-ясно, а аз – по-зле? – пита Попет.

– Може би е въпрос на късмет?

Тя върти очи.

– Говори ли със Силия?

– Да. Предадох ѝ думите ти, че Бейли трябва да дойде с нас. Единственото, което тя каза, е, че не би сторила нищо, за да го предотврати.

– Е, и това е нещо.

– Разсеяна е – продължава Уиджит и разклаща торбичката с пуканки. – Не иска да ми сподели нищо и почти не ме слушаше, когато се опитах да ѝ обясня за какво я молим. Можех да ѝ кажа, че искаме да си вземем летящ хипопотам за домашен любимец, и пак щеше да ми отвърне, че няма проблем. Но Бейли няма да дойде само заради забавленията, нали?

– Не знам.

– А какво знаеш?

Попет вдига поглед към нощното небе. Тъмни облаци скриват по-голямата част от звездите, но малки групички от тях все пак излизат наяве и нежно примигват.

– Спомняш ли си, че когато бяхме в „Звездоброеца“, аз видях нещо ярко, но не разбрах какво е?

Уиджит кимва.

– Беше вътрешният двор. Целият двор, не само огънят. Ярък, пламтящ и горещ. После... Не знам какво стана, но Бейли се оказа там. В това поне съм сигурна.

– И това ще се случи скоро?

– Мисля, че много скоро.

– Дали да не го отвлечем?

– Стига, Уидж.

– Не, наистина. Можем да го направим. Ще се промъкнем в къщата му, ще го ударим с тежък предмет по главата и ще го довлечем тук, като внимаваме да не будим подозрение. Ще е на влака, преди да се е свестил, а тогава вече няма да има избор. Бързо и безболезнено. Да, безболезнено за нас. Като изключим мъкненето на тежко тяло, де.

– Не смятам, че това наистина е най-добрата идея, Уидж – казва Попет.

– О, я стига – ще бъде забавно.

– Не мисля. Вече направихме каквото трябваше и сега ни остава само да чакаме.

– Сигурна ли си?

– Не – тихо отвръща Попет.

След малко Уиджит тръгва да търси нещо друго за ядене, а сестра му остава да чака сама покрай портите, като от време на време хвърля поглед през рамо, за да види колко часа показва часовникът зад нея.

Кръстопътища II: Ален гняв и червена съдба

„Лондон, 31 октомври – 1 ноември, 1901 година“

„Въпреки че всяка прекарана в цирка нощ може напълно заслужено да се нарече магическа, пише веднъж хер Тийсен, нощта на Все светии е нещо специално. Самият въздух пращи от мистерии.“

Нощта на Хелоуин е студена и свежа. Шумната тълпа е облечена в дебели палта и шалове. Мнозина носят маски, лицата им се губят зад черни, бели и сребърни домина.

Светлината в цирка е по-приглушена от обичайното. Имаш чувството, че от всеки ъгъл пълзят сенки.

Чандреш Кристоф Лефевр влиза в цирка без предупреждение. Взема една сребърна маска от кошницата до портите и я намества пред лицето си. Жената в будката за билети не го разпознава, когато той си плаща входа.

Чандреш обикаля из цирка като в някакъв сън.

Мъжът в сивия костюм не носи маска. Движи се бавно, със спокойна, почти мързелива походка. Няма конкретни планове къде да отиде, мести се от палатка в палатка. В една влиза, друга подминава. Купува си чаша чай и застава наред двора, известно време наблюдава огъня, после тръгва отново по пътеките между палатките.

Никога досега не е посещавал цирка и изглежда, се забавлява. Чандреш го следва, не пропуска нито едно негово движение. Преследва го сред палатките и го гледа как плаща чая си в двора. Забива поглед в земята край краката на мъжа в сивия костюм, търси сянката му, въпреки че опитите му се провалят от непрестанно местещата се светлина.

Никой, освен Чандреш не му обръща внимание. Минувачите не го поглеждат, нито един чифт очи не се отправя в неговата посока въпреки височината на мъжа и безупречния му сив костюм и цилиндъра. Дори момичето, което му продава чая, едва го зърва и бързо се обръща към следващия клиент. Мъжът в сивия костюм се плъзга из цирка подобно на сянка. В ръка държи бастун със сребърна дръжка, който не използва.

Чандреш неведнъж го загубва в тълпата, сивото се разтваря в морето от бяло и черно, поръсено с цветните петна от дрехите на посетителите. Никога не му отнема много, за да зърне отново сивия цилиндър, но в интервалите, когато го е изгубил от поглед, той става изключително нервен, чак се разтреперва, играе си разсеяно с палтото и със съдържанието на джобовете си.

Чандреш мърмори нещо под носа си. Онези, които минават достатъчно близо, за да го чуят, му хвърлят странни погледи и се стараят да го избегнат.

Мосю Лефевр е следван по петите от млад мъж, когото той не би познал, дори да го погледнеше в очите. Въпреки това младежът се старее да спазва дистанция. Вниманието на Чандреш е концентрирано единствено върху мъжа в сивия костюм и нито

веднъж не се отклонява към младежа, който малко прилича на асистента му.

Марко не сваля сиво-зелените си очи от шефа си, не е сложил маска пред лицето си, което само Силия би познала – но тя и без това е заета.

Преследването продължава известно време. Господин А. Х. спокойно обикаля из цирка. Посещава гледачката на карти, която не го разпознава, но подрежда бъдещето му в любезни редици и признава, че някои части от него се припокриват и са обърквачи. Гледа представлението на илюзионистката. Тя дава знак, че го е забелязала, с едно-единствено едва забележимо кимване. Разглежда „Залата с огледалата“ в компанията на безброй фигури, облечени в сиви костюми и със сиви цилиндри на главата. Качва се на „Въртележката“. Изглежда особено впечатлен от „Ледената градина“.

Чандреш го следва от палатка в палатка и чака отвън, обзет от нарастващо безпокойство.

За кратко, когато отделя няколко секунди, за да свърши една друга работа, Марко загубва следите и на двамата. Стрелките на часовника до портите отброяват минута след минута, орнаментите по него се въртят и разместват.

Октомври преминава в ноември – преход, който като цяло протича незабелязан от всички, освен от стоящите най-близо до часовника.

Тълпата оредява. Маските се връщат обратно в кошниците из двора и край портите – неравни купчини от празни очи и кордели. Родителите дърпат децата си навън с обещанието, че на следващата вечер може да се върнат, макар циркът тогава вече да си е заминал и по-късно същите тези деца ще се почувстват измамани и предадени.

Господин А. Х. спира на една широка и почти безлюдна пътека в задната част на цирка. Чандреш го наблюдава от известно разстояние, но не вижда добре каква е причината, накарала мъжа в сивия костюм да престане да се движи. Сигурно разговаря с някого. През процепите на маската си Чандреш забелязва единствено неподвижния сив костюм и леко мърдация сив цилиндър. Вижда открита мишена и между него и нея няма нищо.

До ушите му като ехо долита глас, който го уверява, че мъжът не е реален. Че е само продукт на въображението му. Нищо друго, освен сън.

После настъпва пауза. Само за момент времето се забавя като предмет, който се бори с гравитацията, докато пада. Режешият студен вятър, циркулиращ из откритите пътеки на цирка, спира. В този миг нищо не потрепва – нито брезентът на палатките, нито връзките на маските.

В най-високата палатка една от акробатките загубва идеалния си баланс и пада, но партньорите ѝ я хващат малко преди да се е размазала на земята.

Огънят в двора изведнъж изпуква и изпраща плътен черен облак от сажди нагоре, което кара посетителите, застанали най-близо до него, да отскочат назад, кашляйки.

Котенцето, което скача от ръката на Попет към ръката на брат ѝ, изведнъж се сгърчва във въздуха и се приземява на гърба си, а не на лапичките си и се претъркулва към Уиджит с гневно мяукане.

Илюзионистката спира, плавно ѝ представление замира, докато тя стои като замръзнала на мястото си с преbledняло лице като на смъртник. Олюлява се, сякаш всеки момент ще падне, и няколко човека от публиката стават да ѝ помогнат, но тя не пада.

Марко се свива на две, сякаш ударен в стомаха от невидим нападател. Минаващ наблизо зрител го хваща за ръката, за да му помогне да запази равновесие.

Чандреш Кристоф Лефевр изважда тежкия сребърен нож от джоба на палтото си и го запраща напред, без да се поколебае.

Ножът полита от ръката му, разцепва въздуха с перфектно въртене.

Мишената му е точна и неподвижна. Толкова истинска, колкото истинско може да бъде подобно нещо.

После мръдва.

Сивият вълнен гръб на костюма на господин А. Х. трепва. Мъжът се отмества съвсем леко настрана. Стъпката му е грациозна. Жестът е несъзнателен. Движение на тежест в пространството.

Ножът закача ръкава му и се забива в гърдите на човека, с когото разговаря господин А. Х. Острието пронизва с лекота черното разкопчано сако, удря сърцето,

сякаш то е било първоначалната мишена, сребърната дръжка щръква точно под яркочервения шал.

Господин А. Х. подхваща хер Фридрих Тийсен, докато той се стоварва напред.

Чандреш гледа втренчено към празната си ръка, сякаш не може да си спомни какво е държал с нея допреди малко. Със залитане поема обратно към двора с огъня. На тръгване от цирка забравя да си свали маската и когато на следващия ден я намира в къщата си, не разбира откъде се е взела там.

Господин А. Х. полага хер Тийсен на земята, без да спира да му говори толкова тихо, че никой не го чува. В началото пръснатите наоколо хора не забелязват нищо, макар някои да са изненадани, задето двамата млади изпълнители на няколко стъпки от тях внезапно прекъсват шоуто си и момчето, облечено в черен костюм, започва да събира изнервените котенца.

След доста време господин А. Х. престава да говори, слага облечената си в сива ръкавица длан върху лицето на хер Фридрих Тийсен и затваря нежно изненаданите му очи.

Последвалото мълчание се разпръсква от писъка на Попет Мъри, когато локвата кръв по земята достига до белите й ботуши.

Преди шокът да е прераснал в хаос, господин А. Х. измъква леко ножа със сребърната дръжка от гърдите на хер Тийсен, после се изправя и се отдалечава.

Той минава покрай поражения и все още нестабилно крепящ се на краката си Марко и му подава изцапания с кръв нож, без да му продума или да го погледне, после изчезва в тъптата.

Шепата зрители, които стават свидетели на случката, са отведени набързо настрана. По-късно те си казват, че видяното сигурно е било някой хитър номер. Малка доза театралност към и без това празничната вечер.

Езерото от сълзи

До табелата пред тази палатка виси малка кутия, пълна с гладки черни камъчета. Текстът инструктира посетителя да си вземе едно, преди да влезе.

Вътре в палатката е тъмно, таванът е покрит с отворени черни чадъри, извитите им дръжки висят надолу като ледени шушулки.

В центъра има басейн. Езеро, затворено в черна каменна стена, заобиколена от бял чакъл.

Във въздуха се носи соленият аромат на океан.

Приближавате до ръба, за да надникнете над стената. Чакълът скърца под краката ви.

Езерото е плитко, но блести. Местеща се светлина се издига като фонтан от повърхността на водата. Меко сияние, достатъчно да освети езерото и камъните на дъното му. Стотици камъни, същите като този, който държите в ръката си.

Светлината отдолу се процежда между камъните. Отраженията пълзят на вълни из стаята, създават впечатлението, че цялата палатка е под водата.

Сядате на стената и отново и отново премятате черния камък между пръстите си. Неподвижността на палатката се превръща в тиха меланхолия. От скритите ъгълчета на съзнанието ви изпълзят спомени. Отминаващи разочарования. Изпуснати шансове и загубени каузи. Разбити сърца, болки и ужасна съкрушителна самота. Тъга, която сте смятали, че отдавна сте забравили, се смесва с все още пресните рани.

Камъкът натежава в ръката ви.

Хвърляте го при останалите камъни в езерото и се усещате олекнал. Сякаш сте хвърлили във водата нещо повече от едно гладко излъскано късче скала.

Сбогуване

Конкорд, Масачузетс, 30-31 октомври, 1902 година

Бейли се покатерва на дъба преди залез-слънце, за да вземе скритата си кутия, гледа надолу към цирка, който стои окъпан в наситено оранжева светлина и хвърля дълги заострени сенки през полето. Но когато отваря кутията, вътре не открива нищо,

което наистина да иска да вземе със себе си.

Изважда единствено бялата ръкавица на Попет, мушва я в джоба на палтото си и връща кутията обратно в дървото.

Вкъщи преброява спестяванията си и сумата се оказва по-голяма, отколкото е предполагал. Приготвя си чифт дрехи и допълнителен пуловер. Замисля се дали да не си вземе и други обувки, но решава, че ако се наложи, ще заеме от Уиджит. Пъха всичко в една износена кожена чанта и изчаква родителите си и Каролайн да си легнат.

Докато чака, изважда вещите си от чантата и отново ги пъха вътре, преценявайки повторно избора на онова, което ще вземе, и онова, което ще остави зад гърба си.

Изчаква още час, уверява се, че всички са заспали и после още един път – за всеки случай. Въпреки че е свикнал с лягането в необичайни часове, незабелязаното измъкване от къщи е съвсем друго нещо.

Най-сетне се прокрадва по коридора и с изненада установява колко е късно. Ръката му е на бравата, готов е да си тръгне, когато се обръща назад, пуска чантата на пода и тихо започва да търси къс хартия.

Щом намира, сяда на кухненската маса и написва бележка до родителите си. По най-добрия начин обяснява причините, поради които заминава, и изразява надежда, че ще го разберат. Не споменава нито Харвард, нито бъдещето на фермата.

Спомня си, че веднъж, когато беше малък, майка му му пожела щастие и живот, изпълнен с приключения. Ако това не се смята за приключение, тогава не знае кое.

– Какво правиш? – прозвучава глас зад гърба му.

Бейли се обръща и вижда Каролайн, застанала на прага по нощница. Косата ѝ е прибрана на главата в остра бърканица от къдрици, навити на парцалчета, около раменете си е увила плетено одеяло.

– Нищо, което да те засяга – отвръща той и се връща към писмото си. Подписва го, сгъва го и го подпира в центъра на масата до дървена купа с ябълки. – Гледай да го прочетат.

– Да не би да бягаш? – пита Каролайн, забила поглед в чантата му.

– Нещо такова.

– Не може да говориш сериозно – прозява се тя.

– Не съм сигурен кога ще се върна. Ще пиша, когато мога. Кажи им да не се притесняват за мен.

– Бейли, връщай се в леглото.

– Защо ти не се върнеш в леглото, Каролайн? Малко повече сън ще се отрази добре на красотата ти.

В отговор сестра му само сгърчва лице в смях.

– Пък и между другото – продължава Бейли, – кога ти е пукало какво правя?

– Цяла седмица се държиш като бебе – повишава глас Каролайн, но въпреки това се придържа в границите на съскащия шепот. – Играеш в онзи глупав цирк, прекарваш по цели нощи навън. Порасни, Бейли!

– Точно това правя – уверява я той. – Не ме е грижа дали го разбираш, или не. Оставането ми тук няма да ме направи щастлив. Ти си щастлива, защото си досадна и скучна, и на теб ти е напълно достатъчен скучен и досаден живот. За мен не е. И никога няма да бъде. Затова си тръгвам. Направи ми услуга и се омъжи за някого, който ще се грижи добре за овцете.

Той взема една ябълка от купата и я подхвърля във въздуха, улавя я и я пъха в чантата, преди да махне весело на сестра си за довиждане и нищо повече. Оставя я да стои до масата, като отваря и затваря уста в знак на мълчалив гняв, докато Бейли притваря тихо вратата зад гърба си.

Той се отдалечава от къщата, кипящ от енергия. Почти очаква Каролайн да го последва или веднага да събуди родителите им и да ги предупреди за заминаването му. Но с всяка стъпка, която го отвежда по-далеч от къщата, му става все по-ясно, че наистина напуска и не е останало нищо, което да го спре.

Разстоянието до цирка му изглежда по-дълго в неподвижността на нощта, натам не вървят тълпи посетители, както всяка друга вечер.

Бейли стига до дъба, а звездите все още личат по небето. Чантата е праметната през рамото му. Тръгнал е по-късно, отколкото му се е искало, макар че все още има

време до зазоряване.

Но ширналото се под неговото дърво поле е пусто под звездното небе, сякаш на него никога не е имало нещо друго, освен трева, листа и мъгла.

Ретроспекция

— Лондон, 1 ноември, 1901 година —

Мъжът в сивия костюм се промъква с лекота между тълпата от циркови посетители. Те се отдръпват от пътя му, без дори да се замислят, разделят се като вода пред него, докато той върви към портите.

Фигурата, блокирала пътя му към края на вътрешния двор, е прозрачна, прилична на мираж на фона на големия огън и леко поклащащите се на вятъра хартиени фенери. Мъжът в сивия костюм спира пред безплътния образ на колегата си, въпреки че лесно би продължил напред.

— Интересна вечер, нали? — пита го Хектор, като предизвиква любопитните погледи на хората наблизо.

Мъжът в сивия костюм помръдва пръстите на едната си ръка едва забележимо — сякаш обръща страница на книга — и погледите се преустановяват, любопитните очи се разфокусират, вниманието им отскача към други гледки.

Тълпата продължава да се движи през портите, без да забелязва двамата джентълмени.

— Не си струва труда — обяснява Хектор. — Половината от тези хора и без това очакват да видят духове на всеки ъгъл.

— Ситуацията се изплъзва от контрол — отвръща мъжът в сивия костюм. — Това място винаги е било твърде изложено на чуждите погледи.

— Точно това прави изживяването забавно. — Хектор махва с ръка към тълпата. Пръстите му преминават през рамото на една жена и тя се обръща изненадано, но когато не вижда нищо, продължава да върви. — Не използва ли достатъчно от техниките си за прикритие, дори след като се сдуши с Чандреш, за да контролираш сцената на действие?

— Нищо не контролирам — отвръща мъжът в сивия костюм. — Установих протокол на секретност, скрит под сянката на мистериозност. Именно по моя препоръка циркът се мести незабелязано от едно място на друго. От това се възползват и двамата играчи.

— Да, държи ги разделени. Ако от самото начало ги беше събрал както трябва, тя отдавна щеше да го е разбила.

— Да не би настоящото ти състояние да те е направило сляп? Голяма глупост стори сам да се хванеш в такъв капан и трябва да си голям наивник, щом не виждаш, че двамата са обсебени един от друг. Ако не бяха държани отделно, това щеше да се случи много по-рано.

— Трябваше да станеш проклет сватовник — отбелязва Хектор, а присвитите му очи се появяват и изчезват на светлината, струяща на вълни. — Достатъчно добре съм подготвил участничката си.

— И въпреки това тя дойде при мен. Лично ме покани тук, тъй като ти... — Той млъква, някаква фигура в тълпата привлича погледа му.

— Мисля, че ти казах да избереш играч, чиято загуба би могъл да понесеш — продължава Хектор, докато наблюдава как събеседникът му гледа след разстроения младеж с цилиндъра, който ги подминава, без да ги забележи, следвайки Чандреш през блъсканицата от посетители. — Винаги се привързваш прекалено много към учениците си. Каква липса на късмет, че толкова малко от тях го разбират.

— А колко от твоите ученици избират сами да прекратят играта? — мъжът в сивия костюм се обръща обратно към него. — Седем? Дъщеря ти осмат ли ще бъде?

— Това няма да се случи отново — възразява Хектор. Всяка дума прозвучава остро и тежко, независимо от безплътната му форма.

— Ако спечели, ще те намрази заради победата, ако вече не те мрази.

— Тя ще спечели. Не се опитвай да пренебрегваш факта, че е по-добра от твоя играч и винаги е била.

Мъжът в сивия костюм вдига ръка към големия огън, усилва звука, отекващ из двора, за да може Хектор да чуе гласа на дъщеря си, който с нарастваща паника

повтаря името на Фридрих.

– Това като проява на сила ли ти звучи? – пита той и отпуска ръка. Гласът на Силия се смесва с шума на тълпата.

Хектор само смръщва вежди, пламъците на огъня още повече изкривяват изражението му.

– Тази вечер тук умря един невинен човек – продължава мъжът в сивия костюм. – Човек, към който твоята състезателка беше много привързана. Ако още не е започнала да се пропуква психически, тази смърт ще ѝ помогне. Това ли имаше намерение да постигнеш тук? Нищо ли не си научил след толкова много състезания? Няма никакъв начин да се предвиди какво ще стане. Никакви гаранции и от двете страни.

– Състезанието още не е приключило – Хектор се размазва в светлина и сенки, докато изчезва.

Мъжът в сивия костюм продължава да върви, сякаш изобщо не е спирал, минава през кадифените завеси, които разделят двора от външния свят.

Известно време съзерцава часовника до портите, преди окончателно да напусне цирка.

Красива болка

Лондон, 1 ноември, 1901 година

Някога скромният и празен апартамент на Марко сега е пълен с различни по стил и вид мебели. Вещи, които са омръзнали на Чандреш в един или друг момент, и вместо да бъдат изхвърлени, са прибрани в това чистилище.

Полиците са твърде малко за многото книги и затова томовете стоят струпани върху антични китайски столове и възглавници, обвити в индийска коприна.

Часовникът на полицата над камината е дело на хер Тийсен и е украсен с миниатюрни книжки, чиито страници се разлистват, докато стрелките приближава към три часа сутринта.

По-големите книги върху бюрото се движат с по-неравномерна скорост. Марко прелиства изписаните на ръка томове, нахвърля бележки и изчисления върху отделни листове. Отново и отново задрасква символи и цифри, слага настрана едни книги за сметка на други, после пак се връща към отхвърлените.

Вратата на апартаента му се отваря от само себе си, ключалките изщракват рязко, пантите се залюляват бясно. Марко скача от бюрото си и разлива мастилницата върху книжата си.

На прага стои Силия, няколко къдрици са изскочили от сресаната ѝ нагоре коса. Бежовото ѝ манто виси разкопчано, прекалено тънко за времето навън.

Едва когато влиза в стаята и вратата се затваря и заключва автоматично зад гърба ѝ, Марко вижда, че роклята ѝ е покрита с кръв.

– Какво се е случило? – пита той и ръката му посяга да изправи мастилницата, но замръзва във въздуха.

– Много добре знаеш какво се е случило – отвръща Силия. Гласът ѝ е спокоен, но по тъмната повърхност на разсипаното мастило вече са започнали да се образуват леки вълнички.

– Добре ли си? – пита Марко и приближава към нея.

– Със сигурност не съм – отвръща Силия; мастилницата се пръска на парчета, поръсва мастило над книжата и опръсква белите ръкави на Марковата риза, пада невидимо върху черната му жилетка. Ръцете му са покрити с мастило, но вниманието му продължава да е погълнато от кръвта по роклята ѝ – яркочервеното сякаш крещи на фона на сатена с цвят на слонова кост и се губи зад плетеницата от черно кадифе, което я покрива като клетка.

– Силия, какво си направила?

– Опитвах се – гласът ѝ пресеква, затова тя повтаря: – Опитвах се. Мислех, че ще успея да поправам стореното. Познавах го от толкова време. Вярвах, че е като да сглобиш един часовник и да го накараш да заработи отново. Знаех точно какво не е наред, но не можах да го поправам. Познавах го толкова добре, но... не стана.

Риданието, заседнало в гърлото ѝ, се откъсва от него. Сълзите, които е сдържала в продължение на часове, започват да се ронят от очите ѝ.

Марко се втурва през стаята, придърпва я към себе си и я държи в прегръдките си, докато тя плаче.

– Съжалявам – казва той и не спира да го повтаря, докато Силия най-сетне се успокоява, а напрежението напуска раменете ѝ.

– Той беше мой приятел – тихо добавя тя.

– Знам – кимва Марко и избърсва сълзите ѝ, като оставя следи от мастило по бузите ѝ. – Много съжалявам. Не знам точно как се случи. Нещо силно наруши баланса. Не мога да разбера какво е то.

– Беше Изобел – казва Силия.

– Какво?

– Магията, която тя хвърли над цирка, над теб и мен. Знаех за нея, чувствах я. Не мислех, че ще доведе до нещо, но очевидно съм грешала. Не знам защо избра точно тази вечер, за да престане.

Марко въздиша.

– Избрала е тази вечер, защото най-накрая ѝ казах, че обичам теб. Трябваше да го сторя преди години, но вместо това го направих едва сега. Мислех, че го приема добре, но очевидно съм сгрешил. Нямам ни най-малка представа какво правеше Александър там.

– Аз го поканих.

– Защо?

– Искях присъда – обяснява Силия, а очите ѝ отново се наливат със сълзи. – Искях всичко това да свърши, за да мога да бъда с теб. Мислех, че ако дойде да види цирка, ще определи победител. Не знам по какъв друг начин очакват да бъде разрешен този спор. Откъде може да е знаел Чандреш, че Александър ще е там?

– Нямам представа. Дори не знам какво го е прихванало да посещава цирка, при това настоя да не ходя с него. Проследих го, за да го държа под око. Изгубих го от поглед само за няколко минути, когато отидох да говоря с Изобел, и докато отново го настигна...

– И ти ли имаше усещането, че земята се изплъзва изпод краката ти? – пита Силия.

Марко кима.

– Опитвах се да предпазя Чандреш от самия него – обяснява той. – Изобщо не предполагах, че може да представлява заплаха за друг.

– Какво е това? – Силия поглежда към книгите върху бюрото. В тях се съдържат безкрайни страници от символи и йероглифи, заобиколени от текстове, взети от други източници, свързани един с друг, изписвани отново и отново. По средата на бюрото стои огромен том, подвързан с кожа. От вътрешната страна на корицата, заобиколена от сложно изписано дърво, едва се различава нещо като изрезка от вестник. Единствената фраза, която Силия успява да различи, е извън съзнанието.

– Ето как работя – обяснява Марко. – Тази книга тук свързва в едно цяло всички в цирка. Да я наречем „пазител“ поради липса на по-добър термин. Хвърлих нейно копие в големия огън точно преди запалването му, но в тази тук съм нанесъл поправки.

Силия прелиства страниците с имената. Спира се на извивките на подписа на Лейни Бърджис – до едно празно място, откъдето е махнат къс хартия със същия размер.

– Трябваше да включа и хер Тийсен – казва Марко. – Никога не съм се сещал за това.

– Ако не беше той, щеше да е някой друг почитател на цирка. Няма как да предпазиш всички. Невъзможно е.

– Съжалявам – повтаря той. – Не познавах хер Тийсен толкова добре, колкото ти, но се възхищавах на него и на работата му.

– Той ми показва цирка по начин, по който по-рано не бях в състояние да го видя – казва Силия. – Разкри ми как изглежда отвън. Години наред си разменяхме писма.

– Аз самият бих ти писал, ако можех да изразя с думи онова, което искам да ти споделя. Цяло море от мастило нямаше да ми стигне.

– Но вместо това ми построи мечти – вдига очи към него Силия. – А аз ти построи палатки, които ти рядко виждаш. Винаги съм имала толкова много от теб

покрай себе си, а съм била неспособна да ти дам каквото и да било в замяна, за да можеш да го задържиш за себе си.

– Все още пазя шала ти.

Тя се усмихва нежно, докато затваря книгата. Разлятото мастило се връща обратно в мастилницата, счупените парченца стъкло се залепят около него.

– Мисля, че баща ми би нарекъл това да работиш отвън навътре вместо отвътре навън – отбелязва тя. – Винаги ме е предупреждавал да го избягвам.

– В такъв случай изобщо няма да хареса една друга стая.

– Каква стая? – пита Силия.

Мастилницата изглежда така, сякаш никога не е била счупена.

Марко я повежда към съседната врата. Отваря я, но не прекрачва прага и когато Силия го настига, разбира защо.

Стаята прилича на бивш кабинет или приемна. Не е много голяма. Би могла да бъде определена като уютна, ако не са пластовете хартия и въжета, които висят от всяка видима повърхност.

Въжетата висят от полилея, прехвърлят се над полиците. Оплитат се едно в друго подобно на паяжина, спускаща се на вълни от тавана.

Върху всяка маса, бюро и фотьойл се виждат детайлно изработени модели на палатки. Някои са направени от вестник, други от плат. Части от скици, романи и канцеларски листове, сгънати, отрязани и оформени като цяла армия от раирани палатки, завързани една за друга с още въжета в черно, бяло и червено. Закрепени са към части от часовникови механизми и огледала, към остатъци от разтопени свещи.

В центъра на стаята, върху една кръгла дървена маса, боядисана в черно и гравирана със светли ивици от седеф, стои малък железен мангал. В него радостно гори огън, пламъците му са ярки и бели, и хвърлят дълги сенки из цялото помещение.

Силия пристъпва напред, навеждайки се да избегне висящите въжета от тавана. Обзема я същото усещане, както при влизане в цирка – дори из въздуха се носи същият аромат на карамел, но примесен с нещо по-дълбоко; от хартията и въжетата лъха на нещо тежко и древно.

Докато тя си проправя внимателно път из стаята, Марко остава на прага. Не изпуска от очи поклащането на роклята ѝ, докато Силия наднича в малките палатки и прокарва деликатно пръсти по елементите от часовник и парчетата въжета.

– Това е много стара магия, нали? – пита го тя.

– Единствената магия, която познавам – отвръща Марко. Дръпва едно въже до вратата и през стаята се усеща движение, парчетата метал улавят светлината на огъня, целият модел на цирка заблестява. – Макар да се съмнявам, че е създадена с тази цел.

Силия спира пред палатка, в която се намира клонка от дърво, покрита с восък от свещи. От там преминава към друга, леко бута хартиената ѝ врата, за да открие вътре кръг от миниатюрни столчета. Собствената ѝ сцена. Страниците, от които е направена, са изпъстрени с Шекспирови сонети.

Силия пуска хартиената врата и тя се затваря.

Приключва с колебливата си обиколка из стаята и се присъединява към Марко на прага, като безшумно придърпва вратата зад гърба си.

Още щом прекрачва прага, усещането, че е в цирка избледнява и тя изведнъж започва да възприема с особена острота всичко в съседната стая. Топлината на огъня, борещ се с течението откъм прозорците. Ароматът на Марковата кожа, скрит под миризмата на мастилото и одеколона му.

– Благодаря ти, че ми го показва – казва Силия.

– Да смятам ли, че баща ти не би одобрил?

– Вече не ме е чак толкова грижа какво одобрява баща ми.

Силия заобикаля бюрото и спира пред камината. Очите ѝ попадат върху миниатюрните страници от часовника на полицата, които се прелистват в такт с времето.

До часовника лежи една-единствена карта за игра. Двойка купа. Върху нея няма нищо, което да подсказва, че същата тази карта някога е била прободена с отомански кинжал. Никаква следа от кръв по повърхността ѝ. Но Силия знае, че това е същата карта.

– Мога да говоря с Александър – предлага Марко. – Навярно е видял достатъчно,

за да се произнесе по въпроса за победителя, а може пък това да доведе до дисквалификация. Сигурен съм, че в момента е ужасно разочарован от мен, може да обяви теб за победител...

– Престани – прекъсва го Силия, без да се обръща. – Стига. Не искам да говоря за тази проклетата игра.

Марко прави опит да протестира, но гласът му засяда в гърлото. Опитва се да каже нещо, но не успява.

Раменете му увисват в беззвучна въздишка.

– Уморих се да държа в едно цяло парчета, които не могат да бъдат задържани – признава Силия, когато той приближава. – Да се опитвам да контролирам онова, което не може да бъде контролирано. Уморих се да отричам сама пред себе си, че искам едно или друго, от страх да не счупя неща, които не ще мога да поправам. Те така или иначе ще се счупят, независимо от онова, което правим.

Тя отпуска глава на гърдите му. Марко я прегръща и нежно погалва шията ѝ с изцапаните си с мастило пръсти. Остават така известно време на фона на пукането на огъня и тиктакането на часовника.

Най-после младата жена вдига глава. Очите им се срещат, докато пръстите му свалят мантилото от раменете ѝ и дланите му се спират върху голите ѝ ръце.

Познатата страст, която винаги е свързана с допира до неговата кожа, залива Силия като вълна и тя повече нито може, нито пък иска да ѝ устои.

– Марко! – Пръстите ѝ започват да разкопчават копчетата на жилетката му. – Марко, аз...

Устните му покриват нейните, горещи и жадни, преди да е успяла да довърши. Докато разкопчава копче след копче, той сляпо дърпа връзки и панделки, отказвайки да отдели устни от нейните. Сложната рокля най-сетне пада на купчина около краката ѝ.

Марко обвива неразвързаните връзки на корсета ѝ около китката си и повлича Силия към пода.

Двамата продължават да смъкват слой след слой от себе си, докато накрая вече нищо не ги разделя.

Сграбчен в мълчанието, Марко следва с език извивките на тялото ѝ. Без звук изразява всичко онова, което не може да изкаже на глас.

Открива други начини да ѝ го разкрие, пръстите му оставят бледи следи от мастило по пътя си. Жадно поглъща всеки звук, откъснал се от устните ѝ.

Цялата стая затрептява, когато двамата достигат кулминацията.

И въпреки че вътре има много крехки предмети, нищо не се счупва.

Часовникът продължава да отброява секундите над главите им, обръща страниците, напредва в истории, твърде миниатюрни, за да бъдат прочетени.

* * *

Марко не си спомня кога е заспал. В един миг Силия е свита на кълбо в ръцете му, главата ѝ почива върху гърдите му и младата жена лежи, заслушана в ударите на сърцето му. В следващия миг той е сам.

Огънят е намалял до тлеещи въглени. Сивата зора пролазва през прозорците и хвърля меки сенки наоколо.

Върху двойката купа на полицата над камината лежи сребърен пръстен с гравирани текст на латински. Марко се усмихва, плъзва го върху малкото си пръстче, до белега на десния си безименен пръст.

Чак по-късно забелязва, че коженият „пазител“ от бюрото му е изчезнал.

Четвърта част
Огнеопасно

Сигурен съм, че съществуват палатки, които не съм успял да открия по време на многобройните си посещения в цирка. Въпреки че съм виждал голяма част от забележителностите в него и съм извървял много от алеите му, винаги има ъгълчета,

които си остават неизследвани, врати, които си остават затворени.
Фридрих Тийсен, 1896 година

Технически подробности

Лондон, 1 ноември, 1901 година

На Силия й се ще да може да замрази времето, докато се вслушва в равномерните удари на Марковото сърце на фона на тиктакането на часовника. Да остане завинаги в настоящия момент, сгушена в ръцете му, които нежно галят гърба й. Да не трябва да си тръгва.

Успява да забави пулса на Марко достатъчно, за да го приспи дълбоко.

Би могла да го събуди, но небето навън вече изсветлява и тя се ужасява от мисълта, че трябва да се сбогува.

Вместо това лекичко го целува по устните и тихо се облича. Сваля пръстена от пръста си и го оставя върху полицата на камината, между двете кървавочервени сърца върху картата.

Спира да си облече мантията, поглежда към пръснатите върху бюрото книги.

Може би, ако разбираше по-добре системата му, би могла да я използва, за да направи цирка по-независим. Да свали част от тежестта, стоварена върху плещите й. Да направи възможно тя и Марко да прекарват повече от няколко откраднати мига заедно, без да е в противоречие с правилата на играта.

Това е най-добрият подарък, който може да му поднесе, ако не успеят да накарат някой от двамата им учители да се произнесе кой е победителят.

Вдига пълната с имена книга. Подходящото нещо, от което да се започне.

Взема книгата със себе си.

Промъква се през тъмния коридор със затъкната под мишницата книга и затваря вратата на апартамента възможно най-тихо. Ключалките се връщат обратно по местата си с няколко тихи приглушени щраквания.

Забелязва скритата в тъмните сенки фигура чак когато я заговаря.

– Ти, продажна малка уличнице – казва баща й.

Силия затваря очи в опит да се концентрира, но винаги й е трудно да го отблъсне веднъж щом я е сграбчил в лапите си. Не успява и сега.

– Изненадана съм, че си чакал в коридора само за да ме наречеш така, папа – отбелязва тя.

– Това място е толкова добре защитено, че е направо абсурдно – махва по посока на вратата Хектор. – Нищо не може да припари вътре, освен ако онова момче само не го пусне.

– Добре – казва Силия. – Можеш да стоиш настрана от него, а също и от мен.

– Какво ще правиш с това? – пита я баща й и посочва към дебелата книга.

– Нищо, което да те засяга.

– Не можеш да се бъркаш в работите му – настоява Хектор.

– Знам. Намесата в чуждите работи е едно от малкото неща, които очевидно са против правилата. Нямам намерение да се бъркам, смятам да изуча системата му, за да престана да управлявам ден и нощ толкова много неща в цирка.

– Неговата система! Системата на Александър не е нещо, което да си заслужава труда. Нямах представа какво правиш. Надценените способности ти да се справиш с предизвикателството.

– Това е играта, нали така? – пита го Силия. – Всичко се свежда до това как се справяме с индиректните ефекти на магията, когато я представяме на публично място в свят, който не вярва в подобни неща. Тест за контрол и издръжливост, а не за талант.

– Тест за сила – поправя я баща й. – А ти си слаба. По-слаба, отколкото предполагам.

– Тогава ме остави да загубя. Изтощена съм, папа. Не мога да продължавам да го правя. Не е като да погълнеш бутилка уиски веднъж щом бъде обявен победителят.

– Победителят не се обявява – отвръща баща й. – Играта се играе, не се прекъсва. Досега трябваше да си разбрала поне това. Навремето беше умна.

Силия го гледа втренчено, но в същото време започва да преобръща думите в главата си, да събира неясните половинчати отговори за правилата на играта, които ѝ е давал в течение на годините. Изведнъж формата на елементите, които винаги е избягвал, става по-ясна, ключовият неизвестен фактор – по-очевиден.

– Победител е онзи, който остава, когато другият повече не може да издържи – казва Силия, най-сетне схванала съкрушителния смисъл на идеята.

– Това е най-обща генерализация, но предполагам, че ще свърши работа.

Силия се обръща към Марковия апартамент, притиска длан към вратата.

– Престани да се държиш така, сякаш обичаш това момче – предупреждава я Хектор. – Ти си над подобни прозаични неща.

– Нямах нищо против да ме пожертваш заради тази игра – тихо отвръща Силия. – Да ме оставиш да се саморазруша, само за да докажеш някаква гледна точка. Обвърза ме с нея, въпреки че си знаел какъв е залогът, и ме остави да си мисля, че не става дума за нищо повече от просто премерване на умения.

– Не ме гледай така, сякаш не съм човек – казва баща ѝ.

– Мога да виждам през теб – троснато му отговаря Силия. – Това не е особено голямо предизвикателство за въображението ми.

– Нямах да е по-различно, ако все още бях такъв, какъвто бях в началото на цялата история.

– А какво ще стане с цирка след края на играта?

– Циркът е просто сцена – отвръща той. – Стадион. Празничен колизеум. Можеш да продължиш с него, след като спечелиш, въпреки че без играта той няма да служи на никаква цел.

– Предполагам, че всички, които са свързани с него, също нямат цел, така ли? Съдбите им са просто резултат?

– Всички действия водят до резултат. Това е част от предизвикателството.

– Защо ми казваш всичко това сега, а по-рано не си споменавал и дума по въпроса?

– По-рано не съм мислел, че си в позицията на играча, който ще загуби.

– Искаш да кажеш – на онзи, който ще умре?

– Това е просто техническа подробност. Играта завършва едва когато остане един-единствен играч. Няма друг начин да се стигне до края ѝ. Можеш да зарежеш всичките си заблудени мечти след края на състезанието да продължиш да изпълняваш ролята на уличницата на онзи никой, когото Александър измъкна от лондонската клоака.

– Кой ще остане тогава? – игнорира коментара му Силия. – Ти каза, че предишното предизвикателство е спечелено от ученика на Александър. Какво е станало с него?

Сянката се разтриса от подигравателен смях, преди да отговори на въпроса ѝ:

– Тя се връзва на възли в твоя скъпоценен цирк.

Игра с огъня

Единствената светлина в тази палатка идва откъм огъня. Пламъците са в искрящо премигващо бяло, също като при големия огън в двора.

Подминават един гълтач на огън върху издигната раирана платформа. Малки пламъчета танцуват на върха на дълги пръчки, докато той се приготвя да ги погълне нацяло.

На друга платформа стои жена, която държи в ръцете си две дълги вериги. В краищата на всяка от тях пламтят огнени топки. Тя ги върти в кръг, оставяйки блестящи следи по пътя им, движи ги толкова бързо, че те изглеждат като безкрайни огнени нишки, вместо единични пламъци на края на вериги.

Жонгльори подхвърлят с високо завъртане запалени факли във въздуха. От време на време си прехвърлят тези факли един на друг сред дъжд от искри.

На различни нива светят запалени обръчи, през които с лекота се промъкват акробати, сякаш обръчите са от студен метал, а не са обхванати от трепкащи пламъци.

Изпълнителката на следващата платформа държи пламъци в голите си ръце и ги превръща в змии, цветя и всякакви други форми. От падащите в дланите ѝ звезди се

ронят искри, птици припламват и изчезват като миниатюрни феникси.

Тя ви се усмихва, докато гледате как белите пламъци в ръката ѝ се превръщат в лодка с едно едва забележимо движение на пръстите ѝ. После в книга. В огнено сърце.

Йероглифи

По пътя от Лондон към Мюнхен, 1 ноември, 1901 година

Влакът пухти сред полята и изпуска облаци сив пушек през комина си. Не се отличава по нищо от всеки друг влак. Локомотивът е почти изцяло черен. Вагоните, които тегли, са също толкова монохромни. Онези, които са с прозорци, имат затъмнени стъкла; онези без прозорци са черни като въглен.

Докато пътува, влакът е тих, не се чува звук от сирена. Колелетата му не скрибуцат върху релсите, а се плъзгат плавно и безшумно. Той напредва почти незабелязано по маршрута си, не спира никъде.

Отвън прилича на товарен влак. Напълно безличен. Интериорът му е съвсем друго нещо.

Отвътре е луксозно, позлатено и топло. Повечето вагони за пътници са застлани с плътни пъстри килими, тапицирани са в бургундско червено, виолетово и бежово кадифе, което създава впечатление за залез, макар да се колебае около цветовете на изгрева преди избледняването му в среднощно небе, поръсено със звезди.

Коридорите са обточени със свещници, чиито кристални висулки се спускат надолу и се поклащат в такт с движението на влака. Успокояващо и приспивно.

Скоро след потеглянето му Силия прибира подвързаната с кожа книга на сигурно място сред своите собствени книги.

Сменя кървавочервената си рокля с друга – сребристосива, завързана с черни, бели и графитеносиви панделки, някога любимите цветове на Фридрих.

Докато върви по коридора на влака, панделките се развяват зад гърба ѝ.

Тя се спира пред единствената врата, върху която има два йероглифа. Отстрани виси табелка с изписано на ръка име.

На почукването ѝ отговарят веднага, канят я да влезе.

Докато по-голямата част от останалите купета са наситени с цвят, това на Цукико е почти неутрално. Голо пространство, заобиколено от хартиени паравани и завеси от сурова коприна, излъчващи аромат на джинджирил и сметана.

Цукико седи на пода в средата на купето, облечена в червено кимоно. Пулсиращо алено сърце в бледа камера.

И не е сама. Изобел лежи на пода, скрила глава в скута на приятелката си, и тихо ридае.

– Нямах намерение да се натрапвам – казва Силия. Поколебава се на прага, готова да плъзне обратно вратата.

– Не се натрапваш – успокоява я Цукико и я кани да влезе. – Може би ще успееш да ми помогнеш да убедя Изобел, че се нуждае от почивка.

Силия не казва нищо, но гледачката избърсва очи и докато се изправя, кима.

– Благодаря ти, Кико – казва тя, като пригладжа гънките на роклята си. Цукико продължава да седи, вниманието ѝ е насочено към Силия.

На излизане Изобел спира до Силия.

– Съжалявам за хер Тийсен – казва тя.

– Аз също.

За момент Силия остава с впечатлението, че Изобел се кани да я прегърне, но вместо това девойката само кимва, после излиза и плъзва вратата зад себе си.

– Последните часове бяха дълги за всички нас – казва Цукико, когато Изобел вече я няма. – Имаш нужда от чай – добавя, преди Силия да е успяла да обясни защо е дошла.

Цукико я настанява на една възглавница и мълчаливо отива до дъното на купето, за да вземе провизиите си иззад един от високите паравани.

Жената каучук не изпълнява пълната чаена церемония, както Силия я е виждала да го прави на няколко пъти през годините, но докато бавно приготвя двете чаши зелена смес, гледката е красива и успокояваща.

– Защо никога не си ми казвала? – пита Силия, когато Цукико се настанява

срещу нея.

– Какво? – усмихва се Цукико над чая си.

Силия въздъхва. Чуди се дали Лейни Бърджис е изпитала същото раздразнение, докато е пиела двете различни чаши чай в Константинопол. Почти е готова да счупи чашата на Цукико – само за да види как ще реагира другата жена.

– Ударила ли си се? – Цукико кимва към белега на пръста на Силия.

– Преди по-малко от трийсет години бях обвързана с едно предизвикателство – отвърща Силия. Бавно отпива от чая си и добавя: – Ще ми покажеш ли своя белег сега, след като видя моя?

Жената каучук се усмихва и оставя чашата си на пода. После се обръща и дръпва надолу деколтето на кимоното си.

На врата ѝ, на мястото между дъжда от татуирани символи, в извивката на един полумесец, личи избледнял белег с размера и формата на пръстен.

– Белегът остава по-дълго, отколкото е продължителността на играта – обяснява Цукико и оправя кимоното около раменете си.

– Белегът ти е от един от пръстените на баща ми – казва Силия, но Цукико нито потвърждава, нито отрича твърдението.

– Как е чаят ти? – пита я тя.

– Защо си тук? – контрира я Силия.

– Наеха ме за жена каучук.

Силия оставя чашата си.

– Не съм в настроение за това, Цукико.

– Ако подбиращ въпросите си по-внимателно, може да получиш и по-задоволителни отговори.

– Защо никога не ми каза, че знаеш за предизвикателството? – пита я Силия. – Че ти самата си играла по-рано?

– Споразумях се да не разкривам самоличността си, освен ако не ме попитат директно – отвърща Цукико. – Държа на думата си.

– Защо изобщо дойде тук?

– Бях любопитна. Не е имало предизвикателство от времето, когато аз взех участие в моето. Нямах намерение да оставам.

– А защо го направи?

– Хареса ми мосю Лефевр. Сцената на моето предизвикателство беше по-интимна, а тази тук ми се стори уникална. Рядко се случва да откриеш наистина уникални места. Останах, за да наблюдавам.

– Наблюдавала си нас – казва Силия.

Жената каучук кима.

– Разкажи ми за играта – моли я Силия с надеждата да получи отговор при такова директно запитване сега, когато Цукико изглежда по-благосклонна към въпросите ѝ.

– Тя е повече, отколкото предполагаш – отвърща жената каучук. – Навремето аз самата не разбирах правилата. Не става дума само за онова, което наричаме магия. Вярваш, че добавянето на нова палатка към цирка е ход? Много повече е. Всичко, което правиш, всяко твоё движение – ден и нощ – е ход. Носиш шахматната си дъска със себе си, тя не се ограничава само в рамките на брезент и райета. Въпреки че ти и твоят противник не разполагате с лукса да стоите върху любезни квадрати.

Докато отпива от чая си, Силия размишлява върху думите ѝ. Опитва се да приеме факта, че всичко случило се с цирка, с Марко, е част от играта.

– Обичаш ли го? – пита я Цукико, докато я наблюдава замислено и сякаш ѝ се усмихва съчувствено. Но пък на Силия винаги ѝ е било трудно да разгадава изражението на жената каучук.

Тя въздъхва. Няма причина да отрича.

– Да.

– Вярваш ли, че и той те обича?

Силия не отговаря. Формулировката на въпроса я притеснява. Само допреди няколко часа е била сигурна. Сега, докато седи в тази пещера от леко напарфюмирана коприна, онова, което ѝ се беше струвало постоянно и неподлежащо на съмнение, започва да ѝ изглежда деликатно като парата, носеща се над чая ѝ. Крехко като илюзия.

– Любовта е променлива и нетрайна – продължава Цукико. – Рядко е стабилна основа, върху която да се вземат решения, в която и да е игра.

Силия затваря очи, за да овладее треперенето на ръцете си.

Отнема ѝ по-дълго време да възвърне самоконтрола си, отколкото би ѝ се искало.

– Изобел си мислеше, че той я обича. Беше сигурна. Именно заради това пристигна тук – да му помага.

– Той ме обича – казва Силия, въпреки че изречени на глас, думите ѝ не звучат така силно, както когато кънтят в главата ѝ.

– Може би – отвръща Цукико. – Той е доста изкусен в манипулациите. Никога ли не си лъгала хората, никога ли не си им казвала онова, което са искали да чуят?

Силия не е сигурна кое е по-лошо. Дали осъзнаването на факта, че за да приключи играта, един от двамата трябва да умре, или възможността тя да не означава нищо за него. Че е само фигура, движеща се по дъската. Чакаща да бъде прикlescена и матирана.

– Разликата между опонент и партньор е въпрос на гледна точка – обяснява Цукико. – Правиш стъпка встрани и същият човек може да бъде или едното, или другото, или и двете заедно, или пък нещо съвсем различно. Трудно е да се разбере кое лице е истинското. Освен това имаш да се справяш с твърде много фактори извън твоя противник.

– Не беше ли същото и при теб? – пита я Силия.

– Моята сцена не беше толкова голяма. В нея се включваха по-малко хора, имаше по-малко движение. Без предизвикателството, в нея нямаше какво да се спасява. Мисля, че по-голямата част от сцената в момента е чаена градина. Не съм се връщала на онова място от мига, в който предизвикателството свърши.

– Циркът може да продължи да съществува, когато нашето предизвикателство... приключи – казва Силия.

– Би било хубаво – кимва Цукико. – Достоен паметник за твоя хер Тийсен. Макар че ще е много сложно да стане напълно независим от теб и твоя противник. Ти си поела огромна част от отговорностите за него. Жизненоважна си за неговото функциониране. Ако ей сега забия нож в гърдите ти, този влак ще катастрофира.

Силия оставя чая си, наблюдава как плавното движение на влака изпраща леки вълнички по повърхността на течността. Наум изчислява колко време ще ѝ отнеме да го спре, колко дълго ще успее да поддържа тупкането на сърцето си. Решава, че всичко ще зависи от острието на ножа.

– Вероятно – казва тя.

– Ако трябва да премахна големия огън или неговия пазач, това също ще е проблем, нали?

Силия кимва.

– Имаш много работа, ако очакваш този цирк да оцелее – казва Цукико.

– Да не би да ми предлагаш да ми помогнеш? – пита Силия с надеждата, че жената каучук може да се окаже полезна в разшифроването на Марковата система, тъй като е имала същия учител.

– Не – любезно поклаща глава Цукико. Усмивката ѝ смекчава остротата на думата. – Ако не си способна да се справиш както трябва сама, ще се намеся. Това продължава вече доста дълго, но все пак ще ти отпусна още време.

– Колко? – пита Силия.

Цукико сръбва от чая си.

– Времето е нещо, което не мога да контролирам – отбелязва тя. – Ще видим.

Двете седят, обгърнати в спокойно мълчание, през част от това неподлежащо на контрол време. Копринените завеси се издуват леко от движението на влака, миризмата на джинджирил и сметана обгръща фигурите им.

– Какво се случи с твоя противник? – пита Силия накрая.

Цукико поглежда към чая си и отвръща:

– Противничката ми се превърна в колона от пепел, забита сред едно поле край Киото. Освен ако вятърът и времето не са я разрушили.

Конкорд и Бостън, 31 октомври, 1902 година

Известно време Бейли обикаля в кръг из празното поле, преди да се увери, че циркът наистина си е тръгнал. Не е останало нищо, освен изпотъпкан участък трева, който да подсказва, че само допреди няколко часа на това място е имало нещо.

Бейли сядва на земята, отпуска главата си в ръце и се чувства напълно изгубен, въпреки че е играл из тези поля откакто се помни.

Спомня си, че Попет бе споменала за някакъв влак.

Всеки влак би трябвало да се отправи към Бостън, за да стигне до която и да било по-отдалечена дестинация.

В мига, в който това му минава през ума, Бейли скача и хуква с все сила към депото.

Стига до там, останал без дъх и с натъртен гръб от ударите на чантата си, но не вижда никакви влакове. Надявал се е, че по някакъв начин влакът на цирка, в чието съществуване не е напълно сигурен, все още ще е на коловоза и ще чака.

Но вместо това депото е празно; забелязват се само две фигури, седнали на една от пейките на перона: мъж и жена, облечени в черни палта.

На Бейли му отнема няколко секунди, за да осъзнае, че и двамата носят червени шалове.

– Добре ли си? – пита го жената, докато той притичва по платформата. Бейли не може да определи точно акцента ѝ.

– Заради цирка ли сте тук? – пита той, поемайки си дъх.

– Да, заради него – отвръща мъжът с подобен напевен акцент. – Макар че той вече си тръгна, както, предполагам, си забелязал.

– Затвори по-рано – добавя жената. – Но това не е необичайно.

– Познавате ли Попет и Уиджит? – пита Бейли.

– Кого? – вдига вежди мъжът.

Жената накланя глава настрани, сякаш не е схванала въпроса.

– Те са близнаци, изнасят представления с котенца – обяснява Бейли. – Приятели са ми.

– Близнаците! – възкликва жената. – И техните прекрасни котенца! Как така си станал техен приятел?

– Дълга история.

– В такъв случай трябва да ни я разкажеш, докато чакаме – усмихва се непознатата. – И ти си за Бостън, нали?

– Не знам – отвръща Бейли. – Опитвах се да последвам цирка.

– И ние – отвръща мъжът. – Въпреки че не можем да го направим, докато не разберем накъде се е отправил. Това ще отнеме около ден.

– Надявам се, че ще се появи на някое леснодостъпно място – добавя жената.

– Как ще разберете къде е? – пита Бейли, обзет от леко недоверие.

– Ние, *rêveurs*, си имаме своите методи – усмихва се отново тя. – Трябва да почакаме още доста, така че ще разполагаме с достатъчно време да си разказваме истории.

Името на мъжа е Виктор, а на сестра му – Лорена. Те са на продължителна циркова ваканция, както сами я определят. Следват *Le Cirque des Rêves* навсякъде, където могат да си позволят. Обикновено го правят само в рамките на Европа, но за тази ваканция са решили да преминат и от другата страна на Атлантика. Преди това са били в Канада.

Бейли им поднася съкратена версия на историята за сприятеляването си с Попет и Уиджит, като премълчава по-любопитните детайли. С приближаването на зората към тях се присъединява още един *rêveur*, жена на име Елизабет, която била отседнала в местната странноприемница и сега, след заминаването на цирка, също има намерение да пътува за Бостън. Посрещат я топло. Изглежда са стари приятели, макар Лорена да казва, че са се запознали едва преди няколко дни. Докато чакат влака, Елизабет изважда куките си за плетене и кълбо наситеночервена вълна.

Лорена ѝ представя Бейли като млад *rêveur* без шал.

– Аз всъщност не съм *rêveur* – уточнява момчето. Все още не е сигурен, че е схванал напълно значението на думата.

Елизабет вдига поглед към него над плетката си, присвитите ѝ очи го гледат

преценяващо. Напомня му за най-строгите му учители, въпреки че е много по-висок от нея. Тя се привежда заговорнически напред:

– Обожаваш ли Le Cirque des Rêves?

– Да – отвръща без колебание той.

– Повече от всичко на света?

– Да – потвърждава Бейли. Не може да престане да се усмихва, въпреки сериозния ѝ тон и нервите, които продължават да разтуптяват силно сърцето му.

– В такъв случай си rêveur – заключава Елизабет. – Независимо в какво си облечен.

Разказват му истории за цирка и за други негови фенове. Обясняват, че съществува нещо като мрежа, която следи движението на цирка и уведомява останалите rêveurs, за да могат да пътуват от място на място. Виктор и Лорена са го следвали в продължение на години – винаги когато ангажиментите им са го позволявали, а Елизабет обикновено пътува само до местата, които са в близост до Ню Йорк. Присъствието ѝ тук е изключение, въпреки че в града има неформален клуб на rêveurs, който от време на време организира събирания, за да поддържат членовете му връзка един с друг, когато цирка го няма.

Влакът пристига малко след като слънцето е изгряло напълно и по пътя към Бостън историите продължават, докато Елизабет плете, а Лорена подpira сънливо глава на ръката си.

– Къде ще отседнеш в града? – обръща се Елизабет към момчето.

Бейли не се е замислял за тази подробност, предприема всяка поредна стъпка, без да се притеснява какво ще се случи, щом веднъж пристигнат в Бостън.

– Не съм напълно сигурен. Вероятно ще остана на гарата, докато разбере накъде да поема оттам.

– Глупости – казва Виктор. – Ще отседнеш у нас. Разполагаме почти с цял етаж в Паркър Хаус. Можеш да спиш в стаята на Огъст, вчера той се върна в Ню Йорк и аз така и не си направих труда да уведомя управата на сградата, че едната ни стая е свободна.

Бейли се опитва да протестира, но Лорена го спира.

– Брат ми е ужасен инат – прошепва тя. – Не приема „не“ за отговор, щом веднъж си е наумил нещо.

И наистина, веднага щом слизат от влака, Бейли се озовава в каретата им. Стигат до хотела и чантата му е отнесена горе заедно с багажа на Елизабет.

– Нещо не е наред ли? – пита го Лорена, когато забелязва как момчето открито оглежда луксозното фоайе.

– Чувствам се като едно от онези момичета във вълшебните приказки, които нямат дори обувки, а после по някакъв начин се озовават на бал в двореца – прошепва той и Лорена избухва в такъв силен смях, че няколко човека се обръщат да я изгледат.

Отвеждат Бейли до стая с размерите на половината му къща, но той установява, че не може да заспи, макар тежките завеси да спират светлината. Кръстосва напред-назад по килима, докато не започва да се притеснява да не го протрие от много ходене и вместо това сяда на перваза и наблюдава хората отдолу.

Изпитва облекчение, когато към средата на следобеда на вратата му се почуква.

– Знаете ли вече къде е циркът? – пита, преди Виктор да е успял да отвори уста.

– Още не, скъпо момче. Понякога получаваме предварителна информация, но не и сега. Предполагам, че ще получим съобщение някъде към края на деня и ако късметът не ни изневери, ще потеглим рано сутринта. Имаш ли костюм?

– Не съм си го взел – отвръща Бейли и се сеща за прибрания в сандък костюм у дома, който се изважда само при специални поводи. Предполага, че най-вероятно вече му е умалял, не може да се сети кога го е носил за последен път.

– Тогава ще ти вземем един – казва Виктор, сякаш това е толкова лесно, колкото купуването на вестник.

Срещат се с Лорена във фоайето и двамата го помъкват из града по задачи, в това число и посещение при шивач, за да му осигурят костюм.

– Не, не – възразява Лорена, когато разглеждат предложените им платове. – Тези съвсем не му отиват. На него ще му трябва сиво. Хубаво тъмносиво.

След продължителни проби и измервания, Бейли се оказва с най-хубавия костюм, който някога е притежавал – по-хубав дори от най-хубавия костюм на баща му. В графитно черно. Независимо от протестите му, Виктор му купува и много лъскави обувки и нова шапка.

Отражението му в огледалото толкова се различава от онова, с което е свикнал, че наистина се затруднява да повярва, че това е той.

Връщат се в Паркър Хаус, натоварени с множество пакети, спират до стаята си колкото да поседнат за малко, преди Елизабет да мине да ги вземе за вечеря.

За изненада на Бейли, в ресторанта на хотела има почти дузина *rêveurs*. Някои ще тръгнат след цирка, други ще останат в Бостън. Притеснението му от вида на модерния ресторант намалява при вида на непосредственото и шумно държание на групата. Верни на принципа, всички са облечени почти изцяло в черно, бяло и сиво, с яркочервени вратовръзки или кърпички.

Лорена вижда, че Бейли няма нищо червено по себе си, и незабелязано измъква една роза от близката ваза с цветя, за да я затъкне в ревера му.

При поднасянето на всяко блюдо се разказват безкрайни истории за цирка, споменават се палатки, които Бейли никога не е виждал, и държави, за които никога не е чувал. Предимно слуша, все още удивен от факта, че се намира сред група от хора, които обичат цирка толкова много, колкото и той самият.

– Мислите ли... мислите ли, че нещо не е наред с цирка? – пита тихо момчето, когато разговорът се разкъсва на множество разговори между отделните групички. – Искам да кажа, напоследък.

Виктор и Лорена се споглеждат, сякаш преценяват кой от двамата да отговори, но Елизабет ги изпреварва:

– Не е същото, откакто умря хер Тийсен.

Внезапно Виктор се намръщва, а Лорена кима в знак на съгласие.

– Кой е хер Тийсен? – пита Бейли.

Тримата изглеждат изненадани от невежеството му.

– Фридрих Тийсен беше първият *rêveur* – обяснява Елизабет. – Беше часовникар. Часовникът до портите на цирка е негово дело.

– Нима го е направил някой извън цирка? Наистина ли? – възкликва Бейли. Никога не се е сещал да пита Попет и Уиджит за това. Винаги е предполагал, че часовникът е рожба на самия цирк.

Елизабет кимва.

– Той беше и писател – добавя Виктор. – Именно така се запознахме с него преди много, много години. Прочетохме негова статия за цирка и му изпратихме писмо, а той ни отговори и така нататък. Това се случи, преди дори да бъдем наречени *rêveurs*.

– Направи ми часовник, който прилича на „Въртележката“ – замечтано отбелязва Лорена. – Малки същества се премият през облаци и сребърни уреди. Прекрасен е, ще ми се да можех да го нося навсякъде със себе си. Въпреки че е хубаво да си имам и нещо у дома, което да ми напомня за цирка.

– Чух, че имал таен роман с илюзионистката – подхвърля Елизабет, усмихвайки се над чашата си с вино.

– Клюки и глупости – троснато отвръща Виктор.

– Винаги е звучал много привързан към нея в статиите си – изтъква Лорена, сякаш не изключва вероятността клюката да се окаже вярна.

– Как е възможно човек да не я харесва? – пита Виктор. Лорена се обръща и любопитно го поглежда. – Тя е невероятно талантилива – измърморва той и Бейли забелязва как Елизабет полага огромни усилия да не се засмее.

– И циркът не е същият без този хер Тийсен? – Момчето се чуди дали това има нещо общо с историята, която му разказа Попет.

– Без него за нас, разбира се, е различно – обяснява Лорена. Спира замислено, преди да продължи: – И самият цирк изглежда малко по-различен. Нищо конкретно, само че...

– Само че сякаш е разбалансиран – довършва Виктор. – Като часовник, чийто механизъм не функционира както трябва.

– Кога е умрял? – пита Бейли. Не може да се насили да попита как е станало.

– Всъщност тази вечер ще се навърши точно година от смъртта му – отвръща

Виктор.

– О, не бях се сетила – възкликва Лорена.

– Тост за хер Тийсен – предлага Виктор достатъчно високо, за да го чуе цялата маса, и вдига чашата си. Всички чаши се вдигат в отговор и Бейли също се присъединява към тоста.

Историите за хер Тийсен продължават по време на десерта, прекъсвани единствено от въпроси защо тортата е наречена пай, като всъщност е повече от очевидно, че е торта. След като допива кафето си, Виктор се извинява и става, като отказва да се включи в дискусията за тортата.

Когато се връща на масата, в ръцете си държи телеграма.

– Потегляме към Ню Йорк, приятели.

Задънена улица

Монреал, август, 1902 година

Илюзионистката се покланя и изчезва пред удивените очи на публиката, а зрителите започват да ръкопляскат, аплодирайки празния въздух. Надигат се от местата си и някои подемат разговор с приятелите си, чудят се на този или на онзи трик, докато се изнизват през вратата, която отново се е появила в стената на раираната палатка.

Докато всички излизат, на един от столовете от вътрешния кръг остава мъж. Очите му, почти скрити в хвърляната от периферията на цилиндъра му сянка, са забити в центъра на кръга, който илюзионистката е заемала само до преди миг. Останалите зрители вече ги няма.

След няколко минути вратата избледнява и се слива със стената на палатката.

Мъжът не трепва. Той хвърля само един кратък поглед към изчезващата врата.

Миг по-късно Силия седи на стол срещу него, все още облечена по същия начин, както по време на представлението – в черна рокля с деликатна бяла дантела.

– Обикновено сядаш отзад – казва тя.

– Искях да виждам по-добре – отвръща Марко.

– Изминал си доста път, за да дойдеш тук.

– Трябваше да си взема отпуск.

Силия забива поглед в дланите си.

– Не очакваше да пропътувам цялото това разстояние, нали? – пита я Марко.

– Не, не очаквах.

– Трудно е да се скрие човек, когато пътува с цял цирк.

– Не съм се крила.

– Напротив. Опитвах се да говоря с теб на погребението на хер Тийсен, но ти си тръгна, преди да съм те открил, а после закара цирка от другата страна на океана. Избягваш ме.

– Не е напълно съзнателно – отвръща Силия. – Имах нужда от малко време, за да помисля. Благодаря ти за „Езерото на сълзите“ – добавя.

– Искях да разполагаш с място, където да се чувстваш достатъчно сама, че да можеш да плачеш, когато аз не съм с теб.

Тя затваря очи и не отговаря.

– Открадна книгата ми – казва Марко след кратко мълчание.

– Съжалявам.

– Стига да е на безопасно място, няма никакво значение дали ще я пазя аз, или ти. Можеше да ме попиташ. Можеше да ми кажеш довиждане.

Силия кима.

– Знам.

Известно време никой от двамата не продумва.

– Опитвам се да направя цирка независим – казва накрая тя. – Да го освободя от предизвикателството, от нас. От мен. Трябваше да изуча системата ти, за да постигна успех. Не мога да позволя едно важно за толкова много хора място просто да изчезне като дим. Място, което им дава едновременно чудеса, спокойствие и мистерии, които не могат да бъдат намерени никъде другаде. Ако ти имаше всичко това, нямаше ли да искаш да го запазиш?

– Имам го винаги, когато съм с теб. Нека ти помогна.
– Нямам нужда от помощта ти.
– Не можеш да се справиш сама.
– Разполагам с Итън Барис и Лейни Бърджис – казва Силия. – Съгласиха се да поемат управлението за основната операция. С малко повече тренировки, Попет и Уиджит ще са в състояние да се справят с аспектите на манипулацията, които не са по силите на Итън и Лейни. Аз... аз нямам нужда от теб.

Не може да го погледне в очите.

– Нямах ми доверие – казва Марко.
– Изобел ти имаше доверие – отвръща Силия, забила поглед в земята. – Както и Чандреш. Как да ти повярвам, че си искрен с мен, след като си лъгал тях? Нали аз съм онази, която имаш най-силна причина да мамеш?

– Нито веднъж не съм казал на Изобел, че я обичам. Бях млад и отчайващо самотен, и не биваше да я оставям да си мисли, че чувствата ми към нея са по-силни, отколкото бяха в действителност. Но онова, което изпитвах към нея, не може да се сравнява с това, което изпитвам към теб. Това не е тактика, с която да те заблудя; за толкова жесток ли ме смяташ?

Силия се надига от стола си.

– Лека нощ, господин Алистър.

– Силия, почакай – извиква Марко и става, но не се приближава към нея. – Разбиваш ми сърцето. Веднъж ми каза, че ти напомням за баща ти. Че не искаш никога да страдаш така, както е страдала майка ти по него, но сега правиш същото с мен. Не спираш да ме напускаш. Оставяш ме да копнея за теб отново и отново, когато съм готов на всичко, за да останеш. И това ме убива.

– То трябва да убие един от двамата ни – тихо казва Силия.

– Какво?

– Онзи, който оцелее, ще е победителят – отвръща тя. – Победителят живее, победеният умира. Така свършва играта.

– Това... – Марко млъква и поклаща глава. – Това не може да е целта на предизвикателството.

– Но е. Тест за издръжливост, не за умения. Опитвам се да направя цирка самостоятелен, преди...

Не може да произнесе думите, все още не смее да погледне към него.

– Възнамеряваш да направиш онова, което е направил баща ти. Да напуснеш кораба.

– Не точно. Предполагам, че винаги съм била по-скоро дъщеря на майка си.

– Не – казва Марко. – Не може да го мислиш наистина.

– Това е единственият начин да се спре играта.

– Тогава ще продължим да я играем.

– Не мога – признава Силия. – Не издържам повече. С всяка изминала вечер става по-трудно. И аз... трябва да те оставя да спечелиш.

– Не искам да спечеля – казва Марко. – Искам теб. Честна дума, Силия. Не разбираш ли?

Тя не отговаря, но по бузите ѝ потичат сълзи. Не ги изтрива.

– Как може да си помислиш, че не те обичам? Силия, ти си всичко за мен. Не знам кой се опитва да те убеди в противното, но трябва да ми повярваш. Моля те.

Тя само го поглежда с плувналите си в сълзи очи, за първи път удържа погледа му, без да трепне.

– Тук разбрах, че те обичам – добавя Марко.

Двамата стоят от двете срещуположни страни на малка кръгла стая, боядисана в тъмносиньо и обсипана със звезди, на перваз, обграден басейн от възглавници с цветовете на скъпоценни камъни. Над главите им блести полилей.

– Бях омагьосан от първия миг, в който те видях – признава Марко, – но тук за първи път го осъзнах.

Стаята около тях отново се променя, превръща се в празна бална зала. През прозорците се процежда лунна светлина.

– Аз пък го разбрах тук – казва Силия, а шепотът ѝ тихо отеква из стаята.

Марко прави стъпка напред, за да скъси разстоянието помежду им, да изтрие сълзите ѝ с целувка, преди устните му да покрият нейните.

Докато я целува, големият огън светва по-ярко. Акробатите улавят светлината перфектно, докато се премятат из въздуха. Целият цирк блести, заслепява посетителите.

И тогава, когато Силия с неохота се дръпва назад, идеалната химия се нарушава.

– Съжалявам.

– Моля те – прошепва Марко. Отказва да я пусне да си върви, пръстите му стискат здраво дантелата на роклята ѝ. – Моля те, не ме оставяй.

– Прекалено късно е. Било е прекалено късно още по времето, когато дойдох в Лондон, за да превърна тетрадката ти в гълъб; в онзи момент вече прекалено много хора са били въвлечени. Каквото и да направи всеки от нас, то има ефект върху всички в цирка, върху всеки зрител, преминаващ през портите му. Стотици, ако не и хиляди хора. Всичките – мухи, впримчени в една паяжина, изплетена по времето, когато съм била на шест години. А сега едва се осмелявам да се движа, от страх да не загубя някого другиго.

Силия поглежда Марко, повдига ръка, за да го погали по лицето.

– Ще направиш ли нещо за мен? – моли го тя.

– Всичко.

– Не се връщай – пресеква гласът ѝ.

Изчезва, преди Марко да е успял да протестира – така просто и елегантно, както в края на представлението си. Роклята ѝ избледнява и се стопява под дланите му. Само парфюмът ѝ продължава да се носи из пространството, което е заемала само допреди миг.

Марко остава сам в празната палатка, заобиколен от два реда столове и една отворена врата, чакаща го да си тръгне.

Преди да го стори, той изважда карта за игра от джоба си и я поставя на стола на Силия.

Визитации

Септември, 1902 година

Силия Боуен седи на бюро, заобиколена от купища книжа. Мястото в библиотеката ѝ се е изчерпало преди известно време, но вместо да разшири помещението, тя е предпочела да остави на книгите да го завладеят. Купища от тях служат за маси, други висят, закрепени за тавана наред с огромни златни кафези с бели гълъби.

Един кръгъл кафез, сложен върху маса, съдържа сложно изработен часовник. Той отбелязва не само времето, но и движението на небесните тела, докато равномерно тиктака в следобеда.

Пуснатият на свобода голям черен гарван спи до пълните съчинения на Шекспир.

Различни по форма и големина свещи в сребърни свещници горят по тройки около бюрото в центъра на стаята. Върху самото бюро стои чаша бавно изстиващ чай, шал, който е наполовина разплетен в топка от яркочервена прежда, рамка със снимката на починал майстор на часовници, една-единствена карта за игра и отворена книга, изпълнена със знаци, символи и подписи.

Силия седи с бележник и писалка в ръка, опитва се да разшифрова системата, по която е съставена книгата.

Старае се да мисли по начина, по който си представя, че е мислил Марко, докато я е писал. Вижда го как изпълва всяка страница, как удължава деликатните мастилени клони на дървото, извиващи се през цялата книга.

Отново и отново разчита всеки един от подписите, проверява колко здраво е закрепен всеки кичур коса, внимателно оглежда всеки символ.

Прекарала е толкова много време в повтарянето на този процес, че може да пресъздаде цялата книга по памет, но въпреки това все още не разбира напълно как действа системата.

Гарванът се размърдва и надава грак към сенките.

– Притесняваш, Хугин – казва Силия, без да вдига поглед.

Светлината от свещите улавя само очертанията на баща ѝ, който се носи наоколо. Подчертава гънките на сакото му, яката на ризата му. Проблясва в кухините

на тъмните му очи.

– Наистина трябва да си вземеш още един – отвърща той, втренчил поглед в разтревожения гарван. – Един Мунин, който да запълни двойката.

– Предпочитам мисълта пред спомена, папа – отвърща Силия*.

[* В скандинавската митология гарваните на бог Один се казват Хугин – мисъл, и Мунин – спомен – бел.прев.]

– Хм – е единственият отговор.

Силия не му обръща внимание, когато баща ѝ се навежда над рамото ѝ и я наблюдава как прелиства изписаните страници.

– Невероятна бъркотия – отбелязва той.

– Език, който ти самият не владееш, не е непременно невероятна бъркотия – отвърща му Силия, докато преписва един ред символи в бележника си.

– Объркана работа са всичките тези обвързвания и заклинания – казва Хектор и прелита към другата страна на бюрото, за да вижда по-добре. – Много наподобява на стила на Александър, прекалено сложен и тайнствен.

– И въпреки това с достатъчно труд всеки би могъл да го разчете. В пълно противоречие с всичките ти лекции относно това – колко специална съм аз.

– Наистина си специална. Ти си над тази... – Хектор махва с прозрачната си ръка над купчината с книги – ... тази употреба на помощни средства и сложни теории. Можеш да постигнеш много повече с твоя талант. Да изследваш много повече.

– „Има по небето и земята неща, Хорацио, които нашата нещастна философия не е и сънувала“ – цитира Силия.

– Моля те, само не Шекспир.

– Преследвана съм от духа на баща си, мисля, че това би трябвало да ми позволи да цитирам „Хамлет“ толкова често, колкото си поискам. Навремето ти самият много харесваше Шекспир, Просперо.

– Прекалено си интелигентна, за да се държиш така. Очаквах повече от теб.

– Извинявам се, че не съм оправдала абсурдните ти очаквания, папа. Няма ли друг, с когото да се занимаваш?

– Много малко са хората, с които мога да разговарям в това си състояние. Александър, както винаги, е отчайващо досаден. Чандреш беше доста интересен, но онова момче се е намесвало в паметта му толкова много пъти, че разговорите с него вече не са по-добри от това да си говоря сам със себе си. Макар че може да е хубаво да сменя обстановката.

– Говориш с Чандреш? – изненадва се Силия.

– Понякога – признава Хектор, загледан в часовника, който се върти в клетката.

– Ти си казал на Чандреш, че Александър ще бъде в цирка онази нощ. Ти си го изпратил там.

– Просто подхвърлих предложение на един пиан. Пианите са много податливи на външни внушения. И с удоволствие приемат да разговарят с мъртъвци.

– Трябва да си знаел, че не е в състояние да стори нищо на Александър – казва Силия. Настоящите обяснения на Хектор нямат смисъл; не че по принцип имат.

– Мислех, че на стареца ще му дойде добре един нож в гърба. Онзи негов студент направо копнееше да го стори сам – до такава степен, че идеята вече беше набита в главата на Чандреш; целият този гняв се бе пропилил в подсъзнанието му, след като е бил изложен на него от известно време. Единственото, което трябваше да направя, бе да го побутна в правилната посока.

– Каза, че има правило за ненамеса – Силия оставя писалката си.

– Ненамеса в твоята работа или в работата на противника ти – уточнява баща ѝ.

– Мога да се намесвам в съдбата на всеки друг толкова често, колкото си поискам.

– Твоята намеса доведе до убийството на Фридрих!

– В света има още много часовникари – отвърща Хектор. – Можеш да си намериш друг, ако имаш нужда от допълнителни часовници.

Ръцете на Силия треперят, докато вдигат един том от събраните съчинения на Шекспир и го запращат към Хектор. „Както ви харесва“ преминава през гърдите на баща ѝ без никаква съпротива, удря се в стената на палатката отзад и пада на пода. Гарванът изграчва, размърдва неспокойно перата си.

Клетките около гълъбите и часовника започват да вибрират. Стъклото на

поставената в рамка снимка се напуква.

– Махай се, папа – процежда Силия през стиснатите си зъби, като се опитва да се овладее.

– Не можеш да ме отблъскваш непрекъснато – казва той.

Силия насочва вниманието си към свещите на бюрото, концентрира се върху един от танцуващите пламъци.

– Мислиш си, че осъществяваш лична връзка с тези хора? – продължава Хектор. – Мислиш, че означава нещо за тях? Всички те ще умрат в един момент. Позволяваш на емоциите ти да надделят над силата ти.

– Ти си страхливец – казва дъщеря му. – И двамата сте страхливци. Борите се посредством подставени лица, защото прекалено ви е страх да се предизвикате директно един друг. Страх ви е, че ще се провалите и няма кого друго да обвините за провала си, освен самите себе си.

– Това не е вярно – протестира Хектор.

– Мразя те – отвръща Силия, като продължава да гледа втренчено в пламъка на свещта.

Сянката на баща ѝ потрепва и изчезва.

* * *

По прозорците на апартамента на Марко няма скреж, затова той изписва символите с формата на буквата „А“ с мастило, като натиска изцапаните си пръсти към стъклата. Мастилото се сипе на капки от стъклото, подобно на дъжд.

Той сяда и забива поглед във вратата, не спира да върти нервно сребърния пръстен около пръста си чак до следващата сутрин, когато чува почукването.

Мъжът в сивия костюм не го скастрия, че го е повикал. Стои на прага в коридора, облегал ръце на бастуна си, и чака Марко да заговори.

– Тя мисли, че за да приключи играта, един от двама ни трябва да умре – казва Марко.

– Права е.

Получаването на потвърждение е по-лошо, отколкото Марко е очаквал. Миниатюрната искрица надежда, че Силия може да е сгрешила, се разбива при звука на тези две прости думи.

– Но да спечелиш, ще е по-лошо, отколкото да загубиш – казва той.

– Предупредих те, че чувствата ти към госпожица Боуен ще направят предизвикателството още по-трудно за теб – отвръща учителят му.

– Защо ми го причиняваш? – пита Марко. – Защо си прекарал всичкото това време да ме подготвяш за подобно нещо?

Паузата преди отговора е тежка.

– Мислех, че е за предпочитане пред живота, който в противен случай щеше да имаш, независимо от последствията.

Марко затваря вратата и я заключва.

Мъжът в сивия костюм вдига ръка да почука отново, но после я отпуска надолу и се отдалечава.

Очарователно, но смъртоносно

Следват звука на флейта в някакъв скрит ъгъл, хипнотичната мелодия ви примама да приближите още повече.

В един алков, върху раирани копринени възглавници на земята, седят две жени. Едната свири на флейтата, която сте чули. Между двете са разположени горяща ароматна пръчица и голяма кошница с черен капак.

Наоколо се събира малко публика. Другата жена внимателно отмества капака от кошницата, преди да извади своята флейта и да добави контрамелодия към мелодията на първата.

От кошницата използват две бели кобри, вплитат се една в друга в перфектен синхрон с музиката. В един момент изглеждат като едно цяло, после отново се разделят, плъзват надолу по стените на кошницата, стигат до земята и приближават

към стъпалата ви.

Змиите се движат заедно напред-назад, движенията им напомнят на танц от бална зала. Елегантен и грациозен.

Музиката усилва темпото си и сега се забелязва нещо по-остро в движението на змиите. Валсът преминава в битка. Змиите се увиват една в друга и вие виждате как нападат.

Едната тихо изсъсква, другата ѝ отвръща по същия начин. Продължават да се вият, докато музиката и ароматът се издигат нагоре към звездното небе.

Не разбирате коя от змиите е нападнала първа. В края на краищата, те са еднакви. Докато отстъпват, съскат и скачат една към друга, вниманието ви е привлечено от факта, че двете вече не са снежнобели, а черни като абанос.

Предварително запознаване с фактите

По пътя от Бостън към Ню Йорк, 31 октомври, 1902 година

Повечето пътници във влака са се настанили във вагоните и купетата си, за да четат, спят или изберат друг начин за прекарване на остатъка от пътуването. Коридорите, които при потеглянето са пълни с хора, сега са почти празни. Попет и Уиджит минават от вагон във вагон, тихи като котки.

До вратата на всяко купе виси табелка с написано на ръка име. Спират пред онази, на която се чете „С. Боуен“ и Уиджит вдига ръка, за да почука тихичко по матираното стъкло.

– Влез – извиква глас отвътре и Попет плъзва вратата настрани.

– Прекъсваме ли нещо? – пита тя.

– Не – отвръща Силия. – Влизайте. – Тя затваря изпълнената със символи книга, която чете, и я поставя на масата. Цялото купе има вид на библиотека, в която е станала експлозия – купища книги и хартии се виждат навсякъде сред покритите с кадифе пейки и масите от полирано дърво. Светлината танцува из стаята в такт с поклащането на влака, отскача от кристалните полилеи.

Уиджит затваря вратата зад гърба си и пуска резето.

– Искате ли чай? – пита ги Силия.

– Не, благодарим – отвръща Попет. Тя нервно поглежда към Уиджит, който само кима.

Силия не сваля очи от двамата – Попет хапе устни и отказва да срещне погледа ѝ, Уиджит се обляга на вратата.

– Изплюйте камъчето.

– Ние... – започва Попет. – Имаме проблем.

– Какъв проблем? – пита Силия и премества един куп книги, за да им освободи място на виолетовите пейки, но близнаците остават там, където са.

– Мисля, че нещо, което трябваше да се случи, не се случи – въздъхва момичето.

– И какво може да е то?

– Приятелят ни Бейли трябваше да дойде с нас.

– А, да, Уиджит спомена нещо по въпроса. Да приема ли, че не го е направил?

– Да – отвръща Попет. – Чакахме го, но той не дойде. Само че не знам дали защото не е искал, или защото потеглихме рано.

– Разбирам – казва Силия. – На мен ми се струва, че подобно решение е много важно – дали да избягаш, или не, за да се присъединиш към цирка. Може би не е разполагал с достатъчно време, за да го обмисли както трябва?

– Но той трябваше да дойде – настоява Попет. – Знам, че трябваше.

– Да не би да си имала някакво видение? – пита я Силия.

– Нещо такова.

– Как така „нещо такова“?

– Не беше толкова ясно както друг път. Вече не виждам нещата така добре, както по-рано. Виждам само отделни елементи, които нямат смисъл. Тук нищо няма смисъл от година насам и ти добре го знаеш.

– Мисля, че преувеличаваш, но разбирам защо ти изглежда по този начин.

– Не преувеличавам – повишава глас Попет.

Полилеите започват да трептят и Силия затваря очи, поема дълбоко въздух и ги изчаква да се върнат към лекото си клатушкане, преди да заговори:

– Попет, тук няма друг човек, който да е по-разстроен от мен от случващото се през последната година. И преди съм ви казвала, че вината не е у вас и че не беше възможно да се направи каквото и да било, за да се предотврати това. Нито от вас, нито от мен, от никого. Разбираш ли?

– Да – отвръща Попет. – Но каква полза от способността ми да виждам в бъдещето, когато не мога да направя нищо, за да го спра?

– Не можеш да спиращ събитията – обяснява ѝ Силия. – Можеш само да си подготвена за тях, когато се случат.

– Ти можеш да ги спреш. – Попет оглежда множеството книги.

Силия подпира брадичката ѝ с пръст и извърща главата ѝ така, че да я погледне в очите.

– Само шепа хора в този цирк знаят ключовата ми роля за съществуването му – казва тя. – И въпреки че вие двамата сте сред тях и сте изключително умни, пак не разбирате целия спектър на случващото се тук, а ако разбрахте, нямаше да ви хареса особено. Сега ми кажи какво си видяла.

Попет затваря очи, опитва се да се концентрира.

– Не знам. Беше много светло, всичко гореше и Бейли беше там.

– Ще трябва да ми кажеш повече – подтиква я Силия.

– Не мога. Не съм виждала ясно от...

– И това най-вероятно се дължи на факта, че след въпросната случка ти самата не искаш да виждаш. Не мога да кажа, че те обвинявам. Но ако очакваш да направя нещо, за да предотвратя каквото и да било, ще ми е нужна повече информация.

Силия откача дългата сребърна верижка, която виси около шията ѝ, и поглежда висящото на нея часовниче, преди да го задържи пред очите на момичето.

– Моля те, Попет. Не са ти нужни звезди, за да го направиш. Просто се фокусирай. Дори да не искаш.

Момичето смръщва чело, после насочва вниманието си към люлеещото се на топлата светлина сребърно часовниче.

Очите ѝ се присвиват, фокусират се върху отражението по извивката му, после омекват, насочват се към нещо отвъд часовника, отвъд влака.

Тя се залюлява и пада назад, клепачите ѝ се затварят с потрепване. Уиджит скача, за да хване сестра си, преди да се е ударила в пода.

Силия му помага да я пренесе на една от тапицираните с кадифе пейки до масата. Изрисуваната с цветя порцеланова чаша на близката полица сама се пълни с чай.

Попет примигва, поглежда нагоре към полилеите, сякаш ги вижда за първи път, после извърща очи към Силия, за да поеме чая.

– Заболя ме – казва тя.

– Съжалявам, скъпа – извинява се Силия. – Мисля, че способностите ти да виждаш в бъдещето стават по-силни, което означава, че ще ти е все по-трудно с опитите да ги потискаш.

Попет кимва, потърква слепоочията си.

– Разкажи ми всичко, което видя – подканя я Силия. – Всичко. Не ме е грижа дали в него има смисъл, или не. Опитай се да го опишеш.

Попет се заглежда в чая си, преди да започне:

– Има огън. Започва с големия огън, но е... по-голям и нищо не го ограничава. Сякаш целият вътрешен двор е в пламъци, ужасно шумно и горещо е и... – Попет млъква, затваря очи, опитва се да се концентрира върху образите в главата си. Отново отваря очи и поглежда към Силия. – Ти си там. С друг. И мисля, че вали. И тогава ти вече не си там, но в същото време си – не мога да го обясня. И Бейли е там, не по време на пожара, а след това, струва ми се.

– Как изглежда този някой друг? – пита Силия.

– Мъж. Висок. В костюм. Мисля, че има цилиндър на главата. Трудно ми е да кажа.

Силия покрива лице с длани, преди да заговори:

– Ако това е същият човек, за когото си мисля, със сигурност знам, че в момента се намира в Лондон, затова може би онова, което предстои да се случи, не е

толкова непосредствено близко, колкото ти се струва.

– Но то е, сигурна съм! – възразява Попет.

– Точността никога не ти е била силна страна. Самата ти каза, че този твой приятел присъства на инцидента, а първото нещо, от което се оплака, бе, че той не е тук. Това може да не се случи още седмици, месеци, че дори и години, Пет.

– Но ние трябва да направим нещо – настоява Попет и шумно оставя чашата на масата. Чаят замръзва във въздуха, преди да се е разлял върху една отворена книга, сякаш заобиколен от невидима стена. – Да сме подготвени, както самата ти каза.

– Ще направя всичко по силите си, за да предотвратя изчезването на цирка като кълбо дим. Ще го защитя от пожар възможно най-добре. Това достатъчно ли ти е?

След момент Попет кимва.

– Добре – казва Силия. – След няколко часа ще слезем от влака, по-късно можем да обсъдим въпроса по-подробно.

– Чакай – намесва се Уиджит. Досега е седял в дъното на една от кадифените седалки, без да взема участие в разговора. Сега се обръща към Силия: – Имам един въпрос, преди да ни отпратиш.

– Какъв е той?

– Каза, че не схващаме цялата сложност на случващото се тук.

– Вероятно не съм се изразила по най-подходящия начин.

– Става дума за игра, нали? – пита момчето.

Силия го поглежда, устните ѝ се разтеглят в бавна тъжна усмивка.

– Отне ти шестнайсет години, за да се сетиш – казва тя. – Очаквах повече от теб, Уидж.

– Предполагах от известно време. Не е лесно да разбере нещата, които ти не искаш да ми позволиш да узная, но напоследък събирах доказателствата парче по парче. Не беше толкова предпазлива, както обикновено.

– Игра ли? – Попет поглежда от брат си към Силия и обратно.

– Като шах – обяснява Уиджит. – Циркът е дъската.

– Не точно – прекъсва го Силия. – Не е с такива ясни правила като при шаха.

– Всички ние играем някаква игра? – пита Попет.

– Не ние – поправя я Уиджит. – Тя и някой друг. Останалите сме само – какво? – допълнителни фигури?

– Не е така.

– Тогава как е?

В отговор Силия само го поглежда право в очите, без да трепва.

Уиджит мълчаливо отвръща на погледа ѝ, докато сестра му ги наблюдава любопитно. Най-после той примигва, по лицето му е изписана изненада. Свежда очи към върховете на обувките си.

Силия въздъхва и се обръща към двамата.

– Ако не съм била напълно откровена с вас, то е само защото знам много неща, които вие не искате да узнаете. Ще ви помоля да ми повярвате, когато ви казвам, че се опитвам да оправя нещата. Балансът е изключително деликатен, а замесените фактори са много. Най-доброто, което можем да сторим в момента, е да приемаме нещата такива, каквито са, и да не се притесняваме за онова, което се е случило или предстои да се случи. Съгласни ли сте?

Уиджит кимва и Попет следва неохотно примера му.

– Благодаря ви – казва Силия. – А сега си вървете, моля ви, и се опитайте да си починете.

Попет я прегръща, преди да се плъзне през вратата и да се озове в коридора. Уиджит се бави.

– Извинявай – казва той.

– Няма за какво – успокоява го Силия.

– Въпреки това се извинявам.

Целува я по бузата, преди да си тръгне, и не дочаква отговора ѝ.

– За какво беше всичко това? – пита го Попет, когато брат ѝ се озовава до нея в коридора.

– Тя ми позволи да проникна в съзнанието ѝ – казва Уиджит. – Да я разчета. Цялата. Никога по-рано не го е правила. – Отказва да сподели повече, докато двамата тихо вървят по дължината на влака.

– Какво мислиш, че трябва да предприемем? – пита го Попет, когато вече са стигнали до своя вагон и едно котенце с цвят на мармалад е заело мястото си в скута й.

– Мисля, че трябва да чакаме – отвръща Уиджит. – Според мен това е единственото, което можем да направим засега.

* * *

Останала сама в пълната с книги стая, Силия започва да разкъсва кърпичката си. Пуска парчетата коприна и дантела едно по едно в празна чаена чаша и после ги запалва. Повтаря действието отново и отново, а платът гори, без да се превръща на въглен, остава яркочервен сред огнения пламък.

Преследване

По пътя от Бостън към Ню Йорк, 1 ноември, 1902 година

Сутринта е студена и избелялото сиво палто на Бейли не изглежда особено елегантно в комплект с новия му графитен костюм. Момчето не е напълно сигурно, че двата нюанса си подхождат, но улиците и гарата са прекалено оживени, за да има време да се тревожи за външния си вид.

И други *rêveurs* пътуват към Ню Йорк, но си купуват билети за по-късен влак, така че следват множество сбогувания, както и объркването на дузина багажи, преди да успеят да се качат.

Пътуването е бавно. Бейли седи и гледа променящия се пейзаж през прозореца, като разсеяно си гризе ноктите.

Виктор се премества до него. В ръката си държи червена книга с кожена подвързия.

– Помислих си, че може да искаш да почетеш, за да си убиеш времето – казва той и подава книгата на Бейли.

Момчето разгръща корицата и прехвърля страниците. С изненада установява, че в нея се съдържа колекция от прецизно събирани изрезки. По-голямата част от черните страници са пълни със статии от вестници, но има и писани на ръка писма. Датите варират в рамките на изминалото десетилетие и последните са от преди година-две.

– Не всичко е на английски – обяснява Виктор, – но поне ще можеш да прочетеш повечето от статиите.

– Благодаря – казва Бейли.

Виктор кима и се връща на седалката си отсреща.

Докато влакът напредва с пухтене, Бейли напълно забравя за гледките. Чете и препрочита думите на хер Фридрих Тийсен, намира ги едновременно за познати и обаятелни.

– Никога не съм те виждала да проявяваш такъв внезапен интерес към нов *rêveur* – достига до слуха му гласът на Лорена, която разговаря с брат си. – Особено пък до такава степен, че да споделяш книгите си с него.

– Напомня ми за Фридрих – е единственият отговор на Виктор.

Почти са пристигнали в Ню Йорк, когато Елизабет се настанява на празното място срещу Бейли. Момчето си отбелязва мястото по средата на статията, която в момента чете и в която играта на светлините и сенките в една от палатките се сравнява с индонезийски куклен театър, после оставя книгата настрана.

– Водим странен начин на живот, преследвайки мечтите си от място на място – тихо казва Елизабет, вперила поглед през прозореца. – Никога не съм срещала толкова млад *rêveur*, който очевидно изпитва същите силни чувства към цирка като онези от нас, които го следват от години. Искам да вземеш това.

Подава му червен вълнен шал, онзи, който е плела от запознанството им насам. По-дълъг е, отколкото Бейли е предполагал, докато я е гледал как го плете. В двата края е с интересни мотиви от навързани конци.

– Не мога да го приема – отвръща той. Отчасти е трогнат от оказаната му чест, отчасти му се иска хората да спрат да му подаряват разни неща.

– Глупости – възразява Елизабет. – Непрекъснато плета, не ми липсва прежда.

Този го започнах ей така, без да имам предвид конкретен *rêveur* – очевидно е, че е предназначен за теб.

– Благодаря – казва Бейли и увива шала около шията си въпреки топлината във влака.

– Няма защо – отвърща Елизабет. – Скоро ще пристигнем и тогава ще трябва само да изчакаме слънцето да залезе.

Тя го оставя на мястото му до прозореца. Бейли гледа към сивото небе със смесица от спокойствие, вълнение и нервност, които не може да обедини в едно.

Щом пристигат в Ню Йорк, веднага го поразява фактът, че всичко изглежда много странно. Макар градът да не е много по-различен от Бостън, Бостън му се беше сторил някак познат. Сега, без успокоителното клатушкане на влака, осъзнава колко далеч от дома си се намира.

Виктор и Лорена изглеждат също толкова объркани, но Елизабет е в свои води. Тя ги превежда през кръстовища и ги качва в трамваи, а Бейли започва да се чувства като някоя от своите овце. Не им отнема много дълго време да стигнат до крайната точка на пътуването си – едно място извън града, където трябва да се срещнат с местен *rêveur* на име Огъст – същият, чиято стая беше наследил Бейли в Бостън. Огъст ги кани любезно в дома си, докато си намерят стаи другаде.

Новият познат на Бейли е приятен едър човек и първото впечатление на момчето от него е, че прилича на къщата си – ниска и широка сграда с веранда отпред, топла и приветлива. Огъст вдига Елизабет от земята за добре дошла и когато му представят Бейли, се здрависва с него така ентусиазирано, че пръстите на момчето го заболяват.

– Имам добра новина и лоша новина – казва Огъст, докато им помага да вдигнат багажа си на верандата. – Коя да ви съобщя по-напред?

– Добрата – казва Елизабет, преди Бейли да е имал време да реши кое е за предпочитане. – Достатъчно дълго сме пътували, за да ни посрещнат веднага с лоши новини.

– Добрата новина е – започва Огъст, – че се оказах прав в предвижданията си за точното място, където ще се установи циркът – той действително е на по-малко от миля от тук. Ако се наведете хубавичко напред от края на верандата, ще видите палатките. – Той посочва към левия край на верандата.

Бейли се втурва натам, а Лорена го следва по петите. Върховете на раираните палатки се забелязват през дърветата – ярък пунш от бяло на фона на сивото небе и кафявите дървета.

– Прекрасно! – възкликва Елизабет и се смее, докато гледа как Бейли и Лорена се надвесват над перилата. – А каква е лошата новина?

– Не съм сигурен, че всъщност е лоша – отвърща Огъст, сякаш се затруднява да обясни. – Може би е по-скоро разочароваща. Отнася се за цирка.

Бейли слиза от верандата и се връща към разговарящата групичка. Цялото вълнение, което е изпитвал допреди малко, започва да пресъхва.

– Разочароваща ли? – пита Виктор.

– Ами, времето не е идеално, както съм сигурен, че сте забелязали. – Огъст махва с ръка към тежките сиви облаци. – Снощи имаше доста силна буря. Циркът беше затворен, разбира се, което само по себе си е странно, тъй като, откакто си го спомням, никога не е опъвал шатрите си само за да затвори още през първата си нощ заради бурно време. Около полунощ се чу някакъв – не знам как да го нарека – шум. Звук като от срутване, който направо разтреса къщата ми. Помислих си, че може би е паднал гръм. Над цирка се издигна огромно кълбо дим, а един съсед се кълне, че е забелязал проблясването на силна светлина, от която станало ясно като ден. Сутринта се разходих до там и не забелязах нещо да липсва, макар че табелката, с която ни уведомяват, че е затворено, все още си виси.

– Колко странно – отбелязва Лорена.

Без да каже нито дума, Бейли прескача перилата на верандата и хуква сред дърветата. С всички сили тича към раираните палатки. Червеният шал се влачи зад него.

Лондон, 31 октомври, 1902 година

Късно е и тротоарът е тъмен, въпреки че уличните лампи осветяват редицата от сиви каменни сгради. Изобел стои до скритите в сянка стълби на една къща, която е наричала свой дом в продължение на около година – има чувството, че е било преди цяла вечност. Чака отвън завръщането на Марко, загърнала раменете си с бледосин шал, подобен на петно от ясно небе на фона на нощта.

Минават часове, преди Марко да се появи на ъгъла. Вижда я и пръстите му стисват куфарчето в ръката му по-силно.

– Какво правиш тук? Трябва да си в Щатите.

– Напуснах цирка – отвръща Изобел. – Тръгнах си. Силия каза, че мога да го направя.

Тя изважда избелял къс хартия от джоба си, върху който е изписано името ѝ – истинското ѝ име, което той е успял да изтръгне от нея преди години и я е накарал да го запише в един от бележниците му.

– Разбира се, че го е казала.

– Може ли да се кача? – пита Изобел, а пръстите ѝ си играят нервно с края на шала.

– Не – вдига поглед към прозорците Марко. Стъклото отразява неясна трепкаща светлина. – Моля те, просто ми кажи онова, което си дошла да ми кажеш.

Изобел смръщва вежди. Оглежда се наоколо, но улицата е тъмна и пуста, само студеният вятър минава през нея и разпилява листата в близката канавка.

– Исках да ти се извиня – тихо започва тя, – защото не ти казах, че се намесвам. Знам, че случилото се миналата година отчасти е по моя вина.

– Трябва да се извиниш на Силия, не на мен.

– Вече го направих. Знаех, че е влюбена в някого, но мислех, че е в хер Тийсен. Разбрах, че си ти, чак онази нощ. Но тя обичаше и него и го загуби, а причината за загубата бях аз.

– Вината не е твоя – отвръща Марко. – Намесени са много фактори.

– Винаги са били намесени много фактори – казва Изобел. – Нямах намерение да се забърквам толкова надълбоко. Само исках да помогна. Исках да мина през... това и да се върна към предишното състояние на нещата.

– Не можем да се върнем назад. Много работи не са така, както бяха.

– Знам. Не мога да я мразя. Опитах се. Дори не мога да престана да я харесвам. Тя ме остави да продължа с години, въпреки че очевидно бях изпълнена с подозрения спрямо нея, и винаги беше мила с мен. Освен това обичах цирка. Имах чувството, че най-сетне съм си намерила дом, място, към което принадлежа. След известно време усещането, че трябва да те предпазвам от нея, изчезна. Започнах да чувствам, че трябва да предпазвам всички останали от вас двамата, както и вас двамата – един от друг. Започнах, след като ти дойде да ме видиш в Париж, когато беше толкова разстроен заради дървото на желанията, но щом разчетох картите на Силия, се убедих, че трябва да продължа.

– Кога беше това?

– Онази вечер в Прага, когато трябваше да се срещна с теб – отвръща Изобел. – Ти никога не ми позволи да ти гледам, дори да обърна една карта за теб – до миналата година. По-рано не бях се замисляла върху този факт. Чудя се дали, ако бях имала тази възможност, щях да оставя всичко да се проточи толкова дълго време. Отне ми цяла вечност, докато наистина осъзная какво означават картите ѝ. Не виждах онова, което бе пред очите ми. Загубих много време. Винаги е било заради вас двамата – още от преди да се срещнете. А аз бях просто едно отклонение.

– Не беше отклонение – възразява Марко.

– Обичал ли си ме някога? – пита го Изобел.

– Не – признава той. – Мислех си, че навярно бих могъл, но...

Изобел кима.

– А аз си въобразявах, че ме обичаш. Толкова сигурна бях, въпреки че никога не ми го беше казвал. Не виждах разликата между действителността и онова, което исках да е тя. Мислех, че ще е временно, дори когато продължаваше да се проточва. Но не е. Никога не е било. Аз бях временната. Навремето си мислех, че ако тя си отиде, ти ще се върнеш обратно при мен.

– Ако тя си отидеше, аз щях да съм никой – отвръща Марко. – Трябва да се

оценяваш по-високо, вместо да си готова да се задоволиш с остатъци.

Двамата стоят мълчаливи на пустата улица. Между тях се настанява студеният нощен въздух.

– Лека нощ, госпожице Мартин – казва Марко и тръгва нагоре по стълбите.

– Най-трудно за предсказване е времето – добавя Изобел. Марко спира и се обръща назад. – Може би, защото променя толкова много неща. Гледала съм на безброй хора по най-различни въпроси и най-трудното нещо за разбиране винаги е било времето. Моментът. Знам го и въпреки това то не спира да ме изненадва. Колко дълго бях готова да чакам за нещо, което беше само вероятност. Винаги съм вярвала, че е въпрос на време, но съм грешала.

– Не очаквах да се проточи толкова дълго, колкото... – започва Марко, но Изобел го прекъсва.

– Беше въпрос на подходящ момент. Онзи ден влакът ми закъсня. Денят, в който те видях да изпускаш бележника си. Ако беше пристигнал навреме, двамата с теб никога нямаше да се срещнем. Може би не ни е било писано. Било е вероятност, едно на няколко хиляди, а не неизбежност – така, както става с повечето неща.

– Изобел, съжалявам – казва Марко. – Съжалявам, че те въвлякох във всичко това. Съжалявам, че не ти казах по-рано какво изпитвам към Силия. Не знам какво друго би могла да искаш от мен, което да мога да ти дам.

Изобел кима, загръща шала по-плътно около раменете си.

– Преди около седмица гледах на някого. Той беше млад, по-млад, отколкото бях аз, когато те срещнах. Висок, но все още несвикнал с височината си. Беше искрен и сладък. Дори ме попита как се казвам. И всичко беше написано върху картите. Всичко. Сякаш гледах на цирка, а това ми се беше случвало само веднъж досега – когато гледах на Силия.

– Защо ми го разказваш?

– Защото си помислих, че този младеж би могъл да те спаси. Не знаех как да се чувствам; все още не знам. Беше там, изписано върху картите му, заедно с всичко останало – не бях виждала нещо толкова ясно. Тогава мислех, че всичко ще свърши по различен начин. Грешах. Изглежда, често греша. Може би е време да си намеря друго занимание.

Марко спира, лицето му пребледнява под светлината на уличната лампа.

– Какво казваш? – пита той.

– Казвам, че имаше шанс. Шанс да бъдеш с нея. Шанс всичко да се реши по възможно най-добрия начин. Почти ти го желаех, наистина – независимо от всичко. Все още искам да си щастлив. И възможността беше на лице. – Тя му се усмихва с лека, тъжна усмивка, докато плъзва ръка в джоба на палтото си. – Но моментът не беше подходящ.

Тя изважда ръка и разтваря пръстите си. В дланта ѝ проблясва купчина черни кристали – дребни като сажди.

– Какво е това? – пита Марко, когато тя вдига длан към устните си.

В отговор Изобел издува леко устни напред и саждите политат към него в щипещ черен облак.

Когато облакът се разсейва, куфарчето му стои изоставено върху тротоара, до краката на Изобел. Тя го взема и си тръгва.

Последствие

Ню Йорк, ноември, 1902 година

Въпреки че заобикалящият пейзаж е различен, циркът изглежда по съвсем същия начин, както на неговото поле, мисли си Бейли, когато най-сетне стига до оградата. Тежко диша от бягането през гористата местност.

Но има нещо друго, което е различно. Опитва да си поеме дъх край портата и гледа втренчено табелата, висеща над обичайното разписание на работното време на цирка:

Затворено поради лошо време.

Разбира, че онова, което го притеснява, е миризмата. Няма го онзи сладък аромат на карамел, сливащ се идеално с боровия дим от пламтящ огън. Вместо това във въздуха се носи мирисът на нещо изгоряло и влажно, със сладък нюанс, от който му се повдига.

Направо му се повръща.

От другата страна на оградата от ковано желязо не се чува никакъв звук. Палатките са замръзнали неподвижно. Само часовникът до портата се движи, бавно отброява следобедните часове.

Бейли бързо открива, че не може да се провре между решетките на оградата така лесно, както преди години. Решетките са прекалено близо една до друга, независимо от това колко упорито се опитва да промуши рамене между тях. Почти очаква да види чакащата го Попет, но наоколо няма жива душа.

Оградата е прекалено висока, за да се прехвърли през нея, и Бейли се замисля дали просто да не седне пред портите и да изчака слънцето да залезе. Изведнъж забелязва един извит клон, който не стига съвсем до оградата, но е достатъчно близо – виси точно над извитите железни остриета на върха.

От там би могъл да скочи. Ако уцели правилния ъгъл, ще се приземи на пътеката между палатките. Ако сгреши, най-вероятно ще си счупи крака, но това ще е само дребен проблем, с който по-късно би могъл да се справи – поне ще е вътре в цирка.

С лекота се покатерва на дървото. Клонът, който е най-близо до цирка, е достатъчно широк, за да пропълзи по него. Но не успява да запази равновесие и докато се опитва да скочи грациозно, нарушава предварително изчисленото падане. Стоварва се тежко на пътеката, претъркулва се към стената на близката палатка и целият се покрива с белия прах, посипан по земята.

Краката го болят, но изглежда са здрави, въпреки че рамото му е лошо натъртено, а дланите му са охлузени и мръсни. Прахта лесно пада от ръцете му, но подобно на боя полепва по самото и крачиците на новия му костюм. Отново стои сам сред цирка.

– Истина или предизвикателство – промърморва сам на себе си.

Сухи крехки листа танцуват около стъпалата му, запратени през оградата от вятъра. Петна от пастелни есенни цветове, които нарушават монотонността на черното и бялото.

Бейли не е сигурен накъде да се отправи. Обикаля по пътеките с надеждата да се натъкне на Попет, но се сблъсква единствено с райета и празнота. Накрая се насочва към вътрешния двор, към големия огън.

Когато завива зад един ъгъл, отвеждащ към отвореното пространство на двора с огъня, повече се изненадва от факта, че огънят не гори, отколкото от това, че там всъщност някой наистина го чака.

Ала фигурата, застанала до котела от ковано желязо, не е на Попет. Жената е прекалено ниска, а косата ѝ – твърде черна. Когато се обръща, между устните ѝ проблясва дълго сребърно цигаре. Димът се извира около главата ѝ като змия.

Отнема му няколко секунди, за да разпознае жената каучук – виждал я е единствено огъната в невъзможни форми върху платформата.

– Ти си Бейли, нали? – пита го тя.

– Да – отвръща той. Чуди се абсолютно всички от цирка ли знаят за него.

– Закъсна – казва му жената каучук.

– За какво? – объркано пита той.

– Съмнявам се, че ще е в състояние да удържи още дълго време.

– Кой? – пита Бейли, макар да му хрумва, че жената каучук може би има предвид самия цирк.

– Разбира се – продължава тя, – ако беше пристигнал по-рано, всичко може би щеше да се случи по различен начин. Мигът е много чувствително нещо.

– Къде е Попет?

– В момента госпожица Пенелпи е неразположена.

– Как е възможно да не знае, че съм тук?

– Може би много добре го знае, но това не променя факта, че тя е – както вече споменах – неразположена в момента.

– Коя сте вие? – пита Бейли. Рамото му пулсира и той не може да определи точно кога всичко е престанало да има някакъв смисъл.

– Можеш да ме наричаш Цукико – казва жената каучук и дръпва силно от цигарето си.

Чудовищният котел от ковано желязо седи празен и неподвижен зад гърба ѝ. Земята около него, която обикновено е на бели и черни спирали, сега е черна, сякаш погълната от празно пространство.

– Мислех, че огънят никога не угасва – казва Бейли, като приближава към котела.

– Никога не е угасвал преди.

Бейли стига до ръба на все още горещите извивки на котела и се повдига на пръсти, за да надникне вътре. Той е почти изцяло пълен с дъждовна вода, тъмната ѝ повърхност е разчупена от леки вълнички. Земята е черна и разкаляна, и когато Бейли отстъпва назад, без да иска, ритва един черен цилиндър.

– Какво се е случило? – пита момчето.

– Малко е трудно за обяснение – отвърща Цукико. – Дълга и объркана история.

– И вие няма да ми я разкажете, нали?

Жената леко накланя глава встрани и Бейли вижда следите от играеща усмивка около устните ѝ.

– Не, няма.

– Страхотно – измърморва Бейли на себе си.

– Виждам, че си взел знамето – продължава Цукико, като посочва червения шал с цигарето си. Бейли не знае как точно да отговори на тази забележка, но жената каучук продължава, без да го изчаква да каже каквото и да било. – Предполагам, че можеш да го наречеш експлозия.

– Големият огън е избухнал? Как?

– Помниш ли, че споменах колко е трудно за обяснение? Това не се е променило.

– Защо не са изгорели палатките? – Бейли се оглежда наоколо и вижда безкрайните райета около себе си. Някои от по-близките палатки са опръскани с кал, но никоя не е горяла, независимо от овъглената земя около тях.

– Това е дело на госпожица Боуен – обяснява Цукико. – Предполагам, че без предприетите от нея предпазни мерки, пораженията щяха да са много по-големи.

– Коя е госпожица Боуен?

– Много въпроси задаваш.

– Но вие не отговаряте на голяма част от тях.

При тези негови думи усмивката ѝ се появява напълно, извива се по начин, който се струва притеснително приятелски на Бейли.

– Аз съм само пратеник – обяснява Цукико. – Тук съм, за да те придружа до една среща за дискусия по тези въпроси. Предполагам, че е така, защото в момента съм единственият жив човек, който има някаква представа какво се е случило и защо си тук. По-добре да запазиш въпросите си за някой друг.

– И кой ще е този някой друг? – пита Бейли.

– Ще видиш – отвърща Цукико. – Насам.

Тя му махва да тръгне напред, да заобиколи огъня и да стигне до другата страна на двора. Двамата вървят за кратко по една странична пътека. По лъскавите допреди малко обувки на Бейли са полепнали слоеве кал.

– Пристигнахме. – Цукико спира пред входа на една палатка и Бейли приближава, за да прочете надписа на табелата. В мига, в който хвърля поглед към думите върху нея, му става ясно къде се намира.

Страшни зверове и странни създания!

Чудеса от хартия и мъгла!

– Ще влезете ли с мен? – обръща се той към жената каучук.

– Не. Аз съм само пратеник, помниш ли? Ще съм в двора, ако имаш нужда от мен.

При тези думи тя му кимва любезно и тръгва обратно натам, откъдето двамата са дошли. Докато я гледа как се отдалечава, Бейли забелязва, че калта не полепва по нейните ботуши.

След като Цукико изчезва зад един ъгъл, момчето влиза в палатката.

Запалимо

Ню Йорк, 31 октомври, 1902 година

Марко пада, сякаш някой го е блъснал силно, и гърбът му се удря в земята. Той започва да кашля както от удара, така и от облака черна пепел, който се вие наоколо му.

Надига се сред ръсещия се лек дъждец и докато въздухът се прочиства, младият мъж вижда редица от дребни дръвчета и звезди, заобиколени от сребърни зъбчати колела и черно-бели шахматни фигури.

Отнема му няколко секунди, за да разбере, че стои до часовника Wunschtraum.

Стрелките му напредват към полунощ, жонглиращият арлекин на върха балансира единайсет топки на фона на мигащите звезди и цъкащия часовников механизъм.

Табелата, обявяваща, че циркът е затворен поради лоши метеорологични условия, потраква на вятъра. Макар и само за момент, дъждът преминава в гъста мъгла.

Марко избърсва блестящата пудра от лицето си, което си е възвърнало истинския вид. Чувства се твърде дезориентиран, за да го променя. Опитва се да види по-добре тъмния прах по костюма си, но той вече е започнал да изчезва.

Раираната завеса зад будката за билети се отваря и Марко вижда като през мъгла как една фигура застава в сенките, осветена единствено от острата искра на запалка.

– Bon soir – поздравява ведро Цукико, когато Марко приближава, и пъха запалката обратно в джоба си, докато закрепя цигарата си на дългото сребърно цигаре. Из пространството профучава силен вихър, раздрънква портите на цирка.

– Как... как го е направила? – пита Марко.

– Изобел ли имаш предвид? Аз я научих на този трик. Не мисля, че е разбрала нюансите му, но независимо от това, изглежда, го е изпълнила както трябва. Чувстваш ли се поне малко нестабилен?

– Добре съм – уверява я Марко, въпреки че гърбът го боли от падането и очите му все още парят. Той наблюдава любопитно Цукико. Никога по-рано не е разговарял надълго и нашироко с жената каучук и сега присъствието ѝ е почти толкова объркващо, колкото фактът, че само допреди няколко мига е бил на съвсем друго място.

– Ела, скрий се поне от вятъра. – Цукико махва със свободната си ръка към тунела зад завесата. – Това твое лице е по-хубаво от другото – добавя тя, като го оглежда критично през мъглата и дима. – Отива ти. – Жената каучук пуска завесата, когато Марко влиза, и двамата остават обгърнати от тъмнина, осеяна с мъждиви блещукащи лампички. Светещият връх на цигарата е единственото цветно петно сред белите точки.

– Къде са всички останали? – пита я Марко, докато изтръсква дъждовните капки от цилиндъра си.

– На парти по случай лошото време – обяснява Цукико. – По традиция се провежда в палатката на акробатите, защото е най-голяма. Но ти няма откъде да го знаеш, тъй като не си истински член на цирка, нали така?

Той не вижда изражението на лицето ѝ достатъчно добре, за да го разчете, но е готов да се закълне, че Цукико се усмихва лъчезарно.

– Не, предполагам, че не съм. – Марко тръгва след нея през подобния на лабиринт тунел, отвеждащ навътре в цирка. – Защо съм тук?

– Ще стигнем и до това, когато му дойде времето – обещава Цукико. – Какво ти е казала Изобел?

Разговорът с Изобел пред стълбите на неговата къща е почти изтрит от паметта му, независимо че се е случил само преди няколко минути. Спомня си само отделни части от него. Нищо достатъчно свързано, за да го изрази на глас.

– Няма значение – казва Цукико, когато той се забавя с отговора. – Понякога е трудно да си възвърнеш кондицията след подобно пътуване. Тя каза ли ти, че двамата с теб имаме нещо общо?

Марко си спомня, че Изобел е споменала Силия и някого другиго, но не и кого точно.

– Не.

– И двамата сме бивши ученици на един и същи учител – осведомява го Цукико. Върхът на цигарата ѝ проблясва по-ярко, когато дръпва от цигарето си в близката

тъмнина. – Страхувам се, че е само временно прикритие – добавя, когато стигат до втора завеса. Тя я дръпва настрана и пространството пред тях се изпълва със сияещата светлина откъм централния двор. Цукико прави знак на Марко да излезе навън, на дъжда, и отново дръпва от цигарето си, докато той минава покорно през завесата, опитвайки се да разбере последната ѝ забележка.

Светлините, опасващи палатките, са угаснали, но големият огън в центъра на двора гори с пълна сила, бял и искрящ. Лекият дъждец блести.

– Прелестен е – отбелязва Цукико и излиза на двора заедно с него. – Признавам ти го.

– Била си ученичка на Александър? – пита я Марко, без да е сигурен, че я е разбрал правилно.

Цукико кимва.

– Уморих се да пиша разни неща в книгите и вместо това започнах да ги запечатвам върху тялото си – признава тя, като му показва изцапаните си с мастило пръсти. – Изненадана съм, че се е съгласил това предизвикателство да се разиграва на такава огромна отворена сцена. Винаги е предпочитал уединението. Подозирам, че не е доволен от развитието на нещата.

Докато я слуша, Марко забелязва, че жената каучук е напълно суха. Всяка капка дъжд, която пада върху нея, се изпарява незабавно.

– Ти си спечелила последната игра – отбелязва той.

– Оцелях след последната игра – поправя го Цукико.

– Кога? – пита Марко, докато двамата вървят към големия огън.

– Краят ѝ настъпи преди осемдесет и три години, шест месеца и двацет и един дни. Беше ден, в който черешовите дървчета цъфтяха.

Цукико дръпва жадно от цигарата си, преди да продължи.

– Нашите учители не разбират какво е усещането. Да си обвързан с някого по такъв начин. Те са твърде стари, загубили са изцяло връзка с емоциите си. Вече не си спомнят какво е да живееш и да дишаш на този свят. Смятат, че е проста работа да изправят, които и да е двама души един срещу друг. Но това никога не е просто. Другият човек започва да влияе на начина, по който дефинираш живота си и самия себе си. Става ти необходим като въздух. После очакват победителят да продължи без този важен фактор. Все едно да разделиш близнаците Мъри и да очакваш да си останат същите. Наистина, ще бъдат цялостни личности, но в същото време – незавършени. Обичаш я, нали?

– Повече от всичко на света – признава Марко.

Цукико кима замислено.

– Името на моята противничка беше Хината. Кожата ѝ ухаеше на сметана и джинджирил. Аз също я обичах повече от всичко на света. В онзи ден с разцъфнали черешови дървчета тя се самозапали. Стъкна една влада и прекрачи в огъня така, сякаш влиза във вода.

– Съжалявам – тихо казва Марко.

– Благодаря – отвръща Цукико, а лъчезарната ѝ усмивка леко помръква. – Именно това се кани да направи госпожица Боуен за теб. Ще те остави да победиш.

– Знам.

– Не пожелавам никому подобна болка. Да бъде победител. На Хината това тук много щеше да ѝ хареса. – Цукико махва към огъня, а очите ѝ наблюдават танца на пламъците сред усиливащия се дъжд. – Обичаше огъня. Моят елемент винаги е бил водата. Преди.

Тя протяга ръка напред и гледа как дъждовните капки отказват да достигнат до кожата ѝ.

– Знаеш ли историята за магьосника в дървото? – пита Цукико.

– Историята за Мерлин ли? Знам няколко версии.

– Има много – кимва Цукико. – Старите истории се разказват и преразказват, и се променят. Всеки следващ разказвач оставя своя отпечатък върху тях. Каквато и истина да е имало първоначално в историята, тя се размива сред предрасъдъци и преувеличения. Причините отстъпват по значение на формата.

Дъждът продължава да се усилива, пада тежко, докато Цукико говори.

– Понякога е пещера, но аз обичам версията с дървото. Може би дървото е по-романтично.

Тя изважда тлеещата цигара от цигарето си, стисва я между грациозните си пръсти.

– Докато има дървета, които биха могли да бъдат използвани за тази цел – добавя тя, – смятам, че този вариант ще е по-добрият.

Марко насочва вниманието си към огъня. Той така озарява падащия върху него дъжд, че капчиците блещукат като снежинки.

Всички версии на историята за Мерлин, които са му известни, включват момента със затварянето на магьосника. В дърво, в пещера, в скала.

Винаги като наказание, последствие от глупава любов.

Марко поглежда обратно към Цукико.

– Разбираш какво искам да ти кажа – изпреварва го тя.

Марко кимва.

– Знаех, че ще разбереш. – Светлината от белите пламъци прави усмивката ѝ в дъжда още по-лъчезарна.

– Какво правиш, Цукико? – чува се глас зад гърба ѝ.

Когато жената каучук се обръща, Марко вижда Силия, застанала в края на двора. Роклята ѝ с цвят на луна е прогизнала от дъжда и сега изглежда скучно сива. Вятърът духа нагоре кръстосаните черни, бели и графитни панделки, оплита ги в косата ѝ.

– Връщай се на партито, скъпа – отвръща Цукико и бута сребърното цигаре в джоба си. – Няма да искаш да присъстваш на това.

– На кое? – пита Силия, без да откъсва поглед от Марко.

Когато заговаря, Цукико се обръща и към двамата:

– Години наред бях заобиколена от любовните писма, които вие двамата си разменяхте под формата на палатки. Това ми напомни какво беше да съм заедно с нея. Едновременно прекрасно и ужасяващо. Още не съм готова да се откажа от това чувство, но вие двамата го оставяте да избледнее.

– Ти ми каза, че любовта е нетрайна и нестабилна – объркано я поглежда Силия.

– Излъгах те – признава Цукико и завърта цигарата между пръстите си. –

Мислех, че ще ти е по-лесно, ако започнеш да се съмняваш в него. И ти дадох година, за да откриеш начин, по който циркът да продължи да функционира и без теб. Но ти не успя. Затова ще се намеся.

– Аз се опит... – започва Силия, но Цукико я прекъсва.

– Продължаваш да пренебрегваш един простичък факт. Ти носиш този цирк в себе си. Той използва огъня като средство. Ти си тази, която губи повече, но си прекалено голяма егоистка, за да го признаеш. Вярваш, че не можеш да живееш с болката. Подобна болка не може да се преживее. Тя само продължава във времето. Съжалявам.

– Кико, моля те – казва Силия. – Трябва ми още време.

Цукико поклаща глава.

– Казах ти го и преди – времето не е нещо, което мога да контролирам.

От мига, в който Силия се е появила в двора, Марко не е снемал очи от нея, но сега се обръща към жената каучук:

– Давай – извиква ѝ той сред усилващото се тропане на дъжда. – Направи го! Предпочитам да изгоря заедно с нея, отколкото да живея без нея.

Простичкият вик „Не!“, изтръгнал се от гърдите на Силия, се размива в нещо по-силно от вятъра. Агонията в гласа ѝ се забива в Марко като всички остриета от колекцията на Чандреш закуп, но той не спира да гледа към Цукико.

– Това ще сложи край на играта, нали? – пита я той. – Ще я прекрати, дори ако съм само затворен в огъня като Мерлин, без да съм мъртъв.

– Няма да можеш да продължиш – обяснява Цукико. – Това е всичко, което има значение.

– Тогава го направи – настоява Марко.

Цукико му се усмихва. Тя приближава длани една до друга, кълбетата дим от цигарата ѝ се вият над пръстите ѝ.

Покланя се ниско, с уважение.

Никой от двамата не забелязва как Силия се втурва към тях през дъжда.

Цукико хвърля светещия фас в огъня. Той все още се носи във въздуха, когато Марко извиква на Силия да спре.

Цигарата едва е докоснала трептящите бели пламъци, когато девойката скача в

обятията му.

Марко няма време да я отблъсне, затова я придърпва по-плътно към себе си, заравя лице в косата ѝ. Вятърът откъсва цилиндъра от главата му.

И тогава болката започва. Остра, разкъсваща – сякаш тялото му се разпада.

– Имай ми доверие – прошепва му Силия и той престава да се съпротивлява, забравя за всичко друго, освен за нея.

В момента преди експлозията, преди бялата светлина да е станала толкова ослепителна, че да скрие случващото се, двамата се изпаряват във въздуха. В един момент са там, роклята на Силия се развява от вятъра сред дъжда, ръцете на Марко притискат гърба ѝ. В следващия двамата са само неясна форма от светлина и сенки.

После изчезват и циркът пламва. Огнените езици ближат палатките, извиват се нагоре в дъжда.

Останала сама сред двора, Цукико въздъхва. Пламъците я подминават, без да я докосват, вят се вихрено около нея. Осветяват я с невъзможна яркост.

После огнените езици умират, превръщат се в нищо така бързо, както са започнали.

Котелът от ковано желязо е празен, в него не е останало дори едно-единствено изпускащо дим въгленче. Дъждът трополи с кухо ехо по метала, капките се превръщат в пара там, където желязото е все още горещо.

Цукико изважда нова цигара от палтото си, отваря запалката си с лениво отработено движение.

Пламъкът запалва лесно края на цигарата, независимо от дъжда.

Докато чака, жената каучук наблюдава как казанът се пълни с вода.

Трансформация

Ню Йорк, 1 ноември, 1902 година

Ако можеше да отвори уста, Силия сигурно би изкрещяла. Но ѝ се налага да контролира твърде много неща – горещината, дъжда, Марко, когото стиска в прегръдката си.

Тя се концентрира само върху него, взема със себе си всичко онова, което е той, докато се разкъсва на парчета. Държи се за спомена за всяко докосване на кожата му до нейната, за всеки момент, прекаран заедно с него. Взема го със себе си.

Изведнъж няма нищо. Нито дъжд. Нито огън. Само спокойна бяла празнота.

Някъде сред тази пустота един часовник отбелязва полунощ.

„Спри“, мисли си тя.

Часовникът продължава да отброява ударите, но Силия усеща как неподвижността я завладява.

Осъзнава, че разпадането е по-лесната част.

Сглобяването на парчетата в едно цяло е истинският проблем.

Чувства се така, както навремето, когато като дете трябваше да лекува срязаните си пръсти – само че сега задачата ѝ е многократно по-сложна.

Трябва да се възстанови балансът между толкова много неща, да се опита отново да открие краищата.

Толкова просто ще е да се откаже.

Толкова по-лесно ще е, ако се откаже.

Толкова по-безболезнено.

Бори се срещу изкушението, срещу болката и хаоса. Бори се за контрол над себе си и над всичко, което я заобикаля.

Избира си място, върху което да се концентрира – най-познатото ѝ място, за което се сеща.

И бавно, агонизиращо бавно, успешно се материализира.

Озовава се в собствената си палатка, в центъра на кръга от празни столове.

Усеща се по-лека. Разтворена. Леко замаяна.

Но тя не е ехо от предишната Силия. Отново е едно дишащо цяло. Чувства ударите на сърцето си – бързи, но равномерни. Дори роклята си усеща същата като преди – с диплещи се около краката ѝ поли, изсъхнала от дъжда.

Завърта се в кръг и роклята ѝ се развява около нея.

Докато се осъзнава, все още удивена от успеха си, замайването ѝ започва да отслабва.

Тогава забелязва, че всичко в палатката е прозрачно. Столовете, светлините, висящи над главата ѝ, дори райетата по стените ѝ изглеждат нематериални.

И е сама.

* * *

За Марко моментът на експлозията продължава много по-дълго.

Горещината и светлината се простират до безкрай, докато той се стиска здраво за Силия, разкъсван от болка.

И после тя изчезва.

Не остава нищо. Нито огън. Нито дъжд. Нито земя под краката му.

Пред очите му неспирно се сменят сенки и светлина, тъмнината отстъпва място на ослепителна белота само за да я погълне отново. Без да спре.

* * *

Циркът се мести около Силия, флуиден като илюзиите, сътворени от Марко.

Тя си представя къде би искала да се намира в един или друг момент и се озовава там. Дори не може да каже дали самата тя се движи, или манипулира цирка около себе си.

Ледената градина е притихнала и неподвижна. В която и посока да погледне, не вижда нищо, освен свежа хладна белота.

Само частица от Залата с огледалата отразява лицето ѝ, а в някои огледала пробягва единствено блестяща сянка на бледо сива рокля или развети зад гърба ѝ панделки.

Струва ѝ се, че улавя частици от Марко в огледалата – крайчеца на сакото му или ясното просветване на яката му, но не може да бъде сигурна.

Много от огледалата седят кухи и празни в богато украсените си рамки.

Мъглата в Менажерията се разсейва бавно, докато Силия търси палатката и не открива в нея нищо друго, освен хартия.

Повърхността на Езерото на сълзите дори не потрепва, стои спокойна и гладка, и Силия не е в състояние да хване камъче и да го хвърли във водата. Не може да запали свещ на Дървото на желанията, въпреки че мечтите по клонките продължават да горят.

В Лабиринта минава от стая в стая. Онези, които е създала тя, преливат в други, създадени от Марко, и обратно.

Усеща го. Достатъчно близко, за да очаква да го види зад всеки следващ ъгъл, зад всяка следваща врата.

Но не среща нищо друго, освен нежно носещи се из въздуха перца и карти за игра. Сребърни статуи с невиждащи очи. Подове, боядисани като дъски за шах с празни квадрати.

Улавя следи от него навсякъде, но не открива нищо, върху което да се фокусира.

Нищо, за което да се хване.

В коридора с различните врати, покрит с пресен сняг, се забелязват леки следи от стъпки, но това може да са само сенки.

И Силия не може да каже накъде водят.

* * *

Марко изохква, когато въздухът изпълва дробовете му – сякаш е бил под вода и не е имал представа за това.

Първата му разумна мисъл е, че не е очаквал затварянето му в капана на огъня да бъде съпроводено с такъв студ.

Студеният въздух е остър и щипещ и единственото, което вижда във всички посоки, е безкрайна белота.

Когато очите му свикват с нея, той различава сянката на дърво. Висящите клони на замръзналата бяла върба се сипят като водопад около него.

Той пристъпва напред. Почвата под краката му е притеснително мека.

Стои наред Ледената градина.

Фонтанът в центъра е замрял, водата му, обикновено весело бълбукаща, сега е тиха и неподвижна.

Белотата затруднява забелязването на ефекта, но цялата градина наистина е прозрачна.

Марко поглежда към ръцете си. Те треперят леко, но изглеждат плътни и цялостни. Костюмът му е тъмен и също плътен.

Марко вдига ръка към една роза наблизо и пръстите му преминават през листенцата ѝ почти без да срещнат съпротивление – сякаш са направени от вода, вместо от лед.

Все още гледа към розата, когато зад гърба си чува ахване.

* * *

Силия е покрила устата си с ръка, не може да повярва на очите си. Застаналият наред Ледената градина Марко е гледка, която си е представляла много пъти, когато е била сама сред ледената шир от цветя, и сега той не ѝ изглежда реален, независимо от тъмнотата на костюма му на фона на бледите рози.

Тогава той се обръща и я вижда. В мига, в който зърва очите му, всичките ѝ съмнения изчезват.

За момент Марко изглежда толкова млад, че тя вижда момчето, което е бил някога, в годините, преди да го срещне. Когато вече са били свързани, но все още – разделени.

Иска да му каже толкова много неща, неща, които се е страхувала, че никога няма да има възможност да изрече пред него. Но само едно от тях изглежда истински важно.

– Обичам те – промълвява тя.

Думите отекват из палатката, леко разклащат замръзналите листа.

* * *

Марко гледа втренчено, докато Силия приближава; смята я за сън.

– Мислех, че съм те загубила – казва тя, щом стига до него; гласът ѝ е разтреперан шепот.

Изглежда му толкова плътна, колкото и той самият, не е прозрачна като градината. Силия е жизнена и ярка на белия фон, бузите ѝ са пламнали, в тъмните ѝ очи напират сълзи.

Марко вдига ръка към лицето ѝ, ужасен, че пръстите му могат да преминат през него със същата лекота, с която са минали през розата.

Облекчението, което изпитва при факта, че Силия е плътна, топла и жива, го завладява изцяло.

Той я взема в прегръдките си. Сълзите му капят по косата ѝ.

– Обичам те – успява да изрече, когато най-сетне възвръща гласа си.

* * *

Двамата стоят, вплели тела един в друг. Никой не иска да пусне другия.

– Не можех да те оставя да си идеш – казва Силия. – Не можех да те оставя да си идеш.

– Какво направи? – пита я Марко. Все още не е напълно сигурен, че разбира случилото се.

– Използвах цирка като медиатор – обяснява Силия. – Не знаех дали ще проработи, но не можех да те оставя да си идеш, трябваше да пробвам. Опитвах се да те взема със себе си и когато не успях да те открия, си помислих, че съм те загубила.

– Тук съм – казва Марко и я погалва по косата. – Тук съм.

Освобождаването от света и затварянето в уединено място съвсем не е онова, което си е представял. Не се усеща като затворник, само като отделен от останалия свят – все едно той и Силия са прескочили цирка, вместо да са въплътени в него.

Оглежда дърветата, сипещите се надолу замръзнали клонки на върбата, подрязаните в различни форми храсти, подобни на духове покрай близката алея.

Едва сега забелязва, че градината се топи.

– Големият огън изгасна – казва той. Сега усеща празнината. Чувства целия цирк около себе си, сякаш е полепнал по него като мъгла, сякаш може да протегне ръка и да докосне желязната ограда, въпреки разстоянието, което го дели от нея. Почти не му се налага да положи усилие, за да определи местоположението на оградата, разстоянието от нея до всеки друг елемент от цирка, мястото на всяка палатка, дори тъмния вътрешен двор и застаналата в него Цукико. Усеща целостта на цирка с такава лекота, с каквато усеща допира на ризата върху кожата си.

И единственото нещо, което пламти ярко наред него, е Силия.

Но това е примигващ пламък. Крехък като пламъка на свещ.

– Ти държиш целостта на цирка – ахва той.

Силия кимва. Вече започва да й тежи, но без огъня й е много по-трудно да се справи. Не може да се концентрира достатъчно, за да задържи отделните детайли недокоснати. Елементите са започнали да се изплъзват, да се разтичат, подобно на цветята наоколо.

И тя знае, че ако циркът се разруши, няма да е в състояние отново да възвърне целостта му.

Цялата се тресе и въпреки че до известна степен възвръща равновесието си, когато Марко я стисва здраво в ръцете си, не спира да трепери в прегръдката му.

– Откажи се, Силия.

– Не мога – отвръща тя. – Ако се откажа, той ще се разпадне.

– Какво ще стане с нас, ако циркът се разруши?

– Не знам. Спрях го. Той не може да съществува без нас. Има нужда от някого, който да се грижи за него.

Неподвижност

Ню Йорк, 1 ноември, 1902 година

Последния път, когато Бейли е влизал в тази палатка, Попет е била с него, а вътре е пълно с плътна бяла мъгла. Тогава палатката му се е сторила безкрайна и на Бейли му е трудно да повярва, че това се е случило едва преди няколко дни. Но сега, без прикритието на мъглата, Бейли вижда белите стени на палатката и всички създания в нея. Но никое от тях не се движи.

Птици, прилепи и пеперуди висят напълно неподвижни във въздуха, сякаш закачени за невидими конци. Не се чува шумолене на хартиени крила. Никакво движение.

Други създания седят на земята до краката на Бейли, в това число една черна котка, приклепнала, готова за скок, до една сребърна лисица. Има и по-големи животни. Зебра с контрастни резки. Полегнал лъв със снежна грива. Бял елен с дълги рога.

До елена стои мъж в тъмен костюм.

Мъжът е почти прозрачен, подобно на призрак или отражение в стъкло. Части от костюма му по-скоро приличат на сенки. Бейли ясно вижда елена през ръкава на самото му.

Чуди се дали и този човек не е продукт на въображението му, когато непознатият поглежда към него. Очите му са изненадващо ясни, въпреки че е трудно да определи цвета им.

– Помолих я да не те праща насам – казва мъжът. – Макар че това е най-прекия път.

– Кой сте вие? – пита го Бейли.

– Казвам се Марко. А ти трябва да си Бейли.

Момчето кима.

– Ще ми се да не беше толкова млад – подхвърля Марко. В гласа му се долавя

тъжна нотка, но Бейли е все още погълнат от призрания му вид, за да обърне особено внимание на този факт.

– Мъртъв ли сте? – пита той и приближава още малко. Със смяната на ъгъла за момент Марко изглежда почти плътен, после отново става прозрачен.

– Не точно.

– Цукико каза, че е единственият жив човек тук, който знае какво се е случило.

– Подозирам, че госпожица Цукико невинаги казва истината.

– Приличате на дух. – Бейли не може да се сети за по-добро описание.

– Ти също ми приличаш на дух, така че кой от двамата ни е истински?

Бейли няма представа как да отговори на този въпрос, затова пита за първото нещо, което му идва наум.

– Онзи цилиндър на двора ваш ли е?

За негова изненада Марко се усмихва.

– Да. Загубих го, преди да се случи всичко, така че си остана там.

– Какво точно се е случило?

Марко замълчава, преди да отговори:

– Историята е много дълга.

– Така каза и Цукико – кимва Бейли. Чуди се дали ще открие Уиджит – той би могъл да му разкаже всичко както трябва.

– Значи в този случай е била искрена – отбелязва Марко. – Цукико възнамеряваше да ме заключи в големия огън. Причината за това е много дълга за обяснение, а ние не разполагаме с достатъчно време. Така или иначе, в плана настъпи промяна, която доведе до сегашната ситуация. Разпаднах се на атоми и после отново се събрах в едно по-малко концентрирано цяло.

Марко протяга ръка и Бейли посяга да я докосне. Пръстите му преминават през нея, без да срещнат особена съпротива, но въпреки това съпротива съществува, ала тя е по-скоро под формата на впечатление, че в пространството има нещо, макар и не достатъчно плътно.

– Това не е илюзия или трик – уверява го Марко.

Бейли смръщва замислено чело, но след миг кимва. Попет му е казвала, че няма нищо невъзможно, и той осъзнава, че започва да се съгласява с нея.

– Не влизам в такъв пряк контакт със заобикалящата ме среда като теб – продължава Марко. – От моя гледна точка ти и всичко наоколо сте също толкова безплътни. Може би друг път ще имаме шанс да го обсъдим по-подробно. Ела с мен. – Марко се извъръща и поема към задната част на палатката.

Бейли го следва по виещата се покрай животните пътека. Трудно му е да намери място, където да стъпи, макар Марко да се плъзга пред него с далеч по-голяма лекота.

Бейли залита, когато заобикаля прострялата се фигура на една полярна мечка. Рамото му се удря в замръзнал във въздуха гарван. Птицата пада на земята с пречупени криле.

Преди Бейли да е успял да каже нещо, Марко посяга надолу, вдига гарвана и го завърта в ръцете си. Раздвижва счупените криле и бръква в тялото на птицата, врътва нещо, при което се разнася цъкане. Гарванът извъръща глава и надава остър механичен грак.

– Как успявате да ги докоснете? – пита Бейли.

– Все още се опитвам да разбера логиката на взаимодействието ми с физически обекти – обяснява Марко, размърдва крилетата на гарвана и слага отпуснатото му тяло на протегнатата си ръка. Птицата разперва хартиените си пера, но не успява да полети. – Може би има нещо общо с факта, че аз съм ги направил. Елементите от цирка, в чието създаване съм взел участие, изглеждат по-лесни за докосване.

Гарванът отскача от огромна купчина с извита опашка, покрита с хартиени люспи, която изглежда някога е била дракон.

– Невероятни са – казва Бейли.

– Просто хартия и механизми, обгърнати в сравнително проста магия. И ти би могъл да го постигнеш с малко практика.

На Бейли никога не му е минавало през ума, че е възможно и той да прави подобни неща, но след като му го казват така просто и директно, това му звучи

странно постижимо.

– Къде отиваме? – пита момчето, докато приближават към задната стена на палатката.

– Някой иска да говори с теб. Чака те при дървото на желанията; то изглежда най-стабилно.

– Не мисля, че някога съм виждал дървото на желанията – отвръща Бейли, докато внимава при всяка своя стъпка.

– То не е в палатка, на която да се натъкнеш просто така – обяснява Марко. – Човек я намира, когато има нужда от нея. Една от любимите ми палатки. Вземаш свещ от кутия на входа и я запалваш от свещите, които горят на дървото. Твоето желание е запалено от нечие друго желание. – Вече са стигнали до дъното на палатката и Марко посочва към един прорез в брезента – едва забележимата редица от връзки напомня на Бейли за палатката със странните бутилки на Уиджит. – Ако излезеш оттук, ще се натъкнеш на входа на палатката на акробатите. Ще съм непосредствено зад теб, въпреки че е възможно да не успееш да ме видиш, докато не влезем вътре. Бъди... бъди внимателен.

Бейли развързва връзките и с лекота излиза от палатката. Озовава се на една криволичеща алея. Небето е сиво, но ясно, независимо от лекия дъждец, който започва да се ръси отгоре.

Палатката на акробатите се извисява над всички останали палатки, които я заобикалят, и табелата, на която пише „Предизвикателство към гравитацията“ се люлее пред входа, само на няколко стъпки от Бейли.

Момчето е влизало вътре няколко пъти, добре познава отворения под с висящите над него акробати.

Но когато минава през вратата, не се озовава в широкото отворено пространство, което познава.

Попада на парти. Някакво тържество, замръзнало на място, впримчено в неподвижност също като хартиените птици, замрели наред въздуха.

В палатката се виждат около дузина артисти, облени от светлината на провесените кръгли лампи сред въжета, столове и кръгли клетки. Някои са на групички или по двойки, други седят на възглавници, кутии и столове, които добавят цветни петна към преобладаващата черно-бяла тълпа.

Всяка от фигурите е идеално неподвижна. Така неподвижна, че сякаш не диша. Като статуя.

Тази до Бейли е вдигнала флейта към устните си, инструментът мълчи в пръстите й.

Друга си сипва вино от бутилка, питието виси над чашата.

– Трябваше да заобиколим. – Марко се появява като сянка до Бейли. – От часове ги държа под око, но не се притеснявам по-малко.

– Какво не е наред с тях?

– Няма нищо нередно, доколкото мога да кажа – отвръща Марко. – Целият цирк е спрял, за да ни даде малко повече време, така че... – Той махва с ръка по посока на партито.

– Цукико е част от цирка, но не е неподвижна – объркано отбелязва Бейли.

– Вярвам, че тя играе по собствени правила. Оттук – добавя Марко и се смесва с тълпата от фигури.

По-трудно е да си проправя път сред тълпата, отколкото да заобикаля хартиените животни и Бейли пристъпва напред с изключително внимание. Страхува се какво може да се случи, ако, без да иска, удари някого по пътя си така, както го стори с гарвана.

– Почти стигнахме – казва Марко и заобикаля групичка хора, събрани в разкъсан кръг.

Но Бейли спира и се взира във фигурата, към която са извърнали лица всички от кръга.

Уиджит е облечен в работния си костюм, но самото му липсва. Жилетката му е разкопчана над черната риза. Вдигнал е ръце във въздуха в толкова познат жест, та Бейли е готов да се закълне, че приятелят му е спрял по средата на някоя история.

Попет стои до него. Главата й е извърната към вътрешния двор, сякаш нещо е отклонило вниманието й от брат й в същия момент, в който партито е спряло. Косата й

се сипе на вълни по гърба ѝ, червените къдрици са замрели във въздуха – сякаш е замръзнала във вода.

Бейли отива да я погледне, нежно посяга да докосне косата ѝ. Тя се раздвижва невероятно бавно на вълни под пръстите му, преди отново да се върне в замръзналото си състояние.

– Може ли да ме види? – пита Бейли.

Очите на Попет са все още живи. Всеки момент очаква да примигнат, но това не се случва.

– Не знам – отговаря Марко. – Може би, но...

Преди да е завършил мисълта си, възетата, държащи един от столовете над главите им, се скъсват и той пада. Едва не удря Уиджит, докато се разбива на парчета на пода.

– По дяволите! – възкликва Марко, а Бейли отскача назад и за малко да се блъсне в Попет. Отново за кратко разклаща косата ѝ. – Оттук – казва Марко и посочва един край на палатката на известно разстояние от двамата. После изчезва.

Бейли поглежда обратно към Попет и Уиджит. Косата на Попет вече се е успокоила и не трепва. В краката на брат ѝ се виждат парчета от счупения стол.

Бейли се обръща и внимателно заобикаля фигурите, за да стигне до изхода на палатката. Хвърля нервни погледи нагоре към столовете и железните клетки, крепящи се единствено на прокъсани възета.

Пръстите му треперят, докато развързва връзките в стената.

В мига, в който излиза навън, го обзема усещането, че се намира в някакъв сън.

В съседната палатка, свързана с предишната, се издига високо дърво. Голямо е колкото стария му дъб, покарало е направо от земята. Клоните му са голи и черни, но са покрити с бели свещи. По кората са замръзнали прозрачни слоеве восък.

Гори само незначителна част от свещите, но гледката е не по-малко впечатляваща: осветените извити черни клони хвърлят танцуващи сенки по раираните стени.

Под него стои Марко и прегръща една жена, в която Бейли веднага разпознава илюзионистката.

Тя изглежда също толкова прозрачна, колкото и младият мъж до нея. На светлината на свещите роклята ѝ прилича на воал от мъгла.

– Здравей, Бейли – поздравява го тя, когато момчето приближава. Гласът ѝ отеква тихо, но толкова близо, сякаш стои точно до него и шепне в ухото му. – Харесва ми шалът ти – добавя илюзионистката, когато той се забавя с отговора. Думите в ухото му са топли и странно успокояващи: – Аз съм Силия. Не мисля, че някой ни е представял официално един на друг.

– Приятно ми е да се запознаем – казва Бейли.

Силия се усмихва и той с удивление забелязва колко различно изглежда от моментите, в които я е наблюдавал как изнася представление – дори като се изключи фактът, че тъмните клони на дървото се виждат през нея.

– Откъде знаехте, че ще дойда? – пита я той.

– Попет те спомена като част от серия събития, случили се по-рано, затова се надявах да пристигнеш по някое време.

При споменаването на Попет, Бейли хвърля поглед назад през рамото си. Замръзналото във времето парти изглежда доста по-далеч, отколкото е в действителност, от другата страна на брезента.

– Нуждаем се от помощта ти – продължава Силия, когато момчето отново я поглежда. – Трябва да поемеш цирка.

– Какво? – възкликва Бейли. Не е сигурен какво е очаквал да чуе, но определено не е било това.

– В момента циркът се нуждае от нов човек, който да се грижи за него – обяснява Марко. – Той просто се носи напосоки, подобно на кораб без котва. Трябва му човек, който да го закотви.

– И този човек съм аз? – вдига вежди Бейли.

– Бихме искали да си ти, да – намесва се Силия. – Ако нямаш нищо против да се нагърбиш с това задължение. Ще можем да ти помагаме, а Попет и Уиджит ще са непрекъснато до теб, истинската отговорност обаче ще е твоя.

– Но аз не съм... специален – казва Бейли. – Не по начина, по който са те. Не съм важен.

– Знам – казва Силия. – Не си определен от съдбата. Бих искала да мога да ти кажа, че си, ако това ще го направи по-леко, но не е вярно. Просто си на правилното място в подходящия момент и те е грижа достатъчно, за да сториш необходимото. Понякога това стига.

На примигващата светлина на свещите Бейли изведнъж осъзнава, че Силия е доста по-възрастна, отколкото изглежда, и че същото се отнася и за Марко. Самият цирк изглежда някак далечен, макар да стои наред него. Сякаш се отделя от него.

– Добре – казва момчето, но Силия вдига прозрачната си ръка, за да го спре, преди да е дал съгласието си.

– Чакай. Това е важно. Искам ти да разполагаш с нещо, което никой от нас двамата не е имал. Искам да имаш право на избор. Можеш да се съгласиш или просто да си тръгнеш. Не си задължен да помогнеш и не бива да се чувстваш задължен.

– Какво ще стане, ако откажа? – пита Бейли.

Силия поглежда към Марко, преди да отговори.

Двамата се гледат мълчаливо, но в погледите им се чете такава интимност, че Бейли смутено извърща очи встрани и нагоре към извитите клони.

– Циркът няма да оцелее – казва Силия след малко. – Знам, че искам много от теб, но няма към кого другото да се обърна.

Изведнъж свещите от дървото започват да изпускат искри. Някои изгасват и кълбета дим заместват ярките пламъчета за миг, преди да изчезнат и те самите.

Гласът на Силия затихва и за момент на Бейли му се струва, че тя ще припадне, но Марко я хваща.

– Силия, любов моя – прошепва той и прокарва ръка през косата ѝ. – Ти си най-силният човек, когото познавам. Можеш да издържиш още малко, знам, че можеш.

– Съжалявам – отвръща Силия.

Бейли не е сигурен на кого от двамата говори илюзионистката.

– Няма за какво да съжаляваш – успокоява я Марко.

Силия се хваща здраво за ръката му.

– Какво ще стане с вас двамата, ако циркът... изчезне? – пита Бейли.

– Честно казано, не съм напълно сигурна.

– Нищо хубаво – измърморва Марко.

– Какво да направя? – чуди се Бейли.

– Да завършиш нещо, което аз започнах – казва Силия. – Аз... аз постъпих доста импулсивно и изиграх погрешно картите си. А сега трябва да се погрижим и за големия огън.

– За големия огън ли? – пита Бейли.

– Мисли за цирка като за машина – съветва го Марко. – Големият огън е един от неговите двигатели.

– Трябва да се случат две неща – обяснява Силия. – Първо, големият огън трябва да бъде запален отново. Това ще... даде енергия на половината цирк.

– А другата половина? – пита Бейли.

– Това е по-сложно – отвръща Силия. – Източникът на енергия за другата половина нося в себе си. И трябва да го прехвърля на теб.

– О!

– Тогава ще го носиш ти. През цялото време. Ще бъдеш тясно свързан с цирка. Може да го напускаш, но не за продължително време. Не знам дали ще си в състояние да го предадеш на друг. Този източник ще е твой. Завинаги.

Едва сега Бейли осъзнава колко огромна е отговорността, която го молят да поеме.

Не е като да прекараш няколко години в Харвард. Отговорността е дори по-голяма от тази за семейната им ферма.

Той поглежда към Марко, после към Силия и от погледа ѝ разбира, че ако реши да си тръгне, тя няма да го спре, независимо от последствията за цирка.

Сега се за цял куп въпроси, но никой от тях няма кой знае какво значение.

Вече знае отговора.

Направил е избора си още на десетгодишна възраст, под едно друго дърво; обвързал се е с него чрез жлъдите, предизвикателствата и една бяла ръкавица.

Винаги би избрал цирка.

– Ще го направя. Ще остана. Ще направя каквото трябва.

– Благодаря ти, Бейли – тихо казва Силия. Думите, отекнали в ушите му, изтриват и последните следи от притеснение у него.

– Наистина – казва Марко. – Мисля, че трябва да го скрепим с договор.

– Абсолютно необходимо ли е? – пита Силия.

– В момента не съм склонен да се съглася само с устно споразумение – признава Марко.

За момент Силия се намръщва, но после кима в знак на съгласие и Марко внимателно пуска ръката ѝ. Тя запазва равновесие и изражението на лицето ѝ не трепва.

– Искате да подпиша нещо ли? – пита Бейли.

– Не точно – отвърща Марко.

Той сваля сребърния пръстен от дясната си ръка, гравирен с надпис, който момчето не може да разчете на замиращата светлина. Марко вдига ръка към клонката над главата си и прокара пръстена през пламъка на една от свещите, докато среброто заблестява, бяло и горещо.

Бейли се чуди чий ли може да е този пламък.

– Преди три години си пожелах нещо пред това дърво – признава Марко, сякаш прочел мислите на Бейли.

– И какво е било желанието ви? – пита момчето с надеждата, че не е преминал границите на позволеното.

Марко не отговаря. Вместо това свива длан около нажежения пръстен и поднася юмрука си на Бейли.

Той посяга колебливо, очаква пръстите му да преминат през ръката на Марко, както по-рано.

Но вместо това среща съпротивление – ръката е почти плътна. Марко се навежда напред и прошепва в ухото на момчето:

– Пожелах си да я имам.

Тогава дланта на Бейли започва да пари. Болката е остра и изгаряща, сякаш пръстенът се врязва нагорещен в кожата му.

– Какво правите? – рязко си поема въздух той. Болката е много силна, преминава през цялото му тяло, разтреперва коленете му.

– Обвързвам те – отговаря Марко. – Това е една от специалностите ми.

Той пуска ръката на Бейли. Болката изчезва веднага, но краката на момчето продължават да треперят.

– Добре ли си? – пита го Силия.

Бейли кима, поглежда надолу към дланта си. Пръстенът е изчезнал, но в кожата му личи яркочервен кръг от изгорено. Сигурен е, дори без да се налага да пита, че ще носи този белег винаги. Стисва пръсти и поглежда обратно към Марко и Силия.

– Сега ми кажете какво трябва да направя.

Повторно запалване на големия огън

Ню Йорк, 1 ноември, 1902 година

Бейли открива малката, изпълнена с книги стая без особени проблеми. Големият черен гарван, кацнал в ъгъла, примигва любопитно насреща му, докато момчето прехвърля съдържанието на бюрото.

Бейли нетърпеливо прелиства страниците на дебелата книга с кожена подвързия, за да открие страницата с подписите на Попет и Уиджит. Внимателно откъсва страницата.

Намира писалка в чекмеджето и следвайки точно инструкциите, изписва по диагонал собственото си име. Докато мастилото съхне, събира останалите неща, от които ще има нужда, като отново и отново прехвърля списъка в главата си, за да не забрави някой елемент.

Кълбото с прежда намира лесно, нестабилно закрепено на върха на купчина книги.

Двете карти – едната обикновена карта за игра, другата таро с нарисуван

отгоре ангел – са сред книгата върху бюрото. Пъхва ги в предната част на кожената подвързия.

Спящите гълъби в кафеза над главата му тихо размърдват пера.

Най-трудно намира джобния часовник с дългата сребърна верижка – съзира го на пода до бюрото и когато се опитва да го изчисти от прахта, забелязва инициалите Х. Б., гравирани на гърба му. Часовникът е спрял.

Бейли оставя откъснатата страница върху книгата, после я пъхва под мишница. Кълбото и часовника прибира в джобовете си, заедно със свещта, която е свалил от Дървото на желанията.

Гарванът навежда глава настрани, наблюдава го как си тръгва. Гълъбите продължават да спят.

Бейли прекосява съседната палатка, заобикаля двойния кръг от столове – не му изглежда редно да мине направо през сцената.

Навън лекият дъждец продължава да ръси.

Момчето поема забързано към вътрешния двор, където го очаква Цукико.

– Силия каза да ползвам вашата запалка – осведомява я той.

Жената любопитно накланя глава на една страна, лицето ѝ придобива странния израз на птица с котешка усмивка.

– Предполагам, че е допустимо – отвръща след момент Цукико. Изважда сребърната запалка от джоба на палтото си и му я подхвърля.

По-тежка е, отколкото е очаквал – сложен механизъм от зъбчати колелца, затворени в износена потъмняла сребърна опаковка, гравирана със символи, които не може да разчете.

– Внимавай с нея – предупреждава го Цукико.

– Вълшебна ли е? – пита Бейли и върти запалката в ръката си.

– Не, но е стара и е направена от един много скъп за мен човек. Да смятам ли, че ще се опиташ да го запалиш отново? – Тя махва с ръка към котела от ковано желязо, в който до скоро е пламтял големият огън.

Бейли кима.

– Искаш ли да ти помогна?

– Предлагате ми помощта си?

Цукико свива рамене.

– Не съм кой знае колко зависима от крайния резултат – отвръща тя, но нещо във вида ѝ, докато оглежда палатките и калта наоколо, кара момчето да се усъмни в думите ѝ.

– Не ви вярвам. Но аз съм дълбоко заинтересован от изхода и мисля, че трябва да го направя сам.

Цукико му се усмихва – първата ѝ усмивка, която Бейли преценява като искрена.

– В такъв случай ще те оставя да си гледаш работата – казва му тя. Прокарва длан по железния казан и по-голямата част от дъждовните капки по него се превръщат в пара, издигат се нагоре в меко облаче, което се загубва в мъглата.

Без повече съвети или инструкции, Цукико се отдалечава по една алея на черни и бели райета, а зад нея се вие тънка струйка дим. Бейли остава сам на двора.

Спомня си разказа на Уиджит за първото запалване на огъня. Приятелят му бе предал историята с такива подробности, че у Бейли беше останало чувството, че лично е присъствал. Стрелците с лъкове, цветовете, целият спектакъл.

Сега стои пред котела и се опитва да постигне същия ефект единствено с помощта на някаква книга, кълбо прежда и взета назаем запалка. Сам. В дъжда.

Измърморва на глас онези напътствия на Силия, които успява да си спомни – по-сложни от намирането на книги и завързването на конци. Неща като фокус и намерения, които не разбира напълно.

Увива част от тъмночервената прежда около книгата – на места вълната е на тъмни засъхнали кафеникави петна.

Завързва краищата ѝ три пъти на възел. Така книгата не може да се отвори. Най-отгоре лежи откъснатата страница, а между нея и корицата са пъхнати двете карти.

Джобният часовник виси над пакета и Бейли завърта верижката възможно най-умело.

Хвърля го в празния котел и той се приземява с глухо влажно думтене,

съпроводено със звън от удара на метал в метал.

Цилиндърът на Марко лежи в калта до краката му. Бейли хвърля и него в котела.

Поглежда назад към палатката на акробатите, вижда върха ѝ, извисяващ се над всички останали палатки.

И тогава момчето импулсивно измъква всички останали вещи от джобовете си и ги добавя към колекцията в котела. Сребърният му пропуск. Изсъхналата роза, която е носил на ревера си по време на вечерята с другите *rêveurs*. Бялата ръкавица на Попет.

Поколебава се, когато стига до малкото стъклено шишенце с аромата на неговия дъб, но после хвърля и него и трепва, когато го чува как се пръсва на парчета при удара си в желязото.

Взема бялата свещ в едната си ръка и запалката на Цукико – в другата.

Известно време щрака, докато накрая успява да възпроизведе искра.

Запалва свещта с ярък оранжев пламък.

Мята я в казана.

Нищо не се случва.

„Аз си го избрах – мисли си Бейли. – Искам го. Имам нужда да стане. Моля те.

Моля те, нека да подейства!“

Желае го повече от всичко друго, което си е пожелавал над свещите на всеки свой рожден ден или при вида на падаща звезда. Искра го заради себе си. Заради всичките *rêveurs* с техните червени шалове. Заради един майстор на часовници, когото никога не е срещал. Заради Силия и Марко, и Попет, и Уиджит, и дори заради Цукико, въпреки твърденията ѝ, че ѝ е все тая.

Бейли затваря очи.

За момент всичко е замръзнало в неподвижност. Дори лекият дъжд спира внезапно.

Чувства как две ръце се отпускат върху раменете му.

Усеща тежест в гърдите си.

Казанът от ковано желязо започва да изпуска искри.

Когато пламъците лумват, те са ярки и червени.

Щом стават бели, те са направо ослепителни, а дъждът от искри се сипе като порой от падащи звезди.

Силната топлина изблъсква Бейли назад, минава през него като вълна, опарва дробовите му. Той пада на земята, която вече не е овъглена и кална, а твърда, суха и оцветена като черно-бяла спирала. Навсякъде около него избухват светлини, примигват като светулки. Палатките оживяват.

* * *

Марко стои под Дървото на желанията и гледа как свещите пламват отново върху клоните.

Миг по-късно до него се появява Силия.

– Подейства ли? – пита я той. – Моля те, кажи ми, че е подействало!

В отговор тя го целува така, както веднъж той самият я е целунал насред една оживена бална зала.

Сякаш двамата са единствени на този свят.

Пета част

Предсказание

Улавям се, че мисля за себе си не като за писател, а като за човек, предлагащ изход, тангентен маршрут, по който читателите да стигнат цирка. Да го посетят още веднъж, пък било то и само наум, когато не са в състояние да го сторят физически. Предлагам им го чрез напечатаните с вестникарски шрифт слова, чрез думите, които могат да четат отново и отново, за да се връщат в цирка винаги когато пожелаят, независимо по кое време на деня и въпреки физическото си местоположение. Пренасям ги по тяхна воля.

Представено по този начин, звучи наистина магическо, нали?
Фридрих Тийсен, 1898 година

„Забавата ни свърши! Тези наши
актьори бяха духове и ето,
стопиха се, разтвориха се в рядък,
безплътен въздух; и подобно туй
видение миражно ще изчезнат,
ще се стопят над облачните кули,
дворците пищни, храмовете горди,
да, целият тоз глобус ще изчезне
и като таз картина мимолетна
след себе си не ще остави нишка
от облаче. Направени сме ние
от сънища и сън отвед обгръща
тоз малък наш живот!“

Просперо, „Бурята“, четвърто действие, първа сцена (превод – Валери Петров)

Предсказани съдби

Късно е, затова пред палатката на гадателката няма опашка.

Докато хладният нощен въздух навън е наситен с аромат на карамел и пушек, в тази палатка е топло и мирише на ароматни пръчици, рози и пчелен восък.

Не чакате много, за да минете през завесата.

Удрянето на мънистата едно в друго звучи като ромон на дъжд. Стаята отзад е заобиколена от свещи.

Сядате до масата в средата. Столът ви е изненадващо удобен.

Лицето на гадателката е скрито зад прозрачен черен воал, но светлината улавя очите ѝ, когато се усмихват.

Тя не разполага с кристална топка. Нито с тесте карти.

Само с шепа блестящи сребърни звезди, които разпръсква по покритата с кадифе маса и ги разчита така, сякаш са руни.

Говори ви за неща, които няма откъде да знае.

Разказва ви за факти, които вече са ви известни. Информация, за която вероятно сте се досетили. Възможности, които не можете да осмислите.

Звездите на масата сякаш се движат на трепкащата светлина на свещите. Разместват се и се променят пред очите ви.

Преди да си тръгнете, гледачката ви напомня, че бъдещето никога не е издълбано върху камък.

Проекти

„Лондон, декември, 1902 година“

Попет Мъри стои на стъпалата пред главния вход на la maison Лефевр, стиснала кожено куфарче в ръка. До краката ѝ се вижда голяма чанта. Натиска звънеца десетина пъти и удря с чукчето по вратата, въпреки че чува как звънът отеква в къщата.

Когато вратата най-сетне се отваря, на прага се озовава самият Чандреш. Виолетовата му риза е размъкната, в ръката си държи смачкан лист хартия.

– Последния път, в който те видях, беше по-малка – казва той и оглежда Попет от върха на ботушите ѝ до високо вързаната червена коса. – И бяхте двама.

– Брат ми е във Франция – отвръща Попет, вдига чантата и влиза след Чандреш.

Златната статуя със слонска глава във фоайето има нужда от излъскване. В къщата цари бъркотия или поне толкова бъркотия, колкото може да се очаква от къща,

пълна от пода до тавана с антики, книги и предмети на изкуството – по един уютен, претъпкан начин. Не е толкова бляскава, както преди няколко години, когато двамата с Уиджит тичаха по коридорите в преследване на котенца с цвят на мармалад сред дъга от гости.

– Какво е станало с персонала ви? – обръща се към Чандреш Попет, щом започват да се изкачват по стълбите.

– Освободих по-голямата част. Бяха безполезни, не можеха да поддържат в ред и едно-единствено нещо. Оставих само готвачите. Не съм организиран събиране от доста време, но те поне знаят какво правят.

Попет го следва по опасания с колони коридор, отвеждащ към кабинета му. По-рано не е влизала в тази стая, но се съмнява, че някога е била толкова пълна с проекти, скици и празни бутилки от бренди, както в момента.

Чандреш се върти из стаята, хвърля смачкания лист хартия върху една купчина на близкия стол и забива немиждащ поглед в скиците, закачени над прозорците.

Попет разчиства бюрото, за да сложи куфарчето си. Премества книги, еленови рога и гравирани нефритени костенурки. Оставя чантата си на пода.

– Защо си тук? – пита я Чандреш, като се извързва да я погледне, сякаш току-що е забелязал присъствието ѝ.

Попет отваря куфарчето и изважда от него дебела купчина листа.

– Искам да ми направите една услуга, Чандреш.

– И каква може да е тя?

– Бих искала да прехвърлите собствеността на цирка. – Попет намира една писалка сред хаоса на бюрото и я изпробва върху къс хартия, за да се увери, че работи.

– Поначало циркът никога не е бил мой – измърморва Чандреш.

– Разбира се, че беше – възразява Попет и изписва едно извито П. – Идеята беше ваша. Но знам, че нямате време да се занимавате с него, и си мисля, че може би ще е най-добре да се откажете от позицията си на собственик.

Чандреш обмисля думите ѝ за момент, но после кима и приближава до бюрото, за да прочете договора.

– Тук сте записали Итън и Лейни, но не и танте Падва – казва той, докато преглежда документа.

– Вече разговарях с тях – осведомява го Попет. – Мадам Падва повече не желае да има нищо общо с цирка, но е сигурна, че госпожица Бърджис може да се справя със своите задължения.

– Кой е този господин Кларк?

– Мой много скъп приятел – казва Попет, а по бузите ѝ избиват леки розови петна. – Ще се грижи отлично за цирка.

Когато Чандреш стига до края на документа, тя му подава писалката.

Той изписва името си с треперещ замах, после оставя писалката да падне на бюрото.

– Оценявам жеста ви повече, отколкото мога да изразя с думи. – Попет духва върху масилото, преди да върне договора в куфарчето. Чандреш махва нехайно с ръка, връща се при прозореца и продължава да гледа втренчено закачения там проект.

– За какво са тези скици? – пита го Попет, след като затваря куфарчето.

– Получих всичките тези... планове от Итън и не знам какво да ги правя – отвръща Чандреш.

Попет сваля палтото си, мята го върху облегалката на стола зад бюрото и приближава към проектите и скиците, висящи от полиците, затыкнати в огледалата, картините и прозорците. Някои изобразяват цели стаи, други представляват част от екстериор или сложни арки и зали.

Спира, когато стига до мишената със забития в нея сребърен нож. Острието му е покрито с тъмни петна. Ножът изчезва, докато Попет обикаля, но Чандреш не забелязва този факт.

– Трябва да изобразяват подновяването на къщата – обяснява той, докато гостенката му се върти из стаята, – но нещо не се връзват един с друг.

– Това е музей – казва Попет, като подрежда наум отделните парчета и вижда как съвпадат със сградата, която вече е видяла в звездите. Скиците са много разбъркани, но няма грешка. Тя дръпва няколко, замества ги с други, подрежда ги

етаж по етаж.

– Това не е тази къща – обяснява тя, докато Чандреш я наблюдава любопитно. – Нова е. – Взема поредица от врати, алтернативни версии на един и същ вход, и ги подрежда една до друга на пода така, че всяка да води към различна стая.

Чандреш я гледа как преподрежда плановете и когато започва да разбира за какво става въпрос, по лицето му се разлива усмивка.

Сам променя подредбата на пруските скици, поставя наоколо чертежите с реплики на древни египетски храмове с колони от резбовани полици за книги. Двамата седят един до друг на пода и свързват стаи, коридори и стълбища.

Чандреш понечва да повика Марко, но се спира.

– Все забравям, че си е отишъл – обяснява той на Попет. – Един ден си тръгна и повече не се появи. Без предупреждение. Човек би си помислил, че е задължително някой, който непрестанно води бележки, да напише предупреждение за напускане.

– Предполагам, че не е било планирано – казва Попет. – Той съжалява, задето не е бил в състояние да уреди както трябва отговорностите си към вас.

– Знаеш ли защо го направи? – вдига поглед към нея Чандреш.

– За да бъде със Силия Боуен – отговаря Попет, неспособна да скрие усмивката си.

– Ха! – възкликва Чандреш. – Не съм предполагал, че носи подобна искра в себе си. Радвам се за тях. Да вдигнем тост.

– Тост ли?

– Права си, нямаме шампанско. – Чандреш бутва настрана празните бутилки от бренди, за да разположи поредната редица от скици върху пода. – Ще им посветим една стая. Коя смяташ, че ще им хареса?

Попет поглежда към скиците и чертежите. Има няколко, които биха се харесали и на двамата – заедно или поотделно. Спире се на рисунката на кръгла стая без прозорци, осветявана единствено от лъчите, проникващи през езерцето със златни рибки, разположено в стъклен аквариум на тавана. Спокойно и омагьосващо.

– Ето тази.

Чандреш взема молив и написва в края на чертежа: „Посветена на господин Алистър и С. Боуен“.

– Мога да ви помогна да си намерите друг асистент – предлага Попет. – Ще остана в Лондон за известно време.

– Ще ти бъда благодарен, мила моя.

Голямата чанта наблизко внезапно се прекатурва с глух удар на едната си страна.

– Какво има вътре? – пита Чандреш, като оглежда чантата с известно притеснение.

– Донесох ви подарък – ведро казва Попет.

Тя изправя чантата, отваря я внимателно и изважда отвътре малко черно котенце с бели петна на лапичките и опашката. Изглежда, сякаш е било потопено в сметана.

– Името ѝ е Ара – продължава Попет. – Ще дойде, щом я повикате, освен това владее няколко трика, но преди всичко обича да ѝ се обръща внимание, както и да седи по рамките на прозорците. Помислих си, че ще ви хареса да си имате компания.

Тя пуска нежно котето на пода и задържа ръка над гърба му. Котенцето опъва предните си крачка с тихо мяукане, протяга се хубавичко и облизва пръстите на Попет, преди да насочи вниманието си към Чандреш.

– Здравей, Ара – поздравява я той.

– Няма да ви върна паметта – казва Попет, докато наблюдава как котенцето се опитва да се покатери в скута на Чандреш. – Не знам дали бих успяла, дори да опитвах, въпреки че Уиджит вероятно може да го постигне. В този момент не вярвам, че имате нужда от подобна тежест на плещите си. Мисля, че е по-добре да се гледа напред, отколкото назад.

– За какво говориш? – пита Чандреш, вдига котето и го погалва зад ушите, а то започва да мърка.

– За нищо. Благодаря ви, Чандреш.

Тя се навежда и го целува по бузата.

В мига, в който устните ѝ докосват кожата му, Чандреш се чувства така добре, както не се е чувствал от години – сякаш и последните остатъци от някаква мъгла са

вдигнати от гърба му. Умът му е бистър, плановите за музея започват да придобиват смисъл, идеи за бъдещи проекти се изреждат пред очите му по съвсем постижими начини.

Чандреш и Попет прекарват часове в подреждането на чертежите, създават ново пространство, което да бъде запълнено с антики, произведения на изкуството и очаквания за бъдещето.

Докато работят, черно-бялото котенце игриво притиска с лапи навиващите се на руло краища на хартията.

Истории

Париж, януари, 1903 година

– Историите се променят, скъпо мое момче – казва мъжът в сивия костюм с едва доловима тъга. – Вече няма битки между доброто и злото, няма чудовища за убиване, девизи за спасяване. От личен опит знам, че повечето девойки са достатъчно способни да се спасяват сами – или във всеки случай поне онези, които струват нещо. Вече няма прости приказки с предизвикателства, чудовища и щастливи завършеци. На предизвикателствата им липсват ясни цели или пътища. Чудовищата възприемат различни форми и трудно можеш да ги разпознаеш. И всъщност никога няма край – щастлив или не. Светът продължава, нещата се засичат и размазват, твоята история е част от историята на сестра ти, която пък е част от много други истории, и няма как да се каже къде може да отведе всяка от тях. Доброто и злото се проявяват в много по-сложна форма от тази на принцеса и дракон или вълк и момиче с червена шапчица. И не е ли драконът героят в собствената си история? Не действа ли вълкът така, както би трябвало да действа един вълк? Въпреки че може би става дума за един конкретен вълк, който стига дотам, че да се преоблече като баба, за да си поиграе с плячката си.

Уиджит отпива от виното си, размишлява върху казаното, преди да отвърне:

– Но от това не следва ли, че изобщо никога не е имало прости приказки?

Мъжът в сивия костюм свива рамене, после вдига бутилката с вино от масата, за да напълни отново чашата си.

– Това е сложен въпрос. Сърцевината на всяка история и идеите зад нея са прости. Времето е променило и съкратило нюансите им, превърнало ги е в нещо повече от история, нещо по-голямо от общ сбор на отделните части. Но това изисква време. Най-истинските истории изискват време, а също така трябва да звучат познато, за да станат онова, което са.

Келнерът спира до масата им и разменя няколко изречения с Уиджит, без да обръща каквото и да било внимание на мъжа в сивия костюм.

– Колко езика говориш? – интересува се събеседникът му, когато келнерът се отдалечава.

– Никога не съм ги броил – признава Уиджит. – Мога да разговарям на който и да било език, щом веднъж съм чул достатъчно от него, за да схвана основата.

– Впечатляващо.

– Улавях отделни части по нюх, а Силия ме научи как да откривам моделите, да намирам връзката между звуците в завършени единици.

– Надявам се, че е била по-добра учителка от баща си.

– От онова, което съм чувал за баща й, съдя, че двамата са твърде различни. Преди всичко тя никога не е насилвала нито мен, нито Попет да вземаме участие в сложни игри.

– Знаеш ли всъщност какво представляваше предизвикателството, за което намекаваш? – пита мъжът в сивия костюм.

– А вие? – вдига вежди Уиджит. – Струва ми се, че не е било напълно ясно.

– Много малко неща на този свят са напълно ясни. Много, много отдавна – предполагам, че можем да започнем с „Имало едно време“, ако намерението ни е да направим историята да звучи по-важна, отколкото е в действителност – с един от първите ми ученици имахме разногласия относно онова, което движи света: неизменчивостта, продължителността и времето. Той смяташе, че моята система е остаряла. Разви собствени методи, които смяташе за по-висши. Моето мнение е, че

никоя методология не струва и пукната пара, ако не може да бъде преподавана, затова той се зае да обучава. Изправянето на нашите ученици един срещу друг започна като най-обикновен тест, но с течение на времето се усложни. В основата си предизвикателствата бяха винаги борба между хаоса и контрола, за да се види коя техника е по-силна. Едно е да изправиш двама състезатели един срещу друг на ринга и да чакаш кой ще падне пръв. И съвсем друго – да видиш как ще се справят, когато заедно с тях на ринга има и други фактори. Когато всяко действие има последствия. Това последно предизвикателство беше особено интересно. Признавам, че госпожица Боуен намери много хитър начин да се измъкне от него. Но съжалявам, че в хода на тази работа аз самият изгубих ученик. – Той отпива от виното си. – Може би най-добрия ученик, когото някога съм обучавал.

– Вярвате, че е мъртъв? – пита Уиджит.

Мъжът оставя чашата си.

– А ти – че не е? – парира въпроса му след продължителна пауза.

– Аз знам, че е жив. Също както знам, че бащата на Силия, който също не е точно мъртъв, стои до онзи прозорец. – Уиджит вдига чаша, накланя я по посока на тъмния прозорец до вратата.

Отражението в чашата, което би могло да е или на сивокос мъж в майсторски ушито сако, или смесица от отраженията на клиентите и келнерите заедно с пречупената светлина откъм улицата, леко се размътва, преди да стане напълно неразлично.

– Никой от двамата не е мъртъв – продължава Уиджит. – Но не са и това – допълва той и кимва към прозореца. – Те са в цирка. Те са циркът. Можете да чуete стъпките му в „Лабиринта“. Да доловите уханието на парфюма ѝ в „Облачния лабиринт“. Прекрасно е.

– Смяташ затворничеството за прекрасно?

– Въпрос на гледна точка – отвръща Уиджит. – Тя има него, той – нея.

Затворени са в място, което е забележително, място, което може и ще продължи да расте и да се променя покрай тях. В известен смисъл имат целия свят, ограничен единствено от неговото въображение. Марко ми предава своите техники за създаване на илюзии, но аз още не съм ги усъвършенствал. Затова – да, мисля, че е прекрасно. Той ви възприемаше като свой баща.

– Марко ли ти каза това?

– Не с думи. Позволи ми да надникна в душата му, да го прочета. Виждам миналото на хората, понякога до най-дребните детайли, ако въпросният човек ми вярва. А Марко ми вярва, защото Силия ми вярва. Не мисля, че продължава да ви обвинява. Заради вас той има нея.

– Избрах го, за да е в контраст с нея и да я допълва. Може би изборът ми е бил прекалено добър. – Мъжът в сивия костюм се навежда над масата, сякаш се кани да прошепне заговорнически следващите си думи, но тембърът на гласа му не се променя. – Разбираш, че беше грешка. Двамата си пасваха прекалено добре. И бяха прекалено погълнати един от друг, за да се състезават. А сега вече никога не могат да бъдат разделени. Жалко.

– Струва ми се, че не сте романтик – отбелязва Уиджит и взема бутилката, за да напълни чашата си.

– На млади години бях. Което беше много, много отдавна.

– Очевидно е – отвръща Уиджит и оставя бутилката на масата. Миналото на мъжа в сивия костюм се простира далеч-далеч назад във времето. По-назад от миналото на всеки друг, когото Уиджит познава. Може да прочете само отделни елементи от него, голяма част е износена и избледняла. Най-ясно се виждат частите, свързани с цирка, те са най-лесни за улавяне.

– Толкова ли стар изглеждам?

– Нямате сянка.

Мъжът в сивия костюм се усмихва леко – единствената забележима промяна в изражението на лицето му през цялата вечер.

– Доста си интуитивен – казва. – Един на сто, а може би и на хиляда може да го забележи. Да, възрастта ми е доста напреднала. През живота си съм видял много неща. Някои бих предпочел да забравя. В края на краищата, всичко се отразява върху човек. По свой собствен начин. Така, както и всичко избледнява с времето. Аз не съм

изключение от общото правило.

– Като него ли ще свършите? – кима Уиджит към прозореца.

– Надявам се, че не. Нямам проблеми с приемането на неизбежното, дори да имам начини да го отблъсквам. Той търсеше безсмъртие, което е ужасно. Не е като наистина да търсиш нещо, а по-скоро е избягване на неизбежното. Ще намрази това си състояние, ако вече не е започнал. Надявам се, че моят ученик и твоят учител ще са по-щастливи.

– Искате да кажете, че... се надявате да умрат?

– Само казвам, че се надявам, ако могат, да намерят тъмнина или рай, от които да не се страхуват. – Мъжът замлъква, преди да добави: – Надявам се на същото за теб и за твоите съратници.

– Благодаря ви – отвръща Уиджит, въпреки че не е напълно сигурен дали правилно е разбрал пожеланието.

– Когато ти и сестра ти се родихте, ви изпратих люлката, за да ви поздравя с добре дошли на този свят. Най-малкото, което мога да ви пожелаая, е приятен изход от него, тъй като силно се съмнявам, че ще бъда в състояние да го видя лично. Всъщност надявам се да не доживея до тогава.

– Магията не е ли достатъчна причина да се живее? – пита Уиджит.

– Магията – повтаря мъжът в сивия костюм, превръщайки думата в смях. – Това не е магия. Това е светът в неговия истински вид, но само малцина намират време да спрат и да го забележат. Огледай се наоколо – казва той и махва с ръка към околните маси. – Нито един от тях няма дори представа от нещата, възможни на този свят, а което е по-лошо – никой от тях няма да те чуе, ако се опиташ да го осветлиш по въпроса. Искат да вярват, че магията е просто хитра измама, защото мисълта, че може да е истинска, ще ги държи будни нощем, изпълнени със страх от собственото си съществуване.

– Но очите на някои хора могат да бъдат отворени.

– Наистина, тези неща се научават. По-лесно е, когато умовете са по-млади от тези тук. Разбира се, има и трикове. Не такива глупости като вадене на зайци от шапките, а начини, по които вселената да стане по-достъпна. Много, много малко хора ги е грижа да ги научат в днешно време, а още по-малко са онези, които притежават естествен достъп до тях. Ти и сестра ти сте от тях – като непредвиден ефект от откриването на вашия цирк. Какво правите с този талант? На какви цели служи той?

Уиджит се замисля, преди да отговори. Извън пределите на цирка изглежда има съвсем слабо приложение на магията, за която говорят, въпреки че може би точно за това намеква и мъжът в сивия костюм.

– Аз разказвам истории – отвръща момчето. Това е най-искреният отговор, с който разполага.

– Разказваш истории ли? – Интересът на мъжа очевидно нараства.

– Истории, приказки, хроники на бардове – обяснява Уиджит. – Наричайте ги както искате. Нещата, за които по-рано казахме, че са по-сложни, отколкото са били. Вземам части от миналото, които виждам, и ги свързвам в разказ. Не е толкова важно и не затова съм тук...

– Напротив, важно е – прекъсва го мъжът в сивия костюм. – Нужен е човек, който да разказва тези истории. Когато се водят битки, когато се губят и печелят, когато пиратите откриват съкровищата си и драконите изяждат враговете си за закуска с чаша ароматен черен чай, някой трябва да разкаже всичко това. В него има магия. Тя е в слушателя и за всяко ухо разказът ще прозвучи различно, ще го засегне по начин, който не може да се предвиди. От баналното към по-дълбокото. Може да разкажеш история, която да се загнезди в душата на някого, да премине в кръвта му, в цялото му същество и в целите му. Тази история ще му даде стимул да върви напред и кой знае какво може да направи този човек именно благодарение на въпросната история, на твоите думи. Това е твоята роля, твоят дар. Сестра ти може да е в състояние да вижда в бъдещето, но ти можеш да му придадеш форма, моето момче. Не го забравяй. – Той отново отпива от виното си. – В края на краищата, има много видове магия.

Уиджит мълчи, размишлява върху промяната в начина, по който го гледа мъжът в сивия костюм. Чуди се дали всичките високопарни приказки от преди малко – за това как историите вече не са онова, което някога са били – не са целяли просто да го

впечатлят. Дали са нещо, в което всъщност мъжът в сивия костюм не вярва наистина.

Докато по-рано интересът му към Уиджит е граничел с безразличието, сега той го гледа така, както дете гледа новата си играчка или както вълк би измервал с поглед някоя особено интересна жертва, независимо дали е с червена шапчица, или не.

– Опитват се да ме разсеете – казва Уиджит.

Мъжът в сивия костюм само отпива от виното си и го наблюдава над ръба на чашата.

– В такъв случай играта завършила ли е? – пита накрая Уиджит.

– И да, и не. – Мъжът оставя чашата, преди да продължи: – Технически е попаднала в непредвидена примка. Не е завършена както трябва.

– А какво ще стане с цирка?

– Предполагам, това е причината, поради която искаше да говориш с мен?

Уиджит кима.

– Бейли наследи позицията си от вашите играчи. Сестра ми уреди бизнес въпросите с Чандреш. По документи и по принцип ние вече владеем и управляваме цирка. Аз сам изявих желание да се нагърбя с последната стъпка по прехвърлянето.

– Аз не съм почитател на незавършените работи, но се страхувам, че не е толкова просто.

– Не твърдя, че е.

В последвалата пауза откъм съседните маси се разнася вълна от смях, понася се на вълни из въздуха, преди да се успокои и да изчезне в ниското равномерно жужене на разговорите и звъненето на чашите.

– Нямам представа в какво се забъркваш, момчето ми – тихо казва мъжът в сивия костюм. – Колко крехко е това начинание. Колко несигурни – последствията. Какъв би бил твоят Бейли, ако не беше толкова погълнат от цирка? Нищо повече от един мечтател, копнеещ за нещо, което дори не разбира.

– Не виждам нещо лошо в това да си мечтател.

– Няма нищо лошо. Но мечтите имат навика да се превръщат в кошмари.

Подозирам, че Мосю Лефевр знае нещичко по въпроса. По-добре ще е да оставите цялото това нещо да избледнее, да се превърне в мит и да изпадне в забрава. Всички империи рано или късно се разпадат. Така е в живота. Може би е време да оставите и тази да си замине.

– Страхувам се, че нямам намерение да го направя – казва Уиджит.

– Ти си много млад.

– Независимо от факта, че с Бейли и сестра ми сме, както казвате, много млади, аз съм готов да се обзаложа, че ако съберем годините на всички, които стоят зад това начинание, общият сбор ще надхвърли вашата възраст.

– Може би.

– Нямам представа какви точно са били правилата на играта ви, но допускам, че ни дължите поне това, след като всички сме били изложени на риск заради вашия бас.

Мъжът в сивия костюм въздъхва. Хвърля бърз поглед към прозореца, но сянката на Хектор Боуен вече не се вижда.

Ако Просперо Магьосника има мнение по въпроса, той предпочита да не го изказва на глас.

– Предполагам, че имаш известно право – казва мъжът в сивия костюм след известен размисъл. – Но аз не ви дължа нищо, млади момко.

– Тогава защо сте тук?

Мъжът се усмихва, но мълчи.

– Преговарям за едно използвано игрално поле – продължава Уиджит. – На вас то вече не ви трябва. За мен обаче е много важно. Няма да се разколебая. Назовете цената си.

Усмивката на мъжа в сивия костюм става значително по-широка.

– Искам една история.

– История ли?

– Искам тази история. Твоята история. За онова, което ни доведе до това място, до тези столове, до това вино. Не искам история, която ще измислиш тук – той почуква с пръст по слепоочието си, – а тази, която е тук. – Ръката му се спира за кратко върху сърцето, преди да се отпусне обратно върху стола.

Уиджит обмисля предложението.

– Значи, ако ви разкажа тази история, вие ще ми дадете цирка? – пита той.

– Ще ти прехвърля онази незначителна част от него, която ми е останала.

Когато станем от тази маса, няма да имам никакви претенции към твоя цирк, никаква връзка с него. Когато тази бутилка с вино се изпразни, едно предизвикателство, започнало много преди да се родиш, ще приключи, официално ще бъде обявено за попаднало в задънена улица. Ситуацията ще е пат. Това ще свърши работа. Съгласен ли сте, господин Мъри?

– Съгласен съм.

Мъжът в сивия костюм си сипва останалото вино. Светлината на свещите се улавя и пречупва от празната бутилка, когато я връща обратно на масата.

Уиджит завърта виното в своята чаша. „Виното е поезия в бутилка“, мисли си той. За първи път е чул тази мисъл от хер Тийсен, но знае, че принадлежи на друг писател, макар в момента да не може да си спомни името на Робърт Луис Стивънсън.

Може да започне от много места.

Има много елементи, с които да се съобрази.

Чуди се дали поемата за цирка може наистина да се вкара в бутилка.

Уиджит отпива от чашата си и я оставя обратно на масата.

Обляга се назад и без да мига, отвръща на впития в него поглед. Възползва се от момента, сякаш разполага с всичкото време на този свят, на тази вселена – от дните, когато приказките са значели много повече, отколкото означават днес, но може би по-малко, отколкото ще означават в бъдещето. Той си поема дълбоко дъх, който разплита възлите от думи в сърцето му, и те с лекота започват да се сипят от устата му.

– Циркът пристига без предупреждение...

BON RÊVES, Приятни сънища

Малко са хората, които се разхождат като вас из Цирка на сънищата в този ранен час преди зазоряване. Някои носят червени шалове, изпъкващи на фона на черното и бялото.

Не разполагате с много време, преди слънцето неизбежно да се покаже на небосклona. Изправени сте пред дилемата как да запълните оставащите минути от нощта. Дали да посетите една последна палатка? Палатка, в която вече сте влизали и в която много сте се забавлявали, или някоя неизследвана, която си остава мистерия? Дали да не отидете да си купите една последна карамелизирана ябълка преди закуска? Нощта, която само допреди няколко часа ви се е струвала безкрайна, сега се изплъзва между пръстите ви, оттича се с тиктакане, докато преминава в миналото и ви подтиква към бъдещето.

Последните си моменти в цирка прекарвате така, както желаете, времето е само и единствено ваше. Но скоро Циркът на сънищата ще трябва да затвори, поне за известно време.

Изпълненият със звезди тунел вече не съществува, сега входът е разделен от вътрешния двор само с една завеса.

Когато тя се затваря зад гърба ви, разстоянието ви изглежда много по-голямо от няколко стъпки, разделени от раирана завеса.

Поколебавате се, преди да излезете, поспирате се да погледате забележителния танцуващ часовник, който отброява секундите, докато механизмът му се движи равномерно. Сега можете да го видите по-отблизо, отколкото при влизането си, защото няма тълпа, която да го закрива от погледа ви.

Под часовника стои ненатрапваща се сребърна табелка. Трябва да се наведете, за да разчетете надписа, гравирани върху излъскания метал.

„В памет на“ е написано отгоре, а отдолу с по-дребен шрифт следват имена и дати:

Фридрих Шефан Тийсен

9 септември 1846–1 ноември 1901 година

Чандреш Кристоф Лефевр
3 август 1847–15 февруари 1932 година

Някой ви наблюдава, докато четете паметната плоча. Усещате очите му върху себе си, преди да сте разбрали откъде идва този неочакван поглед. Будката за билети не е празна. Жената в нея ви гледа и ви се усмихва. Не сте напълно сигурен какво да направите. Тя ви махва – леко, но приятелско помахване, сякаш да ви увери, че всичко е наред. Че посетителите често спират да се полюбуват на часовника чудо до портите, преди да напуснат Le Cirque des Rêves. Че някои дори прочитат табелката в памет на двама толкова отдавна починали мъже. Че стоите на място, на което са стояли мнозина други под вече избледняващите звезди и блестящи светлини.

Жената ви прави знак да приближите до будката. Докато вървите към нея, тя подрежда купчини хартии и билети. В косата ѝ е забодена връзка сребърни и черни пера, които се полюшват край главата ѝ всеки път, когато помръдне. Тя открива онова, което търси, подава ви го и вие поемате визитката от облечената ѝ в черна ръкавица ръка. Едната страна на картичката е черна, другата – бяла.

Le Cirque des Rêves

е напечатано с проблясващи сребърни букви върху черната страна. На обратната, с черно мастило върху белия фон, пише:

Господин Бейли Олдън Кларк, собственик.

Прехвърляте визитката между пръстите си, чудите се какво ли бихте могли да пишете на господин Кларк. Може би ще му благодарите за цирка и може би това ще е достатъчно.

Благодарите на жената и тя само ви се усмихва в отговор.

Тръгвате към портите, отново прочитате визитката в ръката си. Преди да излезете на полето, се обръщате назад към будката за билети, но тя е празна, пред нея е спусната черна решетка.

Прибирате внимателно картичката в джоба си.

Стъпката през прага на портите, които ви отвеждат от оцветената земя към голото тревисто поле, ви се струва невероятно тежка.

Докато се отдалечавате от Le Cirque des Rêves в пълзящата зора, си мислите, че сте се чувствали по-буден, докато сте били в пределите на цирка.

Вече не сте съвсем сигурни от коя страна на оградата е сънят.

\$id = 39920

\$book_id = 8548

Източник: Моята библиотека / <http://chitanka.info/text/39920>

Сканиране: Strahotna, 2016

Корекция: egesihora, 2016

__Издание:__

Автор: Ерин Моргънстърн

Заглавие: Нощният цирк

Преводач: Мария Чайлд

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Мултипринт“ ООД

Редактор: Велислава Вълканова

Коректор: Снежана Бошнакова

ISBN: 978-954-2958-53-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3466>